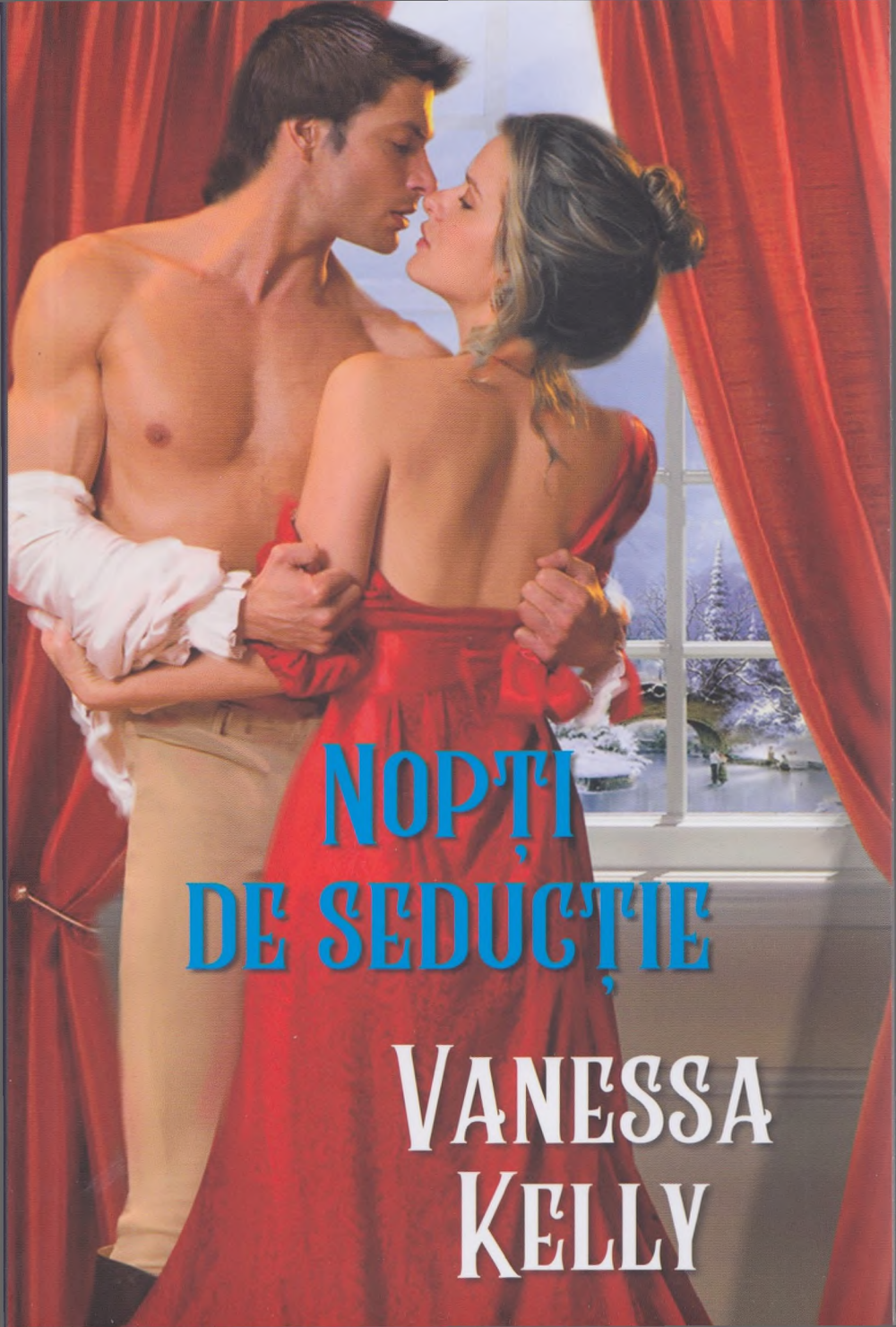
NOPȚI
DE SEDUCȚIE
VANESSA
KELLY

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „FAMILIA STANTON"

Când maiorul Lucas Stanton a moștenit titlul de conte, nu și-a imaginat nici o clipă că o va primi la pachet și pe nepoata fostului conte – și că aceasta îl va cuceri din prima clipă. Phoebe Linville este o americancă fermecătoare și înflăcărată, dar care are marele talent de a se băga în belele. Surprinși într-o situație compromițătoare și riscând să iște un scandal de proporții, celor doi nu le rămâne decât să accepte că, pentru toți cei implicați, căsătoria lor este soluția salvatoare. Retrași la Mistletoe Manor, moșia lui de la țară, Phoebe va reuși să-i dea proaspătului ei soț peste cap toate regulile și să-l surprindă – atât în pat, cât și în afara lui.

Phoebe nu are de gând să cedeze în fața încăpățânării lui Lucas și a firii lui îndărătnice, chiar dacă acesta îi oferă tot ce își poate dori. Săruturile lui și purtarea drăgăstoasă sunt incitante și o măgulesc, dar Phoebe este hotărâtă să-i demonstreze noului conte că dragostea este tot ce contează cu adevărat. Și, dacă pentru asta este nevoie de douăsprezece nopți de seducție la căldura reconfortantă a focului din cămin, ea este pregătită să-și dezvăluie atuurile unul câte unul.

„Kelly combină dialogul amuzant, senzualitatea inocentă și seducția provocatoare în această poveste a unui mariaj forțat care se dovedește a fi teribil de incitant."
RT Magazine

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de Booklist una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3197-8
9 786063 331978
Alma®

VANESSA KELLY

Nopți de seducție

His Mistletoe Bride
Vanessa Kelly
Copyright © 2012 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nopți de seducție
Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KELLY, VANESSA
Nopți de seducție / Vanessa Kelly
trad.: Iulia Bodnari, Bianca Paulevici – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3197-8

I. Bodnari Iulia (trad.)
II. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

Nopți de seducție

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari
Bianca Paulevici

LITERA®
2018

Dedic această carte mamei mele vitrege, Anne.

De la început, ai fost cel mai înflăcărat adept și susținător al meu.

Îți mulțumesc din suflet că ești așa minunată cu mine și cu tata.

Te iubesc!

Prolog

Portul orașului Philadelphia
Octombrie 1817

Phoebe Linville știa că nu avea să își mai vadă niciodată căminul. Se propti bine pe picioare ca să poată înfrunta tangajul pachebotului, strângând cu putere lemnul umed al parapetului. Philadelphia, cu turlele bisericilor și clădirile ei de cărămidă roșie, rămânea în urmă în ceața zorilor, plutind deasupra petelor albe de spumă de pe râul Delaware. Era o dimineață răcoroasă de octombrie, iar aerul sărat prevestea că anotimpul era deja în schimbare.

„O zi perfectă pentru a începe o nouă viață."

Emoția o făcu să respire precipitat. Timp de luni în șir, își concentrase toată energia asupra acestui moment, în ciuda faptului că George o avertizase mereu, încercând să o facă să se răzgândească. Nu avea să-i fie dor de predicile lui gălăgioase, dar avea să-i fie dor de cumnata ei, de nepoate și nepoți. Și acum, că pleca, avea să-i fie dor chiar și de George. Deși relația lor fusese atât de tensionată în ultimii ani, fratele ei vitreg o iubea și încerca mereu să îi păstreze pașii pe drumul cel drept. Pentru George, decizia ei de a părăsi viața din America reprezenta o gravă trădare față de familia tatălui lor și față de rădăcinile lor de quakeri[1].

Dar Dumnezeu îi arătase că trebuia să urmeze alt drum.

Anglia.

Lui Phoebe nu-i venea să creadă că în curând avea să trăiască în țara aceea de la capătul pământului, alături de bunicul care o asigurase în atâtea scrisori că avea să fie bine-venită. Anglia, patria lui Chaucer și a lui Spenser, un ținut legendar, cufundat în povești

[1] Quakerii sunt adepții unei secte protestante, pacifiste și austere din Anglia, ai cărei membri, persecutați din cauză că refuzau serviciul militar, au emigrat în mare parte în America, începând cu secolul al XVIII-lea. (n.tr.)

cu zâne și regi bătrâni ai căror cavaleri străbăteau toată țara în căutarea faimei.

Bineînțeles că Phoebe nu citise niciodată poveștile acelea. O asemenea frivolitate nu și-ar fi avut locul într-un cămin de quakeri, chiar dacă tatăl ei nu urmase cu prea mult zel vechile tradiții. Însă mama ei, a cărei inimă bătea încă în taină pentru vechea patrie, îi șoptise la culcare povești cu zâne și spiriduși care cutreierau crângurile acelui ținut verde și primitor. Tata, dragul de el, nu obiectase niciodată, știind că mama, deși se înstrăinase de mult de toate rudele din Anglia, avea nevoie de alinarea pe care i-o aduceau aceste povești, după cum Phoebe avea nevoie de emoția pe care i-o provocau.

Și acum, aceeași familie o chema pe Phoebe acasă. După atâția ani de tăcere, bunicul ei, pe care nu îl întâlnise niciodată, își recunoscuse în cele din urmă singura nepoată.

În momentul acela, cineva păși hotărât în spatele ei, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Copilă, ar trebuie să cobori de acum, spuse o voce cu un accent puternic[1]. Vremea e mult prea rece și umedă ca să mai rămâi afară.

Phoebe se întoarse cu un zâmbet spre prietena ei. Doamna Tanner stătea la o depărtare de câțiva pași, cu brațele încrucișate, clătinând din cap cu grija unei mame, în timp ce pelerina ei cenușie fâlfâia în briza răcoroasă produsă de valuri.

– Nu ar trebui să lași umezeala să-ți strice rochia, Phoebe, și nu cred că soarele va împrăștia ceața în curând. Vino jos! Nu mai e nimic de văzut.

Phoebe aruncă o privire spre linia țărmului, care aproape că nu se mai zărea din cauza ceții. Orașul dispăruse de mult; nu se mai vedeau decât pădurile și, din când în când, ogoarele vreunei ferme. Râul devenea tot mai lat cu fiecare kilometru străbătut, vărsându-se în golful larg care îl unea cu Atlanticul.

Însă nu se putea hotărî să-și părăsească punctul de observație.

– Știu. Dar în curând nu va mai fi nimic de văzut, decât apă și... Gândindu-se la tot ce lăsase în urmă, la munca istovitoare, dar și la multele bucurii, simți dintr-odată un nod în gât. I se părea că trecutul ei rămânea în urmă, la fel ca apa care curgea vălurind sub chila

[1] Aici și peste tot unde se vorbește despre accent este vorba despre un mod de vorbire specific quakerilor, care se adresează tuturor cu *„thee"*, o formă arhaică a pronumelui personal *„you"*, pentru a sfida deosebirile de clasă și a sublinia că toți oamenii sunt egali. (n.tr.)

vasului, dispărând odată cu făgașul învolburat care dispărea în întinderea fără formă a râului.

– Și nu o să-ți mai vezi niciodată familia sau căminul, zise prietena ei, terminând propoziția.

Phoebe încuviință. Oricât de mult ar fi așteptat această aventură, i se sfâșiase inima când își părăsise nepoții și nepoatele. Ajutase la creșterea lor de când veniseră pe lume, iar, când își luase rămas-bun, desfăcând mânuțele care se agățau de mijlocul ei, fusese copleșită de durere. După moartea tatălui ei, de la care trecuseră cinci ani, copilașii aceia fuseseră partea cea mai importantă a vieții ei, și avea să-i fie teribil de dor de ei.

Doamna Tanner îi strânse brațul, compătimitoare.

– Nu va fi o despărțire permanentă, Phoebe. Eu voi rămâne în Londra doar câteva luni, apoi mă voi întoarce la New Jersey. Dacă o să vrei să te întorci acasă cu mine, vei fi bine-venită.

Phoebe studie expresia solemnă de pe fața ei. După moartea mamei, doamna Tanner, o veche prietenă de familie, o înlocuise cât putuse de bine. Doamna Tanner fusese cea care avusese grijă de ea în perioada dureroasă ce urmase morții tatălui ei, și tot doamna Tanner o susținuse pe Phoebe cu câteva luni în urmă, când sosise scrisoarea bunicului ei, implorând-o să vină în Anglia. Când George refuzase tunând și fulgerând, într-un mod foarte nedemn de un quaker, această femeie redutabilă îl înfruntase, oferindu-se să o însoțească chiar ea pe Phoebe în Anglia. După asta, George fusese forțat să accepte.

– Dar dumneata ai vrut să fac asta, protestă Phoebe. Dumneata ai fost singura care a dorit-o. De ce îți pui întrebări acum?

– Nu îmi pun întrebări mie. Te întreb pe tine. Începi să te îndoiești de scopul călătoriei?

Phoebe închise ochii, încercând să își înghită nerăbdarea. După cum îi arătase George de atâtea ori, lipsa de răbdare era defectul ei cel mai mare, cel care o împingea adesea să ia decizii grăbite sau, și mai rău, să își piardă cumpătul. Pentru un quaker, acesta era într-adevăr un defect întristător.

Respirând adânc, încercă să-și recapete convingerea îndreptățită care o inunda atunci când citea scrisorile bunicului ei. Revăzu în minte prima scrisoare, mâzgălită pe foile uscate de pergament. Erau paginile disperate ale unui om distrus, care își implora singura nepoată să vină la el.

Nechemat, unul dintre aforismele lui William Penn[1], favoritul tatălui ei, îi trecu prin minte.

„Binele e bine, chiar dacă toată lumea e împotriva lui; și răul e rău, chiar dacă toată lumea îl sprijină."

Siguranța orbitoare care o inundase atunci când citise cuvintele bunicului ei o cuprinse din nou, odată cu un sentiment de ușurare care îi împrăștie tristețea. Deschise ochii și întâlni privirea doamnei Tanner.

– Vreau să fiu cu bunicul și cu familia mamei mele. Trebuie să aflu dacă vor să fac parte dintre ei, așa cum și-a dorit întotdeauna mama pentru mine.

Femeia mai vârstnică încuviință.

– Mă bucur. Dar trebuie să fii întotdeauna conștientă de provocările care te așteaptă. Deși scumpa ta mamă a încercat să te pregătească pentru viața printre englezi, ei te vor considera... diferită.

Diferită.

Un cuvânt detestabil, care îi fusese aruncat atât de des lui Phoebe, dar și mamei ei, Elspeth Linville. Nici una din ele nu era la fel cu ceilalți, și comunitatea de quakeri nu le lăsase să uite asta. Deși nu fuseseră niciodată ostracizate fățiș, suportaseră o îndepărtare subtilă, cauzată de refuzul mamei ei de a se conforma unor puncte de doctrină. Sentimentul de separare al lui Phoebe se intensificase după moartea mamei ei și devenise și mai puternic după câțiva ani, când îi murise și tatăl. Sub tutela fratelui vitreg, se străduise să se conformeze așteptărilor rigide ale comunității. Din nefericire, punctele în care eșuase fuseseră mai numeroase decât cele în care avusese succes.

Phoebe își îndreptă umerii și întâlni privirea doamnei Tanner. Viața o aștepta în față, în Anglia, nu în urmă, în America. Rudele ei quakere nu îi aprobau decizia, dar tatăl său o învățase întotdeauna să gândească singură. La urma urmei, el se căsătorise cu mama ei – care aparținea bisericii anglicane și avea o mulțime de alte așa-zise defecte –, astfel că era de datoria lui Phoebe să acorde o șansă și rudelor ei din Anglia.

[1] Antreprenor, filosof și quaker englez din secolul al XVII-lea, fondatorul provinciei americane Pennsylvania, susținător al democrației și al libertății religioase (n.tr.)

– Când nu am fost eu diferită? întrebă ea. Dumnezeu știe că nu mi-am găsit niciodată locul în satul nostru. Sper că noua mea familie mă va accepta așa cum sunt, cu defecte și toate celelalte.

Doamna Tanner făcu o grimasă.

– Înțeleg, dar trebuie să îți amintești și faptul că Londra e un loc foarte lumesc. Eu nu îi cunosc pe cei din familia Stanton, dar știu că sunt aristocrați și trăiesc într-un mediu care nu îți este deloc familiar.

– Dar și eu am crescut în Philadelphia, argumentă Phoebe. Nu ne-am mutat la Haddonfield decât după moartea mamei. Nu sunt chiar țărancă.

– *Vei fi* țărancă din punctul de vedere al englezilor, dar asta nu trebuie să conteze, dacă vei merge în continuare pe drumul cel drept. Altceva mă îngrijorează pe mine. Nu mă gândesc la ce vor crede ei despre tine, ci la ce vei crede *tu* despre ei.

Doamna Tanner făcu gura pungă, de parcă ar fi gustat oțet. Phoebe își stăpâni impulsul de a bate din picioare de nerăbdare, așteptându-și prietena să termine.

– Phoebe, spuse în cele din urmă femeia mai vârstnică, o să te confrunți cu multe ispite. Rochii frumoase și bijuterii. Petreceri și baluri, și bărbați mândri ca niște păuni care îți vor face curte, scăldându-te în complimente și limbaj frivol. Va fi un șuvoi nesfârșit de petreceri și bârfe de dimineața până seara, și nu vei avea nici o clipă în care să rămâi singură și să reflectezi în tăcere. Familia ta din Anglia e foarte bogată, și vei duce o viață plină de distracții și excese, chiar dacă nu vei fi de acord cu asta.

Phoebe încercă să pară cât se putea de oripilată. Mama ei îi povestise de multe ori despre debutul ei în înalta societate și despre anii pe care îi petrecuse la Londra, ani în care fusese una dintre cele mai populare debutante din lumea bună. Deși jura că nu îi era dor de anii aceia, Phoebe observase întotdeauna strălucirea nostalgică din ochii ei și zâmbetul blând care apărea pe buzele mamei atunci când relata aceste povestiri. Pentru Phoebe, lumea aceea părea magică.

Dar cunoștea foarte bine și cerințele datoriei și ale credinței ei.

– Voi face tot ce pot ca să mă împotrivesc ispitei, răspunse ea, încercând din toate puterile să și gândească asta.

Doamna Tanner o privi neliniștită.

– Având în vedere dificultățile dintre tine și fratele tău, mi-am dorit întotdeauna să îți cunoști familia din Anglia, și să ai șansa

de a trăi alături de ei. Dar sper că vei rămâne credincioasă inimii tale și crezului nostru. Ispita de a te conforma va fi puternică, dar tu înțelegi că trebuie să fii mai întâi un copil al lui Dumnezeu și de abia în al doilea rând un copil al lumii. Sper că bunicul tău va înțelege acest adevăr.

Phoebe încuviință, încercând să nu se simtă prea deprimată. Spera să petreacă măcar o vreme în Londra, cu întreaga familie Stanton. Voia să își găsească un loc unde să se simtă ca acasă, o familie căreia să îi aparțină, dar, dacă asta însemna să-și compromită credința, nu mai știa ce să facă.

Clătină din cap, enervată pe ea însăși. Nu conta unde trăia bunicul – la țară sau la oraș. Nici faptul că era aristocrat și membru al fabuloasei lumi bune. Dacă voia să se retragă pe domeniul de la țară pentru tot restul vieții lui, atunci așa să fie. Lord Merritt – bunicul – o iubea deja, așa cum o confirmaseră fără nici o îndoială scrisorile lui afectuoase. Felul acesta de afecțiune lipsea de mulți ani din viața lui Phoebe, și aceasta tânjea după ea cu o foame care devenea tot mai acută cu fiecare zi.

– Tot ce contează e să fiu cu bunicul, zise ea. Cât despre restul familiei Stanton, Lord Merritt dorește să îi cunosc, dar mi-a scris că vom pleca spre domeniul lui din Kent la puțin timp de la sosirea mea. Strâmbă din nas. Bănuiesc că voi avea foarte puține ocazii de a înfrunta ispitele și cu atât mai puțin de a mă cufunda într-o viață de păcat.

De fapt, cum împlinise deja douăzeci și trei de ani și rămăsese tot necăsătorită, era mult mai probabil ca viitorul ei să însemne viața liniștită a unei fete bătrâne, nu un trai vesel și dezmățat în Londra.

Doamna Tanner ezită, dar în cele din urmă încuviință.

– Mulțumește providenței pentru asta. Eu voi rămâne la rudele mele din Anglia cel puțin două luni. Nu trebuie să eziți să îmi ceri sfatul și sprijinul și, la nevoie, chiar să te refugiezi la mine.

Înduioșată, Phoebe se ridică pe vârfuri și sărută obrazul prietenei sale.

– Îți făgăduiesc că o voi face.

Dar în sufletul ei știa că nu urma să mai aibă niciodată nevoie de sprijinul femeii vârstnice. Acum, avea un bunic și o nouă familie, o familie care urma să o accepte ca pe una de-a lor. Cu mulți ani în urmă, bunicul își repudiase unica fiică pentru că se căsătorise

cu un negustor quaker din America. Căsătoria aceasta generase o înstrăinare dureroasă, care durase restul vieții mamei ei.

Acum, rana aceasta teribilă avea să fie în sfârșit vindecată. La sfârșitul lunii, cu voia lui Dumnezeu și cu îngăduința vânturilor Atlanticului, Phoebe avea să fie în brațele bunicului ei, pregătită să înceapă o viață nouă.

Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1817

O bătaie ușoară răsună la ușa dormitorului lui Phoebe. Chinuindu-se să deschidă ochii, încercă să alunge ceața de extenuare și rămășițele bolii care îi învăluiau creierul. Când slujnica intră în cameră, purtând o tavă de ceai în mâinile butucănoase, Phoebe reuși să se ridice în șezut și își ascunse un căscat.

– Bună dimineața, ăăă...

– Mă numesc Agatha, domnișoară. Doamna Poole vă roagă să coborâți în sufragerie. M-a trimis să vă ajut să vă îmbrăcați.

– Cât e ceasul?

– E trecut de nouă, domnișoară, răspunse Agatha în timp ce așeza tava pe o măsuță de toaletă.

Phoebe o privi cu gura căscată, apoi creierul începu să îi funcționeze. Se strădui să iasă de sub cearșafuri, bâjbâind cu picioarele pe dușumea în căutarea papucilor.

– De ce nu te-a trimis să mă trezești mai devreme? Jumătate din dimineață a și trecut.

Cu o seară în urmă, de îndată ce ajunseseră la Londra, Phoebe voise să trimită un mesaj la casa din oraș a bunicului ei. Dar gazda lor, doamna Poole, considerase că era prea târziu. Aproape moartă de oboseală după extenuanta călătorie de pe coastă, Phoebe capitulase. Cu ajutorul slujnicei, se târâse în binecuvântatul pat curat și confortabil din micuța cameră de oaspeți și căzuse într-un somn greu, din care se trezise doar în urmă cu câteva minute, fiindcă o auzise pe Agatha ciocănind la ușă.

Noaptea de odihnă nu o făcuse însă să se simtă mai bine – nu după călătoria de coșmar din America. Vânturile bătuseră din față pe tot parcursul drumului, prelungind traversarea până la aproape șapte săptămâni, în loc de trei. Furtunile îi loviseră una după alta, și atât

echipajul, cât și pasagerii fuseseră răpuși de răul de mare. Phoebe rezistase mai mult decât majoritatea, dar în cele din urmă cedase și ea, în săptămâna dinaintea sosirii. Chiar și acum, picioarele îi tremurau ca piftia și tâmplele îi bubuiau din cauza durerii de cap.

Se împletici spre lavoar și își clăti fața. Agatha îi deschise cufărul și începu să îi analizeze conținutul, cu fața ei plăcută marcată de consternare.

– Dumnezeule, domnișoară. Cine v-a împachetat hainele? Totul e un talmeș-balmeș.

Phoebe se strâmbă. Se simțise prea rău ca să își împăturească hainele așa cum trebuia înainte de a părăsi pachebotul. Din fericire, avea o rochie curată pentru vizita la bunicul. O atârnase în garderobă, și aceasta fusese unica pregătire pe care reușise să o facă înainte de a cădea în pat.

– Ia-o pe cea din garderobă, spuse ea în timp ce păși în dosul paravanului ca să se descotorosească de cămașa de noapte.

După câteva minute, Agatha o urmă în spatele paravanului, cu rochia în mână. Nu părea mai impresionată de rochie decât de conținutul cufărului.

– Domnișoară, rochia asta e curată, dar i-ar prinde bine să fie călcată. O să-mi ia numai câteva minute, dacă sunteți amabilă să așteptați.

– Nu contează. Sunt sigură că bunicului nu o să-i pese, iar eu trebuie să plec cât mai repede.

– Mă tem că nu, domnișoară, având în vedere că una dintre rudele dumneavoastră vă așteaptă jos. De asta m-a trimis doamna Poole să vă trezesc.

Phoebe se uită cu gura căscată la slujnică.

– Bunicul e aici? Simți că nu mai avea aer, deși șnururile corsetului fuseseră legate foarte slab. Probabil doamna Tanner a trimis un mesaj.

– Nu e bunicul dumneavoastră, domnișoară, și pot s-o afirm cu toată siguranța, declară Agatha, întorcând-o ca să-i termine de încheiat corsetul. Bărbatul de jos nu are mai mult de patruzeci de ani și e și foarte arătos. Și e îmbrăcat ca un lord.

Phoebe rămase uluită. Bunicul ei nu menționase o asemenea persoană în nici una dintre scrisorile lui.

– Nu a spus cine e?

– Sunt sigură că a spus, dar doamna Poole nu mi-a zis și mie. Domnișoară, lăsați-mă să vă ajut cu rochia, și apoi o să puteți bea o ceașcă bună de ceai, în timp ce vă aranjez părul.

Neliniștea îi inundă venele, făcând-o să amețească. De ce nu venise chiar bunicul ca să o ia la el? Era oare bolnav?

Inspirând adânc, Phoebe se strădui să își limpezească gândurile.

– Nu, trebuie să îl văd pe bărbatul acesta chiar acum.

Agatha o luă de braț și o împinse spre măsuța de toaletă.

– O să aștepte. Dacă nu beți ceva, o să cădeți din picioare. Acum, beți o ceașcă de ceai în timp ce vă perii părul.

După o jumătate de ceașcă de ceai, Agatha se strâmbă și o lăsă în sfârșit pe Phoebe să se ridice de la măsuța de toaletă.

– Nu o să câștigați nici un premiu cu părul acesta, domnișoară, dar o să vă conduc jos.

Slujnica o conduse pe scară și pe un hol de intrare cu ornamente simple, care ducea spre ușa sufrageriei.

– Aici, domnișoară. Vă așteaptă.

Phoebe făcu un semn de mulțumire, simțind dintr-odată că era atât de emoționată, încât o lăsau genunchii. Le porunci în tăcere mușchilor să funcționeze din nou și deschise ușa. Ceea ce văzu o făcu să se oprească brusc. Doamna Tanner stătea pe un fotoliu scund, lângă șemineu. În fața ei, de cealaltă parte a căminului, stătea un bărbat foarte înalt, cu umerii largi. Era foarte chipeș – probabil cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată Phoebe. Și, când privirea lui intensă sub pleoapele grele se îndreptă spre Phoebe, ea se simți lovită de o forță aproape fizică.

Neliniștea îi cuprinse toți nervii. În mod absurd, simți impulsul de a ieși cu spatele înainte din încăpere, cât de repede se putea.

„Proasto! De ce să-ți fie teamă de un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?"

Dar, în timp ce se uitau țintă unul la celălalt, presimți un pericol nedefinit și știu instinctiv că avea să i se întâmple ceva groaznic.

Doamna Tanner se ridică de pe scaun, întrerupând pentru moment tensiunea.

– Phoebe, te rog să intri. Acesta este un membru al familiei bunicului tău, maiorul Lucas Stanton, și e aici ca să îți ureze bun venit la Londra.

Phoebe intră încet în cameră, încercând să scape de sentimentul că se apropia de ceva groaznic și irevocabil. Expresia precaută

de pe chipul doamnei Tanner nu făcea nimic ca să șteargă această impresie.

Maiorul Stanton făcu un pas în față, aplecându-se amenințător – și aceasta părea singura descriere corectă – deasupra ei. Avea pieptul și umerii lați, și fiecare părticică din el părea tare și musculoasă. Phoebe nu obișnuia să analizeze înfățișarea bărbaților, dar el purta o haină întunecată, bine croită, pantaloni până la genunchi de culoare deschisă și cizme înalte din piele, și toată această costumație nu făcea decât să sublinieze fiecare linie a fizicului său impresionant. Era de ajuns să privească pieptul acela lat, masculin și puternic, pentru ca tot trupul să îi pulseze de tensiune.

Cu obrajii în flăcări, își ațintì privirea asupra feței lui. I se păru la fel de deconcertantă, fiindcă trăsăturile lui impasibile, dăltuite în piatră, contrastau puternic cu ochii de culoarea unei mări furtunoase. Emoțiile pe care avu senzația că le deslușește în adâncurile lor i se părură la fel de periculoase ca vânturile puternice care transformaseră într-un iad călătoria ei peste Atlantic.

– Maior Stanton, zise doamna Tanner, aceasta este domnișoara Phoebe Linville.

Phoebe se mai uită țintă la el o clipă, vrăjită de osatura necruțătoare a obrajilor lui și de linia de granit a maxilarului. Toți bărbații pe care îi cunoștea erau fermieri și mici negustori, bărbați simpli care se îmbrăcau modest și nu semănau deloc cu bărbatul acesta. Pe lângă ei, el părea... ei bine, nu știa cum părea. Dar știa că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el, deși nu schimbaseră încă nici măcar un simplu salut.

Privirea lui, sumbră și prudentă, păru dintr-odată uimită, și asta o făcu să se miște. Probabil că bietul om o credea o idioată lipsită de darul vorbirii.

Deși quakerii făceau o regulă generală din a nu se înclina în fața celor de rang mai înalt, ea făcu o reverență adâncă, ignorând țâțâitul dezaprobator al doamnei Tanner. De ce să riște să ofenseze prima rudă care venise să o întâmpine?

– Maior Stanton, îți mulțumesc că ai venit să mă întâmpini. A fost amabil din partea dumitale să o faci, zise ea, oferindu-i mâna.

Mâna lui mare se închise în jurul mânuței ei și o ridică la buze, sărutându-i îndelung pielea sensibilă. Respirația i se opri în gât. Bărbații quakeri *nu* sărutau mâinile femeilor, nici nu făceau un spectacol din asta.

Din fericire, el îi lăsă mâna, și plămânii ei începură să funcționeze din nou.

– Phoebe, spuse doamna Tanner, părând oripilată, te rog să stai jos.

Și o împinse cu cotul spre o canapea cafenie masivă de lângă șemineu. Cu un semn sever, doamna Tanner îi arătă maiorului scaunul din fața lor. Fără să se deranjeze să-și reprime un ușor oftat, acesta se așeză cu grijă pe scaunul delicat din trestie, care scârțâi alarmant. Canapeaua ar fi fost o alegere mai potrivită pentru silueta lui înaltă, dar era limpede că doamna Tanner intenționa să îl pedepsească pentru purtarea de mai înainte.

– Maior Stanton, cum se simte bunicul meu? întrebă impulsiv Phoebe. Ți-a cerut să mă conduci la el?

Privirea rapidă dintre el și doamna Tanner o făcu pe Phoebe să se neliniștească din nou. Când femeia mai vârstnică se întinse și îi luă mâna cu un gest încurajator, Phoebe simți că se sufocă.

– Phoebe, trebuie să te pregătești pentru niște vești nefericite. Dar te rog să îți amintești că toate lucrurile sunt în mâna tatălui ceresc, și că El va veghea întotdeauna asupra ta.

Teama o copleși.

– Despre ce vorbiți?

Când doamna Tanner ezită, Phoebe se scutură de mâna ei încurajatoare și sări în picioare. Maiorul se ridică imediat.

– Vă rog, sir, imploră ea. Duceți-mă la bunicul meu!

Compasiunea îndulci liniile aspre ale chipului lui. Se gândi că nu era un om care să simtă prea des o asemenea emoție tandră, așa că, oricare ar fi fost cauza, trebuie să fi fost groaznică.

El păși mai aproape, întinzându-se să îi ia cu blândețe mâna.

– Domnișoară Linville, trebuie să stai jos. Avea o voce fermă, profundă, cu o notă de autoritate fascinantă. Când îl auzi, trebui să reziste impulsului de a asculta automat. El zâmbi, de parcă ar fi vrut s-o liniștească, și îi mângâie cu un deget dosul palmei. Sunt sigur că ar trebui să bei o ceașcă de ceai înainte de a discuta mai mult.

Speriată de atingerea lui, ea își trase mâna.

– Nu vreau o ceașcă de ceai. Vreau să îmi spui despre bunicul.

El îi privi gânditor fața, de parcă ar fi cercetat-o în amănunt.

– Foarte bine. Domnișoară Linville, mă îndurerează să te informez că bunicul dumitale – unchiul meu, Lord Merritt – a murit în urma unei infecții, cu câteva săptămâni în urmă. Nu ți-am scris, fiindcă scrisoarea mea nu ar fi ajuns înainte de plecarea dumitale. Sper

că o să crezi că te-aș fi cruțat de această călătorie dacă ar fi existat măcar o posibilitate.

Urechile începură să îi bâzâie ciudat, apoi genunchii o lăsară, și căzu pe canapea. Inima îi bătea tare în piept, chinuindu-se să se împotrivească șocului. Preț de o clipă teribilă, nu putu respira.

Doamna Tanner îi rosti precipitat numele, și maiorul blestemă în șoaptă. Rapid, îngenunche în fața canapelei și o prinse de umeri, ținând-o strâns. Înainte ca el s-o atingă, Phoebe nu-și dăduse seama că avea nevoie de cineva ca să stea dreaptă.

– Ține-o cât mă duc după apă! exclamă doamna Tanner, ieșind în grabă din cameră.

– Stai liniștită, domnișoară Linville, murmură maiorul Stanton la urechea ei. Apleacă-te puțin spre mine.

Așezându-se lângă ea pe canapea, o luă în brațe, sprijinindu-i capul de pieptul lui lat. Ca și cum ar fi fost controlate de o forță nevăzută, pleoapele ei se închiseră, fiindcă, pentru prima dată în viață, se afla în brațele unui bărbat care nu era nici fratele, nici tatăl ei. Simțul ei moral obiectă slab, dar trupul nu voia decât să se lase pe zidul acela solid, cu obrazul cuibărit confortabil în materialul moale al hainei lui. Mintea i se învârti, dar îmbrățișarea lui blândă opri panica teribilă care stătea la pândă la limita dintre gândire și rațiune.

Ușa se deschise. Niște pași grăbiți răsunară pe dușumea, iar doamna Tanner se repezi spre ei cu un pahar de apă în mână.

– Domnule maior, trebuie să îmi dai voie să mă ocup de domnișoara Linville. Te rog să o lași să stea singură.

Phoebe tresări când auzi condamnarea din glasul prietenei sale. Doamna Tanner avea tot dreptul să se simtă ofensată, fiindcă Phoebe nu avea de ce să se agațe așa de un bărbat, oricare ar fi fost circumstanțele. Dar nu putu rezista imboldului de a se strânge mai tare lângă el. Creierul ei amețit se agăța de ideea că, atât timp cât rămânea în brațele lui, era în siguranță, și toate lucrurile vătămătoare din lume nu o puteau răni.

„Ridicol", îi șopti vocea rațiunii. Începu să se îndepărteze, dar maiorul Stanton o îmbrățișă blând, ținând-o aproape. Phoebe trebui să-și înăbușe oftatul de ușurare care aproape îi scăpă de pe buze.

– Vă asigur, doamnă Tanner, zise el, că îi voi da drumul verișoarei mele de îndată ce voi fi sigur că nu va cădea într-un leșin.

Phoebe se încruntă. Ea nu leșina niciodată. Și acum, că gândurile i se limpezeau încet, simți primul fior de umilire, cauzat de faptul că îi permisese unui bărbat complet străin să o țină atât de intim.

Îndreptându-se, începu să se desprindă din brațele lui. Preț de o secundă, el se împotrivi, ținând-o strâns în îmbrățișare. Și, pentru o secundă, ea nu voi ca el să-i dea drumul.

În cele din urmă, o lăsă.

– Mulțumesc, domnule maior, reuși ea să spună, simțindu-se ciudat de lipsită de răsuflare. Emoțiile ciudate care o asaltau erau, fără îndoială, urmarea șocului. Nu aveau nimic de-a face cu bărbatul care o prinsese într-o îmbrățișare care semăna mai mult a *posedare* decât a sprijin.

Ochii încețoșați ai maiorului se îngustară, cu un scepticism încurajat fără îndoială de tremurul din vocea ei, dar se așeză din nou pe scaun.

Doamna Tanner îi luă locul și îi dădu lui Phoebe paharul cu apă. Aceasta îi zâmbi slab, sorbind încet și încercând să își controleze din nou emoțiile turbulente. Ar fi vrut să plângă după bunicul ei, dar își controlă și lacrimile. Când urma să rămână singură din nou, avea să dea frâu liber tristeții care îi sfâșia inima. Dar, în momentul acela, trebuia să înțeleagă ce avea să se întâmple în continuare. Și, oricât de nepregătită ar fi fost, avea de luat hotărâri, iar unele dintre ele îi făceau deja inima grea.

Se așeză dreaptă, înfruntând privirea maiorului Stanton cu tot calmul pe care îl putu aduna. Expresia lui nu dezvăluia nimic, în afară de dispoziția calmă de a se achita de toate răspunderile care ar fi putut cădea asupra lui. Phoebe nu știa nimic despre militari și militărie, dar putea să creadă foarte ușor că bărbatul cu privire oțelită din fața ei putea să rezolve orice situație fără să clipească. Chiar și una atât de stânjenitoare și de îngrozitoare ca asta.

Deși o studia precaut, sugerând că se gândea că ea avea să leșine, până la urmă.

– Te asigur, domnule maior, zise ea, că nu voi leșina. Numai că nu mi-am revenit bine după drumul cu pachebotul și nu mi-am recăpătat toate puterile.

– Îmi pare rău să aud asta, declară el. Poate ar trebui să te retragi în camera dumitale. Putem termina discuția asta mai târziu, dacă ți se pare prea dureroasă.

Iritarea ei începu să depășească șocul.

– Ar trebui să fiu proastă de-a binelea ca să nu fiu îndurerată de asemenea vești. Asta nu înseamnă că sunt incapabilă să port o conversație rațională.

Doamna Tanner oftă, dar maiorul nu păru jignit de cuvintele ei aspre. De fapt, păru să-și ascundă un zâmbet, și asta o surprinse pe Phoebe.

Și o enervă.

– Dacă te-ai convins că nu îmi voi pierde cunoștința, poate ai să-mi spui ce s-a întâmplat cu bunicul meu, zise ea cu o voce tensionată.

Sclipirea de amuzament din ochii lui dispăru.

– Bineînțeles. Lord Merritt a murit acum nouă săptămâni. După cum am spus, știam că scrisoarea nu ar fi ajuns la timp ca să te oprească să te îmbarci. Bunicul dumitale nu ar fi vrut asta, în orice caz.

Ea își mușcă buzele, ca să-și stăpânească un val subit de lacrimi. În toate săptămânile care trecuseră, presupusese că bunicul ei trăia. În toate săptămânile acestea, se gândise la el, imaginându-și cum arăta și ce urma să-i spună când aveau să se întâlnească în cele din urmă. Își imaginase un viitor de amintiri clădite pe temelia iubirii pentru Elspeth Linville, mama ei dragă și unica fiică a lui Lord Merritt, iubire pe care o împărtășeau amândoi. În perioada îngrozitoare a călătoriei, când zăcea bolnavă în cabina ei, imaginea bucuriei pe care avea s-o simtă bunicul la întâlnirea lor îi păstrase spiritul optimist.

Dar, în tot acest timp, bunicul ei fusese mort. Era singură de săptămâni întregi. Toată speranța de a avea un cămin, o familie – familia *ei* – se stinsese pentru totdeauna. Rămase liniștită, refuzând să plângă în fața străinului chipeș care îi cutremurase lumea din temelii. El și doamna Tanner așteptară cu răbdare până își recăpătă vocea.

– Mă doare că am pierdut șansa de a-mi cunoaște bunicul. Mi-am dorit să fiu cu el mai mult decât orice.

Maiorul Stanton încuviință.

– Și el împărtășea dorința aceasta. Unchiul meu s-a gândit foarte mult la un mod prin care să îți asigure fericirea și după moartea lui. Familia Stanton e acum familia dumitale, și dorința expresă a lui Lord Merritt a fost ca dumneata să rămâi cu ei. Cu noi, se corectă el cu o ușoară încruntare.

Ea îl privi țintă, fără să înțeleagă.

– Vrei să spui că bunicul meu a dorit ca eu să rămân în Anglia, printre niște străini care nu pot fi considerați decât rude îndepărtate?

Sprâncenele lui se arcuiră cu aroganță.

– Familia dumitale nu va rămâne străină multă vreme, domnișoară Linville, și mama dumitale nu a fost considerată niciodată

o rudă îndepărtată. Generalul Stanton, capul familiei, m-a însărcinat să te duc la el și la Lady Stanton de îndată ce va fi posibil. Te asigur că nu există nici un loc mai sigur pentru dumneata decât sub protecția lui.

Doamna Tanner interveni brusc:

– Nu va fi nevoie de asta, domnule maior Stanton. Domnișoara Linville nu va fi lipsită de protecție. Familia tatălui ei din New Jersey îi va aștepta cu nerăbdare întoarcerea, iar eu o voi însoți înapoi acasă. La *adevărata* ei casă.

Phoebe privi expresia hotărâtă a prietenei ei, și disperarea pe care o ținuse la distanță o cuprinse în cele din urmă. Bineînțeles că trebuia să se întoarcă în America. Fratele ei avea să dorească asta, și, chiar dacă ea ura ideea de a-și petrece restul vieții depinzând de el, nu avea de ales. Nu conta ce dorise bunicul ei pentru ea, nu putea să implore mila unor oameni complet străini, niște aristocrați din Londra care nu știau nimic despre ea și despre modul ei de viață.

Maiorul Stanton miji ochii, cu o hotărâre încăpățânată.

– Cred că vom fi amândoi de acord, doamnă Tanner, că ultimele dorințe ale lui Lord Merritt cu privire la nepoata lui ar trebui să fie considerate mai importante decât cele ale unui frate vitreg. Și, din ce mi-a comunicat Lord Merritt înainte de a muri, domnul Linville nu îi poate oferi surorii sale multe lucruri care să nu poată fi întrecute de familia ei din Anglia.

Phoebe deschise gura automat ca să-l apere pe George, dar doamna Tanner îi strânse brațul, avertizând-o.

– Phoebe nu e lipsită de mijloace, zise ea. Tatăl ei i-a lăsat un venit modest...

– *Modest* fiind cuvântul esențial, replică el sarcastic.

Buzele doamnei Tanner se subțiară.

– Fratele ei poate foarte bine să aibă grijă de ea. Phoebe va trăi în liniște și confort, departe de viața frivolă care îi va fi impusă fără îndoială de rudele ei.

Maiorul se zbârli auzind insulta, dar Phoebe se grăbi să intervină înainte ca el să poată răspunde:

– Domnule maior, îți mulțumesc pentru grijă, dar prietena mea are dreptate. Nu mai am nici un motiv de a rămâne în Anglia. Voi fi fericită să vizitez familia Stanton, dar mă voi întoarce în America împreună cu doamna Tanner.

Fu de ajuns să rostească aceste cuvinte ca să simtă cum o inunda disperarea, dar o înghiți cu greutate. Dacă se revolta împotriva

lucrurilor care nu puteau fi schimbate, nu reușea decât să se facă de râs și să îl supere pe Dumnezeu. Dar ar fi vrut să nu mai simtă cu atâta tărie că viața ei ajunsese la capăt, odată cu viața bunicului ei.

Maiorul Stanton își întoarse privirea de la doamna Tanner la Phoebe, și ea înțepeni, simțindu-i examinarea sceptică. I se păru că el vedea dincolo de apărarea ei jalnică, până la sentimentele pe care se străduia să le ascundă.

– Asta vrei cu adevărat? Să te întorci în America?

Ea deschise gura să spună că da, însă nu putu rosti minciuna. Tatăl ei o învățase întotdeauna să respingă falsitatea, dar nu putea nici să spună adevărul. Nu acestui bărbat.

– Am o viață în America, sir.

– Chiar așa? Ce faci, mai exact?

Ea își aminti de existența searbădă din casa fratelui ei și se agăță de singurul lucru care îi oferise un sens.

– Ajut la creșterea copiilor fratelui meu.

– Aha. Deci vei fi mătușa fată bătrână, care se pierde în anonimat. E viața pe care ți-o dorești cu adevărat?

Mâna ei dreaptă se strânse, iar resentimentele o făcură să roșească. Cuvinte aspre îi veniră pe limbă, dar le înghiți. Era limpede că maiorul Stanton avea un talent special de a face ca și cei mai blânzi dintre oameni – categorie din care ea nu făcea parte – să își piardă cumpătul.

Relaxându-și mâna, încercă să-și aducă aminte că el era sincer preocupat de viitorul ei, oricât de nepotrivit s-ar fi exprimat.

– Trebuie să cred că drumul meu în viață va deveni clar în cele din urmă. De fapt, sir, nu contează ce doresc eu. Nu am altă opțiune decât aceea de a mă întoarce la familia mea. Știu că Dumnezeu va avea grijă de siguranța și de confortul meu.

Gata. Decizia fusese luată. Își acceptase soarta cu eleganță, și avea să se pregătească să se întoarcă acasă. Aruncă o privire spre doamna Tanner, căutând sprijin. Tot ce dorea acum era să se retragă în camera ei și să își jelească bunicul – și moartea tuturor visurilor ei – în liniște.

Doamna Tanner încuviință scurt.

– Ați făcut o ofertă generoasă, spuse ea, adresându-i-se maiorului, dar Phoebe are deja o familie care o va proteja. Acum, că bunicul ei e mort, nu mai are rost să rămână în Londra – ridică din sprâncene în mod sugestiv – cu niște străini.

Maiorul Stanton se aplecă în față pentru a contrazice acest punct de vedere, dar doamna Tanner ridică mâna, oprindu-l.

– În plus, e tânără, și ar fi o greșeală să presupunem că nu se va căsători niciodată. Nu aveți de unde să știți asta.

Moartă de rușine, Phoebe plecă privirea spre dușumea. Ea, să se căsătorească? Nu era prea probabil. Numai doi bărbați o ceruseră până atunci, și amândoi erau mult mai bătrâni decât ea. Spre marea neplăcere a fratelui ei, Phoebe îi refuzase pe amândoi. Mai rău chiar, cel puțin din punctul de vedere al lui George, educația ei neconvențională o pătase în ochii tuturor bărbaților din comunitatea de quakeri.

Camera se cufundă într-o tăcere grea, și nici prietena ei, nici maiorul nu păreau dispuși s-o întrerupă. În cele din urmă, Phoebe înălță capul și întâlni privirea lui. O studia calm, de parcă ar fi fost o enigmă puțin cam iritantă, care trebuia rezolvată. Apoi păru să ia o hotărâre.

– Doamnă Tanner, aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa câteva minute singur cu verișoara mea.

Phoebe îl privi cu gura căscată, iar panica îi transformă inima într-un fluture speriat. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie lăsată singură cu soldatul acesta intimidant, cu privirea aspră. Un bărbat care ar începe, fără îndoială, să îi dea ordine din momentul în care ar rămâne singuri.

Făcu un semn frenetic din cap spre însoțitoarea ei. Din nefericire, atenția doamnei Tanner era îndreptată în întregime asupra maiorului.

– Mă întreb de ce ai avea nevoie să vorbești singur cu prietena mea, domnule maior.

Expresia maiorului Stanton rămase neschimbată, dar Phoebe simți nerăbdarea în fiecare linie a trupului său musculos.

– Nu am vrut să fiu lipsit de respect, doamnă Tanner. Vă dau cuvântul meu că pupila dumneavoastră e în siguranță cu mine. Dar unchiul meu mi-a lăsat niște instrucțiuni speciale pentru domnișoara Linville, și nu vreau să le discut decât cu ea.

Privirea lui fascinantă se ațintă asupra doamnei Tanner, și se măsurară unul pe altul, nu chiar ca niște dușmani, dar sigur nici ca prieteni. Apoi el păru să dea la o parte bariera unei probleme deranjante din mintea lui, și fața i se relaxă într-un zâmbet. Un zâmbet fermecător, observă Phoebe surprinsă, atât de cuceritor și cald, încât simți că și în sufletul ei ceda o barieră.

Și văzu că doamna Tanner, oricât de matură ar fi fost, nu era nici ea imună la un asemenea farmec masculin. Aruncă o privire spre Phoebe, apoi își înclină capul cu o grație surprinzătoare.

– Foarte bine. Nu văd nici un rău în a te lăsa singur câteva minute cu domnișoara Linville. Dar îți cer să-ți amintești că a suferit un șoc teribil. Și nu și-a revenit complet în urma bolii pe care a contractat-o în timpul traversării.

Phoebe își dădu ochii peste cap. Cu toții suferiseră la bordul pachebotului, și doamna Tanner mai rău chiar decât toți ceilalți. De fapt, Phoebe îi îngrijise pe ea, pe alte câteva femei și pe niște copii în perioada în care se simțiseră cel mai rău, înainte de a cădea și ea. Cu toate acestea, doamna Tanner, asemenea majorității oamenilor din viața lui Phoebe, insista prea adesea să o trateze ca pe un copil neajutorat.

Maiorul Stanton își duse mâna în dreptul inimii, de parcă ar fi făcut un jurământ.

– Aveți cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să n-o supăr pe domnișoara Linville. Pentru mine, bunăstarea ei e mai importantă decât orice altceva.

– Dar cu siguranță că..., începu Phoebe.

Privirea lui atentă se îndreptă din nou spre ea, reducându-i la tăcere protestul. O forță invizibilă forma un arc între ei, și răsuflarea lui Phoebe i se opri în gât. Cum puteau ochii care o studiau cu atâta răceală să o facă să se simtă atât de... înfierbântată? De parcă ar fi vrut ceva de la ea, ceva necunoscut și interzis.

Era sigură că el voia ceva. Și un simț lăuntric îi spunea că, chiar dacă nu ar fi fost pregătită să i-l ofere, maiorul Stanton era genul de om care avea să-l ia oricum.

Capitolul 2

Ușa se închise, lăsând-o pe Phoebe singură cu noua ei rudă. Presupunea că erau un fel de veri, deși nu-l prea putea vedea în felul acesta. Un văr era un fel de ființă confortabilă – cineva din familie, dar fără toate complicațiile iubitoare și greutățile tandre impuse de mame și tați sau chiar de frați vitregi și cumnate.

Însă maiorul Stanton nu avea nimic comod. Prea înalt și prea monden, cu o față chipeșă și un trup de soldat, învăluite de o aură de aroganță. Și, în ciuda manierelor lustruite și a hainelor elegante, simțea că avea un temperament neliniștit – stăpânit cu o mână de fier, dar niciodată prea adânc ascuns.

Recunoștea temperamentul acesta neliniștit, pentru că se afla și în interiorul ei. Era un simțământ cu care se luptase toată viața, încercând să îl țină în frâu. Dar bănuia că neliniștea maiorului era și mai acută, și asta o speria.

– Apreciez că ai fost de acord să stai de vorbă cu mine în particular, zise el și, în momentul acela, nu păru deloc intimidant.

Nervii ei răscoliți se mai liniștiră.

– Nu mi-ai dat de ales, domnule maior. Sunt surprinsă că doamna Tanner a cedat atât de rapid în fața manierelor dumitale orășenești și a farmecului dumitale monden.

El rămase cu gura căscată, și ea simți un fior vinovat de satisfacție. Apoi ochii lui scânteiară de amuzament.

– Mă surprinzi, domnișoară Linville. Și eu, care te credeam o mielușică blândă, un quaker de la țară.

Ea își mușcă interiorul buzei, rezistând ispitei de a se zbârli la împunsătura lui glumeață.

– Chiar dacă am crescut într-o familie de quakeri, spuse ea în cele din urmă, vei vedea că nu sunt o țărancă din New Jersey. Tatăl meu a fost un om foarte educat, iar mama a petrecut câteva sezoane în Londra înainte de a se căsători. Așadar, cred că am primit o educație la fel de corectă ca a oricărei fete de familie bună din Anglia.

– Probabil mai bună, zise el, cu ochii încă râzând. Dar meritam să fiu corectat. Nu voi mai face aceeași greșeală.

Ea încuviință, apoi îi puse întrebarea care i se învârtea în minte de câteva minute:

– Domnule maior, înainte de a-mi spune ce voia bunicul să aud, nu mi-ai putea explica de ce ți-a cerut tocmai dumitale să îmi transmiți această informație? Ce relație este, mai exact, între dumneata și el, și între dumneata și mine?

El păru mâhnit.

– Se pare că îți datorez altă scuză. Ar fi trebuit să-ți explic asta de cum am sosit.

Lui Phoebe îi plăcură scuzele lui firești, atât de deosebite de purtarea multor bărbați – chiar și a unor quakeri. Maiorul Stanton

nu părea să aibă o asemenea falsă mândrie, și asta îl făcu mai puțin copleșitor, cel puțin pentru moment.

– Sunt vărul dumitale, domnișoară Linville, deși un văr îndepărtat. Bunicii noștri aveau același bunic din partea familiei Stanton.

Se opri, și trăsăturile lui fură învăluite de o încruntare sumbră. Ea se cutremură, fiindcă bărbatul amabil care stătuse în fața ei devenea din nou străinul mohorât, cu privire aspră, de la începutul întrevederii. Ce cauzase această schimbare?

– După cum știi, continuă el cu o voce voit neutră, bunicul dumitale, Lord Merritt, a avut doar doi copii, pe mama dumitale și pe fratele ei, Robert. Unchiul dumitale Robert a murit acum doi ani, lăsându-ți bunicul fără un moștenitor direct.

Ea încuviință.

– Mi-a scris la câteva luni de la acest trist eveniment, cerându-mi să vin în Anglia. Eram tot ce mai rămăsese din familia lui apropiată, și credea că era drept să mă întorc acasă la el.

Acasă. Cuvântul îi pluti în minte, tachinând-o cu evaziva lui promisiune de siguranță.

Își strânse buzele, înăbușind valul de durere. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi luat în seamă încercările fratelui ei de a o reține, care îi întârziaseră plecarea cu luni întregi. Ar fi trebuit să ia pachebotul spre Anglia de îndată ce primise prima scrisoare a bunicului ei.

Maiorul Stanton încuviință.

– Mi-a spus asta. Mi-a mai spus și că nu regreta nimic mai mult decât înstrăinarea de mama dumitale, și își asuma toată vina. Cea mai mare dorință a sa era să te vadă înainte de a muri, și numele dumitale a fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit pe pământul acesta.

Un amestec confuz de emoții se învolbură în pieptul lui Phoebe, strângând-o atât de tare, încât își plecă umerii ca să reziste. Se luptă cu el, respirând adânc și tremurător. Când văzu câteva lacrimi nedorite curgându-i pe obraji, maiorul Stanton se ridică de pe scaun și se așeză lângă ea. Uluită, se îndepărtă până lovi brațul canapelei. Nu putea fi potrivit ca el să stea atât de aproape de ea, fără nici o însoțitoare în cameră.

– Îmi pare rău, murmură el cu o voce amabilă. Regret că te îndurerez, dar mă gândeam că voiai să știi cu exactitate ce simțea Lord Merritt față de dumneata și față de mama dumitale.

Dintr-un misterios buzunar interior, scoase o batistă și i-o dădu. Ea o luă cu un suspin recunoscător, pe jumătate înăbușit, și își șterse cu grijă obrajii. Pânza albă ca zăpada îi mângâie pielea, mult mai fină

decât prozaicele batistuțe de bumbac pe care le purta de obicei în buzunar. Batista lui avea o textură răcoroasă și mătăsoasă, și îi amintea de o eșarfă frumoasă și veche, care fusese cândva a mamei ei.

Își mai tamponă o dată obrajii, dar, când încercă să îi înapoieze batista, el o îndesă în mâinile ei.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise ea, înduioșată de compasiunea lui. Trebuie să mă scuzi. Numai efectele acestei călătorii mizerabile mă fac să mă port atât de prostește.

El se întinse și îi luă mâna. Când simți contactul, ea tresări.

– Nu cred că te porți prostește, domnișoară Linville. A fost nevoie de tărie și de curaj ca să părăsești singurul cămin pe care l-ai cunoscut vreodată, și te respect pentru asta.

Ea se zgâi la el, cu membrele cuprinse de o ciudată slăbiciune. Nu o slăbiciune cauzată de boală, ci una produsă de atingerea mâinii lui aspre și de felul în care se adăpostea mâna ei în palma lui mare. Faptul că stătea la doar câțiva centimetri depărtare de el o făcea să se simtă delicată ca o pasăre colibri. Se simțea atrasă de el, de parcă ar fi putut să se bazeze pe el pentru rezolvarea tuturor problemelor. Nu era un sentiment care să îi placă.

– Îți mulțumesc, îi răspunse, trăgându-și mâna. Te rog să continui. Erai pe cale de a-mi spune care era relația exactă dintre dumneata și bunicul meu.

Sclipirea amuzată din ochii lui reveni. Ea jură în tăcere să o ignore.

O ignoră, dar obrajii îi ardeau. Abilitatea lui de a o tulbura nu avea nici un sens. Nu avea cum să aibă de-a face cu trupul lui puternic și cu fața chipeșă sau cu atenția cu care o studia. Era imună la asta și fusese întotdeauna. Un bărbat ca maiorul Stanton nu putea fi atrăgător pentru ea. Era soldat, și ea fusese educată ca un quaker. În ciuda amabilității lui, era un bărbat dur care își câștiga viața în modul cel mai dur cu putință.

– Sunt moștenitorul bunicului dumitale, spuse el în cele din urmă. Sunt al optulea conte de Merritt, prin linia directă de moștenitori de gen masculin din familia Stanton.

Ea clipi, confuză pe moment, apoi își dădu seama că el se prezentase ca maiorul Stanton pentru a reduce șocul produs de moartea bunicului.

– A fost amabil din partea dumitale să te gândești la mine cu atâta compasiune, domnule maior... Lord Merritt, spuse ea, străduindu-se să afișeze un zâmbet recunoscător.

El nu îi întoarse zâmbetul. De fapt, arăta ca un om care mai avea de transmis și alte vești proaste.

– Ce mai e? întrebă ea cu voce pierită.

El se strâmbă destul cât să îi facă inima să se strângă. „Tată bun din Ceruri." Cât de rea putea deveni ziua asta?

Își îndreptă spatele. Orice ar fi fost, trebuia să înfrunte direct situația și să facă tot ce putea ca să accepte totul cu credință. Din nefericire, credința avea prostul obicei de a o abandona, și era posibil ca moartea bunicului ei să-i fi administrat o lovitură mortală.

– Trebuie să-mi spui, zise ea, încleștându-și pumnii în faldurile rochiei.

El îi aruncă altă privire cercetătoare înainte de a scoate o scrisoare din buzunarul interior.

– Lord Merritt a scris asta pe patul de moarte. Mă gândisem să vorbesc cu dumneata despre dorințele lui înainte de a ți-o arăta, dar poate nu are rost să încerc să atenuez impactul cuvintelor lui.

Îi aruncă o privire încruntată și resemnată și îi dădu plicul, iar ea își dădu brusc seama cât de neplăcută trebuie să fi fost îndatorirea aceasta pentru el. Încerca să fie amabil cu ea, chiar dacă nu părea o calitate care să îl caracterizeze de obicei.

Cu degete tremurătoare, Phoebe desfăcu scrisoarea și o întinse în poală. Păienjenișul cuvintelor se dovedi greu de citit, așa că apropie de față bucata groasă de pergament. În timp ce absorbea cuvintele, aerul din plămâni îi deveni greu și sângele din vene începu să curgă cu o viteză dureroasă. Îngrozită, o citi de trei ori. Dar, de fiecare dată, înțelesul refuză să se schimbe, oricât de greu încerca să răsucească vorbele, să le facă mai puțin bizare.

Acum, înțelegea tensiunea care îl învăluia pe maior ca o haină prost croită.

– De ce să fi vrut bunicul să mă căsătoresc cu dumneata? întrebă ea. Până azi, nici nu am știut că exiști.

Un mușchi din maxilarul lui începu să zvâcnească, și ea își dădu seama prea târziu de cât de îngrozită trebuie să fi părut, ca și cum nu și-ar fi putut imagina nimic mai rău decât căsătoria cu el. Își dădu seama tresărind că se îndepărtase de el de parcă ar fi fost înfricoșată.

Ea își îndreptă din nou spatele, în grabă. Din nefericire, corectarea asta a poziției veni prea târziu.

– Domnișoară Linville, începu el cu o voce atent controlată, te asigur că nu e nevoie să te temi de mine. Nu sunt un căpcăun venit să te smulgă de lângă prieteni.

Ea închise ochii, umilită. Dar, chiar dacă ținea ochii închiși, nu se simțea mai puțin stânjenită și nu putea face situația aceasta să dispară.

– Știu. Deschise ochii și îi înfruntă privirea scrutătoare. Numai că...

– Înțeleg. Și voi încerca să îți explic cât pot de bine dorințele lui Lord Merritt. Trebuie să crezi că se gândea doar la bunăstarea dumitale.

Mintea ei alerga înnebunită de la un gând la altul.

– Trebuie să înțelegi că tot planul acesta e ridicol. Bunicul mai era în toate mințile când a scris asta?

Una din sprâncenele lui se înălță cu o aroganță pe care începea s-o recunoască. Îl ofensase, și cum l-ar fi putut învinui? Era un bărbat care avea probabil femeile la picioare, nu săreau în sus îngrozite la ideea de a se căsători cu el. Ca să nu mai vorbim despre faptul că pusese la îndoială sănătatea mintală a bunicului ei.

– Pot să te asigur, răspunse el cu un mormăit care îi trimise fiori în șira spinării, că Lord Merritt era în toate mințile. L-am privit scriind asta, și intenția lui nu putea fi mai clară. De fapt, am discutat pe larg și am ajuns la niște concluzii cu privire la ce putea fi mai bun pentru dumneata după moartea lui Lord Merritt.

Ei doi discutaseră? Doi bărbați pe care nu îi întâlnise niciodată hotărâseră întregul curs al vieții ei? Motivul principal pentru care părăsise America fusese dorința de a scăpa de controlul pe care încercaseră să i-l impună fratele ei vitreg și comunitatea. Așa că nu avea să suporte să i se dicteze ceva.

Flutură hârtia spre el.

– Scrisoarea asta întrece orice închipuire! Este...

– Imperioasă? o întrerupse el sec.

Mai degrabă, disperată. De parcă numai perspectiva căsătoriei dintre ea și maiorul Stanton ar fi putut să ușureze chinurile bătrânului pe patul de moarte. De fapt, scrisoarea bunicului ei o implora de-a dreptul să se căsătorească cu el.

Maiorul îi întoarse privirea, cu ochii lui de culoarea Atlanticului după o furtună din nord și exact la fel de turbulenți. Atitudinea lui rămânea însă rece și controlată. Phoebe se întrebă ce l-ar fi *putut* face pe acest bărbat puternic să își piardă controlul.

Simțea însă că nu și-ar fi dorit să afle.

În cele din urmă, el îi răspunse cu vocea răbdătoare pe care ar fi putut să o folosească față de un copil cu mintea înceată.

– Bunicul dumitale credea că ai nevoie de protecția familiei. A adevăratei dumitale familii. Era foarte îndurerat din cauza vieții pe care o duceai în America. Înțelesese din scrisori că erai nefericită. Lord Merritt nu putea suporta ideea că singura lui nepoată trăia viața mohorâtă și obscură a unei persoane dependente de alții.

Phoebe își mușcă buzele, iritată că îi dezvăluise bunicului atât de mult din nefericirea ei. Însă el fusese foarte deschis în scrisorile lui și o încurajase să fie la fel de sinceră.

Maiorul Stanton se aplecă în față ca să îi capteze atenția.

– În calitate de viitor conte de Merritt și membru al familiei dumitale, am fost de acord cu judecata bunicului dumitale. Nimic din ce mi-ai spus astăzi nu mi-a schimbat părerea. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să rămâi în Anglia, cu noi.

Strângând încă batista, Phoebe ridică mâna la gură, scormonindu-și creierii în căutarea unui răspuns potrivit.

O undă de miresme exotice îi ajunse la nări, înviorătoare și foarte masculină. Batista pe care o ținea strâns purta mirosul bărbatului care îi stătea alături, și i se păru ciudat de alinător. Apoi îi întâlni din nou privirea atentă, și umilirea reveni. Era în parte vina ei că urâse viața în casa fratelui ei. Dacă ar fi fost o persoană mai bună – un quaker mai bun –, și-ar fi acceptat fără îndoială soarta mai cu lejeritate. Dar Phoebe era răzvrătită ca mama ei, așa cum îi amintea George atât de des. Faptul că bunicul ei dezvăluise unui străin slăbiciunea ei morală o rănise profund.

– Iartă-mă, sir. Dar nu văd de ce ar fi treaba dumitale. Nu m-ai întâlnit până astăzi, și cu siguranță legătura noastră de rudenie e prea îndepărtată ca să însemne atât de mult.

– Nu sunt de acord. În orice caz, i-am dat lui Lord Merritt cuvântul meu solemn că mă voi îngriji de dumneata și te voi proteja, fie că vei dori să te căsătorești cu mine, fie că nu.

Ce se aștepta să-i spună după declarația asta uluitoare? Se străduia să răspundă:

– Nu e necesar și nici nu ar fi corect. Cu siguranță trebuie să vezi că cea mai bună soluție pentru mine e să mă întorc în America.

Fruntea lui se încreți într-o încruntare, și Phoebe își stăpâni un oftat. Era sătulă ca bărbații din viața ei – presupunea că maiorul se putea considera acum ca făcând parte din viața ei – să nu fie de acord

cu deciziile ei. Și se săturase de oamenii care îi aranjau viața de parcă ea ar fi fost o simplă piesă de mobilier.

Chiar dacă aranjamentul de acum coincidea cu dorința ei de a rămâne în Anglia.

– Domnule maior, eu...

Când el se întinse și îi luă mâna, murmurul ei se stinse. Cu grijă, el îi desfăcu degetele și îi luă batista, împăturind-o înapoi într-un pătrat perfect și punându-i-o în poală înainte de a-i prinde din nou mâna.

Ea îl privea țintă, buimăcită. Expresia lui agresivă se îmblânzise. El îi legănă mâna în mâna lui, apoi le așeză pe amândouă pe genunchi. Căldura din palma lui părea să-i ardă mâna, și de abia putea respira.

– Domnișoară Linville, nu te voi forța să faci nimic contra voinței dumitale, și nimeni din familie nu o va face. Dar am făcut o promisiune unui muribund, și am de gând să onorez această promisiune. O să-ți mai cer să-ți amintești că el nu se gândea decât la siguranța dumitale. Te iubea foarte mult și voia doar ce e bine pentru dumneata.

O străfulgeră cu un zâmbet fermecător, atât de atractiv, încât, preț de câteva momente, ea nu putu decât să-l privească clipind.

– Și, când te-am cunoscut în cele din urmă, continuă el, am înțeles de ce a simțit o asemenea nevoie de a te proteja.

Ea se încruntă, neștiind sigur ce voia el să zică.

– Dar cu siguranță nu vrei să te căsătorești cu mine, nu-i așa? Ideea însăși este... absurdă.

El ridică din umeri, de parcă asta nu ar fi contat.

– Nu pentru un om pe moarte, apăsat de vinovăție și teamă pentru singura lui nepoată. Un om de onoare nu putea să nu îi ia în seamă dorințele.

Phoebe avu senzația că cineva o aruncase intenționat într-un balon de săpun, și nu mai putea ghici care era partea de sus și care era cea de jos.

– Domnule maior Stanton, chiar vrei să te căsătorești cu mine?

Ochii lui străluciră, cu o apreciere ironică.

– Nu te temi de mine, nu-i așa? Da, arăt ca un urs bătrân călit în lupte, dar te asigur că, de fapt, sunt un tip foarte blajin.

Uluită, ea se zgâi la el. Oare cum putea să transforme totul într-o glumă?

– Bănuiesc că nu e adevărat, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare. Cu grijă, își trase mâna din mâna lui.

Hohotul lui de râs, profund și masculin, o învălui și îi devie furia într-un fel inexplicabil.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu îți cer să te căsătorești cu mine. Îți sugerez pur și simplu să te gândești la dorințele unui om bun, care a vrut mai presus de orice ca dumneata să fii fericită.

Ea îl cântări cu suspiciune. Instrucțiunile bunicului ei nu lăsau prea mult loc pentru îndoială atunci când venea vorba despre sus-numitele dorințe.

– Atunci, ce vrei *dumneata* de la mine?

– Motivul care stătea la baza tuturor dorințelor lui Lord Merritt era să te știe în siguranță cu familia dumitale. A avut întotdeauna de gând să te țină aici, în Anglia. Fiind un om de modă veche, e normal că mariajul să i se fi părut cea mai eficientă cale. Plănuise să se mute în reședința de la Londra și să te prezinte în societate, cu speranța că aveai să găsești un soț acceptabil. Din nefericire, soarta a intervenit. Când a înțeles că nu va mai trăi destul cât să își îndeplinească planul, a trecut la cea mai bună dintre opțiunile rămase. La mine.

Ultimul cuvânt fu îmblânzit de un zâmbet depreciativ, dar Phoebe nu se lăsă înșelată. Maiorul i se părea un bărbat care ar fi făcut orice ca să-și păstreze onoarea, și promisiunea făcută la patul unui muribund i se părea probabil o datorie de onoare.

– Orice discuție despre căsătoria dumitale cu mine sau cu altcineva e prematură, continuă el. Dar am fost de acord să am grijă de siguranța dumitale și să mă îngrijesc de toate nevoile așa cum s-ar fi îngrijit bunicul dumitale. Și exact asta am de gând să fac.

Declarația asta o făcea să se simtă o obligație nedorită, și probabil asta și era.

– Nu am nevoie de cineva care să se îngrijească de mine, ripostă ea cam răstit.

– Bunicul dumitale nu a fost de acord, și nici eu.

– Îți mulțumesc pentru considerația pe care mi-o arăți, sir, zise ea mecanic, dar nu e necesară.

El se dădu înapoi.

– Nu a fost foarte abil din partea mea, nu? Îmi cer scuze. Mătușa Georgie îmi spune adesea că am subtilitatea unui taur în atac.

Phoebe nu avea habar cine era mătușa Georgie, și nici nu conta.

– Chiar și așa...

El o întrerupse, atingându-i buzele cu un deget. Ea sări ca arsă când simți ușoara căldură, cu ochii mari de uimire.

– Domnișoară Linville, nu vrei măcar să îți cunoști familia înainte de a lua vreo decizie? Pot să te asigur că nu te vor respinge.

Ea făcu tot ce putu ca să ignore furnicătura din buze și îi privi atent fața, încercând să afle adevărul. Stomacul i se transformase într-un ghem de îndoială și îngrijorare.

– Ești sigur?

Strălucirea tulburătoare și mult prea atractivă din ochii lui reveni.

– Dacă sunt sigur că nu te vor respinge? Fără pic de îndoială.

– Oh, respiră ea, permițându-și în cele din urmă să se gândească la faptul că avea să cunoască familia mamei ei. Atunci, dacă nu mă întorc în America...

Sclipirea triumfătoare din ochii lui o făcu să se oprească brusc. Ridică mâna.

– Asta nu înseamnă că sunt de acord, dar, dacă nu mă întorc chiar acum în America, ce voi face? Nu pot rămâne pentru totdeauna la doamna Poole, iar doamna Tanner va pleca în curând să își viziteze rudele din nord.

De cum rosti cuvintele, își dădu seama în ce situație dificilă se afla. Cum se putea lăsa la mila unei familii pe care nu o întâlnise niciodată și care avea să o privească, fără îndoială, ca pe o rudă îndepărtată, ciudată și incomodă? Gândul că ar fi putut fi o povară pentru ei o făcu să se crispeze.

Inspiră adânc, ca să capete curaj.

– Nu, maiorule. Îți mulțumesc pentru amabilitate, dar cred că e mai bine să mă întorc în America. Sunt sigură că doamna Tanner mă va ajuta să fac aranjamentele. Mai bine să se întoarcă la familia pe care o cunoștea decât să riște respingerea urâcioasă, inevitabilă.

El o studie.

– Atât de dornică ești să te întorci?

Ea se zgâi la chipul lui – la fiecare trăsătură colțuroasă, frumoasă, plină de hotărâre – și simți cum hotărârea ei fragilă și tremurătoare începea în sfârșit să se prăbușească. Era nedrept din partea ei, dar gândul de a se întoarce la fosta viață o umplea de o melancolie apăsătoare.

– Nu, șopti ea. Nu sunt.

– Atunci, e stabilit. Nu te vei mai întoarce, decretă el atât de calm, de parcă ar fi discutat despre prețul unui ou.

Ea se zbârli, sfâșiată între rușinea că el îi vedea slăbiciunea și furia că el putea trata situația ei nefericită într-un mod atât de ușuratic.

– Și cum vom rezolva asta? întrebă ea acru. Trebuie să-mi mai dai un răspuns.

Sprâncenele lui se ridicară auzindu-i accentul, și ea aproape gemu. Mama ei insistase întotdeauna să vorbească engleza foarte corectă a regelui, iar Phoebe vorbea cu accentul specific quakerilor numai atunci când era supărată sau își pierdea cumpătul. Era un obicei enervant și o mare ironie a sorții.

– Ei bine, răspunse el, încercând să nu râdă, de fapt, am un răspuns. Se numește Lady Stanton și de abia așteaptă să te cunoască.

Capitolul 3

Phoebe Linville își ridică spre el ochii mari, aurii și plini de îngrijorare. Ochii aceia și gura ei de un trandafiriu voluptuos erau singurele pete de culoare de pe fața ei palidă. Lucas nu se așteptase ca o mică slăbănoagă, quaker și prost îmbrăcată să aibă o gură atât de ispititoare. Era nepotrivită și îi inspira tot felul de gânduri pe care nu ar fi trebuit să le aibă, mai ales având în vedere împrejurările stânjenitoare.

Cererea lui în căsătorie, precaută și dictată de simțul datoriei, o îngrozise, desigur, și el bătu în retragere aproape imediat. Îi jurase solemn bătrânului conte că urma să aibă grijă de domnișoara Linville, dar îi spusese clar vulpoiului ticălos că problema căsătoriei rămânea o chestiune deschisă. Merritt era disperat să aranjeze viitorul fetei, așa că acceptase compromisul scrâșnind din dinți – cu condiția ca Lucas să se gândească la propunere, dacă fata era de acord. Ca să-l împace pe muribund și să-i arate respect, Lucas încuviințase.

Însă, din ce se vedea, Phoebe nu era nici pe departe de acord. Se părea că ideea căsătoriei îi era complet străină și o deconcerta la fel de tare pe cât îl deconcertase pe el planul căsătoriei cu o țărancă quaker din America.

Când o văzuse pe Phoebe intrând în sufrageria doamnei Poole, temerile lui Lucas se confirmaseră. Era destul de mărunțică, prea slabă și prost îmbrăcată, având o îngrozitoare rochie care stătea pe ea ca un sac. Părul ei des și întunecat era strâns într-un coc neîngrijit

și neatrăgător. Gândul că o biată ființă atât de amărâtă ar fi rezistat haitei de lupi din care era formată înalta societate sau căsătoriei cu el era nebunesc.

Dar întrevederea care urmase îl surprinsese. Deși veștile nefericite o năuciseră la început, descoperi că avea un foc lăuntric. O inspecție mai atentă îi arătase că, sub rochia de modă veche, de un maro-gălbui, se ascundea o siluetă încântătoare. Era evident că aspectul ei fragil se datora bolii recente. Odihna, mâncarea bună englezească și îngrijirile materne ale mătușii Georgie aveau să îndrepte în curând asta.

Însă avea să-i ia mai mult timp să-și revină după șocul pe care îl avusese din cauza *lui*.

Acum, în timp ce îl privea țintă, buzele lui Phoebe se desfăcură și limba ei trandafirie și drăguță trecu rapid peste ele. Un fior fierbinte îi fulgeră zona dintre coapse, și trebui să suprime cu tărie o pulsație surprinzătoare și ridicolă de dorință. O făcu imaginându-și hohotele de râs ale prietenilor dacă ar fi aflat că se gândise în mod serios să se căsătorească cu femeie quaker modestă.

– Cine e Lady Stanton și care e relația ei cu mine? întrebă nesigură Phoebe. De ce ar trebui să fie dispusă să mă primească în casa ei, pe nepusă masă?

Avea o voce catifelată și plăcută care atenua în parte exprimarea ei cam prea directă. Combinația i se părea interesantă.

– Lady Stanton e căsătorită cu generalul Sir Arthur Stanton, care e unchiul meu și al doilea fiu al celui de-al doilea fiu al lui Robert Stanton, al cincilea conte de Merritt. Bunicul meu a fost primul fiu din linia aceasta, în timp ce bunicul dumitale era urmașul direct al lui Robert, prin fiul său cel mai mare. De vreme ce bunicul dumitale a murit fără moștenitori, titlul ajunge la mine, prin cel de-al doilea fiu al lui Robert.

Ochii fetei se încețoșară, cu un amestec de oboseală și străduința de a deslușì păienjenișul complicat al relațiilor din familia Stanton.

– Nu trebuie să te îngrijorezi din pricina asta. Trebuie să știi doar că ești într-adevăr înrudită cu familia noastră prin mama dumitale și mai mult decât bine-venită în casa generalului și a doamnei Stanton. De fapt, în calitate de cap al familiei, unchiul meu a insistat asupra acestui lucru.

Nu se obosi să adauge că generalul îi ordonase să o aducă pe domnișoara Linville imediat acasă și să nu o mai lase în compania acelor *blestemați fanatici religioși*.

– Sunt recunoscătoare că Lady Stanton vrea să mă întâlnească, zise Phoebe, cu o voce puțin cam disperată.

Nostalgia pe care fata încerca să o ascundă îi ajunse drept la inimă, și îi zâmbi liniștitor.

– M-a instruit cu strictețe să te aduc acasă cu mine chiar în după-amiaza asta.

Uluită de această veste, ea se ridică brusc de pe sofa, ciocnindu-se de masă. Când o văzu legănându-se, Lucas se ridică repede să o ajute. Degetele lui îi cuprinseră încheietura subțire, și îi simți oasele delicate și fragile sub lâna groasă a rochiei.

– Phoebe, zise el, folosindu-i intenționat prenumele, stai jos înainte să cazi. Doamna Tanner o să-mi taie capul dacă ți se întâmplă ceva.

Era timpul ca fata să înțeleagă că *făcea parte* din familia lui și că el urma să aibă grijă de ea.

Ea roși, și trandafiriul îi urcă în sus, pe oasele delicate ale obrajilor. Reacția aceasta o făcu să pară tânără și vulnerabilă. El simți un imbold puternic și trebui să reziste eroic ca să nu o cuprindă într-o îmbrățișare protectoare. În timp ce ea se așeza cu grijă din nou pe canapea, nu putu să nu îi observe protuberanțele sânilor întinzându-i corsajul simplu. Avea o siluetă atrăgătoare – prea subțire, dar cu câteva curbe deosebit de ispititoare. Nu pentru prima dată de când intrase în acea încăpere, Lucas văzu că ar fi avut unele avantaje dacă ar fi luat-o pe Phoebe de soție. Era drăguță și modestă, dar cu un foc ascuns. Ar fi pariat că, fiind crescută în religia quakerilor, nu ar fi putut spune o minciună nici dacă ar fi trebuit să-și salveze viața.

Exact opusul lui Esme Newton, prima și ultima lui dragoste.

– Nu am cum să plec în după-amiaza asta, protestă ea. Oricât de mulțumită aș fi de oferta generoasă pe care mi-a făcut-o Lady Stanton, trebuie să recunoști cât de nepotrivită ar fi plecarea mea subită din casa asta. Doamna Tanner ar fi necăjită.

El zâmbi, amuzat de discursul ei bizar. Lumea bună ar fi spus că era o necioplită, dar, cu cât conversa mai mult cu ea, cu atât mai atras era de manierele ei. Spunea exact ce gândea, o calitate pe care o găsise la soldații pe care îi comandase înainte, dar care lipsea dureros din noua lui viață de pair.

Chiar și așa, era evident că fata trebuia tratată cu mult tact. Deși era plină de pasiune, suferea din cauza epuizării și a șocului. Dacă o presa prea tare, risca să se prăbușească.

– Bineînțeles că nu, replică el calm. E de înțeles că vrei să rămâi cu prietena ta până pleacă în excursia ei spre nord. Pleacă peste câteva zile, nu? Asta ar trebui să-ți ofere destul timp ca să te dezmeticești. Și nu există nici un motiv de a nu-l cunoaște pe general și pe Lady Stanton până atunci. Ca să te obișnuiești cu ei mai întâi, înainte de a te muta.

Și îi adresă zâmbetul lui cel mai convingător, cel care adusese multe femei frumoase în patul lui. Phoebe însă păru neimpresionată. Ori își pierdea talentul, ori tinerele doamne quaker inocente erau imune la genul acesta de farmec.

„E timpul să trec la artileria grea."

– Phoebe, îți înțeleg ezitarea, dar înstrăinarea mamei tale a fost o sursă de sinceră durere pentru noi toți, și prezența ta ar vindeca această rană.

Era o exagerare. Nu fusese decât vag conștient de existența acestei verișoare îndepărtate înainte ca bătrânul conte să îi impună răspunderea față de ea. Dar mătușa Georgie și generalul erau amândoi dornici să o primească, și, de vreme ce punctul sensibil al lui Phoebe era clar dorința evidentă de a se întâlni cu familia mamei ei, avea intenția să îl exploateze cât se putea de bine.

Pentru propriul ei bine, normal. De ce să se întoarcă la o viață amărâtă în America, dacă putea trăi în confort cu familia Stanton?

Dorința arzătoare din ochii ei îi spuse că nimerise drept la țintă.

– Lady Stanton a fost foarte legată de mama ta, adăugă el. Știai asta? A prezentat-o în societate, în primul ei sezon la Londra.

– Nu, șopti Phoebe. Mama nu mi-a spus niciodată asta. Cred că era dificil pentru ea să vorbească despre familia pe care o lăsase în urmă în Anglia.

Dar, văzând expresia de pe fața lui Phoebe, Lucas ar fi pariat că Elspeth Linville spusese destul cât să atâțe interesul fiicei sale.

– O să-ți povestească Lady Stanton despre asta, o asigură el. O să te vizitez mâine după-amiază și o să te conduc la reședința Stanton. Să zicem la ora trei?

Arăta atât de tânără și de inocentă când își trăgea buza de jos între dinții ei mărunți și albi. Alt fior de căldură sexuală trecu prin el. Phoebe Linville era mult mai interesantă decât crezuse la început, și, dintr-odată, i se păru că era neapărată nevoie s-o țină la Londra – atât pentru că îi promisese bunicului ei, cât și pentru că ea ar fi putut să fie ceea ce căuta el, până la urmă.

Îi întâlni privirea. Ochii ei păreau să arate tot ce simțea, o însușire pe cât de atractivă, pe atât de utilă.

– Și dacă nu mă plac?

El se întinse și o luă de mână, simțind un mic fior de triumf când ea nu și-o retrase.

– Asta ar fi imposibil. Dar îți dau cuvântul meu că, dacă ajungi până la urmă la concluzia că nu te potrivești cu viața din Londra, eu însumi te voi însoți înapoi în America.

Ochii ei se făcură mari de mirare.

– Ai face asta?

– Aș face-o, într-adevăr.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet sincer, atât de fascinant, încât îl ului. Dacă scăpa de deghizarea aceea de quaker, toți libertinii din Londra aveau să fie la picioarele ei.

Iar Lucas știu, cu dezagreabilă siguranță, că pentru el nu avea să fie o perspectivă plăcută.

– Mulțumesc, domnule maior! exclamă ea ușurată. Nu voi uita cât de bun ai fost și cât de dezinteresat te-ai purtat cu mine.

– E o onoare să te ajut.

– În cazul acesta, voi fi foarte fericită să o cunosc pe Lady Stanton. Și sunt sigură că doamna Tanner va fi de acord cu ziua de mâine.

Privind-o cum strălucea, Lucas se simți și mai satisfăcut. Era dulce, inocentă și foarte docilă, și nu se îndoia că până la urmă avea s-o poată convinge să facă ce voia el – cu blândețe, desigur. Nu voia să îi zdrobească spiritul, pentru că până și un soldat înăsprit ca el putea să-și dea seama că era un lucru delicat.

Da, Phoebe Linville nu semăna deloc cu Esme. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că ea ar fi putut fi antidotul pentru a scăpa de femeia care fusese cândva centrul lumii lui, dar care îi distrusese viața.

Capitolul 4

Trăsura se hurducă peste un făgaș, săltând-o pe Phoebe, care se ținea strâns de cureaua de piele. Maiorul Stanton – sau Lord Merritt, cum trebuia să îl numească de acum chiar și în gând – îi zâmbi

de pe cealaltă banchetă, și, chiar dacă săltau pe străzile pavate cu piatră ale Londrei, trupul lui solid rămânea nemișcat.

Oricum, nu ar fi avut cum să-și facă rău. Părea ceva imposibil, adăpostită cum era în coconul de catifea și piele al trăsurii de oraș a lui Lord Merritt. Phoebe nu călătorise niciodată într-un vehicul atât de luxos, și trebui să-și înfrângă pornirea de a mângâia brocartul roșu pe care stătea. *Încerca* din răsputeri să se simtă vinovată pentru că se bucura de niște plăceri atât de pământești, dar nu reușea să se concentreze îndeajuns.

– Sper că ai dormit bine noaptea trecută, Phoebe, zise Lord Merritt. Îmi imaginez că Londra e puțin mai zgomotoasă decât locurile cu care ești obișnuită.

– Da, dar sunt sigură că mă voi obișnui și cu asta. Spera, oricum. Londra era un vacarm de zgomote, multe dintre ele neplăcute. Ea crescuse în tăcere, atât din cauză că locuia la țară, cât și pentru că Prietenii cultivau Tăcerea[1]. Pacea și liniștea din colțul lor de țară nu o iritau, dar, în timpul multor adunări și la ocaziile de rugăciune tăcută din familie, se trezise cu gândurile aiurea, iar trupul ei o trădase prin crize acute de neastâmpăr.

– Adevărata tăcere este odihna minții, intona George, citându-l pe William Penn cu o voce încărcată de dramatism. E hrănitoare și odihnitoare pentru spirit, după cum e somnul pentru trup.

Phoebe nu înțelesese până atunci această maximă.

Ochii lui Lord Merritt aveau o sclipire amuzată, de parcă ar fi putut vedea dincolo de falsa ei veselie. Avea abilitatea deconcertantă de a-i citi expresiile și de a-i ghici gândurile. Oricum, nu era nevoie de multă pătrundere ca să-ți dai seama că petrecuse o noapte de nesomn, pentru că era palidă și avea ochii încercănați de oboseală. Îngrozită de înfățișarea ei, Phoebe își pusese cea mai bună rochie și îi permisese Agathei să îi împodobească buclele proaspăt spălate cu o frumoasă panglică albastră.

Își ciupise chiar și obrajii ca să le dea puțină culoare, pentru că nu îi plăcea să apară în fața lui Lord Merritt sau a rudelor ei din Londra arătând ca o biată fetișcană de la țară. Atât doamna Tanner, cât și doamna Poole o priviseră șocate când intrase în sufragerie, dar Lord Merritt îi adresase un zâmbet atât de aprobator, încât Phoebe jurase

[1] Quakerii se numeau și Societatea Religioasă a Prietenilor, iar serviciul lor de închinare era predominant tăcut. (n.tr.)

în tăcere să petreacă cincisprezece minute în plus înainte de a se culca meditând la păcatul vanității și al falsei mândrii.

Un moment privirea lui rătăcea pe trupul ei, apoi se odihnea pe față, cu același zâmbet. Ea stătea foarte dreaptă pe pernele de catifea, hotărâtă să nu se foiască precum o școlăriță indisciplinată.

– O să te obișnuiești cu zgomotul, zise el. Destul de curând, nici nu o să-l mai observi măcar.

– Voi aștepta cu mare nerăbdare ziua aceea.

El răspunse cu un hohot de râs profund și răgușit, iar ea se încălzi, fiind cuprinsă de furnicături. Îi zâmbi slab și privi hotărâtă pe geam, decisă să controleze reacțiile pe care i le provoca el. Cu siguranță confuzia și nefericirea din ultimele zile o făceau să reacționeze într-un mod atât de ciudat.

Moartea bunicului *fusese* o lovitură teribilă, dar bărbatul care stătea în fața ei transformase disperarea în speranță. Mai avea de trecut un singur obstacol, și toate întrebările ei aveau să primească în cele din urmă un răspuns. Oare familia Stanton avea să fie cu adevărat dispusă să primească o rudă sărăcită și necunoscută? Spera că da, pentru că perspectiva de a se întoarce la viața ei mohorâtă din America o umplea de tristețe.

Inspirând adânc, își apăsă mâna pe abdomen. Lord Merritt o văzu și se lansă într-un comentariu vesel referitor la diferitele puncte de reper pe lângă care treceau în călătoria lor spre Mayfair. În ciuda nervilor ei, începu să se distreze. El avea talent la descrieri și părea să știe multe despre istorie și arhitectură. Nu crezuse că un militar ar fi putut să știe atât de multe despre orașul pe care îl priveau pe geamul trăsurii.

Îl studie cum stătea în fața ei, arătându-i în treacăt scenele interesante. La început, îl crezuse arogant și intimidant, dar o surprinsese cu mintea lui bine informată și compătimirea lui practică. O făcea să se simtă nervoasă, pentru că nu era obișnuită cu bărbații ca el. Era soldat și un aristocrat bogat și puternic. Dur, chipeș și, din cât își dădea seama, cu o încredere jignitor de mare în propria lui persoană. Cât se poate de deosebit de un quaker.

Desigur, avea să ignore instrucțiunile bunicului de a se căsători cu el. Motivul care îl făcuse pe Lord Merritt să fie de acord cu aceste instrucțiuni era o problemă care o ținuse trează mare parte din noapte. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că răspunsul era exact cel pe care i-l dăduse el – se simțise obligat să respecte ultima dorință

a bunicului ei. De ce altceva s-ar căsători un pair bogat și chipeș cu o fată bătrână banală, fără un ban și quaker pe deasupra?

Lord Merritt își întrerupse monologul și o privi țintă.

– S-a întâmplat ceva, Phoebe?

– Ah... nu, deloc, sir. De ce întrebi?

– Aveai o față ciudată. Nu te simți bine?

Ea își înăbuși un oftat. De ce presupunea toată lumea că era mereu la un punct de a se prăbuși?

– Ba da.

El încuviință cu înțelepciune și o bătu liniștitor pe mâinile înmănușate.

– Mă așteptam ca toate hurducăturile astea să îți facă rău la stomac. Nu trebuie să te îngrijorezi, aproape am ajuns la reședința Stanton.

Nu pentru prima dată, Phoebe își dori să poată înjura. Unele dintre cuvintele interesante pe care le auzise de la marinari în călătoria pe mare s-ar fi potrivit foarte bine. În schimb, reuși să schițeze un zâmbet.

– Ești prea amabil, Lord Merritt.

El o privi cu îndoială, dar, din fericire, ajunseseră, și asta puse capăt exprimării îngrijorărilor.

Dând la o parte iritarea, Phoebe inspiră nervos și așteptă să fie lăsate scările trăsurii. Lord Merritt își întinse picioarele lungi, plecă ușor capul și păși pe trotuar. Apoi o ajută cu grijă și pe ea, în timp ce Phoebe se uita cu gura căscată la clădirea din fața lor.

Se agăță de brațul lui musculos și privi uriașa și impunătoarea reședință de oraș. Scurta călătorie pe străzile Londrei nu o făcuse să-i fie rău, dar toată marmura aceea strălucitoare, geamurile lustruite și armăturile din alamă scânteietoare o ameți ră destul de tare.

– Nu fi nervoasă, murmură el. Toată lumea te va iubi.

– Lord Merritt, nu ai de unde să știi asta, ripostă ea, urându-și tremurul din glas. Nu se considerase niciodată lașă, dar, în momentul acela, își dori să-și pună coada pe spinare și să o șteargă.

– Aș vrea să nu-mi mai spui *Lord Merritt* cu vocea asta mohorâtă, zise el în timp ce o conducea spre reședința Stanton. Mă face să cred că ai vrea să-mi tragi una.

Ea îi aruncă o privire nesigură. Ochii lui o priviră râzând, și un zâmbet șovăielnic ridică colțurile gurii ei. În alte împrejurări, ar fi fost tentată să-l dojenească, dar metoda lui funcționă. Nervii ei începură să se liniștească.

Până când el bătu și ușa de un alb strălucitor se deschise. Gura lui Phoebe se uscă la vederea unui lacheu vânjos, îmbrăcat într-o livrea colorată și bogat împodobită. Fu de ajuns să îi observe măreția ca să se simtă exact ca o verișoară săracă de la țară.

„Zorzoanele de la hainele bogaților ar fi de ajuns ca să îi îmbrace pe toți săracii goi."

Maxima aceasta a quakerilor îi veni în minte, liniștind-o. Fusese obligată să memoreze toate citatele acestea, și i se păruse întotdeauna fără rost, dar, măcar o dată, munca aceea plictisitoare slujea unui scop practic. Toți bărbații și toate femeile erau egali în fața lui Dumnezeu, și asta includea familia Stanton.

Înălță capul și îi adresă lacheului un zâmbet strălucitor. Acesta clipi rar, ca o bufniță uriașă, apoi se înclină și făcu un pas înapoi. Lord Merritt o strânse de cot.

– Gata?

– Gata.

Trecură pragul unui hol de intrare spațios și frumos, cu o scară mare, care se înălța într-o spirală grațioasă spre etajele de sus. Câteva tablouri enorme ale unor bărbați și femei, în costume elaborate din vremuri de mult apuse, ocupau spațiul dintre dușumea și lambriu. Portretele strămoșilor Stantonilor, presupuse ea. Care fuseseră și strămoșii ei. Nu putu să nu îi privească fix, sperând să vadă o asemănare cu mama ei.

Un bărbat vârstnic, demn și îmbrăcat într-un costum negru și sobru, ieși dintr-un alcov de sub scări.

– Lord Merritt, zise el, e o plăcere să vă văd.

– Tolliver, mereu tare ca fierul, replică Lord Merritt zâmbind ușor. Aceasta este domnișoara Linville, tânăra rudă a generalului și a doamnei Stanton. În curând, va veni să locuiască aici, și sper să ai grijă de ea. Verișoară Phoebe, acesta e Tolliver, majordomul unchiului meu. E cu familia de când îmi amintesc și îi cunoaște toate dedesubturile necurate.

Phoebe clipi, dar majordomul primi gluma lui Lord Merritt fără să înalțe măcar una din sprâncenele lui albe. În schimb, cu demnitate precisă și formală, îi ură bun venit printr-o reverență.

– Domnișoară Linville, sunt la dispoziția dumneavoastră. Trebuie să îmi spuneți neapărat dacă vă pot ajuta în vreun fel.

Ea nu avea habar cum să răspundă la un salut atât de elegant, rostit de un servitor în slujba unui aristocrat, de vreme ce puținii servitori din casa fratelui ei erau tratați în general ca și cum

ar fi făcut parte din familie. Cu siguranță ar fi fost nepoliticos să nu spună nimic.

– Vă mulțumesc, domnule Tolliver, zise ea, înclinându-se ușor.

Ochii majordomului ieșiră din orbite.

„La naiba!"

Umerii lați ai lui Lord Merritt se cutremurară de un râs înăbușit. Se părea că nu avea să fie ultima ocazie în care îl amuza cu boacănele ei sociale.

– Nu-ți face griji, șopti el în timp ce majordomul se întoarse și deschise niște uși glisante. O să-și revină în curând din șoc. În plus, ești foarte atrăgătoare azi, mai ales cu panglica aceea în păr. Tolliver nu a putut rezista niciodată unei fete drăguțe. Dacă mă gândesc mai bine, nici eu.

Ultima propoziție o murmură exact la urechea ei. După ce îi aruncă o privire mustrătoare – care îl făcu să zâmbească larg –, își potrivi un zâmbet pe față și îi permise să o conducă într-o sufragerie cu tavanul înalt, plină de lumânări. În ciuda enervării, își încleștă degetele pe brațul lui, ținându-se de el de parcă ar fi fost un port sigur pe o mare furtunoasă.

Patru oameni se ridicară să îi întâmpine. Femeia mărunțică și demnă, cu părul alb ca zăpada, era în mod evident Lady Stanton, iar domnul bătrân cu sprâncenele fioroase, ușor adus de umeri, trebuie să fi fost generalul Stanton.

Celălalt bărbat și femeia, cu câteva zeci de ani mai tineri, o surprinseră pe Phoebe. Erau amândoi înalți și izbitor de frumoși. Bărbatul cu părul auriu avea un aer familiar și semăna foarte bine cu Lord Merritt. Femeia de lângă el avea un păr bogat, negru și lucios, și un chip și o siluetă care atrăgeau probabil atenția fiecărui bărbat care o întâlnea. Deși bărbatul părea trufaș și cu nasul pe sus, femeia o studie cu o curiozitate sinceră și prietenoasă.

Femeia mai vârstnică vorbi prima, îndreptându-se spre Phoebe cu mâna întinsă.

– Draga mea copilă, zise ea cu un zâmbet afectuos, nu pot să-ți spun cât suntem de fericiți să te avem în sfârșit cu noi la Londra.

Phoebe aruncă o privire spre Lord Merritt. El încuviință ușor. Așa că ea se plecă într-o reverență adecvată, sigură că de data asta proceda cum trebuia.

– Mătușă Georgie, zise Lord Merritt, aceasta este domnișoara Phoebe Linville.

Lady Stanton o cuprinse într-o îmbrățișare delicată, mirosind a lavandă.

– Bine ai venit în Anglia, copila mea. Am așteptat atât de mult ziua asta.

Phoebe o strânse în brațe, pentru că i se pusese un nod în gât și nu putea răspunde.

– Mulțumesc, Lady Stanton. Sunt foarte fericită să fiu aici.

Lady Stanton plescăi vioaie din limbă.

– Fără titluri, draga mea. Poți să-mi spui mătușa Georgina sau mătușă Georgie, cum îmi spune derbedeul acesta de nepot. Nu ținem la formalități în cadrul familiei, și e evident că tu ești o Stanton, exact ca scumpa ta mamă.

– Ți-am spus, necredincioasă mică, murmură Lord Merritt.

Phoebe îl ignoră.

– Mulțumesc, mătușă... mătușă Georgie, bolborosi ea.

Femeia vârstnică zâmbi.

– Vino să-ți cunoști unchiul. Era nerăbdător să te întâlnească.

Phoebe se îndoia de asta, având în vedere expresia severă întipărită pe trăsăturile colțuroase ale unchiului ei. Chiar și sprâncenele lui de un cenușiu de fier păreau a se zbârli cu o feroce viață proprie. Dar, spre surprinderea ei, el îi luă mâna și o bătu ușurel și părintește.

– Ei bine, domnișoară Phoebe, era și timpul să ne cunoaștem. Nu înțeleg ce a avut în cap ticălosul acela bătrân de Merritt lăsându-te să lâncezești în mlaștina aceea colonială. Ar fi trebuit să te aducă acasă în minutul în care a murit tatăl tău. Foarte nepotrivit.

Phoebe încremeni, neștiind ce să răspundă. O parte din ea era ofensată de dragul bunicului ei, dar altă parte nu putea să nu admită că el avea dreptate.

– Într-adevăr, Arthur, interveni mătușa Georgie, nu cred că e momentul potrivit pentru a scoate la iveală rufele vechi și murdare ale familiei. Phoebe, salută-ți unchiul, apoi te voi prezenta noilor tăi verișori.

Phoebe începu să facă altă reverență, dar bătrânul o cuprinse într-o îmbrățișare atât de viguroasă, că o făcu să scoată un sunet ascuțit.

– Suntem fericiți cu toții să te avem aici, fetițo, murmură el la urechea ei. Favoriții lui, deși îi gâdilară obrazul, așa cum o gâdilau favoriții tatălui ei, pe când era fetiță mică și îl îmbrățișa. Sperăm că vei rămâne la noi foarte mult timp.

Vederea ei se încețoșă dintr-odată, și ea îi întoarse automat îmbrățișarea. Poate că salutul lui fusese cam morocănos – și destul de insultător la adresa bietului bunic –, dar trecuse mult timp de când nu o mai îmbrățișase nimeni cu un entuziasm atât de sincer. Se agăță de el, simțind un val de recunoștință. Mătușa Georgie o atinse ușurel pe umăr, aducând-o înapoi la realitate. Roșind, se trase îndărăt, zâmbindu-i sfioasă unchiului ei. Ochii lui scânteiară cu o strălucire suspectă, și își drese glasul tușind tare.

– Destul cu prostiile astea, domnișoară! exclamă el. Salută-ți verii. O să avem o discuție tihnită mai târziu, după ce o să te odihnești. Pari gata să cazi în nas, și nu e de mirare după toate lucrurile prin care ai trecut.

Ea îi zâmbi strâmb, apoi se întoarse să își cunoască celelalte rude.

– Phoebe, zise mătușa Georgie, acesta e nepotul meu, marchizul de Silverton, și ea e soția lui, Lady Silverton.

Ea ridică privirea spre cuplul care inspira venerație. Amândoi erau înalți și grațioși, și chiar și ea își dădea seama că erau îmbrăcați după ultima modă. Deși o priveau amândoi binevoitori, nu se simțise niciodată mai stângace și mai provincială.

– Lady Silverton, reuși ea să spună, sunt foarte fericită să vă cunosc.

Femeia cea înaltă îi adresă un zâmbet de bun venit și îi luă mâna.

– Dragă Phoebe, când suntem între noi, nu ținem la formalități. Trebuie să îmi spui Meredith. Și nu te teme să îi spui soțului meu pe nume, care e Stephen. Îi aruncă o privire zâmbitoare. Sau Silverton, dacă îți e mai comod. Poate fi destul de intimidant, și chiar și eu trebuie să lupt uneori cu imboldul de a face o reverență în fața lui.

Lord Silverton scoase un sunet ironic, dar lui Phoebe îi era ușor s-o creadă. Îl privi, întrebându-se dacă avea să se poată simți vreodată comod în compania unei ființe atât de magnifice. Dar apoi el zâmbi, și efectul fu uluitor. Când zâmbea, Lord Silverton era bărbatul cel mai chipeș pe care îl văzuse vreodată.

Cu excepția lui Lord Merritt, bineînțeles, care stătea în momentul acesta în spatele micului lor cerc și părea iritat. Înainte de a putea înțelege despre ce era vorba, Silverton îi luă mâna și o sărută ușor. Familiaritatea acestui gest o făcu să roșească, dar presupunea că era mai bine să se obișnuiască cu asta, de vreme ce toți bărbații din Londra păreau să țină la acest obicei.

– Soția mea dorea foarte mult să te cunoască, zise el cu o voce profundă care semăna foarte bine cu vocea lui Lord Merritt. Asemănarea dintre cei doi bărbați o izbi din nou. La fel ca tine, e o fată de la țară, și îi e foarte dor de viața aceea. E nerăbdătoare să îți vorbească despre Crăciun și să te implore să îl petreci cu noi și cu copiii noștri la Belfield Abbey, domeniul nostru din Kent.

– Mi-ar... mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu ea despre asta, bâigui Phoebe, neștiind ce să spună.

De abia îi cunoscuse pe oamenii aceștia, și îi făceau deja invitații de Crăciun. De vreme ce quakerii nu sărbătoreau Crăciunului, nu prea știa ce însemna asta.

Lord Merritt își drese glasul intenționat, și Phoebe se întoarse să-l privească. Făcuse ceva rău? Privi înapoi spre Lord Silverton, care aștepta în mod clar un răspuns.

– Iartă-mă... Phoebe căută o formulă potrivită de adresare și apoi se opri la cea care părea cea mai bună pentru moment – vărule Stephen. Oferta ta e foarte generoasă, dar planurile mele nu sunt încă definitivate, și nu știu decât că sper să petrec un timp cu mătușa și cu unchiul meu. După cum vă va spune Lord Merritt...

– Phoebe, o întrerupse Lord Merritt, ți-am spus să nu-mi mai zici așa. Dacă te-ai putut hotărî să folosești prenumele lui Silverton, atunci, cred că ai putea să-l folosești și pe al meu. Apropo, în caz că ai uitat, mă numesc Lucas.

Phoebe îl privi cu gura căscată. Îl cunoștea de puțin timp, dar, în ciuda comportamentului său poruncitor din unele ocazii, o tratase atât de atent, de parcă ar fi fost o piesă fragilă de porțelan. Dar acum vorbise pe un ton furios și părea a fi așa. Gura i se subțiase, transformându-se într-o linie aspră, iar ochii căpătaseră o culoare rece, de un gri-argintiu.

Însă nu se uita urât la ea. Ținta furiei lui era Lord Silverton.

– Poate că ar fi mai dispusă s-o facă dacă nu ai lătra așa la ea, de parcă ar fi un recrut amărât și tu ofițerul comandant, replică marchizul pe un ton periculos de sarcastic.

Într-o clipă, atmosfera din încăpere deveni tensionată, iar ostilitatea dintre cei doi bărbați plutea în aer. Meredith pufni dezgustată, iar mătușa Georgie îi aruncă soțului ei o privire imploratoare. Unchiul Arthur înțelese aluzia.

– Gata cu prostiile astea. Ar trebui să fiți amândoi mai bine-crescuți și să nu vă purtați ca niște sălbatici în fața noii voastre verișoare.

Și, adăugă el, încruntându-se feroce la cei doi bărbați, nici în fața soției mele.

Meredith își înghionti soțul.

– Și în fața soției *tale*, murmură ea.

Cei doi avură bunul-simț de a părea rușinați.

– Iartă-mă, mătușă Georgie, zise Lord Silverton cu o ușoară reverență.

Lord Merritt – *Lucas* – îi zâmbi pur și simplu mătușii sale și ridică din umerii lui lați. După ce îl privi închizând ochii pe jumătate, bătrâna doamnă murmură ceva spre Meredith, care traversă încăperea și trase de șnurul ornamentat al clopoțelului care se afla în colț. Tensiunea din încăpere se risipi treptat, în timp ce se îndreptau cu toții spre un grup de scaune tapițate cu o mătase foarte drăguță, în nuanțe de albastru și galben. Phoebe rămase țintuită locului, buimăcită încă de micul moment în care se tachinaseră, dar se scutură când Lucas se îndreptă spre ea.

– Am făcut ceva rău? șopti ea neliniștită.

El oftă.

– Bineînțeles că nu, draga mea fetiță. E doar o poveste veche din familia Stanton, și ar fi mai bine s-o uităm. Vino să te așezi! Meredith a sunat după ceai, și sunt sigur că ți-ar prinde bine o ceașcă.

Ea îl privi încordată, uluită atât de formula afectuoasă de adresare, cât și de privirea sumbră pe care o aruncă în direcția lui Silverton. Era evident că vechea poveste *nu* fusese uitată – cel puțin nu de cei doi veri –, și ea nu putea să nu fie curioasă. Pentru moment totuși, toți păreau hotărâți să ignore incidentul, așa că nu avu încotro și îl ignoră și ea.

Mătușa Georgie, așezată pe o canapea galbenă și luxoasă, îi arătă locul de lângă ea, invitând-o. Phoebe se așeză cu grijă, dureros de conștientă de tapițeria delicată și scumpă de mătase. La fel ca în trăsură, trebui să reziste tentației de a o mângâia. Știa că ar fi avut o textură răcoroasă și netedă sub degetele ei, și se cutremură vinovată, gândindu-se la ce ar fi spus fratele ei sau doamna Tanner dacă ar fi văzut-o într-un cadru atât de luxos.

De fapt, știa exact ce ar fi spus George, și nu ar fi fost de bine.

– Phoebe, zise mătușa ei, povestește-ne despre călătoria ta. Cred că ai fost foarte emoționată când ți-ai părăsit familia și te-ai îmbarcat pentru un asemenea voiaj.

– Al naibii de nepotrivit, mormăi unchiul Arthur, iar soția lui îi aruncă o privire de avertizare.

Bătrânul se afundă în scaun, dar asta nu-l opri să se încrunte când Phoebe povesti despre dificultățile din timpul călătoriei și despre numărul mare al celor care se îmbolnăviseră.

– Oh, vai de mine! exclamă Meredith. Nu există nimic mai rău decât să ai grețuri săptămâni la rând. Eu am suferit de asta câteva luni la începutul anului, când eram însărcinată. Și să fii prins săptămâni la rând pe un vas, fără nici o pauză... Se cutremură. Ce îngrozitor!

Phoebe zâmbi, atrasă deja de firea afectuoasă și simțitoare a verișoarei sale.

– Am avut noroc, pentru că nu m-a doborât decât în săptămâna dinaintea sosirii în Anglia. Cel mai rău era să îi privești pe copii îmbolnăvindu-se. Ne temeam că unii dintre ei nu aveau să supraviețuiască voiajului.

Toată lumea scoase exclamațiile cuvenite de îngrijorare, și conversația continuă până când majordomul și un lacheu intrară cu serviciul de ceai. Acesta părea semnul pe care îl aștepta unchiul ei ca să se ridice.

– Ei bine, zise el cu voce energică, cred că voi, doamnelor, veți dori să vorbiți despre mutarea nepoatei mele la reședința Stanton, precum și despre cumpărături și toate celelalte detalii prostești pe care trebuie să le puneți la punct înainte de debutul ei.

Neliniștea o înțepă din nou pe Phoebe.

– Chiar așa? întrebă ea cu voce stridentă.

Lucas îi zâmbi încurajator.

– Nu-ți face griji, Phoebe. Ești pe mâini bune, cu mătușa Georgie și Meredith. Lasă-le pe ele să se ocupe de toate. Îți promit că viața va fi mult mai ușoară.

– Dar... dar..., bolborosi ea.

– Minunat, tună unchiul Arthur. Cred că eu și băieții ne vom îndrepta spre biblioteca mea, ca să bem un coniac. Sunt sigur că voi, doamnelor, nu vreți să vă împiedicați de noi în timp ce vă perfecționați planul de luptă.

Când văzu că și Lucas se ridica, neliniștea lui Phoebe se transformă în panică. Nu avea nici un chef să discute despre haine, despre mutarea ei sau despre debutul în lumea bună și nici nu se simțea în stare să înfrunte vreun membru al familiei Stanton, oricât de amabil ar fi fost, fără sprijinul lui Lucas. De abia se hotărâse să rămână în Londra și nici nu începuse să se gândească măcar să facă planuri atât de detaliate.

– Lucas, nu cred că...

Ei bine, nu știa ce să creadă, și probabil că expresia feței ei o dădea în vileag. Vocea lui se îmblânzi.

– E în regulă, Phoebe. Trebuie să mă ocup de niște comisioane, apoi mă voi întoarce să te duc acasă. Se uită spre mătușa lui. Cam într-o oră, să spunem?

– Nu e nevoie să pleci, interveni unchiul lui. E evident că nici fata nu vrea să pleci.

Declarația aceasta aduse un val de roșeață în obrajii lui Phoebe. Nu era un copil, și era mai bine să nu se mai agațe de Lucas ca și cum ar fi fost un copil. Unchiul Arthur făcu un gest spre Lucas.

– De ce nu ni te alături în bibliotecă? Au trecut săptămâni de când nu l-ai văzut pe Silverton, dacă nu punem socoteală timpul pe care l-ați petrecut la reședința din Kent.

Lucas se înclină politicos în fața unchiului său.

– Iertați-mă, sir, dar am o întâlnire la care trebuie să mă prezint. Promit că voi rămâne altă dată. Privirea lui deveni precaută, și îl măsură pe Lord Silverton, care se uită trufaș la Lucas de-a lungul nasului. Fu de ajuns pentru ca tensiunea ce cuprinsese mai devreme încăperea să revină.

Mătușa Georgie lăsă să se audă un oftat slab.

– Dacă așa stă treaba, zise marchizul pe un ton rece, nu trebuie să te deranjezi să te întorci. O voi conduce eu pe Phoebe acasă, împreună cu Meredith.

Lucas își studie vărul. Chiar dacă nu se mișcă aproape deloc, persoana lui suferi o transformare vizibilă. Dintr-odată, fiecare trăsătură arăta că era un soldat, și încă unul periculos. Nu avea nevoie de uniformă sau de pușcă pentru ca Phoebe să recunoască firea neîndurătoare care stătea la pândă sub exteriorul poleit.

– Phoebe e responsabilitatea mea, spuse el. Mă voi întoarce într-o oră și o voi conduce acasă.

– Poate că aș putea lua o birjă care să mă ducă înapoi la casa doamnei Poole, se aventură Phoebe să spună. Nu vreau să produc nici un deranj.

– Nu e nici un deranj, zise Lucas pe un ton apăsat. Și vei rămâne aici până mă întorc să te iau. Ai înțeles?

Ea se zgâi mută la el.

– Nu trebuie să-i dai comenzi bietei tale verișoare, de parcă ar fi un recrut netot, lătră unchiul Arthur. O s-o sperii.

Phoebe oftă. Probabil că rudele ei o considerau o biată fetișcană de la țară. Nu îi plăcea felul în care mârâia Lucas la ea, dar nici nu era gata să se ascundă sub canapea. Lucas ridică sceptic din sprâncene.

– Te-am speriat?

– Nu. Numai că nu vreau să te deranjez.

Lord Silverton își strâmbă buzele într-o grimasă care se voia zâmbet.

– Deci rămâne stabilit. *Noi* o s-o ducem pe Phoebe acasă și *tu* poți pleca la importanta ta întâlnire.

Lucas respiră printre dinți, și Phoebe aproape se sufocă, dându-și seama că cei doi se priveau cu ură. Lucrurile din jurul ei evoluaseră atât de rapid, încât aproape că o amețiseră, la fel ca faptul că o foloseau pe ea pentru a-și exprima ura.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Meredith. Se ridică și ocoli măsuța de ceai, interpunându-se între cei doi bărbați. Lucas, zise ea, întorcându-se cu spatele la soțul ei, faptul că te simți răspunzător pentru Phoebe e lăudabil, dar nu poți să fii atât de egoist și să o ții doar pentru tine. Vorbea pe un ton vesel, dar nici o persoană din cameră nu trecu cu vederea nota de amenințare din vocea ei. O s-o ducem noi pe Phoebe acasă când va fi pregătită să plece, iar tu poți s-o vizitezi mai târziu ca să finalizezi aranjamentele pentru mutarea ei la reședința Stanton.

Oricât de înaltă ar fi fost Meredith, Lucas era mai înalt și părea foarte amenințător așa cum se uita la ea. Dar Meredith se mulțumi să-l privească țintă, cu un zâmbet jucându-i pe buze. După un moment tensionat, el râse în silă. Iar Phoebe rămase foarte surprinsă văzându-l că se apleca și săruta rapid obrazul lui Meredith. Lord Silverton mijì ochii, dar rămase tăcut.

– Accept mustrarea. Iartă-mă că am fost o brută atât de egoistă. Aruncă o privire aspră spre Lord Silverton. Femeia asta e prea bună pentru tine. Sper că știi asta.

– O știu, replică vărul lui. Dar nu e deloc treaba ta.

Meredith se întoarse spre soțul ei și începu să-l mustre în șoaptă, vehement.

– Phoebe, zise Lucas când își luă rămas-bun de la ea, te voi vedea în seara asta.

Ea se mulțumi să încuviințeze, fiindcă era prea nefericită ca să mai poată spune ceva. Lucas se înclină și părăsi încăperea. După câteva momente, ceilalți bărbați se îndreptară spre bibliotecă,

lăsându-le pe Phoebe, Meredith și mătușa Georgie într-o tăcere meditativă.

– Ei bine, rosti în cele din urmă Meredith, a fost aproape la fel de rău ca în ultima ocazie în care s-au văzut unul pe altul.

– Nu, dragă, replică calm mătușa Georgie. A fost mult mai bine. De data asta, nu au încercat să se lovească, și eu consider că aceasta este dovada unui progres semnificativ.

Capitolul 5

Mătușa Georgie își sorbea ceaiul, aparent netulburată de drama pe care o jucaseră nepoții ei în fața familiei. Phoebe se uita de la ea la Meredith, căutând un indiciu pentru a ști cum trebuia să reacționeze.

Să ignore ceea ce fusese evident? Poate că acesta ar fi fost comportamentul așteptat de la o doamnă din înalta societate, dar ea era prea tulburată de incident ca să se poată preface. La urma urmei, viitorul și siguranța ei erau acum în mâinile acestei familii. Trebuia să poată crede că erau oameni buni și onorabili.

– Mereu se poartă așa unul cu altul? întrebă ea precaută.

Meredith dădu ochii peste cap.

– Din nefericire, mătușa Georgina are dreptate. De obicei e mult mai rău. De Paște s-au bătut cu pumnii, în mijlocul salonului surorii mele. A trebuit să fac un atac de isterie ca să îi pot opri.

Îngrozită, Phoebe își duse mâna la obraz.

– Ce groaznic pentru tine!

Meredith râse.

– Nu chiar. Nu am avut un atac de isterie în viața mea, și Silverton știa. Însă, pe atunci, eram însărcinată, așa că a funcționat de minune. Chiar și el a fost păcălit, iar bietul Lucas s-a făcut alb ca varul.

Mătușa Georgie se strâmbă și lăsă ceașca de ceai din mână.

– Oricât de eficientă ar fi fost intervenția lui Meredith, totuși, răul a fost făcut. Bătaia asta a accentuat anii de dușmănie. În loc să se scuze unul față de celălalt și față de noi, Stephen l-a învinuit pe Lucas pentru reacția lui Meredith. Atunci, Lucas a ieșit furios din cameră și a plecat călare, în galop, ca un personaj dintr-o melodramă. De atunci, aproape că nu mai suportă să stea în aceeași cameră.

Numai eforturile noastre combinate i-au împiedicat să repete acel nefericit episod.

Phoebe caută orbește ceașca și luă o înghițitură zdravănă de ceai, ca să-și ude gura dintr-odată uscată. Era stânjenitor să afle că Lucas putea acționa atât de violent, și stânjenitor era un cuvânt foarte blând. Cât despre Lord Silverton, nu părea genul de om care să se bată cu pumnii în fața rudelor.

Cu un tremur lăuntric, își dădu seama cât de diferită avea să fie viața în sânul familiei Stanton, și cât de complicată. Trecuse, bineînțeles, prin perioade tensionate și nefericite în casa fratelui ei, și uneori simțise chiar că sentimentele îi fuseseră rănite, dar nici un membru al familiei nu ar fi vorbit cu ceilalți pe tonul violent pe care îl auzise cu doar câteva minute în urmă.

Iar fratele ei, George, ar fi murit de rușine dacă ar fi ridicat vreodată mâna împotriva cuiva, la mânie. Felul acesta de a acționa era inimaginabil printre quakeri.

– Întotdeauna s-au purtat așa unul cu celălalt? întrebă ea, încercând să înțeleagă.

Ochii de un albastru șters ai mătușii Georgie se umplură de tristețe.

– Erau cei mai buni prieteni. În copilărie, Stephen și Lucas erau de nedespărțit. Stephen era cu câțiva ani mai mare, și avea mereu grijă de Lucas, care îl idolatriza. Chiar și după ce au plecat la Eton și Oxford, au rămas apropiați.

Meredith încuviință.

– Silverton nu vorbește des despre Lucas, dar o dată sau de două ori, înainte de a se gândi mai bine, a menționat câteva frânturi din aventurile lor din tinerețe. Îi zâmbi mătușii ei. Se pare că au avut destule în zilele lor de studenție.

– Nici nu-ți imaginezi câte. Eu am spus întotdeauna că ei au fost motivul care l-a făcut pe general să albească la o vârstă atât de tânără. Au fost exmatriculați de la Oxford de câteva ori, până când Stephen a început să se maturizeze și să își ia mai în serios responsabilitățile.

– Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Phoebe. Cum au putut să treacă de la o relație atât de apropiată la...

Mătușa Georgie făcu o grimasă.

– La ură? Din cauza celui mai vechi și mai prostesc motiv, cunoscut de toți bărbații. Au devenit vrăjmași din cauza unei femei.

Pentru o clipă, Phoebe rămase năucă. Apoi, surprinsă, se uită țintă la Meredith. Meredith înălță mâinile.

– Nu, nu am fost eu. Și de asta e și mai ridicol faptul că Silverton păstrează dușmănia. Mă adoră pe mine și îi iubește pe gemenii noștri, așa că nu pot să înțeleg de ce continuă să fie furios pe Lucas pentru o ceartă atât de veche. Respiră adânc, frustrată. Uneori, e atât de încăpățânat, că ar merita o bătaie bună. Amândoi ar merita-o.

Phoebe făcu ochii mari. Rudele ei din familia Stanton păreau genul bătăuș. Se părea că avea să fie o mare provocare să se integreze printre ei, una la care nu era sigură că voia să se înhame.

Meredith se uită la fața ei și izbucni în râs.

– Glumesc, Phoebe. Iartă-mă! Te asigur că nici un Stanton nu ar ridica mâna împotriva altcuiva dacă nu e în semn de apărare.

– Cu excepția lui Lucas și a soțului tău, după cum se pare, nu se putu stăpâni să adauge Phoebe.

Meredith oftă.

– Da, cu excepția lor, numai că ei sunt idioți. Ciudat e faptul că, dacă Lucas ar avea vreodată nevoie de ajutorul lui Silverton – vreau să zic, dacă ar avea *într-adevăr* nevoie –, Silverton ar escalada munții ca să i-l ofere.

– Și Lucas ar face același lucru, spuse mătușa Georgie. De asta e atât de absurdă întreaga situație. Dar treaba durează de atâta vreme, încât nu mai cred că vreunul din ei știe cum să treacă peste.

Phoebe încuviință. Asta înțelegea. Dacă o rană era lăsată neîngrijită, se infecta, și asta includea și rănile sufletești.

– Cine a fost femeia? întrebă ea. Lucas o mai iubește pe această persoană?

Meredith schimbă o privire cu mătușa Georgie, iar lui Phoebe îi veni să-și muște limba. Ce conta dacă Lucas iubea altă femeie? Chiar dacă îi ceruse lui Phoebe să se căsătorească cu el, ea nu avea de gând s-o facă. După ceea ce văzuse astăzi, nu credea că s-ar fi potrivit, iar furia și agresivitatea lui de abia mascate i se păreau cel puțin deconcertante.

– Nu, dragă, răspunse mătușa Georgie. Povestea asta neînsemnată și ieftină s-a întâmplat acum mulți ani. Silverton avea douăzeci și trei de ani, Lucas de abia împlinise douăzeci și unu și tocmai primise numirea în garda regală de dragoni. Rămâseseră cei mai buni prieteni, dar viața începea să îi ducă în direcții diferite. Silverton era marchiz și avea multe responsabilități, în timp ce Lucas se îmbarca în ceea ce i se părea o mare aventură. Privirea bătrânei se încălzi în timp ce își depăna amintirile. Amândoi erau hotărâți

să își croiască un drum în lume. Și, adăugă ea melancolică, amândoi erau cam răsfățați și prea mândri pentru propriul lor bine.

– Ce surprinzător! comentă Meredith pe un ton sec.

Phoebe nu se putu stăpâni să nu chicotească.

– Ei bine, continuă mătușa Georgie, amândoi erau fii unici și foarte iubiți de familiile lor. Ca să nu mai vorbim despre faptul că fuseseră ridicol de chipeși, de la o vârstă fragedă. Femeile li se aruncau practic la picioare.

– Încă o fac, comentă Meredith, luând ceașca mătușii ei și umplând-o din nou.

– Dar Lord Silverton este un bărbat căsătorit! exclamă Phoebe, scandalizată. Cum mai pot femeile să îl urmărească?

– Ai multe de învățat despre înalta societate, draga mea verișoară. Multe dintre cunoștințele noastre nu ar permite niciodată unui lucru atât de banal ca mariajul să le stea în cale.

Phoebe făcu o grimasă. Cu cât auzea mai multe despre aristocrația londoneză, cu atât mai puțin își dorea să aibă de-a face cu ea. Însă dorea să audă mai multe despre Lucas și vărul lui.

– Cine a fost femeia care a produs atâta tulburare? o îndemnă ea pe povestitoare.

– Femeia cu pricina a fost Esme Newton. Era un diamant de primă clasă, răspunse mătușa Georgie.

Phoebe aruncă o privire uimită spre Meredith, care încuviință, înțelegând.

– Asta înseamnă că era o mare frumusețe, Phoebe. Se pare că Esme a deținut această distincție trei sezoane la rând. Și era conștientă de asta, din câte mi s-au spus.

Mătușa Georgie bătu încetișor mâna lui Meredith.

– Nu merita nici să-ți lege șireturile, iubirea mea, și Silverton știe asta.

– Sunt sigură, răspunse ea pe un ton sec. Îi aruncă o privire lui Phoebe și zâmbi larg. După cum îți imaginezi, nu e un subiect pe care să-mi placă să-l discut cu Silverton.

– Îmi imaginez. Dar tot nu pot să înțeleg cum s-a întâmplat. Cum a putut femeia asta să producă o vrăjmășie atât de drastică între doi veri care se venerau într-o asemenea măsură? Cu siguranță au pus mai mare preț pe prietenie și pe legătura de familie decât pe o femeie, oricât de frumoasă ar fi fost.

Mătușa Georgie și Meredith o priviră țintă, de parcă ar fi avut un cărăbuș mare pe nas.

– Nu știi foarte multe despre bărbați, nu-i așa, Phoebe? întrebă Meredith.

Ea ridică din umeri. Nu avea rost să nege adevărul.

– Silverton s-a îndrăgostit nebunește de Esme, îi explică mătușa Georgie. Era prima lui iubire adevărată, ceea ce înrăutățea totul. Avea de gând să se căsătorească cu ea, și singurul motiv pentru care întârzia să îi ceară mâna era faptul că mama lui nu era de acord cu alianța. Aruncă o privire spre Meredith. Pe timpul acela, Silverton chiar credea că trebuie să-și asculte mama.

Cele două femei râseră – Phoebe nu avea idee de ce –, și apoi Meredith preluă povestea.

– Esme a încurajat atențiile lui Silverton, dar îi plăcea teribil să flirteze. Soțul meu era un mare premiu pe piața căsătoriilor, iar lui Esme îi plăcea să-l poarte după ea ca pe un cățeluș. Credea că astfel câștiga în importanță.

Phoebe strâmbă din nas.

– Pare să fi fost o femeie îngrozitoare.

Mătușa Georgie oftă.

– Doar proastă și răsfățată. Dar bietul Silverton era îndrăgostit până peste urechi, astfel că i-a permis să-l ducă de nas. Pur și simplu, nu știa ce să facă cu ea. Din nefericire, Lucas a știut.

Asta nu suna bine.

– Ce a făcut?

– Nu cred că Lucas intenționa să umble după ea, dar Esme s-a gândit că ar fi fost foarte șic să aibă doi dintre cei mai eligibili bărbați din Londra – și veri, pe deasupra – la cheremul și dispoziția ei. Dacă îi putea face pe amândoi să se îndrăgostească de ea, ar fi avut cu ce se mândri.

Phoebe scutură din cap, incapabilă să înțeleagă o manipulare atât de crudă. Dar de ce acceptase Lucas să devină marioneta ei?

– Cum a putut Lucas să-i facă așa ceva vărului său? izbucni ea. Cum a putut să fie atât de hain?

Mătușa Georgie clătină din cap.

– Dacă Esme ar fi flirtat doar, Lucas ar fi văzut. Dar ea a ajuns să aibă sentimente puternice față de el, chiar dacă nu se așteptase niciodată la asta. Era atât de chipeș și strălucitor în uniforma lui, și a avut întotdeauna atâta farmec. Ceea ce a început ca un flirt ușuratic a devenit repede ceva mai mult. Lucas era convins că Esme îl iubea pe *el*, nu pe Silverton. În aceste împrejurări, s-a simțit îndreptățit să umble după ea. Greșeala asta a fost întărită de faptul că Silverton

întârzia cu cererea în căsătorie, lăsându-l pe Lucas să creadă că vărul său nu era serios în privința lui Esme.

– Ce ghinion, zise Phoebe încet.

– Într-adevăr. În orice caz, Lucas a umblat după Esme, și încă în stil mare. În ciuda faptului că era cu doi ani mai mic decât Silverton, era foarte îndrăzneț. A curtat-o pe Esme cu o hotărâre care nu permitea nici o îndoială în privința scopului său.

Phoebe descoperi că își încleștase pumnii. Uluită, desfăcu degetele, ștergându-și palmele umede de fustă.

– De ce nu s-au căsătorit? întrebă ea, simțindu-se cam tristă.

Nu-și putea imagina că Lucas nu o mai iubea pe femeia aceea, orice ar fi spus toată lumea.

– Esme nu a avut niciodată de gând să se căsătorească cu Lucas, spuse cu amărăciune mătușa Georgie. În momentul în care el a cerut-o în mod oficial, și-a dat seama de greșeala ei. Silverton fusese întotdeauna premiul pe care îl dorise. La urma urmei, el era un pair bogat, pe când Lucas, chiar dacă avea un venit frumușel, era doar un soldat la începutul carierei. Astfel că Esme l-a refuzat. Și bănuiesc că a făcut-o destul de categoric, dacă ne gândim la reacția lui.

Phoebe își apăsă mâna în dreptul inimii, deznădăjduită. De la început, simțise că Lucas trăia după un foarte strict cod al onoarei, iar faptul că fusese tratat cu atâta lipsă de onestitate tocmai de femeia pe care o iubea trebuie să fi fost o lovitură teribilă pentru mândria lui.

– Cred că Lucas a fost distrus, zise ea.

– A fost furios, replică Meredith. A dat vina pe Silverton, pretinzând că o întorsese deliberat pe Esme împotriva lui. Și conversația asta particulară nu s-a terminat bine.

Mătușa Georgie încuviință.

– Incidentul respectiv s-a sfârșit cu o bătaie în casa asta, în biblioteca unchiului vostru. Dacă i s-ar fi permis să-și urmeze cursul, s-ar fi sfârșit acolo. Soțul meu, care știe foarte multe despre mândria tinerilor, nu a făcut la început nici o încercare de a-i opri. Din nefericire, mama lui Silverton – o femeie foarte nesăbuită – a auzit gălăgia. A dat buzna în bibliotecă și a făcut imediat un atac de isterie, forțându-l pe general să pună capăt luptei.

– Și de ce a fost ceva rău? întrebă Phoebe.

– Pentru că aveau nevoie să scape de otrava din sufletul lor, explică Meredith. Silverton îl acuzase pe Lucas că se comportase într-un mod lipsit de onoare, iar Lucas a simțit atunci că nu avea de-ales și l-a provocat la duel.

Phoebe o privi îngrozită.

– Vrei să spui că au încercat într-adevăr să se omoare unul pe altul?

Mătușa Georgie clătină din cap.

– Nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Dar tinerii sunt vestiți pentru lipsa lor de judecată, așa că unchiul vostru a fost silit să intervină din nou. Le-a interzis categoric să se dueleze, și a doua zi l-a îmbarcat pe Lucas pe un vas, ca să se alăture regimentului lui din Peninsulă.

Phoebe se lăsă să cadă pe scaunul ei.

– Slavă Domnului!

– Întocmai. Au trecut aproape doi ani înainte de a se revedea, și până atunci își dăduseră seama amândoi că nu puteau să-și supere familiile atât de tare. Au ajuns la un fel de înțelegere și nu au mai vorbit niciodată despre incidentul respectiv. Asta nu înseamnă însă că s-au iertat vreodată unul pe altul.

Phoebe se întinse și luă mâna mătușii ei.

– Trebuie să fi fost foarte dificil pentru dumneata. Îmi pare atât de rău.

Bătrâna îi zâmbi fermecător.

– În realitate, am reușit cu toții să ignorăm totul pentru mult timp. Lucas și-a petrecut ultimii doisprezece ani în armată și a făcut tot ce a putut ca să vină foarte rar acasă. Și, chiar și când a venit în Londra, l-a evitat pe Silverton, și acesta, pe el.

– Din nefericire, interveni Meredith, moartea bunicului tău a schimbat totul. L-a forțat pe Lucas să își vândă brevetul și să se întoarcă acasă, pentru a prelua titlul de conte. El și Silverton nu se mai pot evita, și amândoi par foarte buni când este vorba să păstreze ranchiuna.

Mătușa Georgie ridică delicat din umeri.

– Silverton și Lucas o vor scoate cumva la capăt. Dacă nu, va trebui să-i forțăm până la urmă. Dar chiar acum avem probleme mai importante de discutat. Adică ce-i de făcut cu Phoebe.

Phoebe tresări puțin, vărsând un strop de ceai în farfurioară. Lăsă cu grijă ceașca pe tavă.

– Am înțeles că urmează să stau la dumneavoastră, cel puțin pentru un timp, zise ea, încercând să nu pară neliniștită.

Bătrâna îi zâmbi orbitor.

– Bineînțeles că vei sta, Phoebe. Camera ta a fost deja pregătită, și poți să rămâi cât dorești. Vorbeam despre viitorul tău aici, în Anglia, și despre ce te-ar putea aștepta.

Phoebe ezită, neștiind ce să spună.

– Eu... eu nu știu. Moartea bunicului a fost un șoc atât de mare, și nu am avut ocazia de a mă gândi la ce va urma.

Ambele femei încuviințară pline de compasiune, dar rămaseră în expectativă, privind-o. Ea inspiră adânc și se avântă spunând:

– Lucas a sugerat să rămân măcar până la primăvară. A spus că, dacă voi vrea să mă întorc atunci în America, mă va însoți chiar el.

Mătușa Georgie miji ochii.

– S-a oferit să facă asta, zici?

Phoebe încuviință, încurcată de reacția mătușii ei. Era furioasă pentru că Lucas dorea ca ea să se întoarcă în America? Nici ei nu-i plăcea perspectiva, dar nu se putea aștepta ca familia Stanton să o întrețină pentru tot restul vieții. Mătușa ei bătu darabana cu degetele pe brațul canapelei, părând să cântărească o problemă importantă. Meredith îi zâmbi pur și simplu și își turnă altă ceașcă de ceai.

– Phoebe, zise dintr-odată mătușa Georgie, ți-a arătat Lucas o scrisoare de la bunicul tău?

Phoebe simți cum i se strângea stomacul.

– El v-a spus despre asta?

– Bineînțeles. Bietul om nu știa deloc cum s-o scoată la capăt. Se temea că aveai să cazi într-un leșin de moarte imediat ce o citeai.

Phoebe se cutremură.

– Aproape am făcut-o.

Cele două femei râseră.

– Nu trebuie să fii stânjenită, zise mătușa Georgie. Bunicul tău mi-a scris și mie înainte de a muri. Era nebun de îngrijorare din pricina ta și m-a implorat să-l ajut. Eu nu m-am îndoit că scrisoarea și cererea din ea aveau să fie un șoc, dar acesta a fost modul lui de a avea grijă de tine.

– Dar ideea de a te căsători cu un străin e ridicolă, protestă ea. Și sunt sigură că Lucas nu dorește să se căsătorească cu mine. Mi-a cerut-o numai pentru că bunicul l-a obligat.

Mătușa Georgie ridică din sprâncene.

– Deci ți-a cerut-o?

– Da. Nu. Eu... nu sunt sigură, de fapt. A fost o conversație foarte confuză. Inspiră adânc. În orice caz, a ridicat problema doar pentru că îi promisese bunicului, pe patul de moarte. Evident că Lucas a simțit că nu avea încotro.

– Ești sigură de asta? întrebă încetișor mătușa Georgie.

Phoebe dădu să răspundă, apoi închise gura. Rămăsese trează cea mai mare parte din noapte, încercând să se convingă că Lucas *nu* era serios. Dar acum, privind fața calmă și încrezătoare a femeii de lângă ea, nu mai putea fi sigură. Era posibil ca el să vrea cu adevărat să se căsătorească cu ea? Pentru ce oare?

Își înfipse amândouă mâinile în mătasea de sub degetele ei, încercând să se liniștească. Capul i se învârtea, și toate șocurile din ultimele câteva zile păreau dintr-odată prea mult.

Mătușa Georgie îi luă mâna cu un gest liniștitor.

– Draga mea, iartă-mă. Toate astea trebuie să ți se pară copleșitoare. A fost o prostie din partea mea să vorbesc despre scrisoare.

Phoebe se prinse de mâna ei, simțind nevoia disperată de a se ține de ceva.

– Nu știu ce să cred. Nu știu nici măcar ce să simt. Nimic nu e cum credeam că va fi.

Bătrâna o îmbrățișă rapid.

– Situația e îngrozitor de stânjenitoare, dar nu trebuie să te gândești chiar acum la scrisoare sau la celelalte lucruri care te fac nefericită. Nu trebuie să iei nici o decizie pentru o vreme. Ai venit în America să-ți vizitezi familia, și asta e tot ce trebuie să știi. Nimeni nu va sufla o vorbă despre scrisoarea bunicului tău.

Phoebe o privi precaută pe Meredith, care își duse dramatic un deget la buze, de parcă le-ar fi pecetluit. Chicoti fără a se putea stăpâni, ușurată că nimeni nu avea s-o confrunte cu toate întrebările pline de riscuri despre viitorul ei sau despre Lucas.

– Acum, să trecem la treaba cea mai importantă, zise mătușa Georgie.

Phoebe se încruntă.

– Și care ar fi asta?

Meredith râse.

– Păi, cumpărarea noii tale garderobe, bineînțeles. Acesta e lucrul cel mai important dintre toate.

Capitolul 6

Phoebe se zgâi la imaginea ei din oglindă. Era o activitate frecventă zilele acestea, dar nu una care să-i placă. Mai ales când încerca

alta dintre rochiile noi și scumpe pe care mătușa Georgie insista că trebuia să le aibă pentru prezentarea în înalta societate.

Ca aceea pe care o purta acum. Culoarea maronie se potrivea cu tenul ei, și mătasea strălucea plăcut, dar corsajul...

– Draga mea, ce încerci să ascunzi? Te rog să te întorci ca să-ți pot vedea rochia, o îndemnă mătușa Georgie.

Mătușa stătea pe un divan jos, în colțul budoarului. Lângă ea stătea Meredith. Timp de o săptămână, Phoebe rezistase eforturilor lor combinate de a comanda o rochie de bal pentru ea, dar, în cele din urmă, cedase. În ultimul moment, o croitoreasă foarte la modă se agitase și măsurase, împungând-o pe Phoebe până când acesteia îi venise să urle.

Presupunea că impulsul acesta dovedea o tristă lipsă de recunoștință din partea ei. De când se mutase la reședința Stanton, toate rudele fuseseră mult mai amabile decât și-ar fi putut imagina. Cu toate acestea, Phoebe ezita să se arunce cu toată inima în vâltoarea noii sale vieți, temându-se că s-ar fi făcut de râs și pe ea, și noua ei familie dacă s-ar fi aventurat în înalta societate. Mai bine să rămână liniștită la reședința Stanton, făcând câte o excursie ocazională în parcurile din apropiere, până va putea simți că avea să fie într-adevăr în largul ei cu toate schimbările care o așteptau odată cu răsăritul fiecărei zile.

Dar astăzi, Meredith și mătușa ei puseseră în prag picioarele lor frumos încălțate și insistaseră că trebuia să adauge garderobei ei o rochie de seară așa cum se cuvenea. Iritată, Phoebe le spusese că nu-și mai putea permite alte cumpărături și că nu era nimic necuvenit la rochiile pe care le avea deja.

Mătușa ei, care stătea la birou în salonașul ei particular, îi adresase lui Phoebe un zâmbet înțelegător.

– Îți apreciez scrupulele, dar, dacă bunicul tău ar fi trăit, i-ai fi permis să-ți achite notele de plată, corect?

– Hmm, da, răspunsese ea.

Dar, chiar dacă bunicul ar fi trăit, Phoebe nu-și imaginase niciodată o viață atât de luxoasă. Doamna Tanner o avertizase, și avusese dreptate. Cumpărarea unor haine noi când nu era nevoie de ele era o extravaganță, una care mai adăuga ceva la recunoștința datorată mătușii și unchiului ei.

Dar doamna Tanner nu se confruntase niciodată cu mătușa Georgie.

– Cu toții te așteptăm de atâta vreme să te întorci acasă, și suntem atât de fericiți să te avem cu noi, spuse mătușa Georgie pe un ton blând și plângător. În plus, hainele pe care le porți acum te-ar face să ieși în evidență, și generalul ar fi foarte supărat dacă cineva ar crede că te tratăm ca pe o rudă săracă. Nu vrei să se întâmple asta, nu?

Oftând, Phoebe capitulase. Înainte de a-și putea trage răsuflarea măcar, mătușa Georgie și Meredith o împingeau spre magazinele la modă de pe Bruton Street.

Și în rochia șocantă pe care o purta acum.

– Phoebe, zise Meredith, trebuie să te întorci ca să vedem dacă rochia îți stă bine.

Phoebe mai trase o dată zadarnic de corsaj.

– Tot nu înțeleg de ce am nevoie de rochii de seară, în primul rând. Nu am nici o dorință de a umbla fleaura prin oraș, mai ales că sunt încă în doliu. Cu siguranță nimeni nu se așteaptă să mă vadă la evenimentele sociale, nu?

A umbla fleaura era una dintre expresiile favorite ale unchiului Arthur, și Phoebe o adoptase inconștient, împreună cu alte câteva expresii colorate. Una dintre cele mai mari surprize ale mutării ei la reședința Stanton fusese ușurința cu care se împrietenise cu unchiul ei. Ea îl aprecia pentru că era un om serios, care vorbea pe șleau, chiar dacă limbajul lui era puțin cam brutal. El, la rândul lui, o considera o *fată cu picioarele pe pământ*, care nu își pierdea energia cu zorzoane, petreceri și baluri. Ea nu se obosi să-i explice că, pentru moment, prefera să-și petreacă zilele în biblioteca lui, citind lângă foc sau vorbind cu el despre călătoriile pe care le făcuse pe continent pe când era tânăr.

Îi plăceau și ocaziile în care Lucas venea în vizită la unchiul Arthur. Cei doi nu îi cereau niciodată să plece, și Lucas se străduia întotdeauna să o atragă în conversație. Uneori o făcea să roșească cu tachinările lui, dar era întotdeauna foarte amabil cu ea. Părea să simtă când era necăjită sau nefericită și avea talentul de a o face să se simtă apărată și chiar în siguranță. Faptul că putea face asta o surprindea, având în vedere că se putea purta arogant și chiar violent atunci când ceva nu îi era pe plac.

Din nefericire, nici măcar Lucas nu o putea apăra de umilințele din acea zi.

Încruntându-se la imaginea ei, Phoebe mai trase o dată de corsaj fără nici un rezultat. Meredith se ridicase și se mișca în spatele

ei, punându-și ușor mâinile pe umerii lui Phoebe și întorcând-o cu fața.

– Ești în doliu parțial, zise Meredith aranjând cu pricepere mătasea subțire și foșnitoare pe pieptul lui Phoebe. Bunicul tău a murit de peste două luni, așa că e cât se poate de potrivit să ieși în societate, atât timp cât nu dansezi. Și rochia asta e croită cu gust și discretă în același timp. Exact ceea ce îi trebuie unei tinere lady în situația ta.

Phoebe aproape că se înecă auzind felul în care îi descria Meredith rochia. Jumătate din piept îi era expus. Dacă nu murea din cauza unei răceli fatale, avea să moară probabil de rușine cu prima ocazie în care ieșea în public.

Fără să se gândească, își îndreptă mâna spre corsaj, gata să îl tragă în sus. Meredith îi prinse degetele.

– O să strici materialul, o avertiză ea.

– Dar mă simt... goală.

Mătușa Georgie râse.

– Nu mă surprinde, având în vedere rochiile pe care le porți de obicei. Dar te asigur că rochia ta e modestă după standardele înaltei societăți. E perfectă pentru a-ți face apariția la balul pe care îl oferă Lady Framingham săptămâna viitoare.

– Mătușa Georgina are dreptate, întări Meredith. Jumătate dintre femeile de la bal vor ieși cu totul din rochii. Una sau două literal. Netezi corsajul peste pieptul ei generos și oftă. Uită-te numai la mine. După ce am avut gemeni, trebuie să mă strâng foarte tare cu corsetul oricând mă îmbrac cu o rochie de seară, altfel soțul meu ar avea o criză de isterie.

– Dar totul pare să îți vină perfect. Disperată, Phoebe arătă spre pieptul ei debordant. Nu ca mine. Eu sunt slabă peste tot, în afară de partea de sus. Par prea încărcată în partea de sus, ca un fel de porumbiță umflată în pene.

Mătușa Georgie zâmbi.

– Croitoreasa poate modifica rochia, și o să ți se potrivească perfect. Și ai o siluetă încântătoare. Majoritatea fetelor și-ar da mâna dreaptă ca să arate ca tine. Mai important, sunt sigură că orice bărbat în toate mințile ar fi de acord. Lucas, de exemplu. Pare destul de prins de tine.

„Nu din nou." Phoebe nu voia să poarte discuția asta, nu când obrajii ei se roșeau ca focul la simpla menționare a numelui lui.

– Sunt sigură că nu.

– Eu sunt sigură că da, insistă cu blândețe mătușa Georgie. De obicei, îl vedeam doar o dată pe săptămână, și atunci puțin, dar acum frecventează foarte des biblioteca generalului. A venit în fiecare zi de când ai sosit tu.

Phoebe roși și mai tare.

– Se poartă așa din simplă bunătate față de o nou-venită, nimic mai mult.

Meredith râse.

– Bunătatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu-ți dai seama?

Asta era problema. Nu-și putea da seama. Bărbații cu care crescuse nu semănau deloc cu Lucas sau cu oricine altcineva din Londra, dacă tot venise vorba. Consternată, nu putu decât să se zgâiască la mătușa și la verișoara ei, neștiind sigur ce voiau de la ea.

– Phoebe, zise mătușa Georgie, te-ai mai gândit la scrisoarea bunicului tău?

– Sigur că nu.

Nu era adevărul adevărat, dar încercase din toate puterile să *nu* se gândească la ea. Uneori, noaptea târziu, întorcea pe toate părțile conținutul scrisorii. Și nu conta cât de absurdă era cererea bunicului, ideea de a se căsători cu Lucas avea un fel de atracție insidioasă. Când era singură, iar reședința Stanton era tăcută și liniștită în jurul ei, Phoebe își permitea să viseze la propria familie și la propriul cămin, cu un bărbat care o iubea cu adevărat – un bărbat la fel de puternic și de protector ca Lucas.

– Numai pentru că nu știi ce altceva să faci cu viața ta, zise ea, rostindu-și absentă gândurile.

Când mătușa Georgie ridică din sprâncene, Phoebe își înăbuși un geamăt. De ce Dumnezeu spusese *așa ceva*? Ideea că un bărbat ca Lucas ar fi dorit să se căsătorească cu o femeie quaker de la țară era pur și simplu prea absurdă ca să se mai gândească la ea.

Trebui să se forțeze puțin, dar în cele din urmă reuși să înfrunte privirea pătrunzătoare a mătușii ei cu un zâmbet afabil. După câteva momente, bătrâna zâmbi, de parcă ar fi primit răspunsul la o anumită întrebare.

– Cred că rochia va fi foarte potrivită pentru bal, zise ea, surprinzând-o pe Phoebe cu schimbarea de subiect. Și batistul trandafiriu-închis va fi perfect pentru mâine-seară.

Phoebe își dădu ochii peste cap. Uitase de petrecerea care urma să fie oferită la reședința Stanton pentru a o prezenta unui cerc select de prieteni ai familiei. Ei bine, la drept vorbind, nu uitase, dar făcuse

tot ce putea ca să și-o scoată din minte. Mătușa ei o asigurase că nu trebuia să se îngrijoreze deloc. Chiar și generalul îi spusese că avea să se distreze, fiindcă în grup nu erau nici o femeie cu minte de găină și nici vreun dandy prea spilcuit.

– Sunt de acord, încuviință Meredith. Batistul trandafiriu va fi perfect și pentru petrecerea de Crăciun de la țară. Dar Phoebe va avea nevoie și de rochii mai călduroase. La Belfield Abbey poate să tragă curentul în timpul iernii.

Phoebe ciuli urechile.

– Acolo vom petrece Crăciunul?

Deși quakerii nu respectau niciodată această sărbătoare, mama ei îi povestise uneori despre festivitățile de Crăciun din Anglia. Nu adesea, dar destul cât să stârnească interesul lui Phoebe.

Meredith îi zâmbi.

– Da. E un drum scurt de la Londra, și e foarte aproape și de reședința bunicului – strâmbă din nas și se corectă – de domeniul noului Lord Merritt din Kent. Lucas va coborî acolo la începutul lui decembrie. Din nefericire, proprietatea a fost foarte neglijată în ultimii ani de viață ai bietului tău bunic. Ne-am gândit că ar fi mai bine să fim cu toții în apropiere, în caz că Lucas va avea nevoie de ajutorul nostru.

Phoebe își mușca buza de jos.

– Dar Lucas nu o să vrea să meargă la Belfield Abbey, nu-i așa? Având în vedere situația..., începu ea fără să termine, făcând un gest neajutorat cu mâna.

Fără îndoială că Lucas avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să evite să-l vadă pe Silverton. Ceea ce însemna că Phoebe nu avea să-l vadă în mod regulat și poate chiar deloc, și asta o deranja mai mult decât ar fi trebuit.

Mătușa ei clipi poznaș.

– Nu mi-aș face griji în privința asta. Și eu, și Meredith suntem de părere că înstrăinarea asta a durat destul. Crăciunul e timpul iertării și al renașterii, și suntem hotărâte ca Silverton și Lucas să se ierte unul pe celălalt.

– Chiar dacă va trebui să-i ucidem pentru ca hotărârea să se înfăptuiască, adăugă Meredith.

Phoebe rămase cu gura căscată, iar verișoara ei râse.

– Metaforic vorbind, bineînțeles. Dar a cam sosit timpul să renunțăm la vechile vrajbe. Și lucrurile sunt diferite acum, mai ales pentru Lucas.

– Dar ei de abia suportă să stea în aceeași cameră, protestă Phoebe. Ce s-a schimbat, și de ce mai ales pentru Lucas?

Mătușa și verișoara ei schimbară o privire rapidă, și prin mintea lui Phoebe trecu un fior de avertizare.

– Nu contează, răspunse mătușa Georgie. Totul va funcționa exact așa cum trebuie. Acum, trebuie să te măsurăm pentru o pelerină îmblănită, călduroasă și drăguță. Știu că nu călărești, dar cu siguranță vei dori să faci plimbări pe lângă Belfield Abbey, și sunt sigură că Lucas va dori să te vadă și pe domeniul lui. De fapt, chiar va insista.

– Va fi prea ocupat, zise Phoebe.

Era sigură că Lucas nu avea să-și dorească să viziteze Belfield Abbey, și nici să-i vadă pe toți dând buzna pe domeniul lui.

– Nu conta pe asta, o avertiză Meredith.

Phoebe o privi cu suspiciune. Avea sentimentul că Meredith și mătușa Georgie vorbeau într-un fel de cod al familiei, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l descifreze.

Deschise gura să le întrebe, dar Meredith o întrerupse, chemând-o pe croitoreasă să li se alăture. După asta, Meredith îi evită privirea în timp ce pălăvrăgea despre stofe, tivuri și manșoane de blană. În timpul acesta, mătușa Georgie stătea liniștită în colțul ei, arătând la fel de satisfăcută ca un șoarece cu o bucată de brânză.

Oh, da, cele două ascundeau ceva, și Phoebe avea sentimentul că, dacă ar fi știut ce, nu i-ar fi plăcut deloc.

Capitolul 7

Lucas intră recunoscător în căldura reședinței Stanton. Noaptea întunecoasă de noiembrie din Londra nu era la fel de rece ca nopțile înghețate din Pirinei pe timp de iarnă, dar era destul curent, iar ceața umedă pătrundea chiar și prin lâna paltonului său. Cu toate acestea, ar fi schimbat bucuros vilele din Mayfair cu o tabără de soldați din trecătorile munților înalți din Spania. În primul rând, ar fi fost scutit de stupiditățile sociale care îl așteptau în salonul mătușii lui. În al doilea rând, nu ar fi trebuit să vadă năpasta vieții lui, pe vărul său Silverton.

Tolliver traversă demn holul de la intrare.

– Bună seara, Lord Merritt. Pot să vă iau paltonul și pălăria?

Lucas se forță să zâmbească. Venise acolo doar pentru Phoebe. Avea să stea departe de vărul lui, și spera că Silverton urma să aibă atâta minte cât să facă același lucru.

Ridică privirea spre impunătoarea scară centrală.

– Presupun că au urcat cu toții, nu?

Nădăjduia că da, fiindcă astfel se putea strecura la petrecere fără tămbălău, și spera să poată și ieși mai târziu, la fel de ușor. Dumnezeule, ura serile astea. Îi provocau întotdeauna o senzație vagă de neliniște, iar mușchii îi zvâcneau de nevoia de a acționa. De vină erau cei paisprezece ani de militărie. Chiar din momentul în care renunțase la brevetul lui, toate celelalte lucruri din viață îl plictiseau prin comparație.

Cu excepția noului său domeniu. Acesta nu era plictisitor. Era un coșmar și altă responsabilitate pe o listă lungă de responsabilități pe care nu le dorise niciodată.

– Da, milord, răspunse Tolliver. Generalul și Excelența Sa vor fi fericiți să vă primească în salonul galben.

Ah! Era o treabă formală. Biata Phoebe! Micuța lui verișoară nu avea să știe ce o lovise după ce avea să se confrunte cu toate capcanele înaltei societăți, dar era evident că mătușa Georgie intenționa să transmită un mesaj. „E o Stanton. E una dintre noi. Acceptați-o, căci altfel..."

Zâmbind la adresa tacticilor ei, Lucas urcă iute câte două trepte deodată. Își îndreptă puțin jiletca, apoi păși în salon, oprindu-se un moment ca să studieze terenul. Era mai bine să cunoști pretențiile pe care le aveau prietenii și dușmanii asupra teritoriului înainte de a intra pe câmpul de luptă.

Mătușa Georgie era în mijlocul unui cerc din capătul cel mai îndepărtat al încăperii, înconjurată de patru dintre cele mai influente doamne din lumea bună, toate cu o înfățișare formidabilă. În apropiere, generalul pălăvrăgea cu câțiva dintre prietenii lui militari în retragere și cu Silverton, ceea ce însemna că Lucas trebuia să evite colțul acela al încăperii. Ceilalți invitați se mișcau prin spațiul elegant sau se adunaseră în grupuri restrânse, pălăvrăgind.

Dar unde naiba era Phoebe?

„Uite-o!" Pitită în firida unei ferestre, încercând să atragă cât mai puțină atenție. Stătea cu Meredith, care conversa cu sora ei vitregă, Annabel. Robert, soțul lui Annabel și nepotul generalului și al doamnei Stanton, stătea în spatele lui, iar pe tânărul lui chip se citea deja limpede plictiseala.

Lucas se străduí să-și înăbușe un hohot de râs. Robert ura aceste seri aproape la fel de mult ca el. De fapt, băiatul încerca și reușea în bună măsură să scape de ele de când se însurase cu Annabel. Faptul că întreaga familie își făcuse apariția sublinia importanța evenimentului.

De vreme ce nimeni nu îl observase, se opri un moment s-o studieze pe Phoebe. O văzuse mult în ultimele săptămâni, frecventând reședința Stanton zilnic, sub pretextul că își vizita unchiul. Atenția lui era îndreptată în altă parte, bineînțeles, și generalul Stanton își dăduse seama, deși avusese înțelepciunea de a nu-i spune nimic lui Phoebe.

Spre nesfârșita surprindere a lui Lucas, fata îl intriga. Îl intrigase din momentul în care se cunoscuseră. Phoebe avea o frumusețe dulce și fermecătoare, și maniere blânde, dar, sub exteriorul ei calm, se ascundeau o minte inteligentă și o limbă ascuțită.

Dar însușirile acestea nu erau ușor de observat. Phoebe aborda viața într-un mod serios. Acesta era în parte rezultatul educației ei în rândul quakerilor, dar Lucas bănuia că mai era și altceva. Încă nu înțelesese bine ce o făcea să privească viața cu atâta precauție. Însă era sigur că avea să înțeleagă. Dacă instinctul nu îl înșela, fata începea să simtă un atașament față de el. Acesta se manifesta prin zâmbetul timid, dar înflăcărat care îi lumina fața ori de câte ori intra el în încăpere și prin felul în care își concentra atenția asupra lui. Nu într-un mod lingușitor și slugarnic, ci cu o intensitate tăcută, care părea complet inconștientă din partea ei.

Având în vedere planurile lui pentru ea, asta îi făcea mare plăcere. În timp ce o privea, ea înălță capul și se întoarse spre el. Privirile li se întâlniră. Un val de roșeață îi inundă obrajii, și buzele i se arcuiră într-un zâmbet luminos. El simți impactul acestui zâmbet reverberându-i în oase și în mușchi ca o lovitură de ciocan.

Uluit, se scutură. Nici o femeie nu avea să îl mai controleze vreodată, nici măcar una blândă și onestă ca Phoebe. Asta nu însemna însă că nu se putea bucura de atențiile ei sau de faptul că părea la fel de fascinată de el pe cât era el de ea. El înțelegea ce se întâmpla între ei, chiar dacă ea era prea inocentă ca să recunoască semnele.

Cu puțin noroc, nu avea să mai fie inocentă multă vreme.

Având în vedere felul în care arăta în seara asta, nu mai avea răbdare să aștepte. Mătușa Georgie și Meredith o transformaseră pe Phoebe într-o frumusețe, cu rochia care îi îmbrățișa curbele delicate și fermecătoare și buclele întunecate și strălucitoare, aranjate

artistic într-o cascadă învolburată care îi acoperea gâtul și umerii. Era un premiu, și spera să fie al lui cât se putea de repede.

– Bună seara, doamnelor, zise el când ajunse lângă micul grup. Annabel, e o plăcere să te văd în oraș, dar nu pot să spun același lucru despre soțul tău. Faptul că îl tolerezi e un mister pe care nici un Stanton nu a fost în stare să-l dezlege.

Annabel chicoti în timp ce el se aplecă s-o sărute pe obraz, dar Robert pufni.

– Din cauză că sunt un tip atât de plăcut și manierat. Spre deosebire de alții, care nu se deranjează să-și facă apariția la un dineu în familie, chiar și atunci când vărul lor favorit tocmai a sosit în oraș.

Lucas ridică din sprâncene cu mirare ironică.

– Da, sigur că mi-a fost dor s-o văd pe Annabel, dar gândul de a cina cu tine a fost prea mult pentru stomacul meu delicat.

Annabel încercă să pară severă, o expresie imposibilă pentru o ființă care arăta ca o zână.

– Lucas, ai o limbă teribil de ascuțită. Dar începeam să ne întrebăm dacă aveai să te deranjezi să apari în seara asta.

Meredith își avertiză sora printr-o privire, dar rămase tăcută. Lucas nu putu să nu îi aprecieze discreția. Nu ar fi abandonat-o niciodată pe Phoebe la prima ei ieșire în societate, dar cina ieșea din discuție. La ultima ocazie în care fusese așezat la aceeași masă cu Silverton, cina se sfârșise cu o încăierare, iar Annabel o știa foarte bine, pentru că fusese blestemata ei de masă.

– Iertați-mă, spuse el politicos. Am fost ocupat mai devreme, dar nu aș fi ratat niciodată prima petrecere a lui Phoebe.

Phoebe îl privi, mijind ochii. Era evident că știa motivul pentru care ajunsese târziu, și se părea că o deranja. În mintea lui, ridică din umeri. În curând, avea să învețe și ea să îi respecte dorințele în această privință, așa cum învățaseră toți ceilalți din familia Stanton. Poate că nu avea să-i placă, dar faptul că îl evita cu grijă pe Silverton atunci când era posibil făcea viața mai ușoară pentru toată lumea.

Ca să-i distragă atenția de la un subiect pe care îl ura mai mult decât pe oricare altul, Lucas îi luă mâna subțire și o duse la buze, făcând-o să roșească.

– Phoebe, de abia te-am recunoscut. Cu siguranță mătușa a aranjat să fii răpită și a adus altă femeie în locul tău. Unde e mica mea quaker sfioasă? Cine e femeia asta elegantă și sigură pe sine care stă în locul ei?

După cum anticipase, Phoebe se îmbățoșă imediat. Se străduia din răsputeri să își supună temperamentul, dar lui îi plăcea uneori să-l facă să iasă la suprafață. Îi plăcea pasiunea ei, și mai mult decât orice îi plăcea perspectiva de a dezlănțui această pasiune atunci când trupul ei gol avea să fie întins sub trupul lui.

Meredith sări să-și apere protejata, exact ca o mâță care și-ar fi apărat singurul pisoi.

– Phoebe arată foarte drăguț și e exact așa cum trebuie, iar tu știi asta foarte bine.

El râse.

– Da, știu. De fapt, nu e drept să spui că e drăguță. E o *frumusețe* ar fi mai potrivit. Phoebe, am știut dintotdeauna că îți ascunzi lumina sub obroc. Mă bucur să te văd lăsând-o să strălucească puternic, ca să o vadă toată lumea.

Ea se strâmbă adorabil, părând a oscila între plăcere și stânjeneală.

– Mă bucur că am trecut inspecția ta, *Lord Merritt*, zise ea, accentuându-i sarcastic numele. Dar nu pot să nu mă simt cam ciudat. Oricât de amabili ar fi fost oaspeții mătușii Georgie, nu pot să cred că nu voiau să mă vadă făcând ceva neașteptat. De exemplu, să cad într-o transă religioasă sau să încep să vorbesc în diverse limbi.

Încerca să glumească, dar el văzu că era deranjată. Lui Phoebe nu îi plăcea să iasă în evidență. Educația ei ar fi trebuit să o blindeze împotriva cenzurii lumii în general – de vreme ce, în mod normal, oamenii printre care crescuse nu dădeau doi bani pe opiniile celor care nu erau quakeri –, dar el aflase că ea nu se simțise în largul ei în acea mică lume rigidă, după cum nu se simțea nici acum, în mijlocul elitei londoneze. Nu era nici pește, nici pasăre, și tactica ei obișnuită era să se confunde cu tapetul și să spere că nimeni nu avea s-o observe.

Lucas puse mâna pe spătarul unui scaun și îl împinse lângă ea.

– Odată ce vor ajunge să te cunoască, opiniile tale religioase nu vor mai conta deloc.

Părea atât de dulce și de vulnerabilă, încercând să se poarte de parcă nimic nu ar fi contat cu adevărat, încât rezistă cu greu tentației de a o lua în brațe și de a o consola. Asta ar fi oferit într-adevăr un subiect bârfitorilor.

– Doamne, spuse Robert, fluturând neglijent din mână, nu știu de ce vă agitați atâta. Nici măcar nu vorbești ca un quaker, Phoebe. Păi, nu arăți deloc precum ciorile acelea acre îmbrăcate în negru, care țin mereu predici câte unui biet om. Niște trăsniți blestemați, îți spun eu.

Annabel rămase cu gura căscată, iar Meredith clătină din cap. Lucas însă își înăbuși un hohot de râs. Nici o reuniune a Stantonilor nu ar fi fost completă fără Robert și măcar una dintre observațiile lui deconcertante.

Bărbia hotărâtă a lui Phoebe se ridică. Lui Lucas îi plăcea bărbia aceea, cu gropița ei sfidătoare. Chiar dacă nu era de obicei o însușire atractivă la o femeie, îi dădea un aer exotic, contrazis constant de încercările ei de a-și minimaliza frumusețea.

– Și cum îți imaginezi că ar vorbi un quaker? întrebă ea politicos, cu un accent pronunțat.

Ochii lui Robert se măriră, neîncrezători.

– Păi, cam așa cum ai vorbit tu acum, de fapt.

Annabel se uită urât la soțul ei, dar Meredith părea acum gata să râdă, probabil de sprâncenele subțiri ale lui Phoebe, ridicate cu trufie. Privind expresia lui Phoebe, Lucas putu să înțeleagă modul în care o ființă atât de mărunțică și delicată supraviețuise traversării Atlanticului pe vremea furtunilor și se aventurase apoi într-o țară străină, ca să înceapă o viață nouă.

Robert se zgâi alarmat la Phoebe.

– Dumnezeule mare, verișoară, nici prin minte nu mi-a trecut să te jignesc. Numai că... Văzând un zâmbet ridicând colțurile gurii lui Phoebe, se opri brusc. Pfui, respiră el. Mă gândeam că o să sari pe mine. Numai că, de obicei, nu vorbești ca nici unul dintre quakerii pe care i-am cunoscut. Nu că aș fi cunoscut mulți, și sunt sigur că puteau fi la fel de drăguți ca tine. Cu excepția acelor haine, bineînțeles. Sunt îngrozitoare, și nu ai cum să nu le observi.

– Hainele lor sunt făcute așa ca să fie mai ușor de îmbrăcat dimineața, explică Phoebe, dar îți înțeleg punctul de vedere. De obicei, nu vorbesc așa. Fratele meu și familia lui da, desigur, dar tatăl meu nu vorbea așa și nici mama. Ea era hotărâtă să mă facă să vorbesc ceea ce ea numea *engleza curată a regelui*.

Aruncă o privire spre Lucas, zâmbindu-i sfios.

– Unii oameni par să se aștepte să le țin o predică evanghelică după cină, și nu pot să îi dezamăgesc. Presupun că arăt și acționez prea *simplu*.

– Prostii, Phoebe, protestă Annabel, și era evident că nu cunoștea înțelesul pe care îl dădeau quakerii acestui termen. Ești cea mai drăguță fată din încăpere și ai și cele mai încântătoare maniere.

Robert părea gânditor, ceea ce de obicei era semn rău.

– Ei bine, Phoebe e o fată teribil de drăguță, Belle, dar, ca să fim drepți, în încăperea asta nu sunt multe fete cu care să începi. Tu și Meredith nu vă mai calificați...

Meredith se întinse peste spătarul canapelei și îl pișcă, dar Robert se mulțumi să rânjească și continuă:

– Cât despre restul, având în vedere cât de bătrâni sunt ceilalți invitați, va fi un miracol dacă unul dintre ei nu cade mort în vasul cu punci până la sfârșitul nopții.

Annabel își privi îngrozită soțul.

– Ai grijă să nu te audă bunicul. E la fel de bătrân ca majoritatea invitaților din seara asta. Și știi cât de sensibil e când vine vorba despre vârsta lui.

Robert aruncă o privire alarmată în direcția bunicului. Dacă exista vreun lucru care să-l poată reduce la tăcere, acela era teama de furia bătrânului.

– Da, întări Meredith. Să nu îl supărăm pe general. Deși, adăugă ea încercând să își reprime un hohot de râs, Lady Bellingham părea gata să ațipească în timp ce vorbeam. Sper să nu înceapă să sforăie așa cum a făcut la serata muzicală a Wellbournilor de săptămâna trecută. Sforăia atât de tare, încât acoperea toate celelalte sunete, inclusiv melodia pe care a cântat-o Cissy Patterson la harpă. Și o cunoașteți pe Cissy. Orice lucru neînsemnat o face să devină isterică.

Phoebe clipi, și fu evident că nu știa ce să răspundă cu privire la acele informații.

– Biata Phoebe, zise Lucas. Suntem atât de veseli cu toții, încât am ajuns ușuratici.

Ea râse.

– Nu mă deranjează deloc. Deși e adevărat că mai mulți invitați sunt cam surzi, ceea ce transformă conversația într-o provocare, nu poți să îi învinuiești de lipsă de amabilitate sau curtoazie.

Robert oftă dramatic.

– Mie îmi vine să mă spânzur, doar ca să scap de plictiseală.

– Sunt sigură că spânzurarea ta ar însufleți foarte mult seara, observă acru Meredith. Gata cu prostiile, Robert! Mi-ar plăcea să aud cum se descurcă cu domeniul noul Lord Merritt. Cred că te așteaptă o muncă enormă, nu-i așa, Lucas?

Fu rândul lui Lucas să înghită un oftat. Starea proprietăților lui era alt subiect pe care prefera să-l evite, dar nu putea fi necioplit cu Meredith. Dacă întrebarea ar fi fost pusă de Silverton, i-ar fi dat

peste nas, dar Meredith îl tratase întotdeauna cu afecțiune și generozitate, chiar din ziua în care se cunoscuseră.

– Regret să spun că fermele arendașilor sunt într-o stare deplorabilă, și asta e cea mai mare grijă a mea. Casa are nevoie de reparații semnificative, și grajdurile par gata să se prăbușească în orice clipă, la fel ca lăptăria. Livezile sunt în condiții mai bune, și aceasta e unica fericire din tot buchetul.

Phoebe îl ascultă cu înflăcărată concentrare.

– Domeniul din Kent e mare, nu?

– Destul de mare. Mai e și un mic teren de vânătoare în Lincolnshire, dar Mistletoe Manor[1] e principala reședință a contelui.

Phoebe își încreți năsucul.

– Mistletoe Manor? E un nume încântător, dar cam ciudat.

– Nici nu știi cât de ciudat. Oricare fusese strămoșul care pusese acest nume dement unui conac elisabetan odinioară demn merita să fie biciuit. Numele era destul de rău, medita Lucas, dar personalul conacului – majoritatea urmașii familiilor care serviseră de generații câte un conte Merritt – avea o obsesie bizară cu privire la tot ce implica acest nume. Păi, până și menajera...

Râsul lui Robert îi întrerupse meditațiile lugubre.

– Uitasem de asta. Din câte mi-a spus bunicul, conții de Merritt făceau mare tămbălău de Crăciun, nu? Bușteni Yule, capete împănate de mistreți și Regele nebunilor[2], dacă nu mă înșel. Făcu cu ochiul spre Lucas. Presupun că știu unde ne vom petrece toți sărbătorile, nu-i așa, Belle?

Annabel își dădu ochii peste cap, privindu-și soțul.

– Nu dacă nu suntem invitați, și nu-mi pot imagina de ce ar vrea Lucas să te invite pe *tine*.

– Mi-ar plăcea foarte mult să văd conacul, Lucas, interveni Phoebe, cu ochii strălucitori. Aș fi atât de fericită să văd unde a crescut mama.

Lucas zâmbi. Phoebe avea să vadă Mistletoe Manor curând, dar nu înainte de a fi destul de decent încât să nu o pună pe fugă. Avea

[1] În limba engleză, în original, „Conacul Vâscului" (n.tr.)

[2] *Yule log* este un buștean special, ales din timp pentru a fi ars în șemineu în seara de Crăciun, dar și numele unei prăjituri englezești tradiționale în formă de buștean. Capul de mistreț se referă la vechea tradiție de a sacrifica un mistreț și de a-i prezenta capul la masa de Crăciun. *Lord of Misrule* era o persoană special desemnată să prezideze Sărbătoarea Nebunilor care avea loc în perioada Crăciunului. (n.tr.)

nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ceea ce plănuise el pentru ea, și vizitarea unui domeniu ruinat nu era inclusă în acele planuri.

– Belfield Abbey este la mică distanță de Mistletoe Manor, spuse Meredith. Sunt sigură că putem aranja ceva, după ce ne instalăm.

Lucas o privi încruntat.

– Phoebe va merge la Belfield Abbey de sărbători?

– Toată lumea va merge, explică Annabel. Cel puțin, pentru o parte din timp. Nu-i așa, Meredith?

– Da, răspunse Meredith, privindu-l precaută pe Lucas. Vor fi multe ocazii de a te vizita, dacă vei dori să ne primești. Privirile li se întâlniră, și grupul se cufundă într-o tăcere incomodă. Lucas simți cum i se încleștа maxilarul, dar se strădui să își mențină expresia impasibilă. Dumnezeule! Întreaga familie campată la Belfield Abbey săptămâni la rând, la o azvârlitură de băț de pragul lui? Era destul de rău că trebuia să se războiască cu toate problemele pe care i le vârâse pe gât moștenirea lui dărăpănată. Acum, aveau să se aștepte ca el să ia parte și la dansuri și la toate reuniunile insipide de sărbători *și* să se împace și cu Silverton, pe deasupra.

Phoebe se întinse și îl atinse pe mână.

– Iartă-mă. Nu aveam dreptul să cer o invitație într-un mod atât de nepoliticos. Ai multe treburi presante care te așteaptă pe domeniu, și eu voi fi fericită să aștept până vei fi pregătit să primești oaspeți.

Zâmbi, dar în ochii întunecați i se oglindea demnitatea rănită.

Lucas se cutremură. Phoebe era ultima persoană pe care voia să o facă să se simtă prost din pricina asta. Mătușa Georgie, Meredith și toate celelalte femei băgărețe din familie puseseră ceva la cale cu planurile lor de Crăciun, și lui nu îi plăcea deloc. Ar fi pariat că Silverton avea să fie la fel de enervat. De parcă gândurile lui l-ar fi chemat pe diavol, se auzi vocea lui Silverton.

– Pare să fie un grup foarte vesel, zise el pe un ton sardonic.

Annabel reuși să zâmbească strălucitor.

– Discutam despre planurile de Crăciun și despre cât de amuzant va fi să vizităm Mistletoe Manor în timp ce vom fi cu toții pe domeniul tău.

– Da, nu-i așa? replică Silverton cu vocea lui cea mai plictisită.

Meredith îi aruncă o privire care ar fi putut trece prin piatră și până și Lucas trebui să simtă o oarecare simpatie față de el. Dar ignoră emoția aceasta nedorită și se concentră asupra lui Phoebe.

– Bineînțeles că trebuie să îl vizitezi, zise el, luându-i mâna. Trebuie să consideri că Mistletoe Manor e și casa ta, nu doar a mea. Vei fi întotdeauna bine-venită acolo. Ea îl privi cercetător, apoi se uită la mâinile lor încă unite.

– Mulțumesc, murmură ea cu o voce reținută.

Silverton mormăi ceva. Ignorându-l, Lucas lăsă mâna lui Phoebe și se ridică.

– Doamnelor, vă rog să mă scuzați, trebuie să îmi prezint respectele mătușii și unchiului. Îi zâmbi lui Phoebe. Voi vorbi din nou cu tine înainte de a pleca, bine?

Ea încuviință, dar privirea ei trecu neliniștită de la el la Silverton.

El se întoarse și își privi vărul, care îl studia cu o privire atentă, suspicioasă. Încruntându-se, Lucas trecu pe lângă el și se îndepărtă.

Capitolul 8

Dorind să scape de mustrarea soției sale, vărul Stephen murmură o scuză și îl târî pe Robert în cealaltă parte a încăperii. Phoebe nu putu să nu observe că îl ocolea pe Lucas, aruncându-i o privire întunecată.

Lucas era la fel de vinovat pentru această ridicolă dihonie masculină, dar Phoebe nu putea sta prea mult timp supărată pe el. Și el *își depășise* aversiunea față de evenimentele sociale din familia Stanton și apăruse la modestul ei debut. Era recunoscătoare pentru sprijinul lui și pentru faptul că nu păruse niciodată să-i pese de îmbrăcămintea ei sau de modul în care vorbea. Lucas o asculta – o asculta cu adevărat – și o făcea să creadă că opiniile ei contau.

Însă în seara asta părea să-i pese *cu adevărat* de înfățișarea ei. De fapt, când li se întâlniseră prima dată privirile, se uitase la ea într-un mod care rarefiase aerul dintre ei, lăsând-o fără suflare și încălzind-o din interior spre exterior. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea lui, așa că simțise că mintea i se învârtea în loc și tot interiorul i se lichefia din cauza unui sentiment necunoscut, cutremurător.

Apoi se apropiase vărul Stephen, iar ochii lui Lucas căpătaseră culoarea unui cer de iarnă, searbăd și cenușiu. Fațada rece își reluase locul, iar el se retrăsese în spatele aristocratului arogant.

Versiunea aceasta a lui Lucas o înghețа până în măduva oaselor, și știu cu deprimantă siguranță că dușmănia față de vărul Stephen era mai puternică decât orice sentiment față de ea. Plecarea lui precipitată confirma asta.

Meredith murmură o înjurătură surprinzător de vulgară, privind retragerea soțului ei cu niște ochi care, dacă ar fi fost pumnale, l-ar fi străpuns cu siguranță. Phoebe clipi surprinsă, în timp ce Annabel lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Asta spune cu siguranță totul, reuși să rostească în cele din urmă Annabel. Presupun că a fost o prostie să sperăm că Silverton și Lucas ar putea încerca să repare lucrurile.

Meredith oftă.

– Mai degrabă aș crede că lucrurile s-au înrăutățit. Poate din cauză că nu se mai pot evita unul pe celălalt. Înainte ca Lucas să se întoarcă în Anglia, puteau pretinde că celălalt nu exista.

– E pur și simplu ridicol, spuse cu năduf Annabel. Bărbați în toată firea purtându-se ca niște copii, și într-o seară atât de importantă.

– Oh, nu, protestă Phoebe. Totul a fost perfect..., începu ea, dar se opri, incapabilă să mintă.

– Exact, replică Meredith. Știm cât de înfiorător trebuie să fie pentru tine să fii prinsă la mijloc. Poți fi sigură că soțul meu va afla exact ce gândesc când ne vom întoarce acasă. Dacă ar exista măcar cineva care să facă același lucru cu Lucas.

– Cred că situația e mult mai supărătoare pentru unchiul și mătușa, zise Phoebe. Cât despre cineva care să stea de vorbă cu Lucas, cred că nu ar folosi la nimic. Unchiul Arthur a încercat să discute cu el chiar ieri. Iar Lucas nu a fost prea încântat.

Era puțin spus că nu fusese prea încântat. Phoebe citea liniștită într-un colț al bibliotecii în timp ce unchiul ei și Lucas discutau despre noile tehnici agricole. Când unchiul Arthur sugerase ca Lucas să se consulte cu Silverton, care pusese în practică deja câteva dintre noile tehnici la Belfield Abbey, Lucas sărise ca ars. Urmase o discuție aprigă, iar bătrânul își îndemnă nepotul să nu mai facă pe nebunul. Expresia lui Lucas devenise rece și trufașă. Stăpânindu-și cu greu furia, prezentase rapid o scuză lapidară și ieșise din cameră. Oprindu-se o clipă în timp ce trecea pe lângă ea, o mângâiase cu blândețe pe obraz, dar apoi se întorsese și ieșise. Unchiul îi aruncase o privire, dar apoi ridicase din umeri și se întorsese la corespondența lui.

Deși era doar un alt exemplu al purtării contradictorii a lui Lucas, episodul acesta o tulburase mult. Știa că era un bărbat amabil și bun,

dar era necăjită când vedea cât de repede se aprindea de mânie. Poate că era o moștenire din zilele lui de soldat, și se întreba îngrijorată dacă nu devenise o parte tulburătoare și de nești a caracterului său.

Meredith o studia.

– Poate că depinde de persoana care îi vorbește. Îmi imaginez cum a degenerat conversația cu generalul. Dar tu i-ai vorbit despre asta, Phoebe? Bănuiesc că pe tine e posibil să te asculte.

Ea tresări, surprinsă.

– De ce crezi așa ceva?

– E evident că Lucas vrea ca tu să ai o părere bună despre el. Am observat că se comportă cum nu îi stă în fire ca să-ți facă pe plac, și nu l-am mai văzut să facă asta cu altă femeie, în afară de mătușa Georgina. Ochii lui Meredith scânteiară. Și sunt sigură că sentimentele lui Lucas față de tine sunt foarte diferite de cele pe care le încearcă față de mătușa noastră.

Annabel încuviință.

– Asta mi-a spus și bunica. A zis că e foarte protector cu tine, și, chiar dacă nu am petrecut prea mult timp împreună, am observat și eu că te place foarte mult.

Inima lui Phoebe tresări și privirea ei se îndreptă involuntar spre celălalt capăt al încăperii, unde Lucas discuta cu mătușa lui. În timp ce îi studia silueta autoritară, atât de impunătoare în hainele de seară severe, dar elegante, un fior brusc de dor îi strânse pieptul. Îi devenise atât de familiar, într-un timp atât de scurt, încât aproape că nu își putea imagina lumea fără el. Cum de permisese să se întâmple asta, pentru numele lui Dumnezeu?

De parcă l-ar fi bătut pe umăr, el privi spre ea și ridică întrebător din sprâncene. Când își curbă colțurile buzelor într-un zâmbet lenes, răsuflarea ei se opri, și simți cum o inunda o căldură care o făcu să se foiască.

Phoebe strânse din dinți. Nu avea încredere în căldura aceea deconcertantă. Cu siguranță nici o femeie cuviincioasă și modestă nu ar fi trebuit să simtă așa ceva, mai ales față de un bărbat ale cărui intenții erau neclare.

Întorcând brusc capul, le surprinse pe Meredith și pe Annabel schimbând priviri satisfăcute.

– Ți-am zis, îi spuse Meredith surorii ei.

Phoebe simți cum i se strânge stomacul.

– Ce i-ai zis?

– O să vorbim despre asta mai târziu, când o să avem mai multă intimitate. Dar trebuie să revenim la subiectul actual de conversație, care era rezolvarea înstrăinării dintre Silverton și Lucas.

– Despre asta discutam? întrebă precaută Phoebe.

– Bineînțeles, confirmă melodios Annabel. Bunica a spus că situația asta prostească a durat destul. Toată familia e sătulă până peste cap.

– Pot să înțeleg asta, desigur, dar cum s-a schimbat situația? întrebă Phoebe.

– Între *ei* nu s-a schimbat nimic, așa că noi, restul, trebuie să schimbăm împrejurările, răspunse Meredith. De asta mergem cu toții la Belfield Abbey de Crăciun. Cu cât îi apropiem mai mult pe Lucas și pe Silverton, cu atât mai mari sunt șansele ca ei să se împace.

– Sau poate să se omoare unul pe altul, zise veselă Annabel. Oricum ar fi, măcar se va rezolva problema.

Phoebe făcu o grimasă.

– Din nefericire, omorul pare deznodământul cel mai probabil.

Colțurile ochilor lui Meredith se încrețiră de amuzament.

– Cred că avem motive să sperăm. Silverton mi-a mărturisit că s-a săturat de această înstrăinare, și cred că ar fi ușurat să o vadă încheiată.

Surprinsă, Phoebe ridică din sprâncene.

– Chiar ți-a spus asta?

– Ei bine, nu de la început, recunoscu Meredith, dar cu puțin încurajare...

Annabel pufni.

– Îmi pot imagina foarte bine felul de încurajare pe care ai folosit-o. Încurajare de dormitor, fără îndoială.

– Orice funcționează, dragă. Sunt sigură că și tu ai recurs la măsuri similare, în anumite ocazii.

Phoebe roși. Pentru două femei atât de rafinate, Meredith și Annabel puteau fi remarcabil de candide când discutau despre relațiile intime dintre bărbați și femei. Însă ea nu era cu adevărat deranjată. În ciuda stânjenelii, onestitatea aceasta i se părea reconfortantă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că aceste conversații îi ofereau informații de care era dureros de lipsită.

– În orice caz, continuă Meredith, Silverton a mărturisit până la urmă că a obosit să tot lupte. A mărturisit chiar că regretă unele dintre lucrurile pe care i le-a spus lui Lucas, cu ani în urmă. Am fost uimită, fiindcă el își recunoaște rareori greșelile.

– Tipic unui bărbat, murmură Annabel.

Îndoindu-se, Phoebe clătină din cap.

– Încă nu înțeleg cum va rezolva problema mutării familiei la Belfield Abbey de Crăciun. Oare Lucas nu se va retrage pur și simplu pe domeniul lui? Nu îl puteți forța să stea cu noi.

Când Meredith și Annabel schimbară altă privire sugestivă, Phoebe trebui să reziste impulsului de a-și da ochii peste cap.

– Orice ar fi, vă rog să-mi spuneți și să terminăm cu asta.

Meredith o privi cu atenție înainte de a răspunde:

– Ei bine, draga mea, dacă Lucas vrea să te vadă, atunci va trebui să vină la Belfield Abbey.

Phoebe își încreți fruntea, apoi înțelegerea adevărului o lovi cu o forță orbitoare.

– Categoric nu, spuse ea apăsat. Vă înșelați, vă asigur.

Meredith lăsă capul într-o parte ca s-o studieze.

– În legătură cu ce, dragă? întrebă ea cu voce înșelător de blândă.

– În legătură cu orice credeți că se poate întâmpla între mine și vărul Lucas. Nu are nici un sentiment față de mine, în afară de cele pe care se cuvine să le aibă.

Orice ar fi însemnat *asta*. Când era vorba despre Lucas, Phoebe nu mai știa sigur ce ar fi trebuit să simtă unul pentru altul. De la început, scrisoarea bunicului ei influențase fiecare aspect al relației lor, chiar dacă nici unul din ei nu mai vorbise despre ea după acea primă zi. Dar cum putea fi sigură de lucrurile sentimentale pe care i le spunea Lucas, cunoscând povara pe care i-o impusese bunicul? Poate că Stantonilor li se părea afecțiune, dar în realitate era vorba doar despre o datorie de onoare față de un muribund.

Frustrată, încercă să le explice:

– Chiar dacă mi-ar întoarce... Când Annabel îi adresă un zâmbet strălucitor și încurajator, Phoebe aproape se înecă, gândindu-se că fusese cât pe ce să recunoască. Ceea ce nu face, continuă ea încruntată, tot nu văd ce legătură are cu vărul Stephen.

– Dacă Lucas ar avea o căsnicie fericită, atunci nu ar mai avea nici un motiv de a fi în continuare mânios, replică Meredith. Soțul meu începe să lase trecutul în urma lui. Înțelegeți, acum e fericit, și de asta îi vine greu să se țină de vechile vrajbe din trecut, chiar și de una atât de gravă cum a fost asta. Ochii ei deveniră blânzi și încețoșați. Gemenii au mult de-a face cu asta, bineînțeles. Nici unul dintre noi nu credea că puteam fi atât de fericiți.

Phoebe se uită fix la Meredith și văzu o fericire calmă care îi produse o durere în piept. Avea să experimenteze vreodată o asemenea bucurie în propria viață? Avea să poată Lucas s-o iubească vreodată în felul evident în care o iubea vărul Stephen pe Meredith?

Annabel reluă conversația.

– Dacă s-ar căsători cu tine, Lucas ar fi și el fericit, și și-ar da seama că e o pierdere de energie să continue neînțelegerile cu Silverton. Era atât de emoționată, încât sălta ușor pe scaun. Într-adevăr, e perfect rezonabil. Bunica e genială fiindcă a venit cu un asemenea plan excelent.

Îngrozită, Phoebe se zgâi la ele. Logica lor era atât de incredibil de defectuoasă, că îi făcea capul să se învârtă.

– Toată familia crede la fel? reuși ea în cele din urmă să spună, cu vocea pierită.

Meredith îi strânse mâna.

– Nu trebuie să te simți stânjenită. Bărbații habar nu au. Odată ce a devenit limpede ce simte Lucas față de tine – și asta s-a întâmplat mult mai repede decât ne așteptam –, mătușa Georgie a discutat situația cu mine. Apoi i-am spus lui Annabel. Până aici au ajuns treburile. Nu trebuie să te îngrijorezi că va afla altcineva.

– Dar eu chiar nu știu ce simte Lucas pentru mine, izbucni Phoebe cu voce mai puternică decât avea de gând.

Și adevărul era că nu știa sigur nici ce simțea *ea* față de el. Erau atâtea lucruri la el care o încurcau.

Meredith aruncă o privire rapidă prin încăpere.

– Șșștt, dragă. A fost o nebunie din partea mea să abordez subiectul în seara asta, într-o asemenea companie. Iartă-mă. M-am lăsat condusă de enervarea pe care mi-au produs-o bărbații aceștia proști.

Phoebe încuviință, străduindu-se să se calmeze. Oricât de supărătoare ar fi fost discuția, intențiile care o provocaseră erau dintre cele mai bune. Cei din familia Stanton îl iubeau pe Lucas și ajunseseră s-o iubească și pe ea, așa cum o asigurau atât de des. Nu voiau decât ca Lucas să fie fericit și să fie pace în familie. Țeluri lăudabile. Numai dacă ar fi știut cât de nerealiste erau.

Annabel îi adresă o grimasă înțelegătoare.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nimeni nu va încerca să te determine să faci ceva ce nu vrei. Numai că..., începu ea, fără să termine.

– Ce? întrebă Phoebe.

– Nu vrei să te căsătorești într-o zi? Să ai propria ta familie?

Încruntându-se, Phoebe plecă privirea. De fapt, în ultimele zile, își permisese să-și imagineze cum ar fi fost viața cu Lucas. Cât de protejată și de în siguranță ar fi fost cu el. Farmecul acestei imagini o atrăgea cu o nostalgie irezistibilă, care devenea tot mai puternică cu fiecare ocazie în care îl vedea.

Dar apoi se gândea la tot ce stătea între ei – rugămintea bunicului pe patul de moarte, mediul diferit în care crescuseră și opiniile diferite despre viață – și îndoiala o cuprindea ca un val tot mai înalt.

– Eu... nu pot să spun, bâigui ea. Iritată, își drese vocea. Nu contează. Lucas nu spune care sunt adevăratele lui sentimente față de mine, și eu nu am hotărât încă dacă voi rămâne în Anglia sau mă voi întoarce în America la primăvară.

Annabel deschise gura, dar Meredith o avertiză printr-o privire. Apoi se ridică, trăgând-o și pe Phoebe.

– Vino, dragă. Știu că Lady Bellingham ar vrea să-ți vorbească. Dacă e trează, vreau să zic.

Recunoscătoare pentru această posibilitate de retragere, Phoebe o luă de braț. În timp ce Meredith schimba tot felul de amabilități sociale fără sens, Phoebe se străduia să își liniștească tumultul din minte. Mai târziu, în intimitatea dormitorului ei, putea să-și dezlănțuie sentimentele și să le analizeze. Acum, era datoare față de familie să se poarte cu respectul cuvenit unei asemenea ocazii.

Aproape că reuși, până când trecură pe lângă Lucas, care era adâncit într-o conversație cu unchiul Arthur și alți câțiva invitați de genul masculin. Privirea lui, alertă și suspicioasă, se ațintă asupra ei, urmând-o prin încăpere. Panica îi cuprinse pieptul, alături de convingerea că el știa *exact* despre ce vorbiseră ele.

Deși se chinui să nu o arate, calmul ei se năruí ca un castel de nisip.

Capitolul 9

Lucas o privi pe Phoebe croindu-și drum prin mulțimea adunată la Academia Regală, cu brațul trecut pe sub brațul ocrotitor al lui Annabel. Întorcea adesea capul să-i privească pe ceilalți spectatori care bârfeau, flirtau și jucau cum puteau în insipidele comedii

și drame pe care înalta societate le lua drept viață, iar curiozitatea ei fățișă și inocentă îi stârnea toate instinctele protectoare.

Sigur că nu i s-ar fi putut întâmpla nimic rău în acest cadru, dar Lucas nu avea încredere în tinerii filfizoni și în libertinii care umblau după pradă în galeriile din reședința Somerset, căutând matroane plictisite și fete drăguțe pe care să le momească în patul lor. Și Phoebe era mai mult decât drăguță cu pelerina vișinie îmblănită, care îi îmbrățișa formele ispititoare și slujea ca fundal tenului ei catifelat, ochilor castanii expresivi și buclelor brunete. Se afla într-unul dintre cele mai importante temple dedicate artei din Londra, dar nici una dintre picturi nu ar fi putut să se măsoare cu frumusețea luminoasă și delicată a lui Phoebe.

Lucas își miji ochii văzând un filfizon cu umerii ridicol de înălțați cu pernuțe care dădu peste ea, prefăcându-se că era atât de cufundat în contemplarea unui tablou, încât nu o văzuse. Cu o reverență extravagantă, își ceru scuze. Phoebe îi zâmbi dulce și sporovăi o clipă cu el, înainte de a se întoarce din nou spre Annabel. Din nefericire, filfizonul nu înțelese aluzia și rămase privindu-i spatele frumos și așteptând ca ea să se întoarcă din nou spre el.

Încleștând pumnii, Lucas se pregăti să intervină. Însă fu oprit de o mână care îl trase ferm de mânecă, ținându-l pe loc. „Dumnezeule!" Fusese atât de absorbit de Phoebe, încât uitase că mătușa Georgie îl ținea de braț.

– Nu ești în peninsulă, și nimeni nu o va silui pe Phoebe în mijlocul unei expoziții de artă, îl dojeni mătușa lui. Nu e nevoie să pornești la luptă sau să mă porți pe sus.

El îi zâmbi mânzește. Avea dreptate, dar asta nu însemna că nu avea să-i tragă una oricărui bărbat care îndrăznea și doar să o privească pe Phoebe cu ochi pofticioși. Și, de vreme ce bărbații o priveau în felul acesta ori de câte ori ieșea, Lucas trebuia să petreacă o grămadă de timp ținând sub control o combinație enervantă de impulsuri protectoare și violente. Nici măcar pe câmpul de luptă nu-și permisese să se lase controlat de emoții, dar o mică domnișoară quaker din New Jersey îl punea la încercare în moduri pe care nu le crezuse posibile.

Și asta îl enerva la culme.

– Iartă-mă, mătușă. Dar nu sunt sigur că Phoebe este obișnuită cu tipul acesta de mulțime. Dacă vrei să știi, mie mi se pare complet depășită.

– Într-adevăr, Lucas? Tu ești singurul care pare depășit. Și nu te deranja să te uiți urât la mine. Nu ții minte că privirea asta nu are nici un efect asupra mea? Nici măcar generalul nu a fost în stare să mă intimideze vreodată, și el a exersat mult mai mult.

Lucas trebui să râdă.

– Mă predau. Dar Phoebe e ca un mieluțel în mijlocul lupilor, și dumneata o știi. Se poate să nu-și dea nici măcar seama că un bărbat flirtează cu ea sau chiar mai rău.

Acel *mai rău* îl ținea treaz câte o bucată de noapte. Cine știe peste ce fel de necaz avea să dea dacă nu era supravegheată atent? Phoebe nu știa nimic despre lupii care umblau după pradă în înalta societate, adulmecând următoarea victimă.

Bărbații decenți își dădeau seama de inocența ei și o tratau cu respect, dar mai erau și din aceia cărora le-ar fi plăcut la nebunie să profite de caracterul ei dulce și nepătat. Acum, că se plimba prin oraș, era chiar mai vulnerabilă. El nu o putea supraveghea douăzeci și patru de ore pe zi, așa că era cu atât mai bine cu cât plecau mai curând la țară.

În plus, pierduse destul timp la Londra, și în această vreme noul său domeniu continua să se prăbușească în ruină.

Aruncă o privire înapoi spre Phoebe, numai ca să vadă că filfizonul mult prea împopoțonat încerca încă să îi atragă atenția uitându-se peste umărul ei de parcă ar fi fost și el un mare admirator al lui Benjamin West. Stătea atât de aproape, încât mâna lui înmănușată atârna la doar câțiva centimetri de pieptul lui Phoebe.

Din fericire, înainte ca Lucas să trebuiască să spargă capete, Annabel intră în alertă. Se întoarse și îl cadorisi pe idiot cu o privire letală, apoi o scoase pe Phoebe din raza lui de acțiune. Mătușa Georgie râse.

– E limpede că Annabel controlează bine situația. Nu trebuie să-ți mai faci griji și să o supraveghezi amenințător pe Phoebe când iese în public. Asta o face nervoasă.

El se zbârli.

– Nu o supraveghez niciodată. Veghez pur și simplu asupra ei, așa cum i-am promis bunicului ei. Phoebe e și răspunderea mea, nu doar a dumitale. Mai mult chiar, fiindcă siguranța ei mi-a fost încredințată mie direct.

Cu o simplă ridicare din sprânceană, mătușa lui reuși să arate impunătoare și ofensată. Odinioară, expresia asta îl ținea în frâu.

Acum, nu se mai întâmpla la fel. Odată ce ai luat parte la un război, nimic nu te mai ține în frâu.

– Lucas, doar atât înseamnă ea pentru tine? O obligație?

El făcu o grimasă. Intențiile pe care le avea față de Phoebe se conturaseră recent, dar presupunea că mătușa lui merita un răspuns sincer.

– Nu, mătușă Georgie. Dar cred că încă nu este pregătită să audă asta.

Mătușa lui se relaxă vizibil.

– Sunt ușurată să aud asta și sunt de acord cu judecata ta. Chiar dacă cred că o uniune între tine și Phoebe ar fi un lucru foarte bun, nu sunt nici eu sigură că e pregătită.

El îi aruncă o privire uluită.

– Știi că m-aș îngriji de fiecare nevoie a ei.

Ea îl trase de braț, îndemnându-l să le urmeze pe Phoebe și pe Annabel.

– Nu e vorba doar despre nevoile ei materiale. Phoebe e o ființă sensibilă, delicată. De vreme ce tatăl ei a murit, a fost lipsită de susținere și mângâiere. Nu e ca alte tinere din înalta societate și nu poate fi tratată ca ele.

– Nu sunt prost, zise el lapidar. Am observat și eu asta.

– Poate ai observat, dar o să fii în stare să răspunzi așa cum trebuie?

El își dădu ochii peste cap.

– Drăcia dracului, mătușă Georgie. Habar nu am despre ce vorbești.

Înjurătura lui atrase o privire încruntată din partea unei matroane care trecea, iar penele purpurii de la boneta ei înaltă tremurară de indignare. El îi făcu cu ochiul, iar ea rămase cu gura căscată.

– Limbajul, dragă, îl dojeni mătușa Georgie.

El rânji. Ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asemenea lucruri, și el o știa.

– Băiat îngrozitor, zise ea, gata să zâmbească. Apoi deveni serioasă. Ești sigur că nu înțelegi?

El trebui să reziste dorinței neașteptate de a-și slăbi lavaliera prea strâns legată.

– Mătușă Georgie, voi discuta multe subiecte cu dumneata, dar intimitatea fizică cu Phoebe nu e unul dintre ele.

Ea ridică privirea spre tavanul înalt, ornamentat, rugându-se pentru răbdare.

– Vorbesc despre intimitatea *emoțională*, nebunule. Phoebe e o persoană spirituală și iubitoare, și, dacă presupunerile mele nu greșesc, a fost foarte rănită de moartea părinților ei dragi și de firea neînțelegătoare a fratelui ei. Trebuie să fii blând și bun. Întotdeauna.

– Știu asta, și așa și sunt, răspunse el morocănos.

Simțise de la început această vulnerabilitate în Phoebe, percepându-i nevoia de a avea alături o persoană care să o adăpostească de loviturile crude ale sorții. El înțelegea asta mai bine decât oricine altcineva și avea să-i ofere acest adăpost.

Și nu doar din cauza promisiunii făcute unui muribund. Ea era exact soția pe care și-o dorea – dulce, încrezătoare și onestă. În timpul anilor de militărie, nu se gândise niciodată la căsătorie. Dar moștenirea titlului schimbase totul, inclusiv dorința lui de a rămâne singur. Dacă tot trebuia să se căsătorească, atunci trebuia să aleagă o femeie loială și iubitoare, ca Phoebe.

Esme îl învățase lecția asta.

Se plimbau în tăcere. Iubitorii de artă și bârfitorii roiau în jurul lor într-un haos vesel, unii dintre ei studiind într-adevăr tablourile, alții zgâindu-se la mulțimea elegantă. Lucas privi în față, urmărind silueta zveltă a lui Phoebe, căutând semne de încordare în spatele și umerii ei.

De parcă i-ar fi simțit privirea, ea se uită peste umăr. Privirea ei trecu de la el la chipul mătușii Georgie, și o cută întrebătoare îi încreți fruntea.

Lucas îi zâmbi liniștitor. Deși colțurile gurii ei se ridicară într-un răspuns sfios, zâmbetul nu îi ajunse la ochi. Apoi Annabel spuse ceva și Phoebe se întoarse să răspundă.

Mătușa lui oftă în tăcere.

– Știi că o neliniștești, Lucas.

Uimit, el îndreptă capul spre ea.

– Ți-a spus ea asta?

– Nu, dragule. Phoebe e foarte loială. Și nu vreau să spun că se teme de tine. E vorba mai mult despre... manierele tale. Despre felul tău specific de a înfrunta lumea. O faci să se simtă stânjenită.

Nodul din stomacul lui se mai destinse. Totuși, nu-i plăcea ideea că o îngrijora în vreun fel pe Phoebe.

– Sunt un soldat, cu manierele unui soldat. Nu-mi voi cere scuze pentru asta, dar nu vreau să o rănesc niciodată. Niciodată, sublinie el calm.

Mătușa lui trecea prin fața unei picturi alegorice ce înfățișa lupta titanilor. O studie în voie, în timp ce el încerca să-și ascundă iritarea.

– Phoebe are o fire foarte spirituală, Lucas. La urma urmei, a fost crescută ca un quaker, zise ea.

Nerăbdarea lui ieși la suprafață.

– Sunt foarte conștient de acest fapt. Cu siguranță Phoebe nu se așteaptă să plec la bătălie cu pistoalele fumegând. Și când să mai am timp pentru războaie, mătușă, cu toate obligațiile prezente care mă țin atât de ocupat?

De data asta, amărăciunea din glas îl trădă. Din nou, mătușa lui încuviință încet.

– Da, ești conte acum, cu toate obligațiile și privilegiile pe care le aduce această poziție. Dar în inima ta ești încă soldat, și Phoebe simte asta. O parte foarte importantă din tine nu a părăsit câmpul de luptă.

El încercă să râdă. Nici un om care trecea printr-un război nu putea să-i întoarcă spatele pentru totdeauna. Și o parte din el nici nu voia asta. Nu era vorba despre ucidere, bineînțeles, ci despre faptul că aveai un scop bine definit și despre claritatea care venea odată cu siguranța de a ști ce trebuia făcut. Nu existau relații încurcate sau emoții extravagante, nici promisiuni încălcate sau trădări care puteau transforma viața unui bărbat într-un iad complicat.

Lucas ridică din umeri.

– Va trebui să mă accepte așa cum sunt și să știe că nu va avea niciodată vreun motiv de a se teme de mine.

Mătușa Georgie îl privi cu năduf.

– Nu am nici o îndoială că va înțelege până la urmă dacă te vei deranja să-i explici.

El o privi neîncrezător, dar ea se mulțumi să râdă.

– Da, dragule. Generalul mi-a spus că ai fost foarte bun. Dar Phoebe nu știe ce simți pentru ea. Se încruntă. Dacă ne gândim bine, nici eu nu știu. În afară de faptul evident că ți se pare o potențială soție atrăgătoare.

La naiba! Chiar se aștepta la o declarație de dragoste dramatică? Terminase de ani întregi cu prostiile astea.

– Sunt foarte conștient de calitățile lui Phoebe și o voi prețui întotdeauna. Sunt convins că va fi o soție foarte bună pentru mine, răspunse el cu răceală. Cu puțin noroc, tonul lui avea să pună capăt acestei discuții înfiorătoare.

– Ce romantic! Sunt sigură că o vei da gata cu declarația asta, replică mătușa lui pe un ton caustic.

Dacă nu ar fi fost în public, ar fi izbucnit într-un șir de înjurături foarte colorate. Mătușa Georgie știa mai bine decât oricine că el nu avea de gând să mai ajungă niciodată robul unei femei. Asta nu însemna că nu avea să se poarte corect cu Phoebe sau că nu avea să-i pese de ea. La naiba, deja îi păsa prea mult.

– Credeam că asta vrei! exclamă el. Ți-am promis că o voi proteja pe Phoebe, și dumneata vrei ca ea să rămână în Anglia. Acesta e cel mai bun mod de a împlini ambele scopuri. În plus, eu am nevoie de o soție. Una pe care să o pot respecta cu adevărat și care să nu semene deloc cu...

Își înghiți cuvintele. Nu voia nici măcar să rostească numele lui Esme. Și, spre deosebire de Esme, Phoebe era dulce și inocentă, și el urma să aibă grijă să rămână așa.

– Asta vreau, replică mătușa Georgie, și îmi face plăcere să aflu că vrei să o protejezi. Dar amintește-ți, Phoebe poate fi vulnerabilă și inocentă, dar nu e slabă. Dacă vor fi în joc principiile ei, va rămâne fermă pe poziție. Nu o poți manipula să creadă că îți pasă de ea dacă nu îți pasă.

El scrâșni din dinți.

– Bineînțeles că îmi pasă de ea. Mult. Și am de gând să o fac fericită. Îți promit.

– Mă bucur să aud asta, dar Phoebe e cea care trebuie convinsă, nu eu.

– Ce ai sugera? întrebă el exasperat.

– De fapt, ai putea încerca să-i câștigi simpatia, în loc să te ascunzi cu ea și cu generalul în bibliotecă. Oricât de mult ți-aș iubi unchiul, nu poate fi considerat un stimul pentru romantism.

El râse șovăielnic. Era adevărat, fusese foarte atent cu Phoebe în aceste ultime săptămâni, dar poate că sosise timpul să facă presiuni.

– Teoria dumitale e destul de întemeiată. Îmi voi adapta strategia în acord cu ea.

Ea își arcui sprâncenele impunătoare.

– Phoebe nu e o bătălie care trebuie câștigată, Lucas. Ar fi bine să îți amintești asta.

El trebui să se străduiască să nu dea ochii peste cap din nou. Mătușa lui îi adresă un zâmbet scurt.

– Nu trebuie să devii morocănos, băiete. Eu ți-am oferit pur și simplu vocea experienței. Apoi îl împinse spre Phoebe. Ei bine, treci la treabă!

Phoebe studia picturile vibrante și complet scandaloase. Chiar dacă tema pictată era una clasică, când te uitai la zeițele senzuale, cu veșminte diafane care dezvăluiau mai mult decât ascundeau, nu puteai să spui că era ceva cuviincios. Fratele ei, George, ar fi fost scandalizat, și asta îi sporea plăcerea, în loc să o diminueze.

Încruntându-se, se aplecă în față și se uită la un detaliu pe care de abia acum îl zărise. „Vai de mine!" Era într-adevăr o femeie cu...

– Pari foarte atrasă de pictura asta, Phoebe. Ai vreun motiv special?

Ea tresări vinovată și privi drept la chipul lui Lucas. Ochii lui scânteiau de amuzament, și ei îi veni să leșine, convinsă că el știa exact ce îi atrăsese atenția. Obrajii i se înroșiră, și ea adoptă tactica struțului.

– Nu neapărat. Toate picturile sunt încântătoare, nu-i așa? spuse ea pe un ton vioi. Am descoperit câteva de Benjamin West[1], și acesta a fost motivul pentru care am rugat-o pe mătușa să îmi permită să vizitez reședința Somerset. Domnul West era originar din Philadelphia. Știai asta, Lucas?

Buzele lui se transformară într-o linie subțire, și el încercă să își stăpânească râsul cauzat de eschivarea ei ineficientă. Ea se cutremură, știind foarte bine că vorbise exact ca o femeie cu minte de găină.

Aruncă o privire rapidă în spatele lui. Bine măcar că mătușa Georgie nu o văzuse holbându-se la tabloul acela, deoarece o luase pe Annabel de braț și se îndreptau spre cealaltă parte a galeriei.

Lucas îi luă mâna și o așeză pe cotul lui.

– Nu știam asta, Phoebe. Poate că mi-ai putea arăta câteva dintre picturile domnului West.

Colțurile gurii îi tresăreau, și ochii încă aveau sclipirea aceea trădătoare.

Ea oftă.

– Foarte bine, deși știu că râzi de mine. Și mai știu că a fost foarte urât din partea mea să mă uit cu atâta atenție la pictura aceea

[1] Benjamin West (1738–1820), pictor istoric anglo-american, care a pictat în perioada Războiului de Independență (n.tr.)

indecentă. Dar nu am văzut niciodată așa ceva, și nu mă poți învinui că sunt curioasă.

– Scumpa mea, curiozitatea nu e rea. În plus, vei vedea priveliști mult mai scandaloase dacă vei rămâne la Londra. Eu am luat parte la baluri la care mai multe doamne au avut accidente cu îmbrăcămintea, și accidente dintre cele mai spectaculoase. Oricum, nu toată lumea a considerat că era un lucru rău, zise el gânditor.

Ea strânse din dinți. Nu putea hotărî dacă era mai șocată de faptul că accepta cu nepăsare un comportament vulgar sau de faptul că o numise „scumpa mea".

Prea agitată ca să răspundă, îl lăsă s-o conducă la pas în jurul galeriei. Din fericire, zumzetul mulțimii făcea să nu fie nevoie de conversație. Privi sârguincioasă toate tablourile, încercând să ignore felul în care o studia el. Chiar mai important, încercând să ignore prezența lui foarte masculină care o făcea să rămână fără aer și să-și simtă picioarele ca de vată. Trebuia să reziste dorinței de a se agăța de brațul lui și de a se sprijini pe el, pentru că asta nu ar fi făcut decât să intensifice senzațiile alarmante care îi inundau trupul.

– Phoebe, începu el pe un ton profund și calm.

– Da?

Când văzu că nu răspundea, ridică privirea spre el. Privirea lui încețoșată o prinse pe a ei, și genunchii i se ciocniră unul de altul. Lucas o afecta în felul cel mai ciudat, iar faptul că era atât de înalt și de mare față de ea îi stârnea niște gânduri cam necuviincioase și complet stânjenitoare.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strengăresc.

– Arăți încântător astăzi, știai? Noua ta bonetă e fermecătoare. De fapt, totul e fermecător la tine.

Complimentul lui extravagant o făcu să se oprească. De ce o scălda în atâtea complimente de câteva zile? Înainte, nu îi păsa de felul în care se îmbrăca și arăta. Nu era sigură că îi plăcea asta. O făcea să fie prea conștientă de el, când nervii ei erau deja întinși la maximum.

– Mulțumesc, răspunse ea precaută.

– Nu cred că am mai văzut broșa asta. Atinse cameea de pe umărul ei. Există un portret asemănător, dar mult mai mare, al bunicului tău pe când era tânăr, la conac.

Ea atinse cameea, lăsându-și degetele să se odihnească pe ea câteva secunde. De ani în șir, își imagina că suvenirul acela prețios îi dădea putere. O lega cumva de familia pe care nu o cunoscuse

niciodată, și fusese o prețioasă ancoră de salvare în zilele singuratice de după moartea tatălui ei.

– A fost cea mai mare avere a mamei. Îi aruncă o privire nesigură, sperând că avea să înțeleagă. Știu că pare ciudat, având în vedere că au rămas înstrăinați până la moartea ei.

– Bunicul tău avea un portret al mamei tale, din timpul primului ei sezon. Îl ținea în biroul lui, unde îl putea vedea întotdeauna.

Cu o mișcare subtilă, o trase mai aproape de el. Phoebe știa că ar fi trebuit să reziste, dar amintirea părinților ei îi îndurerase inima, iar Lucas îi oferea alinare.

– Nu l-am cunoscut prea bine pe bunicul tău. L-am văzut foarte puțin în anii pe care i-am petrecut în peninsulă. Dar în lunile dinaintea morții am petrecut destul de mult timp alături de el și știu că a regretat profund despărțirea de mama ta. O iubea cu adevărat.

O bucurie care semăna foarte bine cu tristețea îi puse un nod în gât. Inspirând adânc, se concentră asupra unui tablou mare, care înfățișa câmpul unei fermier într-o zi strălucitoare de vară. Culorile păliră într-un val de lacrimi, forțând-o să clipească.

– Atunci, de ce crezi că nu i-a scris niciodată?

El o întoarse cu blândețe cu spatele la tablou, protejând-o cu trupul lui de privirile curioșilor.

– Din mândrie, presupun. Din câte mi-a spus unchiul Arthur, contele nu era omul care să recunoască o greșeală. Dar faptul că bunicul tău te voia cu el ar trebui să-ți spună cât de mult o iubea pe mama ta, chiar dacă mesajul a venit prea târziu.

El îi ridică bărbia, trecând ușor cu un deget peste linia maxilarului ei înainte de a lăsa mâna jos. Un gest atât de neînsemnat, care însă o făcu să tremure.

– Știu că te-ar fi iubit și pe tine, continuă el. În ultimele luni, s-a gândit doar la viitorul tău. Își făcea griji din pricina ta, Phoebe. De asta mi-a cerut să am grijă de tine.

Ochii lui o priviră atent, intens și vigilent. Ea inspiră un amestec încâlcit de emoții – dor, anxietate și un sentiment care ar fi avut puterea de a o devasta total dacă i-ar fi permis. Mintea ei lunecă rapid peste el, speriată că Lucas i l-ar fi putut vedea în ochi.

Își drese glasul.

– Mulțumesc, Lucas. Dar, după cum ți-am spus și înainte, nu am nevoie să mi se poarte de grijă.

Ochii lui căpătară iar expresia aceea dură. Nu era un semn bun.

– Phoebe, ce vrei tu de la viață?

Întrebarea bruscă o surprinse. Se uită atentă la el, întrebându-se dacă aștepta cu adevărat un răspuns.

Tăcerea lui răbdătoare și încordată îi dădu de înțeles că aștepta. Mutându-se neliniștită de pe un picior pe altul, privi în jur. Mătușa Georgie și Annabel stăteau pe o bancă în centrul sălii, vorbind cu o femeie cu pene purpurii la pălărie. Restul sălii era un vârtej de zgomot și mișcare, cu toții prea ocupați ca să se uite la ea sau la Lucas. Se simți separată de restul lumii, închisă cu el într-un ciudat balon de săpun.

Ridică din nou ochii spre el.

– Nu vreau să fiu o povară pentru familia sau prietenii mei.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Atât? întrebă el neîncrezător. Asta e suma totală a ambițiilor tale lumești?

Ea ridică din umeri. Ce altceva i-ar fi putut spune? Că voia ce voia toată lumea: un cămin, o familie, iubire? Cum i-ar fi putut spune asta, știind ce povară îi impusese bunicul ei? Cu siguranță ar fi considerat-o o aluzie la obligația lui față de ea – sau la ceea ce credea el că era obligația lui. Nu voia să fie o povară pentru el, așa cum nu voise să fie nici pentru fratele ei, George, nici pentru familia Stanton.

El mormăi ceva inaudibil. Luându-i brațul, începu să o conducă într-un nou tur.

– Și cum s-ar transpune la nivel practic această mare dorință a ta? întrebă el, cu o ușoară nuanță de sarcasm.

Ea îl privi încruntată.

– Am avut o viață înainte de a veni în Anglia. Poate nu înseamnă mult pentru tine, dar pentru mine a avut un scop și un sens.

– Ah, deci revenim la asta. Chiar vrei să te întorci la o viață de fată bătrână în casa fratelui tău?

– *Nu* a fost o viață de fată bătrână, răspunse ea înțepată.

El pufni.

– Eviți întrebarea.

– Cred că am mai discutat despre asta, Lucas. Știi deja că nu vreau să mă întorc la viața aceea, zise ea cu toată demnitatea de care fu în stare. Nu dacă am de ales. Dar nici nu-mi pot petrece restul zilelor trăind pe seama generozității generalului Stanton.

Numai că gândul de a părăsi casa unchiului ei o făcea să simtă că se îmbolnăvește. Se simțea acasă la reședința Stanton, și trăia atât de liniștită cum nu mai trăise de la moartea tatălui ei. Dar sentimentul acesta de apartenență nu însemna neapărat că era o viață corectă

și nici nu justifica o existență leneșă, pe spinarea mătușii și a unchiului ei.

– Dar se pare că ți-ai putea petrece restul zilelor trăind pe seama generozității fratelui tău, zise el cu un zâmbet fermecător. Cred că logica ta e defectuoasă, scumpa mea.

Ea se zgâi la el. Cum putea să o supere și să o flateze în același timp? Merita să fie pus la punct pentru atitudinea lui condescendentă, și totuși inima ei trădătoare se înmuia de plăcere auzindu-i tachinările afectuoase.

Își căută scăparea în enervare.

– Nu trebuie să depind de cineva. Există și alte lucruri pe care le pot face.

– Într-adevăr? Și care ar fi? întrebă el cu mare interes.

– Am primit o educație foarte bună. Am dat lecții nepoatelor și nepoților mei. Cu siguranță că aș putea învăța și alți copii, ca guvernantă.

Amuzamentul lui se evaporă.

– Pe naiba!

Deconcertată, ea se uită în altă parte.

– Nu îmi voi petrece restul vieții depinzând de cineva.

Degetul lui îi atinse din nou bărbia, provocând-o să-l privească. Când văzu expresia aspră și trufașă de pe chipul lui, își pierdu răsuflarea de spaimă.

– Ești nepoata unui conte și o Stanton. Ai fost crescută de un gentleman, în condiții bune, și o viață de servitute nu va fi niciodată soarta potrivită pentru tine. Înțelegi?

Mânia lui de abia ținută în frâu îi producea un gol în stomac, dar nu avea de gând să-i permită s-o intimideze. Ridică bărbia.

– Voi face orice consider eu că e corect.

El plecă ușor capul, ajungând nas în nas cu ea.

– Phoebe, nu mă voi repeta. Nu vei mai menționa niciodată ideea smintită de a deveni guvernantă, ai înțeles?

În timp ce se uita urât la el, auzi un chicot de undeva de lângă ea. Aruncând o privire în dreapta, văzu două femei tinere privind cu interes avid. Gemu în sinea ei. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se dea în spectacol, dar expresia hotărâtă de pe chipul lui Lucas îi arătă că el nu avea rețineri similare.

– Foarte bine, mormăi ea, disperată să pună capăt discuției.

– Foarte bine ce?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Am înțeles că trebuie să renunț la ideea de a deveni guvernantă.

El o studie o clipă, apoi încuviință din cap.

– Bun. Și îți sugerez să n-o menționezi niciodată, mai ales în preajma generalului. Îți garantez că nu ți-ar plăcea reacția lui.

Ea oftă, dezumflată.

– Promit. Dar ce o să mă fac? Nu pot să trăiesc așa o veșnicie, orice ați crede, tu, mătușa și unchiul. Nu e corect, Lucas, și o asemenea existență inutilă nu m-ar face fericită.

Oricât de tentantă ar fi fost ideea de a nu se mai gândi la viitor, viața ei cu familia Stanton nu putea fi decât un răgaz temporar. Chiar și Lucas gândea probabil la fel, de vreme ce ridicase problema. Având în vedere asta, ce altă opțiune avea în afară de aceea de a se întoarce în America, la George și familia lui? Măcar acolo îi avea pe copiii fratelui ei, pe care îi iubea.

Dar suferința o copleși de cum se gândi să părăsească Anglia... și pe Lucas. I se puse un nod în piept și simți că nu mai putea trage aer.

– Phoebe, uită-te la mine!

Vocea lui era calmă, dar tonul era poruncitor. Ea ridică privirea. Ochii lui erau blânzi și înțelegători, dar asta făcu nodul din piept și mai apăsător.

– Nu trebuie să te îngrijorezi de nimic, până după Crăciun, zise el. Totul se va rezolva la timpul potrivit. Îți promit!

Voia cu disperare să-l creadă. Privirea lui se înfierbântă în timp ce ea îl studia, și o spirală a acelei dorințe mult prea familiare se învârteji din centrul ființei ei spre mădulare.

– Ai încredere în mine, nu?

Vocea lui deveni joasă și răgușită. Stăpânindu-și un fior, ea încuviință.

– Atunci, lasă totul deoparte pentru moment și încearcă să te distrezi. O meriți cu vârf și îndesat.

– Voi încerca, șopti ea.

– Bun. Acum, hai să le culegem pe mătușa Georgie și pe Annabel! Vă duc la Gunter la o înghețată. Ai mâncat vreodată?

Ea clătină din cap.

– Mă gândeam eu, zise el. Consideră că totul face parte din planul de a te distra cât poți de bine. Fie că vrei, fie că nu.

Apoi îi luă mâna și o așeză din nou pe cotul lui, de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna și acolo avea să fie mereu.

Capitolul 10

Lucas aruncă o privire spre ceasul de perete din colțul bibliotecii unchiului său, așteptând cu nerăbdare sosirea femeilor. În seara asta, Phoebe urma să meargă pentru prima dată la bal, și încă la unul important, de vreme ce evenimentul extravagant organizat de Lady Framingham, unul din cele două pe care le oferea în fiecare an, marca închiderea oficială a micului sezon. În seara asta, Phoebe avea să fie prezentată în mod formal înaltei societăți londoneze.

Dar de cât timp avea nevoie ca să îmbrace o rochie și să își aranjeze părul, mai ales cu un blestemat de regiment întreg de cameriste care să o ajute?

Unchiul Arthur își drese glasul, aducându-l pe Lucas înapoi la conversația bombastică din bibliotecă.

– Iartă-mă, sir, zise Lucas. Ce ai spus?

Din spatele impunătorului lui birou, unchiul său îl studie cu o privire ironică.

– Nu am spus nimic. Vărul tău Silverton ți-a vorbit, dar erai atât de cufundat în meditație, încât nu l-ai auzit.

Lucas își ascunse o grimasă. Vărul lui era motivul proastei sale dispoziții. Mătușa Georgie decretase că marchizul și marchiza de Silverton aveau să îi însoțească la bal, ca să arate că toată familia o sprijinea pe Phoebe. Deși aprecia strategia, Lucas trebuia acum să petreacă mai mult timp în compania lui Silverton.

În momentele sale raționale, știa cât de ridicolă devenise vrajba lor și cât era de obositoare pentru familie. Uneori, când era deosebit de sătul de ura față de Silverton, se gândea chiar să îi ceară iertare pentru că i-o furase pe Esme. Existau chiar și momente în care cuvintele îi ajungeau până pe vârful limbii, dar ceva îl reținea întotdeauna. Poate că sentimentul că nu s-ar fi putut ierta niciodată pe *el însuși* pentru că îl trădase pe omul care îi fusese cel mai bun prieten. Merita dușmănia lui Silverton și nu putea să renunțe la ea, mai ales că vărul lui nu se arătase niciodată dispus să-i accepte scuzele. Mai bine să continue așa decât să riște să amplifice drama care aproape reușise să scindeze odinioară familia.

– Dacă Excelența Sa e atât de bun să repete întrebarea, zise Lucas pe un ton plictisit, voi face tot ce pot ca să îi răspund.

Tolănit într-un fotoliu, în partea cealaltă a biroului unchiului său, Silverton se mulțumi să zâmbească. Dar Lucas îl cunoștea mai bine decât oricine și pricepu înțelesul zâmbetului. În interior, vărul lui fierbea.

– Mă întrebam când ai de gând să te întorci la Mistletoe Manor, răspunse Silverton pe un ton la fel de plictisit.

Lucas pufni.

– Contează? Nu cred că îți dorești să vii în vizită.

Ochii lui Silverton se îngustară până ajunseră ca niște ace de gheață albastră.

– Dintr-un motiv pe care nu îl pot deslușI, Meredith dorește să vadă conacul, și eu nu vreau să îi interzic plăcerea unei vizite. Dacă nu te incomodează prea tare, vreau să zic, termină el pe un ton plin de sarcasm.

Lucas aproape că gemu. Ura ideea de a le vedea pe Meredith și pe celelalte femei din familia Stanton târându-și poalele rochiilor în jurul conacului său ruinat. Mai ales pe Phoebe, care avea să fugă probabil țipând de unde venise sau avea să izbucnească în lacrimi văzând că bunicul ei lăsase casa să ajungă într-o asemenea stare. Ura s-o dezamăgească, dar nici nu voia s-o ofenseze pe Meredith.

– Meredith va fi întotdeauna bine-venită la Mistletoe Manor. Aș sugera totuși să aștepte până după Crăciun. Sper să am casa pregătită pentru vizitatori până într-a Douăsprezecea Noapte.

Chiar dacă toți aveau să-și dea seama cât de rău stăteau lucrurile, mai ales Silverton, care avea cel mai frumos domeniu din Kent. Ultimul lucru de care avea nevoie Lucas era ca familia să transforme domeniul Merritt în următorul ei proiect. Avea de depășit destule obstacole, fără implicarea lor bine intenționată, dar de obicei nefericită.

Spre surprinderea lui, Silverton încuviință.

– Înțeleg că bătrânul conte a lăsat lucrurile într-o stare regretabilă. Domeniul are una dintre cele mai bune livezi din Kent, ca să nu mai vorbim despre conac, care este unul dintre cele mai deosebite exemple de reședințe elisabetane din ținut. Sper din toată inima că îi vei putea reda fosta glorie.

Chiar dacă era ciudat, vărul lui părea sincer. Lucas nu-și putea aminti de ultima ocazie în care avuseseră o conversație decentă. În tinerețea lor, trăncăneau ore în șir despre toate lucrurile de sub soare, dar zilele acelea trecuseră de mult.

– Poate aș putea trece călare într-o după-amiază să mă uit, împreună cu Silverton, propuse unchiul Arthur. Și eu, și vărul tău conducem domenii de ani întregi, în timp ce tu ești încă nou în joc. Să știi că nu doare să ceri ajutorul.

„Ce idee îngrozitoare!" Lucas nu avea nevoie de Silverton, care să iscodească peste tot. Mistletoe Manor era o epavă, și ideea de a-l compara cu Belfield Abbey – și Silverton *avea să le compare* – îi strângea stomacul lui Lucas.

Dar vărul lui nu părea nici el fermecat de idee. De fapt, în modul lui impunător, Silverton părea îngrozit de-a binelea. Din fericire, ușa bibliotecii se deschise și mătușa Georgie și Meredith intrară în cameră. Mătușa lui era demnă și elegantă, iar rochia trandafirie de tul a lui Meredith îi scotea în evidență frumusețea statuară. Fața lui Silverton se lumină când își privi soția, iar Lucas trebui să-și reprime un fior de invidie.

Nu pentru că ar fi dorit-o pe Meredith. Învățase pe pielea lui lecția dură de a nu mai pofti niciodată de femeia altuia. Dar invidia ceea ce era evident că împărtășeau – fericirea de a fi unul cu altul și cu fiii lor și o viață profund mulțumită. Lucas se îndoia că avea să posede vreodată ceva similar, și poate că nici nu o merita.

– Bună seara, Lucas.

El se întoarse brusc. Phoebe se strecurase atât de încet în cameră, încât nu observase. Dar acum o observă, și ceea ce văzu îl lăsă fără grai.

Un diamant de primă clasă.

Rochia ei, diafană și strânsă pe corp, avea culoarea unei frunze de toamnă care începe să pălească. Buclele ei negre și lucioase erau ridicate în creștet, descoperindu-i gâtul grațios și urechile frumoase. Câțiva zulufi aranjați cu artă se ondulau încadrându-i fața, atrăgând atenția asupra trăsăturilor ei delicate. Ochii ei mari și căprui străluceau de emoție, iar buzele, trandafirii și seducătoare, se curbau într-un zâmbet timid.

Dar ceea ce îl dădu gata complet fu ceea ce dezvăluia rochia. Țărăncuța caraghioasă rămăsese o amintire îndepărtată, și în locul ei se afla o seducătoare voluptuoasă, cu curbe dulci. Rochia de abia îi atingea umerii, iar decolteul cobora deasupra unor sâni albi și plini care ar fi înnebunit de poftă orice bărbat sub optzeci de ani. Da, avea mănuși lungi care îi acopereau brațele aproape până sus, dar asta nu era nimic în comparație cu toată carnea ispititoare dezgolită, care putea fi văzută de orice bărbat.

Zâmbetul lui Phoebe tremură sub privirea lui năucită. Își mușcă buza de jos, aruncând o privire ezitantă spre mătușa Georgie.

– Lucas, nu-i așa că verișoara ta e încântătoare? Vocea mătușii lui avea o notă mustrătoare, îndemnându-l să-și vină în fire. El se strădui să zâmbească și păși înainte, luând mâna înmănușată a lui Phoebe.

– Fără îndoială. Vocea i se transformase într-un murmur profund, și asta îl făcu să se cutremure. Nu mă îndoiesc că Phoebe va fi frumoasa balului.

Și nu se îndoia nici de faptul că avea să petreacă toată seara protejând-o de libertini și de lupi, în timp ce făcea tot ce putea ca să își țină propriile mâini departe de trupul ei voluptuos. Nici în cele mai smintite vise nu și-ar fi imaginat-o pe Phoebe așa, nici nu s-ar fi gândit cât de mult l-ar fi putut afecta înfățișarea ei pe el.

Ea strâmbă din nas spre el.

– E foarte amabil din partea ta să spui asta, dar nu pot să nu mă simt incomod. Mă simt atât de...

Roșind, ea nu mai termină propoziția.

– Expusă? termină el pe un ton sec.

Ea încuviință. Meredith râse.

– Lucas, nu fi așa puritan. Jumătate dintre femeile de la bal vor avea rochii mult mai decoltate. Phoebe arată exact așa cum trebuie.

El o dezaprobă în tăcere. Unul dintre lucrurile pe care le aprecia cu adevărat la Phoebe era faptul că *nu* era ca majoritatea femeilor pe care le cunoștea. Mătușa Georgie îi zâmbi liniștitor lui Phoebe.

– Înfățișarea ta nu are nimic care să justifice vreun fel de observații, în afară de aceea că arăți perfect.

Phoebe oftă.

– Respect înțelepciunea voastră colectivă, dar știu că va trebui să rezist ispitei de a petrece seara trăgându-mi corsajul în sus.

Toată lumea râse, în afară de Lucas. Mătușa Georgie se întoarse și îi zâmbi.

– Lucas, cred că ai ceva să-i dai verișoarei tale, nu?

Într-adevăr.

Fusese atât de năucit de noua Phoebe, încât uitase ce venea în continuare. Fusese ideea mătușii lui, dar, cu puțin noroc, beneficiarul recunoștinței lui Phoebe avea să fie el. Întinzând mâna spre punguța de catifea pe care o lăsase pe capătul mesei, răsturnă cu grijă conținutul în mână.

– A fost al bunicii tale, zise el, ridicând colierul de rubine și diamante.

Deși nu foarte mari, pietrele erau de cea mai bună calitate, tăiate superb. Montura fină se potrivea perfect cu frumusețea delicată a lui Phoebe. Phoebe își ținu răsuflarea.

– A fost al bunicii mele?

Vocea ei părea curios de nefirească.

– Da. Prin tradiție, colierul acesta a fost purtat de contesele de Merritt încă de la începutul secolului al șaptesprezecelea. Bunicul tău i l-a dăruit bunicii, iar mie mi-ar plăcea să ți-l dăruiesc ție acum.

Desfăcu închizătoarea și se pregăti să pună șiragul strălucitor pe gâtul neîmpodobit al lui Phoebe. Singurele bijuterii pe care le purta Phoebe erau niște cercei simpli din granat. El și mătușa Georgie plănuiseră să fie așa, ca să poată purta colierul. O asemenea ocazie cerea un cadou special, și nu strica dacă arăta în același timp intențiile lui, atât lui Phoebe, cât și restului familiei.

Dar, în timp ce păși în față ca să îi așeze pietrele prețioase pe gât, Phoebe se dădu înapoi. Ridică mâna, și să-l ia naiba dacă nu păru gata s-o ia la fugă, cuprinsă de panică.

Lucas se opri de îndată și se încruntă.

– Ce nu e în regulă?

Ea clătină din cap.

– Nu pot să-l port.

– De ce nu?

– Este mult prea împodobit pentru mine, răspunse ea cu voce încordată.

El își temperă nerăbdarea, aducându-și aminte de inconvenientul modestiei ei de quaker. Avea să facă paradă într-o rochie care dezvăluia totul, dar se împotrivea să poarte o bijuterie valoroasă de familie? Dumnezeu să-l păzească de logica femeilor!

Meredith îi aruncă o privire rapidă și se apropie de Phoebe.

– Draga mea, colierul e cât se poate de potrivit, te asigur. Și, pe deasupra, i-a aparținut bunicii tale, așa că nu trebuie să eziți să-l porți.

Bărbia lui Phoebe se înălță sfidătoare.

– Și totuși, ezit.

Îi întoarse privirea lui Lucas. Trăsăturile ei se relaxaseră într-o expresie calmă, dar ochii trădau un amestec volatil de emoții, inclusiv o durere pe care el n-o înțelegea.

– Îți mulțumesc pentru generozitate, vărule, zise ea pe un ton formal. Dar nu îți pot accepta cadoul.

Lucas nu-și mai putu stăpâni frustrarea.

– De ce naiba nu?

Unchiul Arthur se zbârli.

– Supraveghează-ți limbajul în preajma doamnelor. În special a mătușii tale.

Mătușa Georgie își dădu ochii peste cap. Auzea lucruri mult mai rele de la soțul ei, în fiecare zi. Totuși, toată situația se transformase într-un eșec, iar faptul că Silverton era acolo și clătina neîncrezător din cap nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Lucas își întoarse privirea spre Phoebe. De la gât în jos, era cea mai ispititoare femeie pe care o văzuse vreodată. Dar de la gât în sus, era un quaker rigid, dezaprobator.

– Nu mă simt bine cu prea multe podoabe, zise ea țeapănă. Firește, îți sunt recunoscătoare pentru generozitatea ta, dar ți-aș cere să îmi respecți dorințele.

Asta fu prea mult pentru unchiul Arthur.

– Dumnezeule mare, copilă. Astea sunt bijuteriile Merritt, și contele de Merritt dorește ca tu să le porți. Ce obiecție posibilă ai putea avea? Nu vrei să-ți jignești vărul, nu?

Phoebe făcu ochii mari, iar Lucas înghiți o înjurătură. Da, era furios că ea alesese exact momentul acela ca să-și exercite scrupulele ridicole, dar nu voia ca unchiul lui să o dojenească în fața a jumătate dintre membrii familiei.

– Arthur, nu ajuți pe nimeni așa, îl avertiză mătușa Georgie.

– Ei bine, naiba s-o ia de treabă, milady, protestă soțul ei. Comportamentul fetei nu are sens, și eu aș vrea să știu de ce.

– Poate că nu e cel mai bun moment ca să discutăm problema.

Meredith interveni:

– La urma urmei, nu vrem să întârziem la primul bal al lui Phoebe.

– Foarte înțelept, iubirea mea, încuviință Silverton. Votez pentru amânarea acestei dezbateri. Aruncă o privire spre Lucas. De preferință, pentru un moment în care noi, ceilalți, nu vom fi prezenți.

Lucas simți cum se înfuria, dar de data asta nu se mai putu stăpâni.

– Nu dau doi bani pe ce crezi tu, mârâi el spre vărul său. Dar dau doi bani pe ce gândește Phoebe.

Se întoarse din nou spre ea. Ea rămăsese pe poziție, neînduplecată și rece. Îl dăduse la o parte, și asta îl înfuria.

– Nu, Lucas, zise ferm mătușa lui. Nu e momentul acum.

El își păstră ochii ațintiți asupra chipului palid al lui Phoebe. Ea se uita cu încăpățânare la jiletca lui.

– În afară de ornamentația excesivă a bijuteriei, zise ea în cele din urmă, ar fi foarte nepotrivit din partea mea să o accept, mai ales de la tine. După cum ai spus, colierul trece de la o generație la alta, de la o contesă de Merritt la următoarea. Eu nu sunt contesa de Merritt și, prin urmare, nu îl pot accepta.

Și, judecând după tonul vocii ei, nu avea să fie niciodată. Probabil că Lucas scosese un sunet, pentru că ea se uită în cele din urmă la chipul lui, cu o privire încărcată de condamnare moralizatoare. Lui i se păruse întotdeauna că filosofia ei de quaker era caraghioasă și destul de fermecătoare, dar acum își dădu seama că o judecase greșit. Sub fațada aceasta încântătoare trăia o puritană, și încă una rece și disprețuitoare.

Disprețul ei se îndrepta mai ales asupra lui. De ce? Pentru că nu era quaker? Sau cariera lui în armată îl condamna în ochii ei? Nu știa, și în momentul acela nici nu-i păsa. Era clar că Phoebe nu era femeia pe care o crezuse el.

Cu o reverență politicoasă, se retrase.

– Cum dorești. Iartă-mă că te-am jignit.

Puse colierul înapoi în punguța de catifea și îl lăsă neglijent pe capătul mesei. Phoebe își mușcă buzele, și chipul îi fu străbătut de o undă de neliniște. Asta îl făcu să se oprească, dar își înlătură cu hotărâre îngrijorarea. Ea își exprimase sentimentele, și el nu avea de gând s-o mai deranjeze. De acum, era problema mătușii Georgie și a unchiului Arthur. Făcuse tot ce putuse pentru ea, iar ea îl respinsese.

În fața blestematei de familii, și pe deasupra în fața lui Silverton.

– Ei bine, zise mătușa lui cu voce îndurerată, nu-i așa că a fost un mod minunat de a începe seara? Lady Framingham va fi *atât* de fericită să ne vadă!

Capitolul 11

Phoebe studia imensii lei de piatră care străjuiau ușile sălii de bal din reședința Framingham. Cu expresia lor feroce și spinările

arcuite, fiarele păreau gata să sară asupra tuturor dansatorilor neprevăzători care se apropiau prea mult. Chiar în momentul acela, și-ar fi dorit ca unul dintre ei să prindă viață și să o mănânce dintr-o singură înghițitură.

Înăbușindu-și un oftat, se cocoță pe unul dintre scaunele delicate grupate lângă perete, prefăcându-se că le asculta pe Meredith și Annabel, care sporovăiau cu spor. În opinia lor, balul dat de Lady Framingham era un adevărat succes. Plină de invitați înveșmântați în haine elegante și bijuterii sclipitoare, sala de bal scânteia în lumina miilor de lumânări. Spațiul cavernos răsuna de zumzetul vesel, atât de puternic, încât de abia puteai auzi orchestra din celălalt capăt al imensei săli îmbrăcate în auriu și stacojiu. Toți se distrau de minune – sau păreau să se distreze.

Din nefericire, Phoebe urâse fiecare moment. Zgomotul era prea asurzitor, sala prea încălzită, și cel puțin jumătate dintre invitați erau atât de beți, încât se mira că nu cădeau în nas. Nu găsea nici un lucru care să-i placă la balul dat de Lady Framingham. Cu excepția leilor. Expresiile lor fioroase se potriveau foarte bine cu sentimentele ei. O mână îi atinse brațul, și tresări.

– Iartă-mă că te-am speriat, se scuză Meredith, dar nu cred că ai auzit întrebarea lui Annabel.

Ambele surori o priviră îngrijorate. Meredith rămăsese neclintită alături de ea din momentul în care intraseră în reședința Framingham, adică din momentul în care Lucas le abandonase. După câteva minute, sosise și Annabel, și amândouă o împinseră pe Phoebe spre un colț relativ liniștit al sălii de bal.

Ea reuși să zâmbească.

– Iertați-mă! Se aplecă peste Meredith și i se adresă lui Annabel. Ce voiai să-mi spui? Tânăra femeie o studie încruntată.

– Nu contează. Ceea ce contează e faptul că te simți absolut îngrozitor, nu?

Phoebe deschise gura și o închise la loc. Niciodată nu experimentase atât de mult dorința de a minți cum o făcuse de când venise la Londra. Poate că trebuia să se mute înapoi în America, de vreme ce noua viață părea să aibă un efect atât de nefericit asupra moralității ei. Și asupra temperamentului ei, dacă purtarea din biblioteca unchiului ei era o indicație. Nici măcar nu regreta răspunsurile nepoliticoase pe care i le adresase lui Lucas, care ilustrau, desigur, cât de mult se înrăutățise comportamentul ei.

Meredith își privi ironică sora.

– Bineînțeles că se simte îngrozitor. Cum ar putea să nu se simtă, având în vedere cât de rău se poartă Lucas? Mi-ar plăcea să-l trag bine de urechi.

Phoebe își înăbuși un hohot de râs care semăna mai mult a suspin. Asemănarea o înspăimântă, dar, de fapt, încerca din toate puterile să nu izbucnească de-a binelea în lacrimi.

În același timp, toate trei își întoarseră privirea spre Lucas, care dansa cu altă femeie frumoasă. El și partenera lui erau angajați într-un vals, și lui Phoebe i se părea că el ținea femeia scandalos de aproape de el. Având în vedere corsetul diafan care de abia îi acoperea farmecele voluptuoase, era o minune că pieptul ei nu ieșea de-a binelea, revărsându-se pe jiletca lui Lucas. Cu siguranță nu glumise când îi spusese că multe dintre femeile de la bal aveau să fie pe jumătate dezbrăcate.

Iar el părea hotărât să danseze cu majoritatea dintre ele înainte ca seara să se sfârșească. Și se și bucura de fiecare minut, dacă judecai după zâmbetul apreciativ de pe fața lui.

Priviră toate trei încruntate cum Lucas o învârtea pe doamnă – Phoebe folosea termenul în mod foarte vag – încă o dată. Partenera lui îl privi cu ochi arzători și se agăță și mai strâns de el, în timp ce el o purta prin toată sala.

Phoebe strânse din dinți, iar furia mătură neliniștea provocată de scena neplăcută din biblioteca unchiului Arthur.

– De ce se poartă atât de rău? întrebă Annabel cu o voce perplexă. Lui Lucas i-a plăcut întotdeauna să flirteze, dar nu l-am văzut niciodată chiar așa. Mai ales, nu de când... Aruncă o privire spre Phoebe. Ei bine, nu de ceva timp, oricum.

Meredith oftă.

– E supărat că Phoebe nu i-a acceptat darul. A fost așa un ghinion că s-a hotărât să i-l ofere în fața a jumătate dintre membrii familiei. Dar bărbații sunt atât de proști.

Phoebe plecă ușor capul, cu obrajii arzând, și își aminti de nonșalanța cu care voise Lucas să-i dăruiască bijuteria aceea prețioasă de familie. Cum putuse să o trateze pe ea – și darul – într-un mod atât de nepăsător? Mama ei îi relatase istoria familiei, așa că știa cât de important era acel colier. Rubinele Merritt erau dăruite numai soțiilor conților – ca o dovadă de iubire adevărată și respect – și nu treceau niciodată de la mamă la fiică.

Oare darul lui Lucas arăta dorința lui de a se căsători cu ea? Nici ea nu era în stare s-o spună. Și, dacă era așa, cum putuse să o facă

într-un mod atât de stânjenitor pentru ea? Să facă ceva atât de intim și de semnificativ în fața a jumătate din familie, și fără ca măcar să o avertizeze. Nu se putea ca el s-o iubească și s-o trateze totuși cu atâta lipsă de respect.

Luată pe neașteptate, se refugiase în spatele primei scuze care îi trecuse prin minte și făcând așa îl jignise în mod clar. Amintindu-și sclipirea mânioasă din ochii lui, se cutremură. Nu. *Jignirea* era un termen prea neutru pentru ceea ce simțea Lucas față de ea acum.

Annabel o privi șocată.

– Te referi la rubinele Merritt? Cele pe care conții le dăruiesc mireselor lor?

Phoebe încuviință sumbru.

– Chiar acelea.

Annabel clătină din cap.

– Cerule! Atunci, de asta se poartă ca un...

– Ca un bărbat care flirtează cu disperare? termină Meredith pe un ton sarcastic. Pentru că a fost prea greu de cap ca să-și dea seama cât de stânjenitoare avea să fie situația pentru Phoebe. Am fost surprinsă că mătușa Georgie nu a încercat să-l oprească, dar ea mi-a spus că s-a gândit că ar fi fost o dovadă încântătoare de sprijin. Care să-i arate că toată familia stă în spatele ei și așa mai departe.

Phoebe se strâmbă. Mătușa ei îi prezentase deja niște scuze lamentabile înainte de a ajunge în sala de bal, și momentul acela fusese mai rău decât toate celelalte.

Ei bine, nu chiar mai rău decât să îl vadă pe Lucas flirtând cu toate femeile la rând. În timpul călătoriei cu trăsura, el refuzase să se uite la ea, iar acum o ignora. Era evident că nu îi ceruse să se căsătorească cu el atunci când îi oferise colierul. Mai degrabă, își ușura sentimentul de vinovăție produs de faptul că ea nu moștenise nimic de la bunicul ei, în timp ce el primise totul. Poate că el considera colierul ca parte a unei obligații imaginare față de ea.

Inspiră adânc, încercând să se liniștească.

– Nu trebuie să vă faceți griji din cauza mea. Mi-ați arătat cu toții multă dragoste și mult respect. Nimeni nu îmi datorează nimic.

Meredith o privi uluită.

– Nu ai înțeles ce însemna colierul, nu?

Înainte de a putea răspunde, valsul se termină. Phoebe rămase privind țintă locul în care se opriseră Lucas și partenera lui pieptoasă, nu departe de zona în care se aflau ele. Privirea lui rătăci în direcția lor, și lui Phoebe i se tăie răsuflarea.

Dar, în aceeași clipă, el îi zâmbi din nou femeii fericite din brațele sale. Ea îi luă cotul, lipindu-se din nou de el, și traversară ringul de dans, îndreptându-se spre masa cu gustări.

Îndepărtându-și hotărâtă privirea, Phoebe înghiți un nod dureros.

– Dacă nu vă supărați, aș prefera să nu discutăm despre acest subiect.

Meredith aruncă o privire dezgustată în direcția lui Lucas.

– Bineînțeles, dragă. Dar nu vreau să-ți faci griji. Îți promit că totul se va termina exact așa cum trebuie.

Phoebe îi zâmbi politicos, deși o durea inima. Nimic nu avea să fie așa cum trebuia. Nu atât timp cât rămânea la Londra, amintindu-și în fiecare zi că se îndrăgostea de un bărbat care nu o respecta și nu merita darul pe care voia să i-l facă. Cu cât se întorcea mai repede în America, cu atât mai bine.

– Meredith, uite! exclamă Annabel. Uite-i pe Sophie și pe Simon. Începusem să cred că nu aveau să mai vină.

Phoebe oftă ușurată, recunoscătoare pentru incidentul care îi îndepărta gândul de la durerile ei prostești. Fixându-și un zâmbet pe față, se ridică odată cu Meredith și Annabel pentru a-i întâmpina pe contele de Trask și pe contesa lui. Phoebe îi cunoscuse cu câteva zile în urmă, la un dineu restrâns prezidat de contesă, și îi simpatizase imediat. Mai ales pe Sophie, Lady Trask. Numai cu un an sau doi mai mare decât Phoebe, era o tânără veselă care purta ochelari și nu părea să-i pese dacă înalta societate o considera elegantă sau nu. Lord Trask fusese puțin cam intimidant, dar era atât de evident că își adora soția și pe mica lor fiică, încât Phoebe fu în curând capabilă să vadă bărbatul bun și corect, dincolo de exteriorul sever.

Un bărbat care semăna mult cu Lucas – sau cel puțin așa crezuse ea. Zâmbetul ei începu să piară, dar îl readuse cu hotărâre la locul lui în timp ce Sophie se repezea să-și îmbrățișeze cumnata.

– Annabel, ce mai faci? Și unde e fratele meu, neisprăvitul? Nu-mi vine să cred că te-a abandonat deja.

Annabel râse.

– Nu, stă îmbufnat acolo în colț, cu Silverton. L-am alungat de aici ca să putem vorbi.

Sophie le îmbrățișă rapid pe Meredith și pe Phoebe, murmurând un salut prietenos.

– Ca să vorbiți despre bărbați, presupun. Ce idee excelentă! Se întoarse spre soțul ei și făcu un gest sugestiv cu mâna, zornăindu-și

brățările de aur de pe brațul subțire. Poți să-ți iei tălpășița, Simon. Știu că ai prefera să te înfunzi toată noaptea în sala de joc sau să discuți afaceri cu Silverton.

Lord Trask de abia terminase reverențele în fața lor, așa că își studie soția, cu trăsăturile lui frumoase învăluite într-o expresie severă.

– Sophie, vreau să te așezi și să nu te miști de pe scaun până nu îți aduc ceva rece de băut. Dacă nu ești aici când mă întorc, o să te găsesc și o să te duc frumușel direct acasă.

Sophie dădu să protesteze, dar Annabel trăgea deja alt scaun spre micul lor grup. Meredith o conduse pe Sophie spre el, inspectând-o cu o privire îngrijorată.

– Nu te simți bine? Poate că nu ar fi trebuit să vii în seara asta. Sindrofiile organizate de Lady Framingham sunt întotdeauna teribil de aglomerate.

Sophie își dădu ochii peste cap, așezându-se pe scaun.

– Sunt însărcinată, nu bolnavă. Și mai am trei luni de așteptat, conform doctorului Blackmore. Nu trebuie să vă faceți griji, iar eu nu am nevoie să stau acasă, cu ochii în tavan. Se uită urât la soțul ei, dar Phoebe văzu afecțiunea ascunsă din privirea ei. Asta îi produse un fior ciudat de durere, care îi ajunse până în inimă. Oare avea să fie și ea vreodată la fel de fericită în căsnicie ca femeile Stanton? Avea să se căsătorească măcar?

– Nimeni nu se așteaptă să stai mereu acasă, replică Lord Trask, dar adineauri te simțeai puțin cam amețită. Având în vedere că ești predispusă să te împiedici de propriile picioare, nu vreau să combini acest obicei cu un leșin.

Phoebe clipi auzind exprimarea directă a contelui, dar Sophie izbucni în râs.

– Simon, măgarule! Știi că mă împiedic de propriile picioare doar atunci când nu am ochelarii. Îți promit să îi țin bine pe nas în seara asta.

Lord Trask păru sceptic, iar soția lui îl privi strâmbând din nas.

– Mă simt cu adevărat bine. Acum, te rog să pleci. Promit că nu mă mișc de pe scaun până nu te întorci.

El îi zâmbi slab, atingându-i obrazul.

– Contez pe asta.

– Nu-ți face griji, Simon, interveni Annabel. O să ne urcăm pe ea, dacă va trebui, dar o s-o ținem pe loc.

Cu un rânjet, Lord Trask schiță o reverență și dispăru în mulțime.

– Acum, zise Sophie, frecându-și cu plăcere mâinile, despre ce vorbim? Ceva interesant? Vreun scandal nou despre care nu știu?

Meredith aruncă o privire spre Phoebe, și inima i se strânse.

– Oh, nimic despre care să merite să vorbești, răspunse evaziv.

Sophie se încruntă.

– Chiar așa? Ce dezamăgire! Și eu care speram că...

Se opri, își împinse ochelarii pe nas și se aplecă în față ca să se uite mai bine la ceva din capătul sălii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce face Lucas cu doamna Dorkington în firida ferestrei? Înțeleg că e văduvă, dar el nu ar trebui s-o lase să se agațe așa de el. Vai de mine! Ce o să creadă bunica?

Se uitară toate în direcția în care privea ea. Acolo, stătea Lucas, cu un braț sprijinit de perete, deasupra femeii pieptoase cu care dansase. Femeia avea o mână pe pieptul lui, stând foarte aproape și chicotindu-i în față. Phoebe simți că fierea îi ajungea în gât, și trebui să înghită ca să scape de această senzație.

– Naiba să-l ia, mormăi Meredith. De data asta, o să-l pocnesc cu adevărat.

Annabel lăsă să se audă un mic geamăt.

– Oh, bunicii nu o să-i placă deloc asta. Aruncă o privire în jurul ei. Și se pare că și alții au început să observe.

Phoebe privi o clipă spre oaspeții aflați cel mai aproape. Desigur, mulți îi priveau pe Lucas și pe doamna Dorkington, unii cu amuzament tolerant, alții cu încruntare dezaprobatoare.

Inima ei se strânse. Cum putea Lucas să se dea astfel în spectacol? Îi înțelegea furia, dar chiar trebuia să-i pedepsească pe toți?

– Ce l-a apucat? întrebă Sophie. Credeam că... Aruncă o privire spre Phoebe, apoi se întoarse din nou spre Meredith. Știți voi.

– Se pare că au apărut niște hârtoape în drumul nostru. A avut loc o scenă neplăcută la reședința Stanton în seara asta, și Lucas e destul de supărat pe Phoebe. Nu vreau să zic că ar fi vina ei, se grăbi Meredith să adauge. Dimpotrivă, de fapt. Dar e evident că Lucas a ales să-și exprime nemulțumirea într-un mod tipic masculin.

Ca trase de o sfoară, Meredith, Sophie și Annabel se întoarseră și se uitară încruntate spre Lucas. Chiar în momentul acela, el privi din întâmplare spre ele și primi drept în față toată forța privirii lor furibunde. Rămase cu gura căscată, și Phoebe ar fi putut jura că se făcuse roșu ca racul. Apoi se încruntă și se întoarse din nou spre

doamna Dorkington. Phoebe observă însă că luă mâna de pe perete și se îndepărtă cu un pas de văduvă.

După cum părea, doamna Dorkington nu era de acord, fiindcă încercă să se cuibărească din nou aproape de Lucas. El îi evită încercarea râzând și o luă de braț, însoțind-o înapoi spre masa cu gustări, scoțând-o din raza de acțiune a verișoarelor lui.

– Bărbații, zise Sophie, cu vocea încărcată de dispreț. Greoaie, își trase scaunul în așa fel încât să facă din grupul lor un semicerc închis. Nu trebuie să fii prea supărată, Phoebe, zise ea. Lucas se poartă ca un băiețel răsfățat, dar asta nu înseamnă nimic, de fapt.

Phoebe își înăbuși un geamăt.

– Nu sunt deloc supărată, răspunse ea, cât putu de calm. Lucas are dreptul să-și petreacă timpul cu oricine dorește. Îmi pare rău doar pentru familia lui, care trebuie să-l vadă purtându-se în asemenea hal.

Gata! Sunase aproape convingător.

– Văd că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie, replică Sophie pe un ton sec. Poți să crezi sau nu, dar toate am trecut prin ce treci tu. Nu și Annabel, desigur. O să-ți spun ceva despre fratele meu Robert. A tratat întotdeauna femeile cu foarte mult bun-simț.

Annabel rânji, iar Meredith și Sophie zâmbiră de parcă ar fi știut răspunsul unei ghicitori deosebit de încurcate. Numai Phoebe se simțea complet nedumerită, și nu era de mirare, având în vedere lipsa ei de experiență cu masculii speciei. Și, în ciuda faptului că nu voia să vorbească despre Lucas – și nici măcar să se gândească la el –, curiozitatea îi fu stârnită.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

Sophie privi în jur ca să se asigure că nu erau urechi nepoftite, apoi se aplecă spre micul lor cerc.

– Simon s-a purtat aproape la fel de rău ca Lucas, chiar în noaptea în care ne-am logodit. Și-a făcut apariția la bal la brațul celei mai vestite văduve din înalta societate și a petrecut foarte mult timp flirtând cu ea în seara aceea. Nu mai trebuie să-ți spun cât eram de furioasă.

Phoebe făcu ochii mari.

– Nu-mi vine să cred. Manierele lui sunt atât de distinse.

– Poți s-o crezi. Mai târziu, am avut un mare tărăboi, după cum îți poți imagina. Până la urmă, s-a dovedit o seară foarte interesantă.

Spre surprinderea lui Phoebe, contesa se făcu roșie și începu să-și facă vânt viguros cu evantaiul.

– Pot să-mi imaginez foarte bine, interveni Meredith. Silverton mi-a făcut același lucru înainte de a ne căsători. Am fost foarte necăjită pe vremea aceea.

Phoebe scoase un chicot neîncrezător. Nu și Lord Silverton! Toate iluziile ei aveau să fie spulberate în seara aceea?

– Cum e posibil așa ceva? Îți e atât de devotat! Toți bărbații sunt atât de necredincioși înainte de a se căsători?

– Oh, unii bărbați sunt necredincioși chiar și după ce se căsătoresc, zise Annabel pe un ton vesel. Dar nu trebuie să crezi că soții noștri sunt astfel. Toți sunt îndrăgostiți până peste cap de noi.

Phoebe scoase un oftat frustrat. Uneori, verișoarele ei din Londra păreau să vorbească într-o limbă străină.

– De ce îmi spui asta?

– Pentru că purtarea idioată a lui Lucas nu înseamnă nimic, zise Meredith. Știu că acum ți se pare oribil, dar asta fac bărbații când sunt supărați pe femeile pe care le doresc cu adevărat. Uneori, nu știu cum să se exprime în alt fel.

Phoebe o privi cu gura căscată, dar, înainte de a putea protesta, Sophie preluă firul conversației:

– Și uneori nici măcar nu știu că o fac.

Phoebe scutură din cap, dar ceața tot nu se risipi.

– Că fac ce?

– Că flirtează. Majoritatea bărbaților și a femeilor din lumea bună flirtează la fel de ușor cum respiră. Sophie se bătu cu evantaiul peste bărbie, de parcă ar fi rumegat ceva. Deși Lucas pare să știe exact ce face, și asta mi se pare interesant. Cred că te place foarte mult, într-adevăr.

Phoebe se îndreptă de parcă ar fi înghițit un băț.

– Sunt sigură că nu. Pentru orice minte rațională, purtarea lui contrazice asta.

Annabel îi îndepărtă protestul cu un gest.

– Rațiunea nu are nimic de-a face cu asta. Bineînțeles că trebuie să-l pedepsești pe Lucas pentru că e atât de bădăran, dar Sophie are dreptate. Nu înseamnă nimic.

Phoebe se uită țintă la mâinile ei, strânse în poală. Cum putea să nu însemne nimic o asemenea purtare, când durea atât de mult?

Deschise palmele, netezind cutele noilor ei mănuși de mătase. Apoi privi în sus, la fețele nerăbdătoare ale celor trei femei.

– Dreptatea e dreptate, chiar dacă toată lumea e împotriva ei. Și răul e rău, chiar dacă toată lumea îl sprijină.

Meredith oftă și o bătu ușurel pe braț, cu simpatie, în timp ce Sophie se îmbufnă.

Annabel însă plecă ușor capul, interesată.

– E un citat? Cine a spus asta?

– William Penn, murmură Phoebe, absorbită încă de efortul de a înțelege purtarea lui Lucas.

Annabel încuviință.

– E foarte potrivit. Sunt sigură că mulți dintre bărbații pe care îi cunosc ar putea beneficia de înțelepciunea domnului Penn.

– Ceea ce eu tot nu înțeleg..., începu Sophie.

Apoi se opri, icnind înăbușit.

Meredith o studie cu atenție.

– Ce se întâmplă?

Sophie închise ochii și înghiți vizibil, apăsându-și mâna înmănușată pe buze.

– E... e doar stomacul meu, zise ea cu voce pierită. Mi s-a mai întâmplat. Îmi trece într-un minut.

– Nu arăți bine, replică Meredith. Vrei să te duc în camera de odihnă?

Sophie clătină din cap.

– Nu. Vreau doar să stau aici.

– Pot să fac ceva? întrebă Phoebe.

Expresia nesănătoasă de pe fața lui Sophie îi transmise fiori de alarmă prin tot corpul. Meredith aruncă o privire nerăbdătoare în jur.

– Unde s-a dus Simon, naiba să-l ia?

Annabel sări în picioare.

– Nu te îngrijora. Îl găsesc eu.

Phoebe se ridică și ea.

– O să-l găsim mai repede dacă îl căutăm amândouă. Sala asta e atât de mare, încât ar fi foarte ușor să îl ratezi.

Annabel încuviință și porni de-a lungul peretelui.

– Nu știu, ezită Meredith. Phoebe, aproape că nu cunoști pe nimeni de aici, și nu e o idee bună să hoinărești așa fără însoțitoare. Poate ar fi mai bine să rămâi cu noi.

Phoebe ezită. Sala era uriașă, aglomerată și gălăgioasă, și ea chiar nu știa unde să-l caute pe conte. Avea oare rost să hoinărească de una singură? Frustrată, își mușcă buzele. De ce alesese Lucas tocmai noaptea asta ca s-o abandoneze?

Apoi Sophie se strâmbă și își apăsă abdomenul cu mâna, iar Phoebe știu că trebuia să facă urgent ceva.

– Sunt destul de sigură. Dacă nu-l pot găsi pe Lord Trask, îl voi căuta pe Silverton sau pe Lucas.

– Numai să ai grijă, o avertiză Meredith, frecționând-o pe Sophie pe spate. Și nu ieși din sala de bal.

Phoebe încuviință și începu să-și croiască drum pe marginea ringului de dans. Înainta încet, pentru că trebuia să ocolească invitații adunați în grupuri compacte. La fiecare minut, se oprea și se ridica pe vârfuri, căutându-l pe Lord Trask. După zece minute, străbătuse de abia a treia parte din sală, și constatarea îi strânse stomacul într-un ghem de frustrare.

Se uită la ceasul de bronz de pe o măsuță laterală și fu uluită de cât era de târziu. În curând, invitații aveau să fie chemați jos la supeu, iar ea avea să fie nevoită să treacă prin momente groaznice, croindu-și drum înapoi spre partea de sus a sălii. Transpirația începu să i se prelingă pe șira spinării, și respiră tot mai precipitat. Nu era obișnuită cu mulțimile, și această adunare nu era doar numeroasă, ci și înghesuită într-un spațiu prea mic. Panica din pieptul ei devenea tot mai mare, iar doi bărbați beți o loviră, împingând-o într-o coloană. Când se lovi cu cotul de marmură, sâsâi de durere.

Forțându-se să respire adânc, se sprijini de coloană ca să-și revină. Știa că era o nebunie să intre în panică – la urma urmei, era în casa uneia dintre cele mai respectate doamne din înalta societate, nu rătăcind pe străzi. Dar, de când ajunsese la Londra, nu ieșise niciodată singură. Lucas sau una dintre rudele ei – sau măcar o cameristă – fuseseră întotdeauna cu ea, și acum se simțea foarte singură.

Văzând că începea să se autocompătimească, pufni dezgustată. Lui Sophie îi era rău, și avea nevoie de soțul ei. Ce conta că mulțimea era atât de înghesuită sau că ea era singură? Cu siguranță avea să găsească un membru al grupului lor, mai devreme sau mai târziu, și atunci totul avea să fie în regulă.

Ieșind de după coloană, se ciocni de un bărbat înalt și masiv. Niște ochi reci și descurajatori o priviră, iar ea trebui să reziste ispitei de a se ascunde din nou după stâlp. În schimb, își îndreptă umerii și făcu o ușoară reverență în fața lui.

– Vă rog să îmi iertați stângăcia, sir. Nu v-am văzut.

Bărbatul o studie câteva secunde, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet crud. Ea nu mai văzuse niciodată un asemenea zâmbet, și un clopoțel de alarmă îi răsună în minte.

– Ce zeu prietenos te-a aruncat în poala mea? întrebă el pe un ton îngâmfat și calculat. Nu că ar conta, dar cred că treaba asta plictisitoare la culme a devenit chiar acum mult mai interesantă.

Capitolul 12

Străinul o blocase pe Phoebe între stâlp și perete, nu doar pentru a nu-i permite să scape, ci și pentru a o ascunde aproape în întregime de privirile celor din sala de bal. Privirea lui îi măsură încet trupul de sus în jos, apoi de jos în sus, zăbovind un timp asupra pieptului și oprindu-se în cele din urmă asupra feței ei. Până să termine, ea scrâșnea deja din dinți.

– Ești o bucățică prea bună ca să hoinărești singură într-o sală de bal, nu? toarse el.

– Nu hoinăresc, sir. Caut pe cineva.

El se sprijini cu un umăr de stâlp și îi zâmbi hain.

– Înțeleg. E posibil ca persoana pe care o cauți să fie un bărbat?

Phoebe înțelese aluzia, și îi sări mustarul.

– Îl caut pe Lord...

– Atunci, nu mai trebuie să cauți, o tachină el. Eu sunt un lord, și, spre deosebire de cel pe care îl cauți, nu aș fi niciodată atât de nepoliticos încât să te las singură.

Se aplecă din nou, și de data asta ea se feri, ascunzându-se în spatele stâlpului. El nu o urmă, dar ochii lui o măsurară cu o sclipire pofticioasă.

– Nu trebuie să fii nervoasă, zise el chicotind. Suntem într-o sală de bal, la urma urmei.

Și se uită peste umăr, de parcă ar fi vrut să vadă dacă îi privea cineva. Phoebe profită de ocazie ca să se ridice pe vârfuri, sperând să vadă un membru al grupului ei. Din nefericire, nu văzu pe nimeni cunoscut, iar mulțimea era acum atât de înghesuită, încât i-ar fi fost aproape imposibil să își croiască drum înapoi la Meredith și în celălalt capăt al sălii. Invitații lui Lady Framingham erau înghesuiți ca o turmă de vite duse la piață pe străzile înguste ale unui oraș.

Întâlni din nou privirea străinului, și fu izbită din nou de ochii lui reci și de trăsăturile lui dezlânate.

– Ce înghesuială nebună, oftă el, și atât de tipică pentru Lady Framingham. Femeia asta nu știe niciodată unde să tragă linie. Conștiința mea nu-mi permite să te las să dispari în mulțime. Numai Dumnezeu știe ce ți s-ar putea întâmpla.

– Vă mulțumesc, dar nu aveți de ce să vă faceți griji. Vă voi fi foarte recunoscătoare dacă mă lăsați să plec.

El afișă un zâmbet slinos.

– Invitații vor coborî la supeu în câteva minute, și sala va începe să se elibereze. Fă-mi onoarea de a aștepta cu mine, și te voi conduce chiar eu jos.

Stânjeneala ei crescândă fu dublată acum de nerăbdare. Lui Sophie îi era rău, și bădăranul din fața ei nu o lăsa să-și îndeplinească misiunea. Putea doar să spere că Annabel avusese mai mult succes și îl găsise pe Lord Trask.

– Vă mulțumesc, dar nu. Mă voi alătura prietenilor mei la supeu.

Acum, el se prefăcu rănit.

– Mă rănești. Nu m-aș fi gândit că o femeie atât de frumoasă poate fi atât de crudă.

Și o surprinse pășind în față și făcând o reverență complicată. Phoebe se dădu înapoi, lovindu-se din nou cu cotul de coloană. Își opri exact la timp înjurătura care îi ajunsese foarte repede la buze.

– Dacă nu te pot convinge să mi te alături la supeu, zise străinul, atunci, poate că vei avea milă de un admirator care îți e deja devotat și îmi vei acorda un dans.

Individul era nebun de-a binelea.

– Nu dansez în seara asta.

El râse atât de încet, încât o trecură fiorii pe șira spinării.

– Ești încăpățânată, nu? Îmi place asta. Provocarea atâță întotdeauna apetitul unui bărbat.

Ea clipi auzind comentariul jignitor, dar limba îi era paralizată de o combinație de nervi și frustrare.

– Dacă nu dansezi, poate ai vrea un pahar de șampanie.

Privirea lui, pofticioasă acum în mod fățiș, alunecă peste fața și trupul ei.

– Din nou, nu, repetă ea mecanic. Și vă cer din nou să mă lăsați să plec. Grupul meu va începe să se întrebe unde sunt.

El ridică din sprâncene.

– Cred că nu, altfel te-ar fi găsit deja.

Furioasă și puțin înspăimântată, Phoebe încercă să se strecoare pe lângă el.

El îi blocă drumul.

– Sir, insist să vă dați la o parte.

Când el se întinse s-o atingă, ea se dădu înapoi, ajungând iar lângă coloană.

El chicoti.

– Rezistența ta e fermecătoare și complet prefăcută, bănuiesc. Sunt tentat să fac ceva scandalos. Ca, de exemplu, să te sărut.

De data asta, Phoebe rămase fără aer, șocată. Se întrebă dacă să-l pălmuiască, deși simplul gând de a acționa atât de violent o scârbea. Din nefericire, îngrozitorul individ își pleca deja capul de parcă ar fi avut de gând cu adevărat s-o sărute. Ea ridică mâna, pregătindu-se să se apere, când o voce bine-venită o întrerupse.

– Aici erai, domnișoară Linville. Nu m-aș fi gândit niciodată că te voi găsi ascunsă într-un colț, la capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal. A fost o prostie din partea mea că nu m-am gândit la asta de la început. Fetele par să ajungă întotdeauna în colțuri atunci când e înghesuială mare, fie că te aștepți la asta, fie că nu.

Phoebe aproape că leșină de ușurare când domnul Nigel Dash se strecură ușor pe lângă torționarul ei și se opri lângă ea. Ea îi înșfăcă brațul, clătinându-se spre el. Cu o expresie îngrijorată pe fața lui amabilă, el o susținu.

– Domnule Dash, zise ea dintr-o suflare, sunt atât de fericită să te văd. Îl căutam pe Lord Trash, și am fost prinsă aici cu acest... acest...

Văzând expresia furioasă din ochii domnului Dash, își dădu seama că explicația ei nu era necesară. Uluită, Phoebe rămase uitându-se la el. Îl întâlnise de câteva ori, dar blândețea lui o impresionase întotdeauna. Însă acum se uita încruntat la bărbatul care încă le bloca ieșirea, destul de furios cât să facă ceva ce aveau să regrete cu toții. Dacă voia să evite o scenă, se părea că trebuia să acționeze repede.

– Acest gentleman a observat că eram singură. S-a oferit cu multă amabilitate să mă conducă la supeu. Eram pe cale de a-l lămuri că îmi căutam grupul, domnule Dash, când ai apărut dumneata.

Termină strângându-l de interiorul brațului, ca să se asigure că înțelesese. El îi aruncă o privire uluită, apoi o înțelegere confuză îi lumină privirea.

– Ce amabil din partea lui Lord Castle, zise el pe un ton sec. Dar nu trebuie să vă îngrijorați, milord. Voi avea grijă ca domnișoara Linville să ajungă înapoi la grupul ei.

Lord Castle îl inspecta pe domnul Dash printr-un monoclu care apăruse ca prin minune în mâna lui.

– Întotdeauna gata să dai o mână de ajutor fetelor frumoase și bătrânelor formidabile, nu, Dash? Ce s-ar face debutantele și bătrânele matroane fără tine?

Domnul Dash îl ignoră.

– Ești gata să te întorci la grupul dumitale, domnișoară Linville?

– Da, zise ea înflăcărată. Sigur că sunt.

În mod cu totul incredibil, Lord Castle întinse mâna, oprindu-i.

– Înainte de a răpi cea mai interesantă femeie din sală, Dash, poate că m-ai putea prezenta așa cum trebuie. În felul acesta, i-aș putea cere doamnei să danseze fără teama de a ofensa autoritățile.

Phoebe simții mușchii brațului domnului Dash devenind rigizi sub degetele ei. Probabil că Lord Castle era o persoană complet nepotrivită dacă se împotrivea să-i fie prezentat. Și acum, ce aveau să facă? Individul acela impertinent părea pur și simplu hotărât să *nu* o lase în pace. Chiar atunci, Lucas ieși din mulțime, părând gata să scoată foc pe nări.

– Îmi pare rău, Castle, mârâi el, strecurându-se în mijlocul grupului lor. O să dansezi cu ea când o să înghețe iadul.

Lucas avu nevoie de zece minute agonizante ca să-și facă drum prin blestemata de mulțime și să străbată sala de bal. O evitase pe Phoebe întreaga seară, dar o supraveghease de la distanță. Atât timp cât rămânea cu verișoarele ei, nu avea de ce să se teamă de libertinii care bântuiau prin încăperile supraîncălzite, căutându-și viitoarea victimă dornică – sau ostilă. Deși încă era furios pe ea și pe el însuși pentru scena ridicolă din biblioteca unchiului său, obligațiile lui rămâneau aceleași. Poate că era o mică femeie quaker înțepată, dar era și incredibil de inocentă și mult prea predispusă să pățească ceva rău dacă el nu intervenea.

Din nefericire, îi pierduse urma când își permisese să se lase ademenit în ghearele planturoasei Sarah Dorkington. Văduva umbla după el de luni întregi, dar neglijența lui de neiertat o lăsase pe Phoebe să cadă în capcana mult mai periculoasă a lui Castle.

Când o zărise la început, retrasă în spatele unei coloane și părând să se ferească, furia îl inundase. Căzuse pradă celui mai vicios libertin din Londra, un bărbat pe care Lucas îl cunoștea mult prea bine. Dacă Nigel nu ar fi ajuns la timp, Lucas și-ar fi croit drum prin mulțime fără să-i pese de pagube sau de accidentări. Și așa se ciocnise de câțiva dansatori care protestaseră în timp ce își croia drum pe ringul de dans.

Acum, văzând-o pe Phoebe că îl privea cu o expresie de ușurare în ochii ei mari, trebui să se străduiască să-și stăpânească alt val de furie, îndreptat atât asupra lui, cât și asupra lui Castle. Era vina lui că dăduse de necaz. De acum încolo, avea să se asigure că nu urma să mai dea niciodată peste un necaz de felul acesta sau de alt fel.

Buzele lui Castle se curbară într-un zâmbet crud.

– Ah, numai de asta era nevoie pentru ca seara să devină și mai încântătoare. Maiorul Stanton, la fel de imatur și de vulgar ca întotdeauna. Sau ar trebui să spun *Lord Merritt*. Într-adevăr, sir, limbajul pe care l-ai folosit în fața acestei lady e groaznic. Poate ai uitat că e o sală de bal, nu un câmp de luptă.

Fără să răspundă, Lucas luă mâna lui Phoebe de pe brațul lui Nigel. Îi trase ușor degetele înmănușate, pregătit să întâmpine rezistență, dar ea veni de bunăvoie și se lipi de el. Un ușor tremur îi străbătu tot trupul și un oftat slab de ușurare îi scăpă de pe buze.

Acest oftat slab îi produse un fior de vinovăție care îi ajunse până în inimă. Castle o înspăimântase, și Lucas trebui să se împotrivească impulsului de a-l bate pe ticălos până îl făcea zob.

Privi spre chipul lui Phoebe și îi zâmbi, făcându-i încurajator cu ochiul. Privirea ei se lumină, și gura i se arcui într-un zâmbet trist. Cu o mișcare sfidătoare a bărbiei ei elegante, privi drept spre Castle, iar trăsăturile ei încântătoare căpătară o expresie aspră. Așa delicată cum era, Phoebe făcuse tot ce putuse ca să se împotrivească viciosului viconte, dar gândul că o lăsase singură cu cineva de teapa lui îi produse fiori înghețați pe șira spinării.

– Ești pregătită să cobori la supeu, Phoebe? întrebă el, cu glas răgușit. Probabil mătușa Georgie și ceilalți ne așteaptă.

– Nu-ți poți imagina cât de pregătită sunt, răspunse ea atât de entuziastă, încât lui îi veni să râdă.

Și surprinderea de pe fața lui Castle aproape că făcea să merite să treacă prin toată situația aceea neplăcută.

Din nefericire, în timp ce Lucas se pregătea să o conducă pe Phoebe spre șuvoiul de oameni care se îndreptau spre încăperea în care se servea supeul, Castle întinse mâna, oprindu-i.

– Merritt, nu poți să fugi acum. Nu înainte de a mă prezenta așa cum trebuie. Înțeleg că această tânără lady e misterioasa rudă din America a generalului și a doamnei Stanton.

Apoi nemernicul afișă un zâmbet deosebit de obraznic. Lucas recunoscu zâmbetul acela, care prevestea numai rele.

– Ar fi trebuit să ghicesc, bineînțeles, continuă tărăgănat Castle, blocându-le drumul. Are cel mai nostim accent. Chiar fermecător, de fapt, dacă îți place stilul acesta rustic.

Lucas își cântări opțiunile. Putea să-i tragă un pumn în față acum lui Castle, grăbind astfel scandalul, sau să trateze cu el mai târziu, când doamnele nu mai erau prezente. Înainte de a avea șansa de a se hotărî, Phoebe îl întrerupse cu năduf.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise ea. Dacă o prezentare va pune capăt acestei scene absurde, atunci, da, sunt Phoebe Linville, nepoata generalului și a doamnei Stanton. Dumneavoastră presupun că sunteți Lord Castle. Aș vrea să spun că a fost o plăcere să ne cunoaștem, dar ar fi o minciună, și eu nu mint niciodată.

Fața lui Castle deveni lividă, iar Lucas nu se deranjă să își ascundă rânjetul. Chiar și Nigel, care avea o disciplină impecabilă, nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Magnific de inconștientă de impactul cuvintelor ei, Phoebe continuă:

– Acum, că am făcut prezentările, vă mai cer o dată pentru totdeauna să vă dați la o parte, ca să ne putem alătura grupului nostru. Pentru o seară, v-am suportat destul atențiile nedorite, și sper că veți avea curtoazia de a nu le repeta dacă vom avea vreodată ghinionul de a ne întâlni din nou.

Până să-și termine micul discurs, expresia lui Castle trecuse de la uluire la furie. Făcu un pas amenințător în față.

– Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău, bătrâne, îl avertiză Nigel pe un ton aspru. Sunt doamne de față și așa mai departe.

– O doamnă? Castle rânji. Mă îndoiesc de asta. La urma urmei, am găsit-o hoinărind neînsoțită în sala de bal. Și domnișoara Linville a părut mai mult decât fericită să-mi primească atențiile.

Lucas o simți pe Phoebe tremurând de furie lângă el.

– Nu e adevărat, și tu o știi! strigă ea, folosind fără să vrea modul de a vorbi al quakerilor. Nu ar trebui să spui asemenea minciuni îngrozitoare.

Sprâncenele lui Castle ajunseră practic până la rădăcina părului.

– Dumnezeule mare, Merritt. Nu am luat în seamă zvonul, dar acum constat că este adevărat. O femeie quaker! Ce încântător de ciudat! Stantonii au obiceiul de a adopta tot felul de animale rătăcite, nu? Mă întreb ce mai urmează? O maimuță dresată?

Phoebe deveni rigidă alături de el, iar Lucas clătină melancolic din cap. Aproape că îi părea rău de Castle, prea prost să-și dea seama de iadul în care intrase singur.

– Presupun că ai ajuns să cauți ceva diferit la o femeie, zise Castle cu voită răutate. Dar o fanatică religioasă din America... ce bizar! Esme ar fi atât de amuzată dacă ar ști.

Phoebe îl privi uluită pe Lucas. Simțindu-se dintr-odată mai bătrân decât anii lui, el înghiți o înjurătură. Nu avea să scape niciodată de moștenirea amară pe care o lăsase Esme în urma ei?

– Lucas, trebuie să plecăm, șopti Phoebe. Mătușa Georgie ne așteaptă.

El auzi îngrijorarea din vocea ei și înțelese că dorea să-l îndepărteze de confruntarea care se întrevedea. Dar nu putea. Nu cu Castle. Nu îi datora decât dispreț, și între ei nu exista nici o legătură de familie care să-l rețină.

– Într-o clipă, răspunse el în șoaptă.

Nigel își dădu ochii peste cap și oftă, apoi se îndreptă spre Phoebe, înțelegând că trebuia s-o ia de lângă el. Dar, când încercă să o tragă, ea se împotrivi.

Ignorându-i protestul nervos, Lucas păși înainte, la doar câțiva centimetri de Castle. Castle era un bărbat lat în piept și-n umeri, dar Lucas era cu vreo șapte centimetri mai înalt. Nimic nu-l oprea să-și folosească înălțimea și greutatea pentru a se face bine înțeles.

– Îi vei cere scuze doamnei, Castle, zise el calm.

Vicontele lăsă să se audă un râs urâcios.

– Altfel ce? Mă vei provoca la duel?

Lucas se uită fix la el, fără să se deranjeze să spună ceea ce era evident. Castle pufni.

– Hai, Merritt. Mă tem că toți anii petrecuți pe câmpul de luptă te-au prostit. Dacă nu am vrut să lupt cu tine din cauza lui Esme, sunt sigur că nu mă voi duela pentru femeiușca asta. Buzele i se curbară într-un rânjet. De ce m-aș deranja?

Lucas îi adresă un zâmbet mortal.

– Pentru că nimeni nu îmi insultă logodnica fără să plătească.

Capitolul 13

Phoebe se uită la Lucas, fiindcă i se părea că dușumeaua se înclina sub picioarele ei. Căldura din încăpere o înăbușea, dar ciudata

amorțeală din capul ei era rezultatul uimitorului anunț pe care îl făcuse Lucas cu atâta calm.

Lord Castle căscă gura la Lucas.

– Domnișoara Linville e logodnica ta?

Neîncrederea lui o egala pe a lui Phoebe. Ea se întrebă dacă Lucas era beat. Nu părea să existe altă explicație pentru purtarea lui uimitoare, mai ales după scena din bibliotecă. Îmbujorată, ridică o mână spre fruntea transpirată, simțind că amețea. Mișcarea ei îi atrase atenția lui Lucas, și privirile li se întâlniră. El se încruntă, și privirea lui îngrijorată o studie, căutând cauza nefericirii ei. Ochii îi erau limpezi, și părea sumbru și treaz ca un judecător. Cu un alt fior, ea își dădu seama că el *era* serios. În toate privințele.

El îi adresă un zâmbet rapid și liniștitor, apoi se uită din nou provocator la viconte. Privirea era atât de rece și de ciudat de calmă, încât un fior premonitoriu îi trecu de-a lungul șirei spinării. Phoebe nu văzuse niciodată un bărbat hotărât să ucidă, dar își imagină că arăta exact cum arăta Lucas în momentul acela.

Lord Castle întrerupse tensiunea sufocantă îndreptându-și atenția spre Phoebe și râzând sardonic.

– Ei bine, asta e minunat; desigur. Se înclină în fața ei, intenționând în mod clar să fie batjocoritor, nu respectuos. Draga mea domnișoară Linville, îngăduie-mi să îți ofer felicitările mele. Logodna voastră va fi subiectul de discuție al întregului oraș, și spun asta în cel mai bun sens posibil.

Lucas își miji ochii până când nu mai rămaseră decât două așchii de gheață cenușie, în timp ce Phoebe aproape că gemu. Smulgându-se din starea de paralizie, îl prinse de mânecă.

– Trebuie să plecăm. Atragem atenția.

O privire rapidă în jurul ei o confirmă. Mai mulți bărbați și câteva femei se opriseră să se uite, anticipând o scenă amuzantă sau chiar o încăierare.

Lucas îi îndepărtă blând mâna.

– Încă aștept ca Lord Castle să îți prezinte scuzele.

Lui Phoebe îi venea să-l scuture.

– Nu am nevoie de scuze. Lord Castle s-a insultat doar pe el însuși.

Lucas coborî privirea spre ea. În timp ce îi studia chipul, ochii lui se aprinseră de o admirație fierbinte care îi făcu inima să bată mai tare și sângele să îi învăpăieze obrajii. Gura lui se arcui într-un gen diferit de zâmbet, unul care părea să o cuprindă ca o limbă de foc.

Doamne, o luase razna cu totul dacă el putea s-o afecteze atât de tare în împrejurări atât de stânjenitoare.

– Poate că tu nu ai nevoie de scuze, iubire, zise el, dar eu am, în numele tău. Și nu plecăm până nu le obținem.

Poate că nu își pierduse doar mințile, ci și auzul. Lucas nu putea să facă o declarație în mijlocul unei săli de bal pline de străini. Era pur și simplu prea scandalos.

Lord Castle izbucni într-un râs îngrozitor.

– Într-adevăr, Merritt, tu și logodnica ta sunteți mai amuzanți decât comedianții de la Astley. Poate că ar trebui să vă gândiți să vă alăturați circului.

Ceva explodă în capul lui Phoebe. Păși în fața lui Lucas și se uită urât la viconte.

– Tu, sir, ești un poltron, un fanfaron și o... o fleandură, tună ea.

Lucas, Lord Castle și domnul Dash încremeniră deodată. Unchiul Arthur folosea adesea aceste cuvinte cu mare efect, și Phoebe era ferm hotărâtă să le adauge la vocabularul ei pe viitor.

– Ne-ai deranjat destul, Lord Castle. Insist să dispari de aici înainte să am cu adevărat ceva de spus în privința asta.

Îl prinse din nou pe Lucas de mânecă, încercând să îl târască după ea, dar el refuză să se clintească.

– Phoebe, zise el, și avertizarea fu clară.

Frustrarea ei deveni o tornadă și îi răscoli tot trupul. Niște forțe imperioase din afara ei preluară controlul, și îl smuci pe Lucas de braț cât de tare putu.

– Nu! Nu vor fi scuze, nici argumente și cu siguranță nu se va vorbi despre duel, deși știm cu toții că spre asta se îndreaptă această conversație. Insist să mă duci la mătușa Georgie, Lucas. Sau să mă ajuți să îl găsesc pe Lord Trask, a cărui biată soție îl așteaptă.

– Mai bine fă ce-ți spune, bătrâne, interveni domnul Dash, aruncând o privire rapidă peste umăr. Începem să adunăm o întreagă audiență.

Phoebe privi în jur, și o parte din furia ei se risipi. Fusese atât de prinsă de discuție, încât nu observase cât de mare ajunsese grupul de spectatori. Includea câteva matroane cu nasul pe sus, printre care le recunoscu pe câteva dintre cele mai vechi prietene ale mătușii Georgie. Acestea o priveau îngrozite, în timp ce restul invitaților eleganți chicoteau pe față.

Phoebe închise o clipă ochii, roșind de umilință.

– Da, bătrâne, repetă batjocoritor Lord Castle. Mai bine fă ce îți spune ea. La urma urmei, obiceiul tău e să le permiți doamnelor să te ducă de nas, nu?

Lucas mârâi și făcu un pas înainte. Furia, atât de palpabilă încât părea o ființă vie, se învârtea între cei doi bărbați.

– Viconte Castle, vrei să-mi faci plăcerea de a numi un...

– Nu, țipă Phoebe, împingându-l cu putere pe Lucas în piept. Lacrimi de furie și panică o orbeau. Dacă mai spui un singur cuvânt, nu mă mai căsătoresc cu tine și nu mai vorbesc cu tine niciodată. Nu voi tolera violența, cu atât mai puțin violența în numele meu, și nu mă interesează ce îți dictează stupidul tău cod masculin de onoare, zise ea cu cel mai pur accent quaker și își înfipse degetele în pliurile lavalierei lui. E perfect clar?

Lucas făcu ochii mari, de surprindere și de altceva. Să fi fost oare... amuzament?

Temperamentul ei ieși la iveală ca un val stacojiu, care mătura totul în cale. Se roti pe călcâie, îl împinse furioasă pe Lord Castle și plecă de acolo. Invitații se împrăștiară înaintea ei, iar râsetele lor fremătară în urmă.

Phoebe se îndepărtă în goană, sufocată de umilință și orbită de lacrimi. Aproape împiedicându-se, se năpusti pe un hol care se îndepărta de sala de bal, evitând șuvoiul de invitați care coborau scara uriașă ce ducea spre salonul în care se lua supeul. Ideea de a-și înfrunta chiar în momentul acela rudele – sau pe oricine altcineva – era insuportabilă.

Inima îi bătea tare, și trebui să se oprească și să-și recapete suflul. Trăgând adânc aer în piept, se ținu cu o mână de peretele holului. În timp ce se străduia să se calmeze, un gând nedorit se infiltră în mintea ei – comportamentul ei fusese aproape la fel de mizerabil ca purtarea celor doi bărbați. Își pierduse controlul, ridicase vocea și se năpustise în sala de bal.

Și îi îmbrâncise și pe Lucas, și pe Lord Castle. Phoebe știuse dintotdeauna că avea un temperament furtunos, dar călăuzită și sprijinită de tatăl ei, învățase să îl stăpânească. Însă, în seara asta, când avea cea mai mare nevoie de control, temperamentul ei izbucnise ca un vulcan.

Era cu siguranță cel mai rău quaker posibil. Oftând, se sprijini cu fruntea de peretele cu tapet neted, gândindu-se ce să facă în continuare. Nu putea să stea pitită pe coridor pentru totdeauna

și nici să se întoarcă în sala de bal. În plus, cine știe ce făceau Lucas și Lord Castle în momentul acela? Poate se încăieraseră sau își aruncau provocări. Și dacă plecaseră deja de la bal, fiecare din ei hotărât să ia o armă și să-l omoare pe celălalt?

Înălță deodată capul, cutremurată de imaginea lui Lucas zăcând pe pământ, cu o gaură însângerată în piept. Trebuia să-i oprească. Să-l oprească pe *el*. Să îi găsească chiar în acel moment pe Meredith și pe Silverton și...

O mână îi atinse umărul, și ea se întoarse cu un țipăt înăbușit. Lucas stătea în fața ei și părea îngrijorat și furios. Furios pe ea, dacă judeca după expresia lui.

Își apăsă mâna în locul în care inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– M-ai speriat.

– Îmi pare rău. Nu am vrut.

Nu părea să-i pară deloc rău. Tonul lui și conștientizarea faptului că se exprimase în vorbirea simplistă a quakerilor îi reaprinseră mânia.

– Ei bine, ai făcut-o, accentuă ea cât putu de corect, străduindu-se să-și învingă nedoritul obicei. Dar măcar ai avut atâta minte cât să ieși din sală înainte de a te încăiera cu Lord Castle. Îl privi cu ochii mijiți. Ai reușit să eviți asta, sper.

El o privi mânios.

– Mă crezi idiot de-a binelea?

Ea își propti pumnii în șolduri și așteptă. El își încrucișă brațele peste pieptul musculos, dar apoi buzele lui se strâmbară, de parcă și-ar fi stăpânit cu greu râsul.

– Se pare că da. Phoebe, eu...

– L-ai provocat la duel?

El strânse din dinți și aruncă o privire rapidă în jur.

– Nu este locul potrivit în care să discutăm despre asta. Îngăduie-mi să te conduc jos la supeu.

Ea scutură furioasă din cap.

– Nu merg nicăieri cu tine până nu îmi răspunzi la întrebare.

El își trecu mâna peste față, ajuns la capătul răbdării.

– Foarte bine. Dar nu o să stau aici pe coridor să mă cert cu tine.

O înșfăcă de braț și o trase după el pe hol. Când ea se pregătea să obiecteze că o târa așa ca pe un sac de grăunțe, el se opri, deschise o ușă și o împinse cu blândețe într-o cameră.

Ea se scutură de brațul lui. Râzând scurt, el închise ușa. Apoi se sprijini de ea și îi aruncă o privire atât de fierbinte pe sub pleoapele

grele, încât ea simți un fior nepotrivit de excitare înfiorându-i pielea.

Era într-adevăr un individ insuportabil de arogant, și era destul să te gândești la ceea ce tocmai se întâmplase. Iar ea avea de gând să-l pună la punct așa cum se cuvenea, odată ce găsea cuvintele cu care să înceapă.

Se îndreptă spre centrul unui încântător salonaș, care părea să fi fost folosit zilnic. Niște scaune confortabile și o canapea erau așezate la întâmplare în fața unui foc ce ardea tihnit, iar pe o măsuță laterală se afla o lampă de cristal care scălda încăperea într-o lumină blândă. Tăcerea îi învăluia, fiindcă erau destul de departe de încăperile publice, iar zumzetul vocilor încetase. Ticăitul constant al unui ceas care se afla undeva într-un colț întunecat și trosnetul focului îi liniștiră nervii agitați.

După câteva momente, se simți destul de calmă pentru a se întoarce și a-l înfrunta. Când o făcu, precarul ei autocontrol fu din nou zdruncinat.

El o studia cu o atenție tăcută și rapace, care o pătrunse până în măduva oaselor. Și, chiar dacă trupul lui rămăsese liniștit ca o statuie de marmură, ochii îi ardeau ca o flacără, cu o senzualitate pârjolitoare care străbătea spațiul dintre ei. Ea respiră întretăiat. Poate că era inocentă în privința bărbaților – mai ales a bărbaților ca Lucas Stanton –, dar credea că știa ce însemna privirea aceea. O înspăimânta și o excita în același timp. Pentru o clipă, nu se putu gândi la altceva și nu putu vedea altceva în afară de sclipirea arzătoare din ochii lui și curba seducătoare a gurii lui aspre și senzuale.

Apoi realitatea reveni brusc, și își aminti de intențiile maritale pe care le declarase și de ce făcuse el această declarație. Fusese, cu siguranță, efectul furiei și al mândriei rănite, nu al dorinței adevărate sau al unei afecțiuni reale.

Își încrucișă mâinile în față, încercând să se apere de energia ispititoare care licărea în jurul lui.

– Te rog să răspunzi la întrebarea mea, zise ea pe un ton calm. L-ai provocat pe Lord Castle la duel?

El se îndepărtă de ușă și păși spre ea. Ea rezistă impulsului de a se retrage, după cum rezistă și reacției viscerale care îi cuprindea trupul pe măsură ce el se apropia. *Nu* avea de gând să-i permită să vadă ce efect avea asupra ei. Cu o urmă de zâmbet, el își trecu încet degetele peste obrazul ei. Ea trebui să strângă din dinți ca să își învingă dorința de a-și cuibări obrazul în palma lui, ca un cățeluș somnoros.

– Nu trebuie să fii supărată, scumpa mea, murmură el. Nu se va întâmpla nimic rău.

Chiar dacă genunchii i se înmuiară când auzi nota răgușită din vocea lui, se străduí să își mențină fața inexpresivă.

– Nu sunt supărată. Doar îngrijorată.

– Ba ești supărată, zise el copiindu-i accentul și jucându-se cu o șuviță de păr care cobora de pe tâmpla ei. Pleoapele ei fluturară și se lăsară când degetele lui coborâră pe obraz, peste linia maxilarului. Accentul te dă întotdeauna de gol.

Ochii ei se deschiseră larg auzind amuzamentul din vocea lui. Precaută, îi împinse mâna la o parte.

– Te rog să răspunzi la întrebarea mea, zise ea, articulând cu grijă cuvintele. L-ai provocat sau nu l-ai provocat la duel pe Lord Castle?

Când văzu că nu răspundea, demnitatea o părăsi. Îi înșfăcă reverele hainei și trase de ele. Tare. Auzi un zgomot de sfâșiere, dar îl ignoră.

– Îți jur, Lucas, că, dacă ai făcut-o, eu... Eu voi fi foarte, foarte furioasă pe tine.

Mâna lui mare îi prinse amândoi pumnii. Expresia tandră din ochii lui de culoarea unei mări cețoase îi făcu picioarele să tremure.

– Ești cam înverșunată pentru o femeie quaker, Phoebe. A fost o revelație. Dar, te asigur, Castle nu va reprezenta o problemă, încheie el, eliberându-i mâinile.

Ea îl privi țintă, prea suspicioasă ca să renunțe.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet strengăresc, și el îi cuprinse umerii cu brațul, trăgând-o mai aproape. O făcu încet, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să se scuture de îmbrățișarea lui.

– Înseamnă exact ce am spus. Nu te îngrijora. Îți promit că totul va fi în regulă.

Dintr-odată, tensiunea serii o copleși, și picioarele începură să-i tremure. Îi permise să o tragă aproape, sprijinindu-se pe el de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Nu-mi vine să cred că mi-am ieșit din fire, șopti ea cu vocea înăbușită de satinul lucios al vestei lui. Rușinea se întorsese ca un val. Nu m-am mai purtat așa din copilărie.

El își sprijini bărbia pe creștetul ei, legănând-o. Nu era corect să-l lase s-o facă, dar tânjea după confortul și căldura pe care i le oferea.

– M-ai șocat, și bănuiesc că i-ai șocat pe toți cei din jur, spuse el gânditor. Cred că bietul Nigel n-o să-și mai revină niciodată. Cine

s-ar fi gândit că tocmai domnișoara Phoebe Linville poate fi o asemenea instigatoare?

Oftând, ea se trase din brațele lui. El se încruntă, dar o lăsă să plece – cu greu, observă ea.

– Ești sigură că te simți bine? întrebă el cu o voce nesigură.

Ea își înăbuși un geamăt. Oare toți bărbații erau atât de grei de cap? Își amintea măcar cum se purtaseră cu toții în sala de bal? Și începu să se înfurie din nou, iar asta îi spuse ceva important. De când îl întâlnise pe Lucas, se părea că își pierdea orice urmă de autocontrol.

– Seara a început cu cearta aceea oribilă din bibliotecă, apoi am fost sâcâită de cel mai mare bădăran pe care l-am întâlnit vreodată și după aceea ai apărut tu, amenințându-l pe același individ cu duelul, *după* ce ai anunțat în gura mare că sunt logodnica ta. Își vântură brațele în aer de frustrare, forțându-l să facă un pas înapoi. Cum aș putea să mă simt bine?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Nu am urlat chiar în gura mare, iubire.

Ea îngheță. Cuvântul acela ieșea atât de ușor de pe buzele lui, dar ea nu știa dacă îl și simțea. Ceea ce știa era că afecțiunea lui îi producea fluturi în stomac și că tânjea cu tot trupul să se afle din nou în brațele lui. Se scutură, încercând să își vină în fire. El încerca să-i distragă atenția, atâta tot.

– Lucas, zise ea cu asprime, poate nu ai observat pe moment, dar am atras atenția multor persoane. Și Lord Castle va răspândi, în mod sigur, cele mai urâte bârfe despre noi. Individul e un...

– Poltron?

Ea își încrucișă brațele sub piept și îl privi încruntată. Privirea lui alunecă spre pieptul ei, și surâsul amuzat dispăru. O altă expresie îi luă locul, evaluând-o cu atâta înflăcărare, încât simți cum îi trecea prin vene o pulsație deconcertantă de excitare.

– Lucas, nu trebuie să mai faci asta, zise ea printre dinții încleștați.

El ridică privirea, apoi făcu ochii mari, cu prefăcută inocență.

– Ce să nu mai fac?

Ea respiră adânc.

– Nu contează. Vorbeam despre Lord Castle și necazul pe care îl va produce când va începe să răspândească zvonuri despre presupusa noastră logodnă.

El ridică din umeri.

– Nu e un zvon. Și mă voi asigura să nu devină o problemă.

Phoebe se zgâi la el. Oare se lovise la cap când coborâse din trăsură și nu observase? Presupusese că declarația publică a lui Lucas era cauzată doar de dorința de a-l pune pe Lord Castle la punct. Dar acum își dădu seama că fusese o presupunere ridicolă. Nimeni nu aruncă cereri în căsătorie într-un abandon atât de cavaleresc; oricum, nu un bărbat ca Lucas.

Mintea ei reveni la scena din biblioteca generalului Stanton. Oare Lucas îi ceruse totuși să se căsătorească cu el, de fapt? Inima ei sminti tânjea după asta, dar rațiunea interveni și dădu la o parte posibilitatea. Cine cere o femeie în căsătorie în fața unei încăperi pline de oameni?

Gura ei se deschise și o mie de întrebări i se înghesuiră pe buze. De fapt, numai două contau. Avea de gând Lucas să se căsătorească într-adevăr cu ea? Și, dacă da, o iubea? Dar limba păru să i se lipească de cerul gurii. Blestemându-și în tăcere lipsa de curaj, se întoarse la grijile mai presante.

– Lucas, nu ai răspuns la întrebarea mea. L-ai provocat sau nu pe Lord Castle la duel?

Chipul lui împietri.

– Ți-a pus la îndoială onoarea.

Frustrată, ea clătină din cap.

– Onoarea mea e a mea. Nici un bărbat nu mi-o poate pune la îndoială fără consimțământul meu.

Declarația asta îl făcu să râdă batjocoritor.

– Phoebe, te rog să-mi faci o favoare și să nu te amesteci în lucrurile pe care nu le înțelegi.

Oh, înțelegea foarte bine. Bărbații se luptau bucuroși și chiar se omorau pentru probleme lipsite de importanță și nimic nu le plăcea mai mult decât să-și justifice acțiunile apelând la onoare.

Onoarea bărbaților, nu onoarea lui Dumnezeu.

– Adesea, adevărul suferă mai mult din pricina vehemenței apărătorilor săi decât din pricina argumentelor opozanților, cită ea cu voce severă.

El se uită încordat la ea de parcă i-ar fi crescut o pereche de coarne.

– Ce naiba înseamnă asta?

Phoebe făcu o grimasă. Crezuse că citatul domnului Penn era mai mult decât adecvat, dar era evident că Lucas nu era de acord. Poate ar fi putut să-i cumpere o cărticică cu asemenea citate și să i-o ofere cadou de Crăciun. Era limpede că i-ar fi fost de folos.

Frustrată, deschise larg brațele.

– De ce ești atât de supărat din cauza acestei chestiuni ridicole? Nu are nici un sens.

– Pentru mine, are foarte mult sens, bombăni el.

Ea recunoscu expresia aceea împietrită. O afișa ori de câte ori se întâlnea cu Silverton sau era obligat să-i vorbească. În cele din urmă, se făcu lumină în mintea ei.

– Nu e vorba despre mine, zise ea încet. Ci despre Esme Newton.

Văzu că expresia lui devenise glacială, dar nu se lăsă intimidată.

– Nu ai dreptul de a te simți jignit, Lucas. M-ai folosit ca pe o scuză pentru a învia o veche nedreptate, una care nu are însă de-a face cu mine. Nu a fost amabil din partea ta.

– Doamne, mormăi el.

Păși spre șemineu, apoi se îndreptă spre ușă. Mâna lui se întinse spre mâner, și preț de o clipă oribilă ea crezu că avea să iasă fără nici un cuvânt. Dar el se întoarse, și ea respiră din nou. Rămase lângă ușă, dar cu fața spre ea. Un observator neavizat l-ar fi socotit calm, dar ea văzu că viziunile furtunoase ale trecutului îi tulburau privirea.

– Phoebe, nu ai cum să înțelegi.

Ea își încleștă mâinile în față, înălțând o rugăciune mută. Dacă voia să aibă un viitor împreună, Lucas trebuia să învețe să aibă încredere în ea.

– Atunci, povestește-mi, ca să pot înțelege.

El respiră încordat.

– Foarte bine. Castle a fost unul dintre flirturile lui Esme, deși termenul acesta nu acoperă chiar totul. Știa ce simțeam pentru ea și știa și ce simțea ea pentru mine, dar tot a urmărit-o.

– Ah. Exact așa cum ai urmărit și tu aceeași femeie, în ciuda dorințelor vărului tău.

El se încruntă și coborî privirea spre covor.

– Bănuiesc că da. La vremea aceea, eu nu o consideram astfel.

Ea rămase tăcută câteva momente, lăsându-l să se lupte cu conștiința lui.

– Și Esme a permis asta? întrebă în cele din urmă.

Lucas ridică privirea, cu un zâmbet amar.

– Spre deplina mea uimire, a permis-o.

Phoebe nu se putu stăpâni să nu își dea ochii peste cap.

– Există vreun bărbat cu care să nu fi flirtat?

Întrebarea asta îl făcu să râdă o clipă.

– Lui Esme îi plăcea atenția. Îi plăcea chiar ca bărbații să se lupte între ei pentru ea, deși nu cred că înțelegea cât de urât avea să iasă totul.

– Până la Silverton.

El încuviință încet. O duru sufletul pentru el, dar păstră tăcerea, în timp ce el continuă:

– Lui Esme îi plăcea să ne țină pe toți de sfoară, deși pe atunci nu conștientizam cât de manipulatoare era. Credeam cu adevărat că mă iubea. Ridică din umeri, de parcă nu ar fi contat. Poate chiar mă iubea, în felul ei. O spunea destul de des, cel puțin la început. Înainte de Castle. Și înainte de Silverton, încheie el încet.

– De ce nu s-a căsătorit cu Lord Castle?

El pufni.

– Pentru că pe atunci nu era lord, doar al doilea fiu. Nu a moștenit decât acum câțiva ani. În orice caz, un viconte nu s-ar fi putut măsura cu Silverton. Dar, în cele din urmă, când vărul meu a refuzat-o cu dispreț, a trebuit să se hotărască asupra unui conte scoțian destul de bogat, care a luat-o apoi cu el la Edinburgh.

Vocea lui era plină de dispreț, dar ea nu putu să-și dea seama dacă disprețul acesta era la adresa lui Esme Newton sau a lui însuși. Ezitând, se îndreptă spre el.

– Lucas, femeia asta nu ți-a adus decât furie și durere.

El rămase nemișcat lângă ușă, de parcă s-ar fi aflat nespus de departe.

– Înțeleg asta, draga mea.

Ea mai făcu un pas, dorindu-și în tăcere ca el să-i permită să se apropie.

– Nu era demnă de tine, nici de vărul Stephen. Și nu merită să rămâneți în continuare înstrăinați din cauza amintirii ei.

Phoebe avu impresia că el tresărise. Însă ochii lui rămaseră reci, înghețând-o. Inspirând tremurător, ea păși și mai aproape.

– Încă o iubești?

El dădu capul pe spate, brusc.

– Dumnezeule, nu!

– Ești sigur? șopti ea.

Gheața din ochii lui se topi în sfârșit.

– Când mă uit înapoi, cred că nu am iubit-o niciodată. Cred că *obsesie* e un cuvânt mai potrivit pentru a descrie sentimentele mele.

– Asta îmi oferă puțină alinare, Lucas.

Atunci, el se întinse după ea, și mâinile lui trecură peste umerii ei goi. Atingerea lui – tandră și ușoară – o făcu să se înfioare.

– Nu trebuie să-ți faci griji, scumpa mea, murmură el cu vocea atât de întunecată și de ispititoare, că ei îi veni să se topească la pieptul lui. Poți să fii sigură că nu voi permite ca amintirea ei să intervină între noi sau în căsătoria noastră.

Cuvintele lui o readuseră pe pământ. Venise timpul să nu se mai ascundă în spatele temerilor și să îl înfrunte direct.

– Lucas, eu nici măcar nu știu dacă există ceva între noi. Și tu nici măcar nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine și nici vorbă să-mi fi spus că mă iubești. Ceva pâlpâi peste trăsăturile lui, și ea simți un fior de gheață. Nu mă iubești, nu-i așa? întrebă ea, încercând să se îndepărteze.

El o strânse mai tare de umeri, mijind ochii.

– Nu doresc altă femeie în afară de tine, Phoebe. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

– Dorința nu e iubire, îl provocă ea. Nu voi accepta dorința.

Un mușchi din maxilarul lui începu să zvâcnească, de parcă s-ar fi stăpânit cu greu.

– Phoebe, țin extrem de mult la tine, și sunt sigur că știi. Te voi prețui și voi respecta căsătoria noastră. Dar trebuie să înțelegi că nu sunt adeptul declarațiilor extravagante. Nu mai sunt un copilandru, ca să-mi placă asemenea prostii.

Ea înghiți un nod, cu gura uscată și amară. Măcar o dată în viața ei, găsi în furie un aliat de nădejde.

– Ții foarte mult și la caii tăi, dar nu cred că te vei căsători cu ei.

El se zgâi la ea un moment nesfârșit, înainte de a izbucni în râs.

– Doamne, Phoebe! De unde scoți ideile astea ridicole? Iubita mea, nu mi-am dorit niciodată să îmi sărut caii, dar *vreau* să te sărut pe tine.

Și, înainte ca ea să aibă timp să mai ia o gură de aer, o făcu.

Capitolul 14

Phoebe făcu ochii mari când Lucas se aplecă s-o sărute. Dar, când buzele lui le întâlniră pe ale ei, închise ochii strâns, copleșită de șocul atingerii lui și de tentația care o cutremura. Gura lui puse stăpânire

pe buzele ei într-o alunecare mătăsoasă, lentă la început, de parcă ar fi lăsat-o să se adapteze. Nu mai simțise niciodată sărutul unui bărbat pe buzele ei. Inima ei bătea tare, de parcă ar fi fost înspăimântată, însă nu putu rezista atracției lui – fierbinte și dulce, cu aromă de șampanie și de ceva interzis.

Și bărbatul care o săruta nu era un bărbat oarecare. Era Lucas, și știa acum că aștepta de foarte mult timp atingerea buzelor lui.

Gura lui era blândă, explorându-i gura de parcă ar fi fost un peisaj nou descoperit. Mintea ei se împleticea în acest peisaj, căutând un mod de a înainta și știind că nu o putea face decât prin el. I-o spuneau mâinile lui aspre care îi țineau prizoniere brațele goale, degetele care îi mângâiau pielea și căldura arzătoare a gurii lui. Fiecare senzație unică o purta înainte, depărtând-o de orice experiență anterioară.

Cine să fi știut că un sărut putea fi atât de... răvășitor?

Întinse mâinile pe pieptul lui, îngropându-și degetele în stofa groasă a jiletcii. Căutând bătaia inimii lui, o găsi, rapidă și constantă sub palmele ei. Însă ea își simțea pulsul în tot trupul – în spatele oaselor pieptului, în gât și la încheieturi, chiar și în spatele genunchilor.

Și, în timp ce Lucas adâncea sărutul, genunchii aceștia deveniră teribil de moi.

Se agăță de el, scâncind sub atacul violent al buzelor lui. El răspunse cu un murmur profund, masculin, în timp ce mâinile îi lăsau brațele și îi cuprindeau spatele. Întinse degetele, ținând-o ferm. Îmbrățișarea aceasta o proteja, făcând-o să se simtă în siguranță și iubită. În cercul brațelor lui, cu gura lui care îi aprindea un foc lent în vene, Phoebe putea aproape să creadă că totul era posibil. Putea chiar să creadă că Lucas o putea iubi cândva.

Trupul ei se lipi de el. Dădu capul pe spate, căutând ceva mai mult și mai profund, sperând că el știa ce era.

Știa, pentru că limba lui intră între buzele ei închise, trasându-le linia. Phoebe tresări surprinsă, și buzele i se deschiseră uluite. Limba lui intră în gura ei – doar pentru o secundă – și apoi se retrase cu o atingere rapidă și ușoară în colțul buzelor. Ochii ei se deschiseră larg. Se uită țintă la el – la gura lui, care se afla la câțiva centimetri de gura ei, seducătoare și umedă după sărutul lor –, și privirea lui, întunecată și cețoasă de dorință, se cufundă în ea.

Intimitatea aceasta îi ajunse până în suflet.

– A fost primul tău sărut, Phoebe?

Vocea lui adâncă șopti prin ea, producând cele mai ciudate lucruri în trupul ei. Simțea o dorință profundă, bruscă și șocantă, de a se freca de el, ca o pisică dornică să fie alintată.

Și se trezi dorindu-și foarte mult ca *Lucas* s-o alinte.

– Da, reuși ea să murmure.

Asta îl satisfăcu, dacă judecai după zâmbetul arogant care îi jucă pe buze. Ea hotărî pe loc că Lucas avea cea mai fascinantă gură pe care o văzuse vreodată.

– Ți-a plăcut?

Tonul lui răgușit semăna foarte bine cu torsul unei pisici, o pisică foarte mare și foarte rea. Nu își imaginase că un bărbat putea scoate un asemenea sunet, unul care părea să-i alunge orice urmă de rațiune din creier.

– Hmm... eu, bâigui ea.

Îi *plăcuse*. Dar oare se cuvenea ca o lady să recunoască o asemenea plăcere? Îi trecu prin minte că educația ei fusese lipsită de niște informații de importanță vitală. El râse, și ea simți o vibrație în fiecare punct în care trupurile lor se atingeau.

– Permite-mi să reformulez, iubita mea dulce. Vrei să o mai fac?

Ea se încruntă. Era o șmecherie sau vreun fel de test? Chiar dacă își imaginase de mai multe ori cum ar fi fost dacă Lucas ar fi sărutat-o, nu se gândise niciodată că trebuia să facă mai mult decât să fie de față. Asta fac femeile în asemenea împrejurări – sau cel puțin așa își imaginase ea întotdeauna.

– Vrei să mă săruți din nou? întrebă ea pe un ton ezitant.

El o privi cu ochi adormiți pe sub pleoapele grele.

– De fapt, mi-ar plăcea foarte mult dacă *tu* m-ai săruta *pe mine*.

Mintea ei confuză încercă să îi descifreze expresia. Văzu foarte limpede dorința, dar în privirea lui mai licărea ceva. Umbrele îi întunecau ochii, și ea simți că el avea o nevoie care era mai presus de atingerile lor, gură pe gură, piele pe piele. Părea că Lucas voia mai mult – o declarație, poate. Îl respinsese deja o dată în seara aceea, și se întrebă dacă el nu căuta o dovadă a faptului că nu avea să-l mai respingă.

Cu grijă, își puse mâinile pe umerii lui și se ridică pe vârfuri. Întinzându-se încă un centimetru, își apăsă timid buzele tremurătoare pe gura lui.

El încremeni sub atingerea ei timidă, și, preț de câteva secunde stânjenitoare, Phoebe crezu că greșise. Apoi buzele lui se mișcară sub buzele ei, și limba lui îi intră în gură, atrăgând-o într-un sărut

adânc, devorator. În timp ce se lăsa peste el, incapabilă să mai stea în picioare, el îi luă mâinile și le așeză pe gâtul lui. Ea se agăță de el ca de un zid care trebuia să o apere de senzațiile ce se învârtejeau în trupul ei. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru penetrarea agresivă a limbii lui, care o gusta cu o lăcomie delicioasă, amețitoare.

Emoțiile vibrante o năuciră. Îi măturară mintea ca niște nori strălucitori, luând cu ele precauția și modestia, preocupări ieftine care se năruiau sub puterea minunii pe care o împărtășeau. Nu mai experimentase niciodată ceva ca Lucas și sărutările lui – atât de multă căldură care o cuprindea, făcând-o să uite cine și unde era.

La gândul acesta vag, un clopoțel de alarmă sună slab în mintea ei. Atenția ei se extinse brusc asupra faptului că erau sprijiniți de o ușă, acasă la Lady Framingham, la doar un etaj distanță de un salon în care sute de oaspeți se așezau la supeu.

Oaspeți printre care se afla și mătușa Georgie.

Ochii ei se deschiseră, și începu să se tragă înapoi, dar Lucas îi mușcă blând buza de jos, sugând-o. Ea gemu și se lăsă să cadă peste el, simțind ceva tare care îi împungea vintrele.

El o ținu aproape, râzând răgușit cu buzele lipite de buzele ei, și apoi limba lui reveni, seducând-o. Brațele lui îi cuprinseră mai strâns umerii, făcând-o să se ridice pe vârfuri și zdrobind-o de pieptul lui. Ar fi trebuit s-o doară, pentru că el era atât de musculos. În schimb, o plăcere aspră îi strânse sfârcurile, intensificându-i nevoia care se învârtejea tot mai adânc în ea.

Phoebe oftă sub buzele lui, predându-se cererilor lui arzătoare. Picioarele i se îngreunară și locul dintre coapse începu să o doară de o încordare plăcută. Durerea asta o făcu să tânjească după lucruri interzise, să se frece de el ca să crească presiunea trupului lui musculos asupra trupului ei.

După o clipă, încremeni de groază dându-și seama că se freca într-adevăr de el. Mai rău încă, o parte a lui – o parte foarte mare și dură – îi apăsa destul de insistent vintrele. Și asta ar fi trebuit s-o îngrozească mai tare, dar, în schimb, simți altă dorință bizară de a se lipi de lucrul acela. Și era sigură că asta ar fi fost ceva foarte rău.

Frecându-și ușor buzele de buzele ei, Lucas puse capăt sărutului. Privirea lui trecu peste chipul ei, peste gât și sâni, ca o mângâiere.

– Vrei să mă opresc? întrebă el.

Ea inspiră tremurător. Era destul să îi audă vocea ca să tremure de dorință. Când o privea așa, nu mai avea nici un gând rațional.

Ar fi trebuit să-i dea un răspuns cuminte, dar nu știa care ar fi putut fi acesta.

– Vrei s-o faci? întrebă ea.

El râse încet. Fără să răspundă, se aplecă și își trecu un braț pe sub genunchii ei, ridicând-o la pieptul lui. Ea scoase un sunet de protest, dar el se mulțumi să o sărute rapid și apăsat pe gură, îndreptându-se spre sofa.

– Lucas, gâfâi ea. Îmi place foarte mult să fiu cu tine, dar avem de stabilit câteva lucruri. Și mătușa Ge...

– Șșștt, murmură el. Vom merge jos destul de curând. Și putem vorbi peste un minut.

Ea privi cu îndoială cum se lăsa să cadă pe sofa, ținând-o încă în brațe. Dintr-odată, el făcu o grimasă și întinse mâna ca să aranjeze ceva sub pieptul ei. Când își dădu seama ce era, ea roși.

– Ah, nu cred că este o idee foarte bună. Nici măcar nu ți-am acceptat cererea în căsătorie. Vreau să zic, dacă ai făcut vreodată o asemenea cerere.

Ochii lui se înfierbântară, iar el se plecă spre gâtul ei. Limba lui începu să se joace cu pulsul care tremura la baza gâtului ei. Ea vru să sară, dar el o ținu.

– Știi foarte bine că ți-am cerut-o, murmură el, sărutând-o pe gât. Ea gemu când simți contrastul dintre buzele lui netede și asprimea bărbiei lui țepoase.

– Ei bine... eu încă nu am acceptat, reuși ea să spună pe un ton tremurător.

Nu putea gândi deloc în timp ce el îi presăra sărutări rapide pe gât, înaintând spre umeri. Apoi el începu să o muște, și toate gândurile îi zburară din minte. Capul îi deveni prea greu, așa că îl lăsă să cadă din nou pe umărul lui.

– Nu te îngrijora, Phoebe, murmură el. Îți promit că totul va fi în regulă.

Ea nu putu decât să ofteze, în timp ce el îi presăra sărutări pe umăr, până la marginea subțire a mânecii. Erecția lui dură îi împungea posteriorul, transmițându-i fiori care îi pulsau între coapse.

Phoebe icni, atât de surprinsă de senzație, încât aproape că nu observă că Lucas îi trăgea în jos mânecile scurte ale rochiei, pentru a-i dezgoli complet umerii. Corsajul din voal alunecă foarte jos pe sâni, acoperindu-i doar sfârcurile. De fapt, când se privi, văzu sfârcurile aproape ieșind de sub tivul de dantelă.

– Lucas, eu nu...

Privirea lui se îndreptă din nou spre fața ei, și el se năpusti să îi dea un sărut rapid, dar devastator. Apoi se uită din nou la sânii ei, în timp ce degetele lui atingeau ușor marginea corsajului.

– Dumnezeule, Phoebe! Ești atât de frumoasă, zise el cu voce încordată. De abia aștept să te văd în întregime.

Declarația asta o șocă și o făcu să amuțească. Aproape.

– Într-adevăr?

Nici un bărbat nu îi spusese vreodată că era frumoasă sau măcar drăguță, bărbații quakeri nu obișnuiau să lingușească prin complimente.

Colțurile gurii lui Lucas se ridicară într-un zâmbet crispat.

– Crede-mă, iubire. M-ai fermecat.

Ea îi auzi zâmbetul din glas, și asta îi alungă nodul de neliniște din stomac.

Privirea lui rămăsese ațintită asupra sânilor ei, ca vrăjită, în timp ce degetele lui trasau mângâieri pe pielea ei.

– Atât de albi și de catifelați, șopti el.

Părea fascinat, și asta o fascină și pe ea. La fel de vrăjită, privi degetul lui arătător care se strecura sub dantelă, atingând ușor cercul rozaliu al sfârcului. Își mușcă buzele, trupul îi fu străbătut de furnicături, iar sfârcul se strânse ca o mărgea dureroasă.

În sfârșit, el respiră și clătină din cap.

– La naiba, femeie! O să mă omori.

Ridicând capul, o sărută atât de arzător, încât ea uită totul, în afară de el. Îl vedea, îl gusta și îl respira doar pe Lucas. Numai atingerea lui conta, numai ceea ce se întâmpla în cercul brațelor lui avea sens.

Și acesta fu fără îndoială motivul pentru care mătușa Georgie trebui să-și dreagă glasul de trei ori înainte ca Phoebe să-și dea seama măcar că ea și Lucas nu mai erau singurele persoane din încăpere.

Capitolul 15

O tăcere mohorâtă se așternu în trăsură, înăbușind orice încercare de conversație. Lucas își înfrână impulsul de a mârâi la toată lumea și o cercetă în schimb cu privirea pe Phoebe, care stătea cu umerii plecați, ghemuindu-se oropsită în colțul opus. Nu mai spusese nimic de când plecaseră de la locul infracțiunii și refuza chiar

și să se uite la el. Pe lângă toate acestea, era limpede că era supărată pentru că fusese descoperită într-o poziție compromițătoare, ba încă de mătușa și verișoara ei, așa că Lucas era cu nervii în piuneze, pregătit să răbufnească la prima persoană care îndrăznea să o mustre sau să o umilească și mai mult.

În cele din urmă, Meredith oftă grav.

– Pe cuvântul meu dacă reședința lui Lady Framingham nu e blestemată. Eu, una, intenționez să mă apuce o migrenă doar ca să nu mai calc în ea.

– Într-adevăr, spuse mătușa Georgie cu voce osânditoare. S-ar părea că evenimentele organizate de Lady Framingham duc la prăbușirea alarmantă a manierelor nepoatelor și ale nepoților mei.

Phoebe se trase și mai spre colț, ceea ce îi sfâșie inima de remușcare. Din fericire, Meredith înveseli momentul izbucnind în râs.

– Ei bine, chiar *a fost* îngrozitor când eu și Silverton ne-am făcut de rușine la bal, cu câțiva ani în urmă, dar lucrurile s-au sfârșit cu bine. O bătu ușor pe Phoebe pe braț. Nu-ți face griji, draga mea! Mătușa Georgie se pricepe să aplaneze scandaluri, la fel și generalul. Sunt convinsă că lumea va uita de asta cât ai zice pește.

– Nu îmi place s-o fac, dar trebuie să te contrazic, spuse mătușa Georgie, căci doamna Brackett a fost martoră la întreaga scenă din sala de bal și a insistat să mă caute și să îmi spună despre ea. Cu voce tare, dacă îți amintești.

Meredith strâmbă din nas.

– Încercam să uit.

– Doamna Brackett este o hoașcă bătrână și o bârfitoare fără leac, mârâi Lucas. Nimeni cu un dram de minte nu o ascultă.

– Foarte adevărat, îi răspunse mătușa Georgie pe un ton sarcastic. Dar le vor asculta pe Lady Harpwell și pe doamna Cherry, și ambele te-au văzut împingând-o pe Phoebe în salonul acela. Băiete, nici măcar nu îmi pot închipui ce ți-a trecut prin minte când ai făcut așa ceva. Slavă Domnului că eu și Meredith v-am întrerupt când am făcut-o.

Lucas își înăbuși replica acidă ce îi stătea pe limbă. Indiferent de provocare, nu avea să răbufnească la mătușa lui, dar aceasta nu înțelegea că s-ar fi oprit cu mult înainte să se fi ajuns cu adevărat într-o situație periculoasă. Phoebe fusese atât de frumoasă în splendoarea ei răvășită și atât de entuziastă, încât el abia se stăpânise să nu îi ridice fustele și să nu o posede pe loc. Dar nu s-ar fi comportat niciodată atât de meschin cu ea, și era perfect capabil să se împotrivească

ispitei; de dragul ei dacă nu din alt motiv. Și cu siguranță ar fi putut să o scoată de la bal cu mai puțină agitație și zarvă decât o făcuseră rudele lui băgăcioase.

Phoebe se foi. Se întoarse cu o expresie tragică, dar hotărâtă, spre mătușa Georgie.

– Mătușă scumpă, spuse ea încet, a fost vina mea, și te implor să mă ierți pentru că ți-am trădat încrederea și pentru că mi-am făcut de rușine familia. Dacă ești de părere că este necesar să mă trimiți înapoi în America, nu mă voi împotrivi.

Lucas se holbă la spațiul mic dintre ei doi, uluit de sugestia ei. Phoebe avea să plece din Anglia, și de lângă el, numai peste cadavrul lui.

– Phoebe, nu ai de ce să îți ceri iertare. Nu va fi nici un scandal, te asigur. Mă voi ocupa eu de tot.

Se aplecă în față, vrând să o atingă, dar mătușa Georgie îl prinse de braț cu o fermitate uimitoare.

– Să nu mai aud un cuvânt de la tine, Lucas. Te consider întru totul răspunzător pentru acest dezastru, și poți fi sigur că îi voi transmite acest lucru și generalului, imediat ce ajungem la reședința Stanton.

Iritat, Lucas încercă să o facă să își întoarcă privirea de la el, dar ea doar ridică din sprânceană, cu o expresie poruncitoare.

– Apoi, să știi că tremur de frică, spuse el sec și se lăsă din nou pe spate pe banchetă.

Mătușa lui îl strânse ușor de braț, afectuos, deși expresia îi rămase severă.

– Ar trebui. Mă înfior când mă gândesc ce îți va spune unchiul tău.

Făcu o grimasă, neștiind dacă să râdă de ea, deoarece credea că urma să tremure când unchiul lui avea să urle la el sau să se enerveze pentru că îl trata ca pe un flăcău imatur. Însă avea dreptate în privința unui lucru. Încurcase rău de tot lucrurile, iar Phoebe avea să sufere de pe urma greșelilor lui.

Se uită când la mătușa Georgie, când la Phoebe, care îl privea îngrijorată. Vrând parcă să îl liniștească, se strădui să îi zâmbească încurajator, atât de dulce și de iertător, încât se simți cel mai mare ticălos din lume.

„Cerule mare!" Faptul că ea credea că *el* ar fi avut nevoie de mângâiere îi dovedea firea generoasă, și nu îi venea să creadă că avusese vreodată impresia că era rigidă sau moralizatoare. Ei bine, avea să își petreacă tot restul vieții revanșându-se față de ea. Și nimeni nu avea să o mai rănească vreodată.

– Phoebe, spuse mătușa lui, Lucas are dreptate într-o privință. Familia Stanton este cu siguranță obișnuită să se ocupe de astfel de situații. Ba chiar mult mai rele, de fapt. Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că vom răzbate prin asta cu un minimum de deranj.

Phoebe îi zâmbi recunoscătoare mătușii ei, părând ușurată. Lucas știa că nu înțelegea că era o singură cale de a îndrepta lucrurile – și anume ca ei doi să se căsătorească. Toată lumea își dăduse deja seama de acest lucru, mai puțin ea. Phoebe era în continuare naivă când venea vorba despre a înțelege modul în care lumea bună avea să exagereze acest incident și avea să îl transforme în cel mai mare scandal al sezonului. Toate piesele erau aranjate, inclusiv faptul că era o străină, ba, mai mult, o femeie quaker. Singura modalitate sigură de a o proteja era să se căsătorească cu el.

Și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Lucas voia să o scape de bârfitorii din Londra și de cei din familia lui, care păreau incapabili să nu își vâre nasul în treburile lui. Cel mai mult însă, și-o dorea pe Phoebe pentru el însuși, în brațele lui și în patul lui, fără alte întreruperi nenorocite.

Când trăsura se opri în fața reședinței Stanton, le ajută tăcut pe doamne să coboare, lui Phoebe strângându-i mai tare mâna în timp ce cobora. Ea oftă și își trase mâna din strânsoarea lui. Gestul ei îl sfâșie, și știu că avea să fie nevoie de timp și să se poarte grijuliu cu ea, ca să îi redea încrederea în el. Din nefericire, nu dispuneau de timp.

Se înghesuiră toți preț de o clipă în vestibul, în timp ce majordomul și un lacheu le luară hainele groase. Mătușa Georgie o împinse ușor pe Phoebe înspre scări.

– Du-te sus în salon cu Meredith, draga mea, îi zise ea. Voi urca și eu peste câteva minute.

Phoebe încuviință. Îl privi rapid pe Lucas, făcu o reverență scurtă și tristă și urcă în goană scările. Meredith clătină din cap și îl privi sugestiv, după care își urmă verișoara.

– Vino, Lucas, spuse mătușa Georgie. Silverton și Robert trebuie să fi ajuns până acum acasă, cu Annabel, și fără îndoială așteaptă împreună cu unchiul tău. E timpul să înfrunți plutonul de execuție.

Phoebe stătea în firida de la fereastră din salonul mătușii ei, holbându-se la grădina învăluită în noapte. Întunericul ascundea totul privirii, dar se uita oricum, prefăcându-se a fi fascinată de gardurile vii tunse și de tufele de trandafiri fără frunze abia vizibile în lumina

subțire a lunii de noiembrie. Ardea de umilință. Nu era încă pregătită să dea ochii cu Annabel și cu Meredith, care stăteau împreună pe canapeaua din fața căminului.

Auzi foșnetul fustelor de mătase în spatele ei și oftă, dorindu-și să fi putut amâna conversația pentru totdeauna. Cum să înceapă măcar să își explice comportamentul, când abia de-l putea pricepe ea însăși? Dar, când Lucas o sărutase cu atâta pasiune, îi răspunsese la îmbrățișare cu fiecare gram de dorință pe care îl avea în sufletul ei, uitând de toate întrebările la care nu avea încă răspuns. Abia acum, când el nu o mai seducea cu căldura brațelor lui, își dădea seama că nu îi răspunsese de fapt la nici una dintre ele.

Și nu îi spusese că o iubea.

Meredith își puse mâna pe umărul ei, îndemnând-o cu blândețe să se întoarcă.

– Vino și stai jos, Phoebe! Nu te poți ascunde în firidă pentru totdeauna. Știu, pentru că am încercat și eu o dată.

Phoebe ridică întrebătoare dintr-o sprânceană, iar Meredith îi răspunse zâmbindu-i larg.

– Am stat cândva în această încăpere, cam ca tine acum, așteptând ca mânia familiei Stanton să se reverse asupra mea. Bineînțeles, nu s-a întâmplat așa, și nici tu nu vei păți nimic rău.

– Ce-ai făcut? întrebă ea, permițându-i lui Meredith să o tragă după ea spre canapea.

– Ea și Silverton au fost foarte obraznici, interveni Annabel, ridicându-se, ca să o lase pe Phoebe în locul ei. Phoebe se așeză, dându-și brusc seama de cât de istovită se simțea. Oare noaptea aceasta îngrozitoare nu avea să se mai sfârșească vreodată?

– Nu mi-o pot închipui pe Meredith prinsă sărutându-se în anticameră, bombăni ea.

Se îmbujoră de rușine când și le aminti pe Meredith și pe mătușa Georgie în pragul ușii de la încăperea aceea mică, cu gurile căscate. După aceea, toate erau cam în ceață, inclusiv plecarea lor înjositoare. Nu reușiseră să iasă de acolo fără să fie văzute, iar Phoebe auzise foarte limpede chicoteli și șoapte de la o mulțime de invitați care hoinăreau pe coridor și pe scări.

– Of, a fost mult mai rău de-atât, insistă Annabel. Meredith a valsat cu Silverton fără să primească mai întâi permisiunea de la patroanele de la Almack's.

Phoebe se holbă la ea.

– Sunt convinsă că glumești.

– Din păcate, nu, răspunse Meredith.

Phoebe clătină din cap.

– Londra e cel mai ciudat loc pe care și-l poate închipui cineva.

– Așa este, dar ideea este că s-a sfârșit cu bine pentru mine, și la fel se va întâmpla și în cazul tău.

– Cum anume?

Phoebe aproape că era îngrozită să afle răspunsul.

– În cele din urmă, m-am căsătorit cu Silverton.

Simți un gol în stomac, și i se făcu greață.

– Vrei să spui că singura opțiune este să mă căsătoresc cu Lucas? Când nici măcar nu mă iubește?

– Ești convinsă de asta? întrebă Annabel. Faptele lui spun altceva.

Phoebe clătină din cap.

– Nu mă iubește.

Meredith se așeză lângă ea și o luă de mână.

– De ce crezi asta?

– Pentru că mi-a spus-o, răspunse ea tristă.

Surorile se priviră uimite.

– Ce-a spus mai exact? întrebă Meredith prudentă.

– A zis că nu este un copilandru și că nu se mai dedă la astfel de prostii.

Meredith mârâi.

– Ce idiot! Lasă-mă să ghicesc: l-ai întrebat despre Esme, așa-i?

Phoebe încuviință.

– Ce bine că femeia aia locuiește în Scoția, altfel aș fi fost nevoită să o ucid, mormăi Meredith. A pricinuit multe necazuri acestei familii. Cu o privire neclintită, o apucă pe Phoebe de umeri, forțând-o să o privească în ochi. Phoebe, ascultă-mă! Lucas a fost rănit, zdrobit, în tinerețe, și abia acum renunță la durere. Și renunță la ea datorită *ție*. S-ar putea să nu fie în stare să îți spună că te iubește – și, sinceră să fiu, majoritatea bărbaților se blochează când trebuie să o zică. Dar sunt convinsă că afecțiunea pe care o simte pentru tine este autentică și puternică.

Phoebe știa ce și-ar fi dorit ele să le spună, dar ezită, încă îngrijorată că Lucas își dorea să se însoare cu ea din motive greșite.

După câteva clipe lungi, Meredith oftă și își trase mâinile.

– Nu cred că reușesc să te conving, așa-i?

Phoebe ridică din umeri, neajutorată.

– Căsătorește-te mereu doar din dragoste, dar asigură-te că iubești ceea ce este încântător.

– Alt citat de-al domnului Penn, presupun, zise Meredith, strâmbând din nas.

– Și încă unul drăguț. Dar nu prea util în situația de față, interveni mătușa Georgie.

Se întoarseră toate când femeia intră pe ușa dinspre dormitorul ei. Phoebe se îmbujoră și sări de pe canapea.

Mătușa ei îi zâmbi fad.

– Ia loc, copilă. Meredith, fii amabilă și permite-mi să mă așez lângă verișoara ta.

Când Meredith se ridică, mătușa Georgie o luă pe Phoebe de mână și o trase lângă ea.

– Phoebe, a venit vremea să nu ne mai învârtim în jurul cozii. Trebuie să vorbim deschis – ca de la femeie la femeie – despre Lucas și viitorul tău.

Când își auzi mătușa, simți furnicături de panică în stomac.

– Cum... Cum se simte Lucas? Sper că unchiul nu a fost prea dur cu el.

Mătușa Georgie pufni.

– Generalul i-a tras o mustruluială pe cinste. Mă așteptam la asta, așa cum mă așteptam și ca lui Lucas să nu îi pice prea bine. Preț de o clipă, am crezut că se vor încăiera.

Phoebe își dădu seama din zâmbetul prefăcut al mătușii ei că nu s-ar fi ajuns la așa ceva, dar i se făcu greață la gândul că Lucas și unchiul Arthur se certaseră violent. Această dramă era din vina ei.

Ei bine, sinceră să fie, era și vina lui Lucas. Atât pentru scena din sala de bal, cât și pentru ce se întâmplase după aceea, când o târâse în anticameră și o sărutase. Dar ar fi trebuit să fie îndeajuns de puternică încât să se împotrivească ispitei. Acum, din pricina slăbiciunii ei, apăruse o altă ruptură în sânul familiei Stanton.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea, temându-se să audă răspunsul.

– Ceva surprinzător. Silverton a intervenit și l-a apărat pe Lucas.

Tăcură toate, uluite preț de câteva momente.

– Într-adevăr? reuși în cele din urmă Phoebe să îngâne.

Mătușa Georgie încuviință. Meredith râse neîncrezătoare.

– Oare nu se vor sfârși niciodată minunile?

Mătușa Georgie zâmbi larg.

– Silverton a argumentat în favoarea lui Lucas, afirmând că nu a avut de ales decât să te apere împotriva insultelor lui Lord Castle.

Phoebe scrâșni din dinți când auzi, dar nu spuse nimic. În marea schemă a lucrurilor, insultele vicontelui nu mai păreau atât de importante.

– Ce fac acum?

Mătușa Georgie redeveni serioasă.

– I-am lăsat să discute despre detaliile a ceea ce trebuie să urmeze și la fel ar trebui să facem și noi. Trebuie să luăm o hotărâre, Phoebe, și există o singură opțiune – sau cel puțin una singură care să te ferească de bârfe dăunătoare.

O inundă o presimțire rea.

– Și anume?

– Trebuie să te măriți cu Lucas, bineînțeles. Cât mai curând posibil.

Phoebe închise ochii, dorindu-și să fi putut alunga la fel de ușor orice gând din mintea ei. Ura faptul că nu controla mai deloc evenimentele și ura și mai mult faptul că inima ei nesăbuită îi cerea zgomotos să accepte soluția oferită așa degrabă.

Cum să se căsătorească cu el dacă nu o iubea? Inima îi spunea că s-ar putea să o iubească, chiar dacă el zicea că nu, dar mintea îi spunea altceva. Însă dragostea sălășluia în inimă, nu în minte. Dragostea se baza pe încredere, nu pe logică – și totuși, logica o avertiza foarte limpede că trebuia să își răspundă la această întrebare înainte să meargă mai departe.

– Phoebe, deschide ochii, spuse mătușa Georgie.

Se supuse cu reticență și le privi pe cele trei femei foarte îngrijorate. O priveau cu atâta afecțiune și grijă, încât aproape că izbucni în lacrimi.

– *Tu* ești îndrăgostită de Lucas? întrebă mătușa Georgie.

Phoebe își mușcă limba, întrucât nu îi plăcea deloc să își dezvăluie nesiguranța, nici măcar față de cele mai apropiate rude ale ei de sex feminin.

– Cum să răspund la asta?

– Cu sinceritate, aș zice eu. Ești cea mai directă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, și este o calitate care ți-a prins bine și va continua să îți prindă bine în situația de față.

Făcu o grimasă. Mătușa Georgie avea dreptate. Sinceritatea era mereu conduita corectă, chiar și atunci când curajul se vestejea.

– Da, îl iubesc. Dar Lucas și-a exprimat sentimentele cu foarte mare precauție. Cum să mă las în grija lui când îmi tăinuiește atât de multe lucruri?

Mătușa Georgie o cercetă cu privirea, gânditoare.

– Din câte înțeleg, bărbații quakeri abordează chestiunile ce țin de afecțiune mai simplu și mai fățiș decât bărbații aristocrați. Nu e de mirare că bărbații ca Lucas ți se par atât de derutanți.

Meredith pufni.

– Nu te aștepta ca asta să se schimbe prea curând.

Phoebe oftă obosită.

– Ai zice că sunt un fel de specie de animale exotice.

Mătușa ei zâmbi larg, rapid și fermecător.

– În anumite privințe, chiar sunt. Dar vreau să spun că bărbații ca unchiul tău, ca Lucas sau ca Silverton nu au fost crescuți astfel încât să își exprime emoțiile la fel de direct precum bărbații din comunitatea ta. Cred că a fost unul dintre lucrurile care au atras-o pe mama ta la tatăl tău: faptul că avea o fire atât de afectuoasă și de blândă.

Cu siguranță, era adevărat. Dragostea profundă și trainică pe care și-o purtaseră părinții ei se simțise în vorbele și faptele lor. Până și fratele ei, George, așa solemn și bățos cum era uneori, nu ascundea faptul că își adora soția și copiii.

– De ce ar trebui să mă aștept la mai puțin de la un soț? întrebă Phoebe sfidătoare.

– Nu ar trebui. Cred că Lucas chiar te iubește, dar sentimentul acesta nu i-a fost prea benefic. Nu se încrede cu ușurință, și uneori îi lipsește credința în bunătatea altora. Trebuie să îl înveți să fie diferit.

– Cum? întrebă ea, simțindu-se disperată.

Mătușa Georgie o prinse de umeri.

– Iubindu-l și fiind tu însăți. De aceea te vrea Lucas, în primul rând: din pricina felului tău de-a fi.

Phoebe o privi pe mătușa ei cu îndoială. Într-adevăr, îl iubea pe Lucas. Acum, putea recunoaște acest lucru. Dar ceea ce își dorea familia de la ea părea oarecum nesincer. Și nu îi plăcea că trebuia să ia cea mai importantă decizie din viața ei din pricina unei bârfe prostești și a unui scandal inventat.

– Nu am putea aștepta? întrebă ea. Poate că bârfele vor dispărea de la sine.

Mătușa Georgie scutură nerăbdătoare din cap.

– Te asigur că nu vor dispărea. Că îți dai seama sau nu, Lord Castle ți-a pus la îndoială onoarea. După care ai dispărut cu presupusul tău logodnic o perioadă considerabilă. Când ai apărut din

nou,părând destul de îmbujorată și agitată, ai ieșit din reședința Framingham sub privirea câtorva bârfitori notorii. Crede-mă, scandalul va continua să ia amploare, vătămându-ți reputația și punându-l pe Lucas într-o lumină nefavorabilă, dacă nu vă căsătoriți. Și nu va avea un efect prea benefic nici asupra noastră.

Copleșită de lista greșelilor săvârșite, Phoebe tăcu din nou. Dacă o luai așa, situația părea foarte gravă. Și totuși, i se părea atât de greșit să se căsătorească cu un bărbat care se putea să nu o iubească, un bărbat care avea să o considere acum o obligație și o povară.

– Ar trebui să mă întorc în America, spuse ea, simțindu-se tristă. Așa, nimeni nu va mai avea despre ce să bârfească, iar Lucas nu va fi obligat să se însoare cu mine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Phoebe! exclamă Meredith. Nimeni nu îl obligă pe Lucas să se însoare cu tine. De parcă ar putea cineva să îl oblige! *Vrea* să se căsătorească cu tine. Cu toții ne dăm foarte bine seama de acest lucru, chiar dacă tu, nu.

Phoebe se zbârli.

– Chiar și așa, cred că părerea mea contează, de fapt. În plus, nici măcar nu sunt convinsă că ne-am potrivi. La urma urmei, el e soldat, iar eu am fost crescută să resping tot ce reprezintă această meserie. Filosofiile și credințele noastre sunt foarte diferite.

– Lucas nu mai este soldat, draga mea, îi răspunse mătușa Georgie calmă. În plus, nu are de ce să își ceară iertare pentru că și-a apărat țara și onoarea și nici nu ar trebui să îi ceri așa ceva. Cât despre filosofiile voastre diferite, nu cred o clipă că ar fi un impediment insurmontabil în calea unei căsnicii fericite. La urma urmei, gândește-te la părinții tăi.

Neputând să mai stea locului nici măcar o clipă, Phoebe sări în picioare. Se întoarse cu spatele la rudele ei, se duse spre firida de la fereastră și își sprijini fruntea care îi ardea de geamul rece. Respiră adânc de câteva ori, încercând să răzbească momentul greu de anxietate și îndoială de sine care o învăluiau. Mătușa ei se duse lângă ea.

– Te-a tratat vreodată Lucas altfel decât cu blândețe și respect?

Phoebe se înfioră.

– Bineînțeles că nu.

– Și nu vrei cu adevărat să te întorci în America, nu-i așa?

Sinceritatea o obliga să recunoască adevărul. Să se întoarcă în casa fratelui ei ar fi fost o retragere zguduitoare.

– Nu. Vreau să rămân în Anglia.

Mătușa ei respiră ușurată. O atinse, făcând-o să se întoarcă, și își așeză palmele pe umerii ei.

– Copila mea, îți înțeleg îndoielile. Însă nu le împărtășesc. Poate că Lucas nu știe deocamdată ce simte, dar eu văd limpede. Are nevoie de tine în viața lui; la fel și noi. Îl vei ajuta să se vindece și, implicit, vei ajuta familia noastră să se vindece. Îți cer doar să te încrezi în credința aceea pe care știu că o ai din plin. Dacă vei face așa, totul va fi bine. Îți promit!

Clipind ca să alunge lacrimile, Phoebe simți cum împotrivirea ei începea să se clatine. Până și credința ei tremura de parcă s-ar fi aflat pe nisipuri mișcătoare, dar credea într-adevăr în înțelepciunea mătușii Georgie și în afecțiunea noii ei familii. Cum să refuze o astfel de rugăminte a celor pe care îi iubea acum atât de mult, îndeosebi când și inima ei tânjea după același lucru? Dacă i-ar fi întors spatele lui Lucas ar fi fost ca și cum și-ar fi scos inima din piept și ar fi aruncat-o în ocean.

– Prea bine, spuse ea încet. Dacă vrea și Lucas, mă voi căsători cu el.

Mătușa ei o recompensă cu un zâmbet orbitor.

– Ne vei face pe toți foarte fericiți, dragostea mea, îndeosebi pe Lucas. Și cred că și tu vei fi fericită.

În timp ce mătușa Georgie o conducea înapoi la parter, Phoebe încerca să se convingă că luase hotărârea corectă și cu inima, și cu mintea. Îl iubea pe Lucas și voia să fie cu el. Mai mult ca orice altceva în viață, și-l dorea pe bărbatul acesta și își dorea familia aceasta. Erau tot ce visase vreodată în anii aceia singuratici petrecuți în America.

Atunci, acum, că în sfârșit putea să își îndeplinească visul, de ce i se părea atât de greșit?

Capitolul 16

Phoebe se trezi când trăsura încetini. Se holbă pe geam în înserarea care se lăsa, în timp ce umbrele și întunericul se furișau peste câmpurile și livezile bătute de vânt. Copacii golași își înălțau membrele fusiforme înspre cerul cenușiu de noiembrie și până și mirișt ile care, în mod obișnuit, străluceau aurii în lumina soarelui

la apus, păreau acum mohorâte și lipsite de viață. Străbăteau centrul Angliei, și, totuși, totul părea posomorât, potrivindu-se întru totul cu starea ei sufletească. Își petrecuse ultimele câteva zile într-un tumult de nerăbdare, îngrijorare și chiar spaimă, toate ducând spre același lucru.

Ziua nunții ei.

Părea imposibil să fi trecut doar patru zile de la balul organizat de Lady Framingham. De atunci încolo, evenimentele se derulaseră la fel de rapid precum un val învolburat, ducând-o și pe ea cu el. Toată lumea îi spusese că era esențial să se grăbească și că, cu cât mai curând aveau să se căsătorească ea și Lucas și să plece spre Mistletoe Manor, cu atât era mai bine. Bănuia în taină că mătușa Georgie și restul familiei își făcuseră, de fapt, griji că avea să se răzgândească dacă o lăsau să se gândească prea mult la asta.

Așa că fusese obținută o licență specială, hainele ei cele noi fuseseră împachetate cu frenezie, iar Phoebe se trezise de dimineață lângă Lucas, în biserica St. George's, din Hanover Square. Abia de își amintea detaliile ceremoniei, simțindu-se mai degrabă ca o observatoare decât ca o participantă la propria nuntă. Abia după ce își rostiseră jurămintele, și Lucas îi pusese un inel de aur simplu pe deget, își dăduse pe deplin seama de ce se întâmpla. Apoi tremurând, se forțase să îl privească în ochi. Politețea lui atentă și amabilă din ultimele câteva zile dispăruse, fiind înlocuită de ceva ce aducea a triumf.

Confuză, se holbase și ea la el, încercând să înțeleagă acea licărire din ochii lui. Ce triumf ar fi putut găsi el într-o chestiune atât de grăbită, înrădăcinată în scandal și rușine?

Apoi soțul ei revenise la o manieră formală. Se întorseseră la reședința Stanton pentru o masă de nuntă restrânsă, la care participaseră doar rudele lor apropiate și câțiva prieteni, cum ar fi Nigel Dash. Lucas *o ținuse* de mână pe sub masă în timpul toasturilor, iar asta o ajutase întru câtva. Dar, când venise vremea să își ia rămas-bun, se blocase din pricina tristeții de a-și părăsi noua familie, iar lacrimile îi arseseră pleoapele.

Mătușa Georgie și Meredith o îmbrățișaseră, asigurând-o de nenumărate ori că aveau să se revadă peste doar o săptămână. Lucas, nerăbdător să plece la drum, aruncase o privire la cerul amenințător, apoi o trăsese cu blândețe pe Phoebe din îmbrățișarea mătușii ei. Ușa de la trăsură se închisese zgomotos, iar vizitiul mânase caii la trap. Când în sfârșit se lăsase liniștea și neavând pe nimeni altcineva în afară de servitoarea ei ca să îi țină tovărășie, un sentiment

de pierzanie o învăluise, la fel de greu precum o pătură îmbibată cu apă. Poate că, dacă Lucas i s-ar fi alăturat în trăsură, sentimentul ar fi trecut, dar noul ei soț hotărâse să călărească pe murgul lui uriaș. Întrucât unul dintre băieții de la grajduri l-ar fi putut călări în locul lui, singura concluzie logică era că Lucas prefera tovărășia calului său în loc de a ei; ba încă pe gerul din noiembrie.

Epuizată și singură, se pusese în cele din urmă într-un colț și adormise, trezindu-se doar cu câteva minute în urmă.

Oftă și scotoci prin săculețul ei după o batistă. Nasul congelat începea să îi curgă, ceea ce însemna că trebuia să găsească batista aia, dacă nu voia să ajungă să se șteargă cu mâneca. Aproape că râse pe înfundate când își închipui. Noua contesă de Merritt ștergându-se la nas cu mâneca de la mantaua ei nouă și scumpă, ca un copil al străzii. Aproape că ar fi meritat să facă asta o dată în public, doar ca să îi îngrozească pe snobii din înalta societate.

Servitoarea ei, care dormise la rândul ei, clipi și se întinse după o geantă mare de la picioarele ei.

– Poftim, milady, zise Maggie, scoțând o batistă din in. Am fost atât de ocupată cu cuferele, că am uitat să mă asigur că aveți tot ce vă trebuie pentru călătorie.

Phoebe luă batista de la tânăra vioaie, murmurând recunoscătoare. Tânăra fusese servitoare la reședința Stanton. Lui Phoebe i se părea nespus de ciudat să aibă propria cameristă, dar presupunea că avea să se obișnuiască cu asta. Fără îndoială, mult mai rapid decât cu faptul că era contesă. Ce păcat că nu scrisese nimeni o carte cu instrucțiuni pentru acest rol!

După ce își tamponă nasul, Phoebe împături bucata de pânză și o vârî în săculețul ei de mână. Se mai uită o dată pe geam, în timp ce trăsura se opri de tot.

– Doar nu am ajuns la Mistletoe Manor, nu-i așa?

– Nu cred, milady. Aș putea să cobor geamul și să întreb, dacă vreți.

O serie de lovituri scurte în geamul de la trăsură le luă prin surprindere pe ambele. Phoebe își duse o mână în dreptul inimii care îi bătea cu nebunie, după care se trase degrabă spre capătul banchetei și coborî geamul.

Lucas își strunise calul în lateralul trăsurii și se apleca și o privea pe geam. Când îi zări trăsăturile dure, arătoase, inima îi bătu și mai tare.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el. Dormeai?

– Nu, răspunse ea cu răsuflarea aproape tăiată. Tocmai voiam să coborâm geamul și să întrebăm dacă s-a întâmplat ceva.

– Am dat de o turmă de oi. O măsură din priviri, după care se opri la chipul ei. Ți-e rece? E un han la doar cinci minute de aici. Ne-am putea opri să ne încălzim, dacă vrei.

Probabil avea nasul atât de roșu pe cât bănuise.

– Mulțumesc, dar mai bine nu. Sunt nerăbdătoare să ajung la conac.

Lucas o cercetă cu privirea și apoi îi zâmbi fermecător. Chiar și în întunericul care se lăsa, putea zări înflăcărarea din ochii lui. Intensitatea privirii lui o neliniștea.

– Și eu sunt nerăbdător, scumpa mea, zise el. Mai mult decât îți poți închipui tu.

Vocea lui masculină, răsunătoare o făcu să se îmbujoreze, lucru pe care el îl consideră amuzant. Zâmbi larg și o mângâie afectuos pe obraz, după care se îndreptă în șa.

– Ridică geamul și acoperă-te cu pătura, Phoebe! Aș fi foarte nefericit dacă ai răci în noaptea nunții. *Foarte* nefericit.

– Serios, Lucas, pufni ea, dar el îi dăduse deja pinteni calului.

Ridică geamul, și trăsura se urni din loc.

– Cerule, milady! exclamă Maggie, făcându-și puternic vânt cu evantaiul. Dacă-mi permiteți, Excelența Sa e un bărbat foarte atrăgător. Sunteți o femeie norocoasă, cu siguranță.

Phoebe clipi fără să spună ceva, neștiind cum să răspundă la o declarație atât de sinceră. Dar Lucas *fusese* într-adevăr foarte afectuos, ceea ce era, cu siguranță, o îmbunătățire față de comportamentul lui rece și controlat din ultimele câteva zile.

Simțindu-se mai bine, Phoebe o ascultă pe Maggie pălăvrăgind veselă, ba chiar îi și răspunse ocazional. În mai puțin de o jumătate de oră, trăsura viră pe o alee lungă de pietriș – care cu siguranță avusese și zile mai bune judecând după smuciturile ce aproape că le azvârliră de pe banchete – și se opri în cele din urmă în fața intrării unei case luminate de un felinar.

În timp ce așteptară ca ușa de la trăsură să se deschidă, Phoebe verifică să aibă boneta dreaptă. O clipă mai târziu, lacheul coborî scărița, iar Lucas o ajută să iasă din trăsură. Îi zâmbi, timidă și emoționată, simțindu-se brusc recunoscătoare pentru prezența lui protectoare. Era pe punctul de a începe o viață nouă ciudată, cu sarcini și responsabilități necunoscute, inclusiv să conducă o gospodărie mult mai mare decât era ea obișnuită.

Lucas se aplecă și îi șopti la ureche:

– Curaj, Phoebe! Îți promit că totul va fi bine.

Respiră adânc, încuviință din cap și își ridică privirea spre fațada casei. Intrarea era luminată, și câțiva servitori stăteau adunați în cadrul ușii deschise a conacului. Casa în sine, o umbră masivă în amurgul tot mai pronunțat, trona deasupra lor cu contururi nedefinite ce se înălțau până la cer. Trebuia să aștepte lumina zilei ca să își formeze o imagine realistă despre clădire. Momentan, reuși să își creioneze în minte doar o întindere de cărămidă, cu numeroase hornuri și câteva turnuri umbrite.

Lucas o îndemână să înainteze, ținându-și mâna caldă înmănușată pe spatele ei. O femeie robustă, cu un zâmbet larg, coborî agitată treptele, ca să îi întâmpine.

– Lord Merritt, bine ați venit acasă!

– Draga mea, permite-mi să ți-o prezint pe menajera conacului, spuse Lucas cu vocea la fel de seacă precum șampania pe care o serviseră la masa lor de nuntă. Aceasta este doamna Christmas. Doamna *Honor* Christmas.

Phoebe înlemni, întrebându-se dacă Lucas glumea. *Honor Christmas de la Mistletoe Manor?*[1] Îi zări rapid chipul și înțelese din expresia lui suferindă că nu glumea.

– Doamnă... Doamnă Christmas, se bâlbâi Phoebe. Este o... onoare să vă cunosc.

Își înăbuși un mârâit când își dădu seama ce răspuns idiot dăduse. O încerca un sentiment apăsător cum că se putea să fi picat deja primul test în calitate de contesă, insultându-și neintenționat menajera.

Din fericire, doamna Christmas părea imună la insulta cu pricina.

– Să fiți iubită de Domnul, milady, spuse ea chicotind. Nu aveți de ce să vă simțiți incomod din pricina numelui meu. Cei din familia Christmas i-au servit pe cei din neamul Merritt de la Mistletoe Manor încă de pe vremea regilor iacobini, și suntem foarte mândri de această tradiție. Cu puțin noroc, vor mai urma multe alte generații Christmas.

– Într-adevăr, interveni Lucas cu voce sardonică. Dar aș sugera să îi facem cunoștință Excelenței Sale cu ceilalți servitori înăuntru, ca să nu murim din pricina unei răceli înainte de sărbători.

[1] Numele menajerei și al conacului fac referire la sărbătoarea Crăciunului. (n.tr.)

Chipul rotund al doamnei Christmas se încreți de o spaimă comică.

– Aveți dreptate, milord. Iertați-mă, Excelență, dar o femeie de statura mea nu prea simte frigul.

Își sublinie comentariul râzând copios, silueta ei de proporții clătinându-se cu voioșie. Femeia era atât de nestăpânit de voioasă, încât lui Phoebe îi veni să i se alăture. Probabil ar fi făcut-o dacă Lucas nu ar fi părut tot mai nerăbdător.

O luă de braț și o îndrumă spre casă. Când trecură pe sub portic, își ridică privirea spre el și îi spuse pe muteste: „Doamna Christmas?" Se așteptă ca el să zâmbească, dar Lucas doar își dădu ochii peste cap, părând exasperat. Nu înțelegea de ce, deoarece, la prima vedere, menajera părea voioasă și amabilă.

Intrară într-o încăpere mare ce părea antică, cel puțin pentru Phoebe. Un cămin uriaș, îndeajuns de mare cât să gătești și o vacă în el, era încastrat în peretele dosnic, și mai erau câteva grupări de mobilier demodat, ce părea inadecvat și destul de uzat în spațiul cavernos. Pe câteva măsuțe laterale se aflau mai multe sfeșnice cu lumânări și în vatră pârâia un foc, dar impresia instantanee pe care o avu fu a unei odăi întunecoase, umbroase, pereții purtând irevocabil amprenta trecerii secolelor.

Cu toate acestea, părea curată și ordonată.

– Milady, permite-mi să îți prezint restul personalului, zise Lucas.

Hotărâtă să își ascundă emoțiile, Phoebe se forță să zâmbească șirului de oameni care se întindea pe toată lungimea încăperii. Primul la rând era un bărbat mărunt și sfrijit îmbrăcat în negru, îngrijit.

– Acesta e majordomul nostru, spuse Lucas. Domnul Christmas.

Phoebe rămase cu gura căscată, iar majordomul oftă și făcu posac o plecăciune, de parcă ar fi fost nespus de îndurerat de situație.

– Excelență, bine ați venit la Mistletoe Manor, spuse el cu voce posomorâtă.

Phoebe se întoarse spre soțul ei.

– Serios? întrebă ea ușor.

De data aceasta, gura lui zvâcni în mod suspicios. Doamna Christmas râse din nou zgomotos.

– Cu siguranță, milady, așa îl cheamă. E vărul meu, Solomon Christmas, și numele i se potrivește ca o mănușă, pentru că e cel mai solemn bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu pare întocmai potrivit pentru un Christmas, nu-i așa?

Stupefiată, Phoebe se holbă la noua ei menajeră. Oare toți servitorii erau așa neobrăzați? Nu observase așa ceva la reședința Stanton, dar acum începea să se întrebe. Îi aruncă o privire lui Lucas, pentru sprijin, dar înțelese din licărirea răutăcioasă din ochii lui să nu se aștepte la așa ceva de la el. Ticălosul începuse în sfârșit să se distreze, ba încă pe seama ei.

– Sunt convinsă că domnul Christmas este întocmai cum ar trebui să fie, zise Phoebe, fără a părea deloc convinsă de spusele ei. Vă mulțumesc pentru primirea amabilă.

– Cu plăcere, milady, răspunse majordomul, la fel de posomorât ca în urmă cu o clipă.

Doamna Christmas mai râse o dată copios, iar Phoebe începu să se întrebe dacă nu cumva intrase într-o casă de nebuni, chit că una inofensivă.

Din fericire, Lucas interveni și i-i prezentă pe ceilalți servitori: slujnice, lachei, cea mai mare parte a personalului de la bucătărie, grădinarul-șef și grăjdarul-șef. Un număr impresionant dintre ei purtau numele Christmas și toți păreau nespus de mândri de asta. Cu excepția majordomului, pe care ea îl bănuia că era mereu ursuz. Era evident că ceilalți trăiau la un loc ca o familie mare și fericită, dedicându-și viețile bunăstării conacului și familiei Merritt.

Devotați, dar și destul de indisciplinați. Slujnicele mai tinere, cu precădere, șușoteau cu mâinile la gură și nu se dădeau în lături de la a conversa vesele și de la a comenta vioaie despre „doamna drăguță" a contelui. Ba i se păru că auzi și câteva comentarii aprobatoare, chiar dacă inocente, din partea bărbaților. Privi cu coada ochiului la expresia suferindă a lui Lucas, și bănuielile i se confirmară.

Până să ajungă la sfârșitul șirului, Phoebe se mușca deja de interiorul obrajilor, ca să nu izbucnească într-un râs semiisteric. Nu era de mirare că Lucas păruse atât de rănit când Robert îl tachinase în legătură cu conacul. Întregul personal părea transpus acolo dintr-o pantomimă de Crăciun, ca acelea pe care obișnuia să i le descrie mama ei, lucru cu siguranță deloc atractiv pentru un bărbat ca Lucas. Era soldat, iar soldaților le plăceau ordinea și organizarea. La o primă impresie, noul lor cămin părea lipsit de astfel de calități.

Phoebe oftă ușurată când Lucas îi făcu cunoștință cu valetul lui, domnul Popham. Lucas îi spusese că Popham îl slujise în armată, ca ordonanță a lui, și că era un bărbat competent, cu mult bun-simț. Din

cele câteva afirmații vagi pe care i le făcuse soțul ei despre Mistletoe Manor în ultimele câteva zile – intenționat vagi, bănuia ea acum –, se bizuia pe Popham când venea vorba despre rezolvarea numeroaselor probleme ale moșiei.

Acum, problemele acelea erau și ale ei. În pofida îndoielilor ei în legătură cu căsătoria, era vremea să își asume responsabilitățile care îi fuseseră vârâte pe gât. Măcar așa i-ar fi putut fi de ajutor lui Lucas, în loc să îl împovăreze și mai tare.

– Mulțumesc... Își înăbuși accentul de quaker. Vă mulțumesc pentru primirea amabilă și pentru eforturile făcute pentru soțul meu și pentru contele dinaintea lui, bunicul meu. Este o mare plăcere pentru mine să vin în sfârșit la Mistletoe Manor, conacul pe care bunicul l-a iubit așa mult și care acum va fi și căminul meu drag. Discursul acesta aduse câteva încuviințări din cap și murmure aprobatoare, întărindu-i curajul. Vă cer să aveți răbdare și să mă ajutați în următoarele câteva săptămâni, cât timp mă familiarizez cu voi și cu casa aceasta măreață. Am multe de învățat și mă voi bizui pe sprijinul vostru, al tuturor.

Își ridică privirea spre Lucas. Acesta avea o expresie oarecum severă, așa cum se întâmpla deseori, dar privirea îi era zâmbitoare și, spera ea, chiar cu un strop de mândrie. Respiră adânc și îl luă de mână. El îi strânse numaidecât mâna, și un sentiment nesigur de fericire i se furișă în suflet.

– Sunt foarte fericită să mă aflu în mijlocul vostru, spuse ea. Cu sprijinul vostru, sunt convinsă că vom readuce conacului prosperitatea și frumusețea de odinioară.

Personalul izbucni în ovații. Fără îndoială, purtarea lor nu ar fi fost bine primită într-o casă precum reședința Stanton, dar Phoebe nu îi putea învinui. În timp ce zâmbea micii adunări din încăpere, Lucas o trase mai aproape de el.

– Bravo, milady, îi murmură el la ureche. Ți se vor supune întru totul cât ai zice pește, așa cum i-au fost supuși bunicului tău. Dumnezeu știe că eu încă nu am învățat acest șiretlic.

Lauda lui îi alungă și ultima fărâmă de tristețe.

– Mulțumesc, Lucas. Îmi voi da silința.

– Nu mă îndoiesc de asta, scumpa mea. Privi rapid prin încăpere, apoi din nou spre ea. Și acum, toarse el seducător, poate ai vrea să vezi și restul casei. Aș zice să începem cu dormitorul.

Capitolul 17

Phoebe aproape că leșinase când Lucas îi sugerase să viziteze mai întâi dormitoarele. Gândul de a se confrunta cu noaptea nunții înainte să despacheteze, ba chiar înainte să cineze, o tulburase mai tare ca orice altceva din ziua aceea. Dar, din fericire, doar o tachinase. Când reușise să bâiguie o scuză, Lucas își dăduse ochii peste cap, după care o însoțise la etaj, în odaia ei. Odată ajunși acolo, o lăsase singură, să se acomodeze.

Fusese oarecum un șoc pentru ea. După privirile lui arzătoare și remarcile sugestive din antreu, o nedumerise faptul că se transformase la loc în aristocratul politicos și calm. Erau momente când o privea cu căldură și nerăbdare. După care o trata ca pe oricare alt membru al familiei Stanton, o idee cu adevărat stânjenitoare pentru o mireasă în noaptea nunții.

În timp ce stătea la măsuța de toaletă veche și uzată din dormitorul ei și își pieptăna părul, recunoscu fără tragere de inimă că Lucas o tratase cu mai multă afecțiune înainte de logodna și căsătoria lor zorite. Din noaptea aceea fatidică de la bal, se retrăsese în spatele unei fațade curtenitoare, dar totuși distante, care nu îi atenua câtuși de puțin îndoielile pe care le avea cu privire la viitorul lor împreună.

Făcu o grimasă când își văzu reflexia în oglindă. Noul ei soț era uneori la fel de enigmatic precum un cifru, și i se părea o pierdere de vreme să încerce să îl deslușească. Doar locuind cu el avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Avea să se roage să îmbătrânească fericiți împreună ca soț și soție, să facă un scop comun din restaurarea conacului și, în cele din urmă, să întemeieze o familie. Poate că atunci avea să învețe să o iubească, iar ea urma să își poată alunga îndoielile și temerile.

Dar mai întâi trebuia să treacă de seara asta, iar la gândul acesta i se puse un gol în stomac. O parte din ea tânjea să fie din nou în brațele lui, să experimenteze senzația palpitantă pe care i-o stârnea atingerea lui, dar era și îngrozită de ce avea să se întâmple. Cunoștea doar lucrurile esențiale despre relațiile maritale și își făcea griji că avea să îl dezamăgească. Nu era doar noaptea nunții ei, ci și noaptea în care avea să se pună piatra de temelie a căsătoriei lor și a modului în care aveau să se comporte unul cu celălalt. Multe dintre

lucrurile viitoare depindeau de cât de bine avea să decurgă noaptea aceasta. Erau singuri aici, la Mistletoe Manor, lipsiți de alți prieteni sau membri ai familiei care să îi țină ocupați sau care să alunge eventualele sentimente de vină sau dezamăgire. Ea și Lucas aveau să își găsească drumul unul spre celălalt, bizuindu-se doar pe ei înșiși, sau aveau să se scufunde într-o mare de stânjeneală, regret și oportunități pierdute.

Lăsând peria din mână, Phoebe își jură în tăcere că nu avea să permită așa ceva. *Avea* să îl facă pe Lucas fericit. Dacă nu ar fi fost atât de ridicol de inocentă când venea vorba despre...

Ceasul vechi de pe policioară zbârnăi și apoi anunță cu glas răgușit ora târzie. Unde era Lucas? După prima lor cină împreună ca soț și soție, pe care o serviseră separați în mod ridicol de masa imens de lungă din sufragerie, se retrăsese în biroul lui, să servească niște brandy. Dar, dacă trebuia să îl mai aștepte multă vreme, probabil avea să moară de emoții. Simțea un nod în stomac, și palmele îi erau umede, iar faptul că el zăbovea să bea brandy nu îi ajuta nici încrederea, nici răbdarea. Oricât de îngrijorată era în legătură cu ce avea să se întâmple, voia să se termine totul și spera să nu mai fie atât de agitată după ce Lucas începea să o sărute. Îi plăcuse mult cum se sărutaseră în noaptea aceea, la reședința lui Lady Framingham, și spera să îi placă și mai mult acum, că era soția lui.

Ca să își țină mâinile ocupate, începu să își împletească strâns părul, dar se opri când o auzi pe Maggie exclamând îngrozită:

– Nu, milady! Nu îl strângeți așa tare la spate. O să vă smulgeți juma' de păr din cap.

Camerista veni grăbită dinspre șifonierul vechi dintr-un colț și îi dădu mâinile la o parte, desfăcându-i rapid cosița. Zâmbind peste umărul lui Phoebe, apucă un smoc de păr din creștet și i-l împleti într-o cosiță largă, iar restul de păr i-l lăsă să se reverse peste spate și umeri.

– Dar mereu îmi strâng părul când mă culc, protestă Phoebe. Și port bonetă.

– Nu și în noaptea asta, milady. Aveți un păr frumos, iar bărbaților le place să își vadă doamnele purtându-l așa, desfăcut. Cât despre bonetă... Înșfăcă boneta pentru somn a lui Phoebe și o vârî sub șorț. Excelența Sa nu va vrea ca mireasa dumnealui să arate ca o bunicuță, nu-i așa?

După care Maggie îi făcu cu ochiul, iar Phoebe trebui să se muște de buză ca să nu izbucnească într-un râs îngrozit. Trebuia să facă

ceva cu nonșalanța fetei când venea vorba despre ceea ce se petrecea în dormitor – imediat ce își aduna curajul și găsea cuvintele potrivite ca să discute despre acest subiect.

Dar nu acum. Soțul ei îi era de ajuns pentru o noapte.

– Of, prea bine, spuse ea. În noaptea aceasta, îl voi lăsa desfăcut.

Se aplecă în față și se holbă în oglindă. Ochii îi păreau aproape febrili, și era îmbujorată, dar Maggie avea dreptate. Cascada de bucle închise la culoare care i se revărsa în jurul feței și al umerilor i se potrivea, iar Phoebe era îndeajuns de vanitoasă cât să își dorească să arate frumos pentru noul ei soț. Spera doar că arăta la fel de ispititoare precum Esme Newton, singura femeie în afară de ea cu care Lucas voise să se căsătorească.

Din fericire, înainte să își facă prea multe griji pe tema aceasta, se auzi o bătaie ușoară la ușa dintre odaia ei și cea a lui Lucas.

– Intră, strigă ea, înfiorându-se când își auzi vocea.

Ușa se deschise, și Lucas intră cu pași apăsați. Își dăduse jos haina și vesta, așa că era îmbrăcat doar cu o cămașă desfăcută la gât și pantaloni. Într-o mână ținea cu iscusință două pahare cu un lichid chihlimbariu. Brandy, presupuse ea. Phoebe strâmba de obicei din nas când venea vorba despre băuturi alcoolice puternice, dar în seara aceasta era mai mult decât pregătită să facă o excepție.

Deși îi tremurau picioarele, se ridică să îl întâmpine, reușind să îi zâmbească timid.

– Bună seara, dragostea mea, îi zise Lucas cu vocea aceea răgușită pe care ea începea să o recunoască. Și care nu reuși să îi potolească tremurul picioarelor... Sau tremurul din stomac, de altfel. Privi lung la corpul lui puternic, cu umeri lați, iar măruntaiele îi reacționară în chip nespus de straniu. Nu într-un mod neplăcut, dar cu siguranță tulburător și nefamiliar.

Maggie făcu o reverență scurtă, zâmbindu-i cu subînțeles lui Phoebe.

– Veți mai avea nevoie de ceva, milady?

– Nu, Maggie. Poți pleca.

Camerista îi mai făcu o dată cu ochiul, atât de evident, că Phoebe aproape icni, după care o zbughi din odaie. Îngrozită, Phoebe observă privirea ironică a soțului ei.

– Îmi cer iertare pentru purtarea lui Maggie. Nu îmi pot da seama de ce e atât de interesată de intimitățile noastre.

Lucas pufni ușor în timp ce veni spre ea.

– Nu e singurul servitor din casă care comentează despre asta. Trebuie să recunosc că purtarea lor e mai degrabă învechită. Mă surprinde că nu au insistat să fie prezenți când ne culcăm împreună, ca la vreo ceremonie medievală nenorocită. Clătină din cap, părând nedumerit. Și s-ar părea că tuturor le scapă pe gură tot ce le trece prin minte, și puțin îi interesează că sunt lordul și stăpânul lor. Este uimitor de tulburător, deși, ce-i drept, pe bunicul tău nu a părut să îl deranjeze.

Phoebe apucă recunoscătoare paharul oferit, gândindu-se la remarca aceea despre viața bunicului ei.

– Poate că, în singurătatea lui, purtarea lor i s-a părut o alinare, spuse ea. Am înțeles că a fost destul de retras, îndeosebi după moartea unchiului meu.

– A fost, într-adevăr, retras, răspunse Lucas absent, îndreptându-se spre una dintre ferestrele cu menouri. Menajera o lăsase ușor întredeschisă, ca să aerisească odaia, dar acum un vânt rece sufla draperiile groase și decolorate, învolburându-le în jurul gleznelor goale ale lui Phoebe, mușcând cu îndrăzneală din ele. Apucă mânerul, se chinui cu el și reuși în cele din urmă să închidă fereastra. Aceasta se închise cu o bufnitură neașteptată, și de undeva de deasupra ferestrei căzu o ploaie de praf și tencuială. Lucas se uită încruntat la tavan, apoi o privi mâhnit.

– Îmi pare rău că te-am adus într-o casă atât de dărăpănată, Phoebe. Sunt convins că nu la asta te așteptai.

– Nu mă deranjează, spuse ea cu sinceritate. Am fost doar puțin surprinsă.

Văzuse o mică parte din conac, și era imaculat, dar era limpede că nu fusese îngrijit vreme îndelungată. Covoarele erau decolorate și jerpelite, mobilierul era uzat, iar în unele încăperi văzuse că tapetul se desprinsese, dând la iveală mucegai și igrasie. Starea de neglijență în care se afla conacul spunea foarte multe despre starea sufletească a bunicului ei din anii dinaintea morții lui, ceea ce o întristă.

Oftând apăsat, Lucas se așeză pe un fotoliu din fața policioarei.

– Totuși, mi-aș fi dorit o întoarcere acasă mai bună pentru mireasa mea.

Căzu într-o meditație sumbră în vreme ce se holba la flăcări. Phoebe lăsă din mână paharul, își strânse bine halatul, ca să o protejeze împotriva răcorii, și veni spre el, așezându-se delicat pe taburetul de la picioarele lui, care scârțâi sub greutatea ei.

– Știam că sunt unele probleme, dar de ce nu mi-ai spus că lucrurile stau așa rău?

El se întinse și o mângâie ușor pe păr, zâmbindu-i pieziș. Atingerea lui o mângâie, iar corpul îi fu străbătut de fiori și furnicături.

– Nu voiam să te sperii. Dacă știai cât de gravă era situația, poate ai fi luat-o la goană spre America.

– Lucas, știi foarte bine că nu am crescut în lux, și cu siguranță nu mă tem să muncesc din greu. De fapt, mă bucur să o pot face. Ezită, după care își puse cu grijă mâinile pe genunchiul lui. Dacă te pot ajuta să readuci ordinea în conac și pe moșie, atunci voi fi o povară mai mică pentru tine.

Îi simți trupul împietrind sub atingerea ei. Și chipul la fel, deși în ochi îi ardea o fierbințeală periculoasă. Apoi cu o asemenea repeziciune că abia văzu mișcarea, își întinse brațele și o cuprinse de după talie. Alarmată, reuși să protesteze pițigăiat când o ridică degrabă și o așeză în poala lui. Se prinse de pieptarul cămășii lui pentru a se echilibra.

Îi cuprinse fața cu mâini calde, bătătorite, și o trase înspre el. Îi stătu inima în loc când el o privi intens, cu pleoape grele.

– Phoebe, nu ești o povară pentru mine, și îți interzic să mai spui așa ceva. Ai înțeles?

Simți fluturi în stomac, dar sexualitatea pură din ochii lui stârni un alt fel de trepidație mai jos, și îi aștepta cu nerăbdare atingerea. Ce ciudat, căci era vădit supărat pe ea, dar bănuia că era mânat și de o altă emoție – aceeași care o făcea pe ea să tremure.

Își dădu seama că nu se putea împotrivi îmboldirilor întunecate ale ispitei. Își umezi cu limba buzele care i se uscaseră brusc. El își fixă privirea asupra gurii ei.

– Și cei vei face dacă nu mă voi supune? îl provocă ea, cu respirația întretăiată.

El își desprinse o mână de pe chipul ei și o trecu în jos de-a lungul spatelui ei. Prin batistul delicat al cămășii de noapte și al halatului, mâna lui i se păru imensă, fierbinte și minunată. Chicoti din nou când și-o vârî sub ea, așezând-o mai comod în poala lui. O clipă mai târziu, când el își trase mâna, ea făcu ochii mari, tresărind uimită. O mai îmboldea ceva în dos, și părea a fi ceva uriaș, fierbinte și... la fel de minunat. Se foi, iar el inspiră brusc. O ținu locului și își aplecă ușor capul, trecându-și gura peste a ei, apăsându-i-o cu buzele lui umede. Phoebe se agăță de el, oftând de plăcere, dar el se desprinse mult prea curând din sărut.

– Îți voi arăta, soție, ce se întâmplă când nu îmi asculți poruncile. Îndeosebi în dormitor.

Ea îi simți inima bătându-i puternic sub degetele ei. Și a ei bătu la fel când el o sărută din nou ispititor, în timp ce îi mângâie chipul. Apoi își coborî mâna cu pricina spre gâtul ei, peste claviculă și, în cele din urmă, se opri pe sânul ei. I-l strânse, dezmierdându-i sfârcul, și ea avu impresia că inima avea să îi sară într-adevăr din piept. Se cutremură neputincioasă și se făcu ghem sub atingerea lui atâtătoare. Cealaltă mână a lui era răsfirată pe spatele ei, sprijinind-o. O ținu locului în timp ce îi dezmierdă sânul, frecându-i ușor sfârcul și ciupind-o de el până i se strânse într-o mărgea dură, plină de dorință. Când el îl prinse cu vârfurile degetelor și trase ușor de el, ea simți o zvâcnitură în cea mai adâncă parte a trupului ei. Iar între picioare, în locul acela ascuns și intim, simți o umezeală delicată. Îl apucă de marginile cămășii și se desprinse din sărut. Se holbă la el, gâfâind dezorientată din pricina vâltorii de senzații care o încercau. El se holbă la rândul lui, fierbinte și somnoros, iar privirea aceea o făcu să se înfioare din nou.

– S-a întâmplat ceva, iubire? întrebă el cu voce profundă și joasă.

Ea își răsfiră degetele pe pieptul lui, alinată de puterea lui. Era fierbinte și confuză, excitată și înspăimântată, neștiind sigur dacă voia să se înfășoare în jurul lui sau să o ia la fugă.

– Mă simt cam ciudat. Trupul meu...

Se opri, incapabilă să explice ce simțea. El o mângâie pe spate, liniștind-o. Însă zâmbetul seducător pe care i-l oferi nu o liniști câtuși de puțin.

– Este firesc să te simți așa, Phoebe. Trupul tău se pregătește să îl primească pe al meu.

Ea își mușcă buza. Dacă ar fi fost să se ia după scânteierea înflăcărată din privirea lui, ar fi zis că lui îi plăcu gestul.

– Cum... Cum se pregătește, mai exact? întrebă ea.

Poate că era o întrebare lipsită de delicatețe, dar chiar voia să știe. În dimineața aceasta, pe când își schimbase hainele pentru călătoria spre Kent, Meredith îi vorbise despre ce avea să se întâmple în noaptea nunții. Phoebe își făcuse o idee generală, bineînțeles, dar descrierea sinceră și calmă pe care i-o oferise Meredith o lăsase cu gura căscată, și fusese prea stingherită ca să pună întrebări de clarificare.

– Știu că este totul foarte stânjenitor, îi spusese Meredith cu voce liniștitoare, dar nu trebuie să te îngrijorezi prea tare. Lucas va face tot posibilul să te simți relaxată. După care verișoara ei îi zâmbise

cu șiretenie. Ei bine, mai mult decât relaxată, de fapt. Ai încredere că îți va purta de grijă, și totul va fi bine.

Phoebe întâmpina ceva probleme la partea cu încrederea.

Își plecase capul când îi adresase întrebarea, dar el îi ridică bărbia și îi privi chipul.

– Chiar nu știi? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ți-a spus nimeni niciodată?

– Lucas, zise ea printre dinții încleștați, mama a murit când aveam paisprezece ani, iar tata – câțiva ani mai târziu. Cine crezi că mi-ar fi putut explica mecanica precisă a actului sexual? Fratele meu, George?

El zâmbi scurt. Ea se încruntă la el, așa că el își ceru iertare sărutând-o pe buze.

– Îmi pare rău, Phoebe. Ar fi trebuit să îmi dau seama care era problema. Ei bine, poate ai observat că... mădularul unui bărbat tinde să se mărească atunci când este... stimulat.

Explicația lui pompoasă o făcu să își dea ochii peste cap.

– Sunt destul de convinsă că nu îi spui *mădular* de obicei. Sună destul de dezagreabil.

El râse.

– Ai dreptate în privința asta.

– Spune-mi cum îi zici tu, te rog. Într-un limbaj simplu.

– Păi, bănuiesc că îi spun sculă, zise el cu vocea strangulată.

– *Scula* ta, spuse ea, lăsând cuvântul să i se rostogolească de pe limbă.

Se foi din nou, doar ca să îi pună la încercare spusele. Era adevărat. Crescuse chiar mai mare decât fusese cu o clipă în urmă.

– Cerule, Phoebe, icni el, de parcă l-ar fi durut ceva. Stai locului, înainte să mă schilodești.

Ea îl privi în ochii-i lucioși.

– Te-am rănit cumva, Lucas? Îmi pare rău.

El închise ochii, de parcă ar fi încercat să își vină în fire. Avea obrajii îmbujorați, într-o nuanță de bronz-închis, și părea să își încleștеze dinții.

– Nu chiar, draga mea. Dar ar fi mai bine să nu te miști prea mult în clipa aceasta, altminteri s-ar putea ca seara noastră să se sfârșească destul de umilitor.

Se încruntă. Ce voia să spună cu asta? Și dintr-odată curajul o părăsi. Avea prea multe întrebări, prea multe temeri, și totul era prea brusc și prea copleșitor pentru ea. În numeroase privințe, abia

de îl cunoștea pe bărbatul care îi era acum soț, iar ideea de a i se oferi fizic și emoțional o dezorienta.

– Poate nu ar trebui să o facem, spuse ea. A fost o zi foarte lungă, și probabil ești extenuat.

Vru să se dea jos din poala lui, dar el o prinse, țintuind-o locului.

– Ba nu, dragostea mea, zise el cu voce mai blândă. Nu pleci nicăieri.

O țintui cu o privire tăioasă și perceptivă, iar ei îi veni să se foiască.

– Lucas, începu ea, cu voce tremurătoare.

– Phoebe, te temi de mine?

– Nu, se bâlbâi ea. Nu de tine, întocmai. Ci de toate astea, spuse ea patetic.

Făcu o mișcare circulară din brat, de parcă așa ar fi explicat totul.

– De sex?

Ea tresări, prea umilită să o recunoască. El o cuprinse cu brațele, trăgând-o aproape. Recunoscătoare că nu îi mai vedea privirea pătrunzătoare, se cuibări la pieptul lui, cu capul plecat. El o ținu așa, așteptând până ea reuși să vorbească din nou.

– Știu că e o prostie, zise ea, cu vocea înăbușită în cămașa lui. Dar nu te cunosc așa bine. Nici tu pe mine.

El râse răgușit, un râset ce vibră prin trupul amândurora.

– Iubire, te știu foarte bine. Știu că ești o persoană drăgăstoasă și amabilă, și o femeie frumoasă. O îmboldi să își ridice privirea, să se uite la el. Și te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Te asigur că lucrul acesta nu s-a schimbat.

Simți furnicături în fiecare părticică a trupului când îi observă privirea poznașă. Și totuși, îi venea greu să creadă așa ceva, îndeosebi pentru că fusese palidă și bolnăvicioasă câteva zile după ce se cunoscuseră.

– Cu adevărat? Chiar dacă arătam ca o cioară bătrână și bolnavă?

El zâmbi.

– Nu ai putea să arăți vreodată ca o cioară. Phoebe, iubire, ai vrea să îți arăt cât de mult te doresc?

Faptul că îi cerea cu tandrețe permisiunea începu să descâlcească ghemul de teamă pe care îl simțea în stomac. Și o făcea să se simtă și cam ridicolă. La urma urmei, Lucas era soțul ei, și jurase să îl onoreze și să îl prețuiască, trup și suflet. Și îl iubea. Să se abțină părea cumva... păcătos. Ca și cum s-ar fi izolat de el și de promisiunile sacre pe care le făcuse înaintea lui Dumnezeu.

Îi zâmbi ezitant.

– Da. Mi-ar plăcea.

Ochii lui cenușii ca marea părură să se lumineze, și îi zâmbi seducător.

– Doamne ajută! Ridică-te, iubire, și hai să scăpăm de cămașa de noapte, ca să îți arăt cum se cuvine cât de tare mă ispitești.

Ea roși și se dădu jos din poala lui. Lucas se ridică în șezut și își desfăcu picioarele, trăgând-o să se așeze între ele. Ea își coborî fără să vrea privirea, surprinsă de cât de mare părea să fie umflătura ce se împingea în prohabul pantalonilor lui. El chicoti, iar ea își ridică privirea spre chipul lui.

– Mai ții minte cum îi zice? întrebă el, zâmbind răutăcios.

Phoebe își dădu ochii peste cap, refuzând să se lase înfrântă.

– Se numește scula ta.

El o trase mai aproape, prinzându-i cu tandrețe picioarele cu interiorul coapselor lui musculoase.

– Foarte bine. Prevăd că vei fi o elevă capabilă.

Apoi îi descheie nasturii de sus ai halatului și pe cei de pe piept. Când i-i desfăcu, își trecu ușor degetele peste sfârcurile ei. Ea simți furnicături, și sfârcurile se treziră din nou, devenind ca niște muguri care se împingeau prin materialul subțire al cămășii de noapte.

Lucas îi împinse halatul peste umeri, lăsându-l să cadă pe podea, apoi îi cuprinse sânii în palme. Când îi văzu degetele lungi și bronzate modelând-o prin materialul alb și delicat al cămășii, ea mai că scânci.

– Îmi plac foarte mult, murmură el. Atât de plini și de frumoși, cu vârfuri rozalii.

Trase tare de material, și văzură amândoi conturul întunecat al sfârcurilor prin el. Ea respiră sacadat, în timp ce vârfurile tari zvâcneau de nerăbdare. De parcă i-ar fi citit gândurile, el se aplecă în față și își trecu limba peste un sfârc. Ea simți o avalanșă de senzații și se ridică pe vârfuri.

– Lucas, spuse ea gâtuit, apucându-l de umeri.

– Mmm. Atât de sensibilă. Am bănuit asta.

Apoi atât de lent, încât inima începu să bată nebunește, își duse degetele spre gâtul ei și îi desfăcu șnururile de la cămașa de noapte. Când începu să respire tot mai superficial, el își ridică privirea spre ea. În ochi i se citea o înțelegere la care nu se așteptase de la un bărbat atât de dur și de formidabil.

Se aplecă și o sărută scurt și tandru pe buze.

– Relaxează-te, draga mea. Voi avea grijă de tine. Îți promit.

Ea încuviință, încercând să îi zâmbească la rândul ei. Probabil eșuase lamentabil, pentru că el se opri.

– Ai încredere în mine, Phoebe? o întrebă calm, fără pic de iritare în glas.

Emana încredere și senzația că, atunci când făcea o promisiune, avea să se țină de ea. Dacă îi promitea că avea să îi poarte de grijă, așa avea să facă. Trupul ei se relaxă sub mâinile lui.

– Da, Lucas. Am încredere în tine.

O recompensă cu un zâmbet lent și seducător, care o făcu să își piardă mințile. Ea îi privi din nou mâinile cum terminară de desfăcut corsajul. Cu grijă, îi coborî cămașa peste umeri, peste brațe, peste sâni, împingându-i în cele din urmă materialul în jurul taliei. Îi simți mâinile bătătorite mângâindu-i pielea, atingând-o cu o venerație care o făcu să lăcrimeze.

– Ca smântâna și mătasea, murmură el. Am așteptat să te ating... Să te simt.

Ea îl privi, fascinată, cum își trece mâinile peste umeri, cum îi trasează contururile corpului, făcându-i pielea de găină.

– Iar aceștia, murmură el, trecându-și un deget peste unul din sânii ei. Atât de plini, de moi.

Îi atinse sfârcul cu un deget, frecându-l ușor. Acesta se strânse într-un mugur tare și plin de dorință. Gemu când fiorii de pe pielea ei se transformară în tremur de încântare.

El își ridică privirea-i pârjolitoare spre ea.

– Cum să nu îi vreau, Phoebe? Sânii tăi sunt atât de al naibii de frumoși, că m-aș putea înfrupta din ei ore întregi.

Ea rămase cu gura căscată. *Să se înfrupte din ei?* I se înmuiară genunchii, și trebui să se prindă de umerii lui ca să rămână în picioare.

Un râset răgușit răsună din gâtlejul lui, și Lucas se concentră din nou la sânii ei. Îi prinse cu mâinile lui mari și îi frământă până când ea își simți carnea tot mai sensibilă.

Și el insistă, îndeosebi asupra sfârcurilor. Trase ușor de ele cu vârfurile degetelor, apoi își trecu palmele bătătorite peste ele, de nenumărate ori. O ardeau din pricina senzațiilor, și simți un fior de plăcere aproape dureros de acut. Cu fiecare mângâiere, cu fiecare răsucire blândă, sfârcurile i se întăreau mai tare, se făceau mai trandafirii și atât de fierbinți, încât tânji după mai mult. Dar mai mult din ce anume?

„Mai mult din Lucas", auzi o șoaptă în mintea ei.

Suspină și se cutremură, iar sânii îi trepidară, ridicându-se și coborând în ritmul gâfâielilor ei. El mârâi și se aplecă să o sărute și apoi să o lingă pe unul din ei, chiar deasupra sfârcului. Când simți căldura umedă a limbii lui, i se înmuiară genunchii, iar el trebui să o sprijine cu coapsele.

– Lucas, gemu ea, implorându-l disperată.

El aproape că închise ochii când îi inspiră mirosul pielii, apoi își trecu obrazul aspru și țepos peste sfârcul ei. O străbătu o străfulgerare de senzație ce o străpunse până în adâncul ființei. Mușchii interiori părură să i se contracte, zvâcnind de o căldură lichidă.

– Vai, mie! icni ea, deschizând larg ochii.

El își ridică brusc privirea, prădalnic, cu pleoape grele.

– Îți place? întrebă el, cu o voce atât de profundă și de răgușită, încât o făcu să se încingă și mai tare. Îți place când fac asta?

Îi prinse cu degetele sfârcurile și trase ușor de ele până începură să o doară de dorință.

– Da, suspină ea, prinzându-se de umerii lui.

Îi simți mușchii ca niște bucăți de fier.

– Mai vrei? mârâi el.

O cotropi o senzație de dorință, care i se scurse prin vene. Chiar își dorea mai mult, mai mult din orice i-ar fi dăruit el. Era mai mult decât dorință. Era o nevoie care o încărca deodată cu o neliniște pe care doar el o putea domoli.

– Da, rosti ea gâfâind. Te rog, Lucas. Am nevoie de mai mult.

El scoase un zgomot masculin profund și își puse mâna pe dosul ei, împoldind-o în față. Apoi îi acoperi gura cu a lui, rapid și sigur, iar ea înțelese dintr-odată la ce se referise când vorbise despre *înfruptat*. Acum, îi sugea tare sfârcul, și în clipa următoare îl lingea cu limba-i fierbinte. O prinse cu o mână de fund, pentru stabilitate, dar și-o ținea și pe cealaltă ocupată, frământându-i un sân în timp ce i-l devora pe celălalt.

Phoebe se zvârcoli sub atingerea limbii lui, copleșită de senzații. Se simțea de parcă nu ar fi fost în apele ei și expusă în toate modurile posibile. Dar pe când se agăța cu disperare de frânturile de logică rămase, simți că Lucas avea să își țină jurământul. Avea să o țină în siguranță în brațele lui puternice, în timp ce ea se lăsa pradă sentimentelor care o cotropeau.

El își trecu limba peste sfârcul ei, apoi îl supse tare, atât de intens și de plăcut, încât o făcu să țipe. Înlemni, înspăimântată.

Lucas clipi și își ridică privirea spre ea. Îi văzu expresia și chicoti.

– Scumpa mea, e în regulă. E firesc să scoți sunete când îți place.

Ea se holbă la el neîncrezătoare, agățându-se cu sălbăticie de umerii lui lați.

– Dar, acum, toată lumea va ști întocmai ce facem.

– Ar fi dedus oricum. La urma urmei, este noaptea nunții noastre.

Ea gemu și închise ochii.

– Probabil mă crezi o tâmpită.

El își puse mâinile pe talia ei, mângâind-o.

– Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea zâmbi când auzi admirația autentică din vocea lui, chiar dacă nu deschise încă ochii.

– Cu adevărat?

El oftă dramatic, iar ea își deschise ochii și îl văzu zâmbind larg.

– Presupun că trebuie să te conving, nu-i așa? întrebă el.

Ea îl atinse pe obraz, iar el își întoarse fața și o sărută în palmă. Dragostea pe care i-o purta, atât de puternică încât îi tăia respirația, pulsa prin ea, împreună cu înțelegerea că și-l dorea acum mai mult decât își dorise vreodată ceva.

Întrucât avea nevoie de o clipă ca să își revină din emoția ce o lăsa fără răsuflare, Phoebe își înclină capul, prefăcându-se a se gândi serios la întrebarea lui. Ochii lui scânteiară, calzi, amuzați și cunoscători.

– Da, chiar cred că trebuie. De fapt, spuse ea cuprinsă de un entuziasm nesăbuit, ca soție a ta, insist să o faci.

El zâmbi larg, prădalnic.

– Scumpa mea doamnă, poruncește-mi doar.

Capitolul 18

Phoebe îl privea cu ochii mari în care se citeau diverse emoții contradictorii. Lucas văzu în ei un amestec înduioșător de nerăbdare și vulnerabilitate, împreună cu o porție mare de nesiguranță în profunzimile lor de culoarea vinului de Xeres. Era o combinație amețitoare, care stârnea în el o reacție amestecată de tandrețe și poftă. Îi jurase

că urma să aibă grijă cu ea, dar vintrele i se încleștaseră, iar mușchii îl ardeau de la efortul de a se abține.

Faptul că stătea între picioarele lui, goală până la brâu, nu îl ajuta deloc să se controleze. Trupul frumos al lui Phoebe, care se trezea pasional, ar fi pus la încercare disciplina oricărui bărbat. Și acum, îi cerea mai mult.

Era fericit să îi facă pe plac.

Cea mai dură, în afară de scula lui, avea să fie încercarea de a-și controla propria nevoie turbată de a o întinde pe spate, cu picioarele înfășurate în jurul lui, și de a o pătrunde, potolindu-și astfel o poftă nebună cum nu mai simțise vreodată. Dar nu i-ar fi făcut așa ceva. Delicată și inocentă, lui Phoebe nu i se spusese prea multe despre relațiile dintre bărbați și femei. Cel mai mult își dorea ca prima ei experiență sexuală să fie marcată de plăcere și încredere.

Privind-o acum, cu pielea înrourată și sfârcurile întărite de excitație, era încrezător că ea avea să se dovedească o elevă isteață. Iar lui Lucas cu siguranță avea să îi placă să îi predea lecțiile dragostei... fizice, bineînțeles. Era mai mult decât dispus să o învețe.

Ea își înclină capul, întrebându-se, probabil, cărui fapt i se datora tăcerea lui. El îi zâmbi, ca să o liniștească, și își trecu vârful degetului peste un sfârc rozaliu. Ea își mușcă buza, trăgând aer în piept, ceea ce îi ridică sânii moi într-un tremur perfect. Cerule, avea cei mai frumoși sâni pe care îi văzuse vreodată: albi și plini și cu sfârcuri roșii ca niște frăguțe. Fuseseră dulci și copți la gust, întocmai ca frăgușele, și abia aștepta să mai guste o dată din ei.

– Uită-te la tine, Phoebe, spuse el șuierat, în timp ce dorința îi zvâcnea în vene. Atât de încântătoare. Abia aștept să pătrund în tine.

Ea își rotunji gura, surprinsă.

– Și eu... Și eu vreau asta, Lucas, îi răspunse ea șovăielnic.

El râse ușor. Iubita lui încerca din răsputeri să îi fie pe plac, dar nu era convins că era pregătită pentru asta. Intenționa ca mai întâi să îi provoace plăcere, să o facă să se cutremure de pasiune în timp ce ajungea pentru prima oară pe culmi.

– Curând, iubire, murmură el. Ține-te bine de mine. Orice s-ar întâmpla, nu îți da drumul.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar își înfipse bine degetele în umerii lui. Își îndreptă propriii umeri zvelți, pregătindu-se pentru orice ar fi avut el de gând să facă. Mișcarea aceea ușoară îi ridică sânii. Pofta îi dădu târcoale când îi văzu, și știu că avea să vină o vreme

când avea să se joace îndelung cu sânii ei delicioși, făcând-o să ajungă la extaz doar din atât.

Dar nu în seara aceasta. În seara aceasta, avea să o revendice drept soția lui.

Cu tandrețe, îi trase cămașa de noapte adorabil de simplă din jurul taliei și o lăsă să cadă pe podea. Auzi cum i se tăie răsuflarea și o văzu îmbujorându-se dinspre piept spre gât și până la obraji. Fiecare instinct masculin pe care îl avea toarse de satisfacție, și Lucas se simțea extrem de încântat de inocența ei. Mintea lui rațională știa cât de ridicol era, dar Phoebe nu îl făcea să se simtă câtuși de puțin rațional.

Îi măsură din priviri talia subțire, abdomenul plat și șoldurile delicioase. Phoebe a lui era zveltă, dar avea totuși curbe de femeie. Își coborî privirea spre cuibul de bucle dintre picioarele ei, întunecoase și mătăsoase ca blana de nurcă, apoi îi cuprinse fundul cu palma, desfătându-se cu formele de care se putea bucura acum.

Ea își supse buza de jos plină, iar mădularul lui erect apăsă plin de dorință prohabul pantalonilor. Curând, avea să își domolească acea durere în căldura ei virginală, dar momentan avea să îi placă să îi pregătească pasajul strâmt pentru a-l primi.

Își duse cealaltă mână spre dosul ei, frământând globurile mici și ferme cu o presiune lentă, ritmică. Ea făcu un pas mic înspre el, fluturând din gene de plăcere. Mișcarea ei îi apropie sânii de gura lui. Neputând să se împotrivească, îi supse unul din vârfurile mici și tari. Închise dinții în jurul lui, mușcând-o ușor de tot. Ea icni, înfigându-și unghiile în cămașa lui. Și asta îi plăcu. Era convins că Phoebe avea să facă la fel și când aveau să fie amândoi goi, iar el avea să fie satisfăcut să se lase însemnat de ea.

O ținu strâns, lingând-o și tachinând-o după bunul plac, făcând-o să își piardă lent mințile. Ea tremură în strânsoarea lui și scânci de mai multe ori scurt și fierbinte. Îi simțea sfârcul țeapăn și tare în gură, și totuși la fel de mătăsos și de neted precum o perlă. Nu mai pipăise și nu mai simțise vreodată ceva mai delicios de-atât, iar tentația de a zăbovi era acută.

Dar, după ce mai supse o dată tare, își desprinse gura. Phoebe gemu și se legănă pe picioare. Își lăsă capul pe spate, iar părul des i se revărsă peste umeri, ca un râu de abanos lucios în lumina strălucitoare a focului. Era imaginea perfectă a unei femei care se abandonă seducției și pasiunii.

Și totuși, inocența ei esențială încă lucea în jurul ei. Lucas nu ar fi confundat niciodată pasiunea ei care înflorea cu desfrâul. Pasiunea lui Phoebe era la fel de pură ca femeia însăși și la fel de sinceră. În inocența și încrederea ei, nu îi ascundea nimic, și îi captiva inima într-un mod pe care nu îl mai crezuse posibil. Părea un fel de miracol, și nu neapărat unul care îl încânta.

O stabiliză, înfrânându-și propriile sentimente turbulente. Nu voia să tulbure apele deja complexe ale relației lor cu emoții nestatornice. Nu în seara aceasta, oricum, și nicicând altcândva, dacă se putea. Cu ea își dorea simplitate, nu nevoile și obsesiile chinuite care însoțeau prea adesea sentimentul pe care alți bărbați îl numeau dragoste.

Ea deschise ochii.

– De ce te oprești?

El râse răgușit.

– Nu am de gând să mă opresc.

O cuprinse pe după gât cu mâna, o trase în jos și o sărută ușor.

– Ești pregătită? mârâi el fără să își desprindă gura de a ei.

Ea oftă de plăcere.

– O, da. Sunt foarte pregătită pentru mai mult, Lucas.

Apoi deschise brusc ochii când își dădu seama ce spusese. Tresări, dar, când îl văzu zâmbind larg, râse stânjenită.

– Sincer. Mă faci să spun cele mai ridicole lucruri.

O împinse ușor în sus, poziționând-o cu grijă între genunchii lui.

– Nu sunt ridicole, iubire. Ci ispititoare. Apoi își strecură mâinile între coapsele ei netede ca mătasea și o înghionti să le desfacă. Depărtează-ți picioarele, o îndemnă el.

Ea se făcu roșie ca focul, dar îl ascultă. Lucas nu știa dacă se înșela, dar i se păru că vede un zâmbet slab, însă nerăbdător curbându-i buzele.

O mângâie cu mișcări circulare pe interiorul coapselor, sporindu-i nerăbdarea. De fiecare dată, o mângâie tot mai sus, apropiindu-se tot mai mult de pliurile ei ademenitoare. Când mușchii începură să îi tremure delicat, își duse o mână înapoi pe fundul ei, pentru sprijin. Phoebe reacționă atât de puternic la atingerea lui, încât se temea că avea să se prăbușească pe podea când urma în sfârșit să o pătrundă adânc.

După câteva momente în care se jucă în tihnă cu ea, își trecu în sfârșit o mână printre pliurile exterioare ale cărnii ei deja umede. Ea tresări și se agăță de umerii lui, oferindu-i pretextul perfect

ca să îi sărute sânul ce sălta chiar în fața lui. În timp ce îi supse din nou un sfârc, își strecură ușor mâna printre pliurile moi. Când atinse cu vârful degetului mugurele mic și tare dinăuntru, ea se arcui, ridicându-se pe vârfurile picioarelor, de parcă ar fi fost trăsnită de fulger.

– Lucas!

El își înălță capul și o privi în ochi. Îi avea larg deschiși, pupilele îi erau dilatate și obrajii roșii. Îl privea, aparent șocată de senzațiile ce îi asaltau trupul. Expresia ei de mirare, atât de inocentă și totuși atât de senzuală, îi străfulgeră vintrea. Cerule, mai că ajungea la extaz doar privind-o.

– Îți place? bombăni el, tărăgănând o mângâiere prin miezul ei umed și fierbinte.

Ea icni, și pleoapele îi deveniră grele.

– Așa... Așa cred.

Lucas găsi din nou mugurul mic și încordat și îl frecă ușor. Ea își strânse inconștient coapsele în jurul mâinii lui.

– Nu, iubire, murmură el și o îndemnă din nou să desfacă picioarele. Vei simți mai mult dacă rămâi deschisă pentru mine.

Ea suspină tremurător, dar, fără să mai fie nevoie ca el să o îmboldească, își desfăcu mai larg picioarele. Inima lui începu să îi bată mai repede când văzu cum îl asculta, intensificându-i propriile nevoi. Cu o mână tremurătoare, o mângâie, trecându-și degetele peste nodul încordat ascuns printre cârlionții ei umezi.

Phoebe închise ochii și începu să se împingă în mâna lui. Cu cealaltă mână, el îi cuprinse fundul și apoi intensifică ritmul, împingându-și podul palmei în mugurele ei tare. Ea se smuci și strigă din nou, dar el o ținu strâns, nefiind pregătit să o lase să termine.

– Lucas, bâigui ea. Te rog!

Își coborî mâinile de pe umerii lui pe brațe și îl strânse tare. În timp ce îi călărea mâna, sânii ei delicioși tremurau în fața lui. Voia să îi lingă și să îi sugă după pofta inimii, dar își dorea și mai mult să îi vadă chipul frumos când avea să atingă apogeul.

– Ce, Phoebe? mârâi el. Ce vrei?

– Vreau... Vreau mai mult. Atinge-mă mai apăsat, îngână ea, gâfâind cu disperare.

El râse aspru, de parcă nu ar fi fost râsul lui. O prinse cu putere, ținând-o locului, în timp ce își strecură două degete în teaca ei fierbinte și umedă. Mușchii i se contractară în jurul degetelor lui, și ea încercă să se ridice din nou pe vârfurile picioarelor.

– Of, of, icni ea, închizând ochii.

Lucas se jucă așa cu ea preț de câteva momente, chiar dacă, doar privind-o, simțea o poftă chinuitoare. Dar era prea frumos ca să îi pună capăt. Îi simți trupul tremurându-i din pricina orgasmului care se apropia, iar pielea îi era transpirată de pasiune. Carnea ei lucioasă și fierbinte părea să se topească în jurul mâinii lui în vreme ce el dezmierda moliciunea ei umedă. Acum, în timp ce își înfigea două degete în teaca ei, ea încerca să se împingă în el, căutând orbește eliberarea.

Sosise momentul.

Își retrase dintr-odată mâna, iar ea deschise brusc ochii. Dură o clipă până reuși să se concentreze, dar apoi se holbă la el, confuză.

– Lucas, se tângui ea, părând îndurerată. De ce te oprești?

– Pentru că vreau să te uiți la mine. Ține-ți ochii deschiși, iubire.

Ea își mușcă buza și își înclină șoldurile. Când el îi atinse cu palma mugurul mic și tare, ea icni din nou și dădu să închidă ochii.

– Ține-i deschiși, Phoebe, îi ceru el.

Ea respiră adânc și îl fixă cu privirea. Ochii îi străluceau de o cunoaștere senzuală proaspăt descoperită, și îi zâmbi dulce și fierbinte.

– Cum spui tu, Lucas, șuieră ea.

Mădularul i se smuci de o nerăbdare lacomă, iar el râse ușor. Pătrunse din nou cu degetele în pasajul ei ud, vârându-le adânc. În timp ce le înfigea în ea, își freca podul palmei de mugurul ei. Ea se împinse în el, iar de data aceasta o lăsă pe ea să controleze mișcarea. În timp ce o privea, trupul i se aprinse de o nevoie chinuitoare. Carnea ei roz lucioasă părea să se deschidă în jurul mâinii lui, umflându-se de entuziasm. Răsuflarea i se tăie, și știu că se afla chiar pe muchie.

O apucă strâns de fund și o pătrunse cu două degete, de mai multe ori, apăsând-o în același timp cu degetul mare. Phoebe îl prinse de umeri, își arcui spatele și își luă zborul spre extaz. Pasajul i se contractă în jurul degetelor lui, și ea se cutremură, găsindu-și eliberarea. Lucas o ținu strâns și își încleștă dinții, străduindu-se să își controleze reacția. Avea de gând să termine în ea, nu să se facă de râs în noaptea nunții.

O coborî cu blândețe, în timp ce ea tremura, eliberată. După câteva momente lungi, se liniști în sfârșit, și simți cum tensiunea din membrele ei dispare, înlocuită de o relaxare tremurătoare. Când genunchii începură să i se înmoaie, el îi cuprinse cu brațul și o ridică în poala lui.

Ea se prăbuși în brațele lui, suspinând lung. Mădularul lui se trezi, și avu impresia că avea să îi explodeze capul, dar senzațiile nu fuseseră niciodată mai intense decât atunci când își ținea strâns soția în brațe. Ea se cuibări la pieptul lui, apucându-i gingaș cămașa, în timp ce își sprijini cealaltă mână pe sâni. Era îmbujorată și zâmbea ușor. Părea satisfăcută și foarte mulțumită.

O sărută pe tâmpla-i umedă.

– Ți-a plăcut, iubire?

Ea oftă tremurat.

– Sincer, Lucas, a fost extraordinar. Ar fi trebuit să îmi spui despre asta înainte să începem. Nu aș fi fost nici pe departe așa emoționată.

El clătină din cap, mirat. Îi ținu trupul aproape în timp ce se ridică. Ea protestă puțin, dar se liniști curând.

– Nu se numără printre lucrurile pe care un bărbat ar vrea să le discute cu logodnica lui, spuse el sec.

– Hmm. Ei bine, poate ar trebui, răspunse ea gânditoare. Ar putea duce la mai puțină confuzie și neliniște. Cel puțin din partea miresei.

El o purtă spre pat.

– Cu siguranță le voi spune asta tuturor tinerilor care mă vor întreba ce să facă în noaptea nunții.

Ea pufni.

– Acum, mă tachinezi.

El râse și o întinse pe pat, pe grămada mare de perne. Ea sări puțin, se ridică și se încruntă la el.

– Ce nepoliticos, îl mustră ea, deși el își dădea seama că încerca să se abțină să râdă.

Se sprijini de stâlpul patului și o cercetă o clipă cu privirea. Arăta de-a dreptul ispititor, goală pe cearșafurile albe și cuvertura de culoarea vinului. Pielea îi lucea sidefată, părul închis la culoare i se revărsa pe pernă, și putea vedea chiar și carnea dulce și roz ițindu-se de sub cârlionții dintre coapsele ei.

Dar zâmbetul și strălucirea din ochii ei îl fascinau. În timp ce se holbau unul la celălalt, văzu în privirea ei amuzament și dorință intensă și, Cerule mare, o dragoste la fel de pură și de frumoasă precum trupul ei.

Inima i se strânse din pricina unei emoții devastatoare pe care nu o simțise de multă vreme.

– Phoebe, spuse el aspru, căci gâtlejul i se uscase dintr-odată, nu mai pot aștepta.

Ea își înclină capul și îi zâmbi nedumerită.

– Nu îmi dau seama de ce ar trebui să aștepți.

De atât avu nevoie. În câteva clipe, își smulse hainele de pe el și se lăsă peste ea, apăsându-i trupul slab în saltea. Ea îl cuprinse cu brațele, și el își vârî limba în gura ei, sorbind din cel mai dulce sărut pe care îl cunoscuse vreodată. Mintea îi vâjâia, iar pofta îi răbufnea prin corp și prin creier, atât de acută, încât ar fi putut să jure că bătăile se auzeau din afara minții lui, nu dinăuntrul ei.

Phoebe își puse brusc pumnii mici pe umerii lui și îl împinse cu toată puterea, desprinzându-se din sărut.

– Lucas, șuieră ea. Oprește-te!

El clătină din cap nerăbdător și își coborî din nou gura spre a ei, dar ea își vârî mâna între ei, așa că sfârși prin a o săruta pe palmă.

– Lucas, oprește-te. Pare a fi cineva la ușă.

Înlemni, înțelegând în sfârșit că bătăile se auzeau într-adevăr din afara minții lui, la ușa din față, din câte se părea. Și, oricine ar fi bătut la ușă, era al naibii de grăbit. Prostul dracului bătea cu un băț în ușa masivă de stejar.

Mârâi și își lăsă capul pe pernă, încercând să ignore nerăbdarea care îi zvâcnea în corp.

– La naiba! Îl ucid. Oricine mi-ar bate la ușă, în noaptea nunții, e ca mort.

Capitolul 19

Sprijinit în coate, Lucas se holba la ea, cu fiecare mușchi rigid de neîncredere și frustrare. Phoebe îi împinse încă o dată pieptu-i masiv, încercând să se retragă de sub el. I se părea o idee proastă să fie prinsă goală sub un bărbat masiv aflat pe punctul de a-și pierde cumpătul.

Bătăile puternice în ușă îi alungară rămășițele uimirii senzuale. Lucas dezlănțuise forțe necunoscute și delicioase în trupul ei. O făcuse cu blândețe și cu iscusință și, era convinsă, cu o afecțiune plină de tandrețe. Dar tandrețea lui dispăruse acum, victima faptului că fuseseră întrerupți prematur.

O agita schimbarea aceasta rapidă.

– Lucas, te rog să te dai de pe mine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

El clipi, holbându-se la ea de parcă ar fi fost o străină. Apoi făcu o grimasă.

– Iartă-mă. Nu am vrut să te înspăimânt.

– Înțeleg, dar tot aș fi recunoscătoare dacă m-aș putea ridica.

El mârâi și se rostogoli într-o parte, apoi se ridică pe marginea patului. Ea se vârî sub cearșafuri, ceea ce îl făcu pe soțul ei să îi arunce o altă privire iritată.

– Phoebe, nu va da nimeni buzna peste noi.

Ea își trase cearșafurile până la gât.

– Îmi este rece, răspunse ea cu demnitate.

Lucas sări în picioare, părând tot mai morocănos. Deloc surprinzător, deși își dorea să nu se mai uite urât la ea. Doar nu era vina ei că fuseseră întrerupți. Bătăile la ușă se opriră în sfârșit, dar fură înlocuite o clipă mai târziu de voci răstite. Lucas se îmbrăcă și se duse cu pași apăsați spre ușă.

– Ce ai de gând să faci? izbucni ea.

El o privi mirat.

– Voi vedea cine încearcă să îmi dărâme ușa. Rămâi aici. Mă întorc imediat ce scap de nebunul care a avut îndrăzneala să îmi strice noaptea nunții.

Ușa se trânti în urma lui, ecoul ei răsunând în odaie.

„Vai, mie!" Phoebe dădu la o parte așternuturile și își adună degrabă hainele de pe podea, tremurând în timp ce își trase cămașa de noapte peste cap. Din foc rămaseră doar tăciunii, iar, în lumina spasmodică a lumânărilor, odaia era rece și posomorâtă și părea la fel de murdară și de răvășită ca ea.

Își îmbrăcă degrabă halatul și își luă papucii de casă. Când trecu prin fața măsuței de toaletă, își zări reflexia în oglindă. Se opri împleticindu-se și se holbă. Arăta întocmai ca o femeie care fusese tăvălită, căutși de puțin prezentabilă.

Își împleti rapid părul într-o cosiță și scoase un șal de lână gros din cufere. Și-l puse pe umeri și mai aruncă o privire în oglindă. Chiar dacă nu avea să impresioneze pe nimeni, măcar se acoperise cât să arate respectabil. Ținând cont de larma care se auzea acum de la parter, nu mai avea nici o secundă de pierdut.

Deschise cu putere ușa grea și străbătu rapid coridorul întunecos. În graba ei, uitase să ia o lumânare. Un sfeșnic mic se afla pe o masă

la capătul coridorului, lumina lui abia penetrând întunericul de la etaj. Vocile furioase de la parter, din antreu, se auzeau, în schimb, cu o claritate alarmantă.

Când ajunse în capătul scărilor vechi, se opri brusc. La parter era un haos desăvârșit. Slujitorii, majoritatea în cămăși de noapte, se învârteau prin încăpere, vorbind tare, agitați. Câțiva bărbați cu pălării și mantale se aflau dincoace de ușile masive de la intrare, uitându-se urât la locatarii conacului. Unul dintre ei, evident liderul lor, vorbea cu Lucas, care părea furios.

Lui Phoebe i se strânse stomacul când văzu că intrușii erau înarmați. Stăteau în spatele liderului lor, evident agitați și tulburați de atmosfera din jurul lor. Ei i se puse un nod în gât, dar coborî degrabă scările și se alătură slujitorilor care se învârteau pe acolo. Câțiva se întoarseră spre ea, vorbind cu toții în același timp și atât de tare, că abia de pricepu ceva. Maggie, îmbrăcată în cămașa ei de noapte de un roșu aprins și cu boneta de noapte atârnându-i strâmb pe cap, se ivi lângă ea.

– Of, milady, contrabandiști, chiar aici, la Mistletoe Manor. Jur că am să mor de frică, strigă ea dramatic.

Phoebe o privi cu gura căscată.

– Bărbații aceștia sunt contrabandiști? Îndrăznesc să vină la conac?

Maggie clătină viguros din cap, ceea ce îi făcu boneta să îi coboare și mai tare, dezvelindu-i capul plin de moațe.

– Nu, milady. Insul care vorbește cu Excelența Sa este ofițerul de impozitare, iar aceia sunt oamenii lui. Urmăreau un grup de contrabandiști care au venit drept pe moșie. Se înfioră teatral. Cine ar fi crezut că aveam să dăm peste astfel de incidente îngrozitoare aici, la țară? Ba încă din prima noapte!

Phoebe aruncă o privire rapidă prin încăpere. Spre deosebire de Maggie, ceilalți slujitori nu păreau deloc amuzați. De fapt, păreau a fi în diverse stadii de îngrijorare și spaimă, iar câteva dintre fetele mai tinere păreau pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Doamna Christmas și domnul Christmas stăteau chiar în spatele lui Lucas, uitându-se îngrijorați și neliniștiți când la el, când la ofițerul de impozitare.

În timp ce își croi cu blândețe drum printre slujitori, încercând să îi liniștească, simți că oamenii din antreu erau într-adevăr alarmați, și nu doar pentru că ofițerii legii le bătuseră la ușă în toiul nopții. Ceva părea ciudat; nu găsea un cuvânt mai potrivit. Frica pătrunsese

noaptea în conac. O putea vedea pe chipurile palide ale servitorilor și în privirile îndârjite și bănuitoare ale bărbaților responsabili cu impozitarea. Ajunse în sfârșit în spatele lui Lucas. Acesta o observă doar când bărbatul cu care vorbea se întrerupse și se holbă la ea. Când se uită peste umăr și îi întâlni privirea, Lucas miji ochii, iar gura i se strânse într-o linie subțire.

– Parcă ți-am spus să aștepți sus.

Phoebe își înăbuși impulsul de-a se zbârli când îi auzi tonul.

– Cum toată lumea din conac a găsit de cuviință să coboare, mi s-a părut potrivit să mă alătur și eu, răspunse ea cu blândețe.

Lucas înjură.

– Cerule, asta mai lipsea. Chiar nu mă ascultă nimeni în locul ăsta nenorocit?

Cuvintele lui o durură, dar reuși să își păstreze cumpătul. Soțul ei era supărat și frustrat, și, dacă ea ar fi făcut o scenă acum, ar fi reușit doar să înrăutățească lucrurile. Trebuia să domolească furia ce se învolbura în jurul lor înainte să se transforme în ceva mai urât.

– Milord, spuse ea cu voce limpede și răsunătoare, poate binevoiești a mă prezenta domnului. Aș vrea să înțeleg cu ce îi putem fi de folos.

Lucas își strânse buzele, și, preț de o clipă îngrozitoare, ea crezu că avea să refuze. Dar apoi încuviință scurt din cap.

– Acesta este domnul Harper, ofițerul vamal districtual. Domnule Harper, dumneaei este soția mea, Lady Merritt.

Domnul Harper, care părea un om rezonabil, făcu o plecăciune decentă.

– Excelență, vă rog să îmi iertați sosirea nedorită. Regret profund, dar nu puteam amâna.

– Probabil că e o chestiune foarte importantă de ați considerat necesar să ne perturbați liniștea la ora aceasta atât de târzie, răspunse Phoebe pe un ton plăcut.

Bărbatul îi privi rapid veșmintele, căindu-se.

– Mă iertați. Nu știam că Excelența Sa se întorsese de la Londra când v-am tulburat odihna.

– Nu pare o scuză bună pentru că ați dat buzna, spuse Phoebe cu grijă, asigurându-se că, din pricina emoțiilor, nu avea să folosească vorbirea simplistă a quakerilor. Vă voi crede pe cuvânt, dar insist ca oamenii dumneavoastră să își coboare armele. Vă aflați în antreul unui lord englez, nu pe câmpul de luptă.

Domnul Harper ezită, privind rapid prin jur, de parcă s-ar fi așteptat ca vreunul dintre servitori să scoată un pistol în orice clipă. Lucas ridică imperios dintr-o sprânceană.

– Ai auzit-o pe Lady Merritt, domnule Harper. Pot garanta pentru siguranța oamenilor tăi, oricât de nesupuși ar fi, spuse el sarcastic.

Domnul Harper avu bunul-simț să se îmbujoreze și le porunci încet oamenilor să își coboare armele. În timpul acesta, Phoebe se întoarse spre menajeră.

– Doamnă Christmas, vă rog să îi trimiteți pe slujitori înapoi în pat. Nu avem nevoie de serviciile lor.

Doamna Christmas dădu să spună ceva, încrucișându-și răzvrătită brațele peste pieptul ei amplu. Phoebe se încruntă.

– Este vreo problemă?

– Doar că va fi un miracol de nu vom fi uciși cu toții în paturile noastre, la cum se trage pe aici, spuse ea.

Phoebe tresări și îl apucă pe Lucas de mâneca de la cămașă.

– S-au tras focuri de armă? A fost cineva rănit?

El îi aruncă din nou o privire nerăbdătoare.

– Toată lumea, inclusiv tu, ar trebui să meargă la culcare. Mă voi ocupa eu de această situație.

Phoebe își puse mâinile în șold, moment în care șalul îi alunecă de pe umeri. Din nefericire, aceasta îi făcu pe domnul Harper și pe oamenii acestuia să se holbeze din nou la ea și la cât de dezbrăcată era. Lucas inspiră tăios și se puse în fața ei. Postura lui rigidă fu un avertisment fără echivoc pentru toți bărbații din antreu.

Phoebe mârâi, își înșfăcă șalul și îl strânse mai tare. Se îmbujoră jenată, dar nu avea să se lase descurajată. Se duse spre Lucas și îl atinse pe braț.

– Te rog să îmi spui dacă a fost cineva rănit.

– Nu am idee, se răsti el.

O voce jalnică se desprinse din grupul restrâns de bărbați.

– Eu am fost împușcat în braț, milady, zise un bărbat. Și doare ca naiba.

Domnul Harper îl privi enervat.

– E doar o julitură, Williams. Voi trimite după chirurg după ce ne vom fi terminat căutarea.

De data aceasta, Phoebe chiar se zbârli.

– Un om a fost împușcat și vă așteptați să stea pur și simplu acolo și să sângereze pe podeaua mea? Nu prea este o purtare demnă de un creștin, domnule.

– Phoebe, mârâi Lucas, nu te băga!

Ea îl ignoră, uitându-se la menajeră și la majordomul de lângă ea.

– Doamnă Christmas, trebuie să ne îngrijim de rănile omului. Vă rog să cereți să fie făcut focul în... Ezită, dându-și brusc seama de cât de puține știa despre casă.

– Aș sugera în birou, milady, spuse domnul Christmas morocănos.

– Prea bine. Vă rog să faceți focul în birou, și aprindeți și câteva sfeșnice cu lumânări.

Lucas oftă obosit, ca și când ar fi renunțat la orice speranță pentru restul nopții. Ea îi înțelegerea frustrarea, dar nu prea putea să facă mare lucru până nu aveau să restabilească ordinea, să se îngrijească de răni și să îi trimită de-acolo pe domnul Harper și pe oamenii lui.

Îi dădu rapid câteva ordine doamnei Christmas. Menajera încuviință din cap fără tragere de inimă și dispăru după ușa ce ducea spre bucătărie. Phoebe se întoarse din nou spre bărbatul rănit, un individ corpolent și voinic care îi zâmbi timid, cu dinți strâmbi. Măcar el părea destul de inofensiv.

– Domnule... Williams, ați zis? Vă rog să veniți în birou.

Bărbatul înaintă, dar domnul Harper ridică mâna, oprindu-l.

– Milord, spuse el, trebuie să vă cer din nou să ne permiteți să cercetăm locul, cu precădere pivnițele. Contrabandiștii s-au refugiat, foarte probabil, într-una dintre clădirile conacului.

– Este o acuzație gravă, îi răspunse Lucas cu duritate. Ce dovadă ai, omule?

Phoebe se înfioră când îi auzi tonul neîndurător, dar trebuia să recunoască meritele domnului Harper. Acesta nu se trase înapoi din fața lui Lucas.

– Pentru că altminteri nu ar fi reușit să scape, milord. I-am surprins. Și-au aruncat încărcătura și au luat-o la goană, dar eram pe urmele lor. Apoi prin preajma acestei case, au dispărut. De parcă s-ar fi evaporat. Domnul Harper mai aruncă o privire bănuitoare prin antreu. Este singura explicație rezonabilă. Trebuie să existe un tunel sau o pivniță ascunsă pe aici, pe undeva.

În timp ce Lucas se încrunta ascultându-l pe domnul Harper, domnul Christmas intră grăbit în antreu, mișcându-se cu destul de mult zel.

– Biroul este gata, Lady Merritt, spuse el, cu răsuflarea ușor întretăiată.

Domnul Harper păru pregătit să își reitereze cererea, dar Lucas îi făcu semn să tacă.

– Ajunge, Harper! Nu intenționez să te las să îmi scotocești prin casă la ora asta târzie. Este îndeajuns de rău că soția mea trebuie să își petreacă noaptea nunții îngrijind răni de glonț, spuse el, privind-o iritat pe Phoebe. Să fiu al naibii dacă voi adăuga la asta o căutare de contrabandiști. Se uită la grupul de bărbați, apoi din nou la ofițer. Harper, majordomul meu, îi va duce pe oameni la bucătărie, să se încălzească. Însă nu vor ieși din încăperea cu pricina. Ai înțeles?

Era evident că domnul Harper înțelesese avertismentul, așa că încuviință din cap, reticent.

– Bine, spuse Lucas. Poți veni în birou cu mine, în timp ce soția mea se va îngriji de rănile omului tău. Mi-ar plăcea o explicație mai bună decât ce am primit până acum. Se uită în jos la Phoebe. Ești de acord, milady? întrebă el pe un ton sardonic.

Ea se îmbujoră.

– Da, milord. Mulțumesc.

O luă de mână și o trase înspre birou, fără să se sinchisească să vadă dacă ceilalți îl ascultau sau nu. Bineînțeles că aveau să îl asculte. Când Lucas vorbea pe tonul *acela*, toată lumea îl asculta. Străbătu antreul cu mers apăsat, iar Phoebe aproape că trebui să o ia la fugă ca să țină pasul cu el. Când ajunseră înăuntru, oftă. Era evident că acum se controla, dar nu o păcălea. Îi obținuse cu greu colaborarea, și cu siguranță avea să plătească scump pentru ea.

O conduse în birou, una dintre numeroasele încăperi pe care Phoebe încă nu le văzuse. Arăta bine, deși era limpede că nu mai fusese renovat de câțiva ani. Dar pereții, zugrăviți într-o nuanță de verde pal, creau un fundal potrivit pentru mobilierul masculin. Un birou mare se zărea în fața unei ferestre cu firidă. Pe suprafața lui lustruită, se afla o colecție mică de globuri. Iar două dulapuri grele, pline cu obiecte de anticariat, străjuiau căminul. Văzu câteva rafturi încastrate pline cu cărți și fotolii comode răspândite prin încăpere la întâmplare. Părea un loc plin de pace, ceea ce îi aminti lui Phoebe de seninătatea tihnită din biblioteca unchiului Arthur din reședința Stanton.

Lucas o trase înspre șemineul dinspre care se simțea o căldură bine-venită. Se aplecă spre ea.

– În regulă, Doamnă Soție, murmură el. Fă ce trebuie să faci și apoi du-te înapoi sus. Scena aceasta ridicolă s-a lungit îndeajuns.

Ea își strânse buzele, enervată de faptul că el o trata cu superioritate. Lucas își coborî privirea spre ea. Din ochi i se scurgea furie, dar aceasta fu înlocuită rapid de frustrare. O sfârșeală dezolantă

i se creionă pe trăsăturile-i colțuroase, iar cuvintele tăioase care îi stătuseră pe limbă lui Phoebe dispărură.

– Da, Lucas. Mă voi mișca pe cât pot de repede, spuse ea încet.

El zâmbi slab, dar privirea îi rămase sumbră și vigilentă. Apoi îi făcu semn bărbatului rănit să se apropie de foc și se duse să discute cu domnul Harper. Ciudat, dar lui Phoebe i se păru că el o abandona.

Alungă acest sentiment incomod, în timp ce ea și doamna Christmas îl ajutară pe domnul Williams să își dea jos mantaua, menajera bodogănind în tot acest timp, și să îl așeze pe unul dintre fotoliile cu brațe din fața șemineului. Pielea veche pârâi amenințător când bărbatul se așeză.

Îi zâmbi lui Phoebe, căit, în timp ce ea îl ajută să își suflece mâneca.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă ajutați, milady. E o noapte al naibii de rece ca să fii împușcat.

– Nu ai fi fost împușcat dacă ai fi rămas acasă, în loc să alergi după fantome în întuneric, nu-i așa? se răsti doamna Christmas.

Phoebe îi aruncă o privire, surprinsă de animozitatea din vocea menajerei. Nu îi era deloc caracteristic.

– Fantomele nu trag cu pistoale și nu aruncă lăzi de brandy franțuzesc în mijlocul câmpului, interveni domnul Harper. Menajera roși. Domnul Christmas interveni, mișcându-se din nou cu o promptitudine surprinzătoare.

– Poftim niște cârpe în plus, milady, spuse el, vârându-i câteva prosoape în mână.

Phoebe le luă, observând că majordomul clătină ușor din cap către verișoara lui. Doamna Christmas își strânse buzele, de parcă și-ar fi înghițit cuvintele. Doar Phoebe păru să observe tăcerea stranie dintre cei doi verișori. Lucas și domnul Harper se mutaseră deja în colț, începând o discuție înceată, dar intensă.

Phoebe ignoră toate acestea și se concentră din nou asupra domnului Williams. Lucas avea dreptate. Cu cât bărbații plecau mai repede din conac, cu atât mai bine. Slujitorii ascundeau ceva. Nu știa dacă pe contrabandiștii în sine sau doar faptul că știau ce se petrecuse. Dar, dacă ar fi avut loc o percheziție în seara aceea, cu siguranță ar fi dus la și mai multe probleme și poate chiar la mai multă violență.

Refuza categoric să își înceapă căsnicia cu vărsare de sânge în casa ei.

Din fericire, domnul Williams fusese doar julit pe antebraț. Lui Phoebe îi luă doar câteva minute să curețe rana, să îl ungă cu o alifie tămăduitoare adusă de doamna Christmas și să îi pună un bandaj.

– Excelent, milady. Bărbatul corpolent îi zâmbi larg. Mă îndoiesc că un chirurg s-ar fi descurcat mai bine. Când am auzit împușcăturile, am crezut că atât mi-a fost.

Ea îl privi dezaprobator.

– Cine a tras primul, domnule Williams? Contrabandiștii sau oamenii domnului Harper?

– Ah... Noi, milady.

– Și dumneata ai fost implicat personal în acest schimb de focuri? întrebă ea, nereușind să își înăbușe furia.

Domnul Williams aruncă o privire surprinsă spre doamna Christmas, dar menajera tăcu, neîndurătoare. Apoi privi îngrijorat spre superiorul lui, care era în continuare prins în discuția cu Lucas, după care răspunse:

– Am tras doar un foc de avertizare, milady. Nu e ca și cum aș fi vrut să nimeresc pe cineva. Serios că nu.

Ea îi scutură haina, iar el se ridică stângaci.

– Toți cei care scot sabia de sabie vor pieri, domnule Williams, spuse ea. Vă sugerez să luați aminte la sfatul acesta înainte să fie prea târziu.

– Da, milady. Voi încerca să îmi amintesc. Apoi bolborosi o mulțumire, își luă haina și ieși din încăpere.

Lucas ridică privirea.

– Ai terminat? Bine. Acum, te rog să te întorci în dormitor.

Ea clătină din cap.

– Doar după ce îmi spui ce s-a întâmplat în seara aceasta.

– Nu sunt prea multe de spus, zise el nerăbdător. Sunt câteva rute vechi de contrabandă pe moșie. Nu au mai fost folosite de multă vreme, dar domnul Harper îmi zice că un grup local a început să le utilizeze din nou.

Phoebe se încruntă.

– Adică localnici?

Domnul Harper încuviință din cap.

– Da, milady. Sunt convins că unii dintre săteni sunt implicați.

– De ce ar face așa ceva? întrebă ea.

– Pentru că nu au de muncă, milady, interveni doamna Christmas cu ardoare. Abia de le ajunge să trăiască de azi pe mâine, darămite

să hrănească o familie. Îndeosebi după război și acum că soldații se întorc acasă.

– Se prea poate, zise Lucas sever, dar zilele acelea s-au dus. În conacul meu va fi restaurată ordinea, și orice bărbat cinstit care vrea o slujbă va găsi una aici.

– Și cum rămâne cu cei necinstiți? întrebă domnul Harper provocator.

Chipul lui Lucas împietri.

– Dacă îi găsesc pe moșia mea, poți fi sigur că îi voi preda legii.

Domnul Harper încuviință din cap.

– Prea bine, milord. Dar trebuie să vă avertizez că sunt periculoși.

– Vor descoperi că eu sunt mult mai periculos. Nu voi permite contrabandiști pe moșia mea. Niciodată.

Lui Phoebe i se strânse stomacul din pricina violenței pe care o insinuau vorbele soțului ei. Lângă ea, doamna Christmas scoase un sunet încet de suferință. Phoebe o atinse liniștitor pe menajeră.

– Milord, spuse Phoebe, chiar este necesar să facem astfel de amenințări? Sunt convinsă că această problemă se poate rezolva pașnic.

– Eu nu fac amenințări, răspunse el calm. Apoi se întoarse spre ofițerul de impozitare. Am terminat pentru seara aceasta, Harper. Casa mea a fost deranjată destul.

Domnul Harper dădu să îl contrazică, dar Lucas își ridică mâna.

– Da, înțeleg că vrei să percheziționezi conacul, dar cu siguranță orice contrabandiști care se presupune că s-au refugiat în pivnițe sau în presupusele tuneluri au plecat de mult. Voi veni mâine la biroul tău și vom putea discuta mai multe despre această situație. Se uită la Phoebe și adăugă: Mi-ați supărat îndeajuns soția pentru o noapte.

Domnul Harper zâmbi spășit.

– Iertați-mă, milady! Excelența Sa are dreptate. Nu vă vom mai deranja.

Lucas o supărase mai tare ca oricine altcineva, dar Phoebe nu putea spune așa ceva de față cu toată lumea. În schimb, mulțumi tăcută și îi urmă pe bărbați în antreu. Lucas și domnul Harper își mai spuseseră ceva, după care ofițerul și oamenii lui plecară. Când ușile de stejar masive se închiseră cu o bufnitură, Lucas trase zăvoarele, se răsuci, se sprijini de uși și o măsură din priviri.

Ea își închipui că nici un bărbat nu ar fi putut arăta mai nefericit de atât în noaptea nunții lui.

– Și acum, Doamnă Soție, dacă ai terminat să gestionezi lucrurile după bunul-plac, putem să ne întoarcem în pat?

Capitolul 20

De lângă ușa dormitorului ei, Phoebe își privi soțul îndreptându-se cu pași apăsați spre pat și începând să se dezbrace. Corpul lui musculos era încordat de furie. Acțiunile lui, de obicei un exemplu de grație masculină, erau grăbite și convulsive. În timp ce ea se gândi cum ar fi fost cel mai puțin supărător să continue o discuție pe care era limpede că el nu voia să o poarte, Lucas își trecu cămașa peste cap. Mintea ei se goli, și inima începu să îi bată nebunește.

Trupul lui o ului și o tulbură deopotrivă, cu umerii lui lați și pieptul și brațele musculoase, cu abdomenul lui încordat. Lucas ar fi impresionat pe oricine și îmbrăcat. Dezbrăcat însă... Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Nu că ar fi fost un obicei de-al ei să se holbeze la bărbați pe jumătate dezbrăcați, dar bănuia că puțini ar fi putut concura cu puterea și masculinitatea pure pe care le emana soțul ei.

Dar, Doamne, cicatricile. Linii deschise la culoare și crude îi marcau pielea: una de-a lungul bicepsului drept, o alta pe antebrațul stâng, una ce se întindea dintr-o parte a coapselor înspre talie, iar a patra... nu era de la tăietura unei lame, ci o bucată de piele decolorată și încrețită, rămășița nefastă a unui glonț care îi străpunsese umărul. Nu putea să nu îi privească rănile vechi ca pe o amintire a răutății umane și a păcatelor săvârșite de om împotriva lui Dumnezeu.

Lucas își azvârli cămașa înspre un scaun, apoi se întoarse și văzu că ea înlemnise lângă ușă. Ridică dintr-o sprânceană.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își drese vocea.

– Ai... Ai atât de multe cicatrice.

El se privi și ridică din umeri.

– Multe bătălii, mulți ani, răspunse el în timp ce începu să își desfacă pantalonii. Am fost norocos că am supraviețuit și m-am întors cu toate membrele intacte. Alții nu au avut același noroc

Lui Phoebe i se făcu greață și înghiți în sec. I se strânse stomacul când și-l închipui pe Lucas întins pe un câmp de luptă, rănit, cu sângele curgându-i din răni. Închise ochii și respiră adânc, poruncindu-le măruntaielor să se potolească. Dacă avea să își mai închipuie astfel de lucruri, avea să fie nevoită să dea fuga la lavoar ca să își golească stomacul.

– Phoebe, vino aici!

Ea se forță să deschidă ochii când auzi vocea alinătoare a soțului ei. O privea, serios, dar nu mai era furios. Apoi îi întinse mâna. Scumpa mea, vei răci dacă mai stai acolo, în curent. Vino în pat, să te încălzești!

Îi dădură lacrimile când auzi tandrețea din vocea lui, iar mărunțaiele i se strânseră pline de dor. După toate greutățile din ziua aceea, nu îi venea în minte nimic mai bun decât să se arunce în brațele lui, la adăpost, și să accepte tot ce avea el să îi dăruiască. Dar știa că un astfel de adăpost ar fi fost doar temporar, ar fi dispărut în zori, lăsându-le problemele nesoluționate. Iar asta includea chestiunea cea mai presantă: oare Lucas avea de gând să folosească mijloace violente ca să se ocupe de contrabandiștii care traversau pământurile ce aparțineau familiei Merritt?

Înaintă lent spre foc și se întoarse cu spatele spre el. Nu prea emana căldură, căci jăraticul aproape se stinsese, dar trebuia să se țină la distanță de Lucas și de patul acela mare și ispititor, în care cu siguranță că ar fi dezbrăcat-o și ar fi făcut-o numaidecât să își piardă mințile din pricina pasiunii.

– Mai întâi, vreau să vorbesc cu tine, Lucas.

El închise ochii și mârâi.

– Te rog, spune-mi că glumești!

– Nu glumesc.

El se trânti pe saltea și își trecu mâna peste față.

– Cerule, oare ar putea noaptea asta să meargă și mai prost de-atât? De ce vor femeile mereu să vorbească, îndeosebi în toiul nopții?

Ea se încruntă, enervată că o punea la un loc cu alte femei, dar se gândi că era mai bine dacă ignora implicațiile spuselor lui.

– Îmi pare rău, Lucas. Știu că ești obosit, dar nu poate aștepta până mâine.

– Nu sunt obosit, sunt frustrat. O privi cu asprime. *Foarte* frustrat, dacă pricepi ce vreau să zic.

Ea hotărî să ignore și asta.

– Înțeleg, dar trebuie să știu ce ai de gând să faci în legătură cu contrabandiștii. Nu vreau ca incidentul din seara aceasta să se repete.

El pufni.

– Ah, serios?

– Da, răspunse ea încordată. Mistletoe Manor nu poate deveni un câmp de luptă între bărbații aceia și contrabandiști. Oricine ar putea fi rănit, inclusiv servitorii noștri.

– Crede-mă, și eu îmi doresc asta la fel de mult ca tine, i-o întoarse el. Dar, dacă nu se pune capăt contrabandei, îți garantez că cineva va fi rănit. Întrucât suntem de acord că nu vrem ca agenții Maiestății Sale să vină din nou pe pământul nostru, atunci ține de mine să îi pun capăt.

Se așternu tăcerea în timp ce ea își mușcă buza, gândindu-se dacă să îi împărtășească suspiciunile ei și cântărind consecințele.

– Haide, Phoebe, zise Lucas. Spune ce ai de zis.

Îi întâlni privirea vigilentă, dar își făcea în continuare griji referitor la cum avea să reacționeze. În aerul din jurul lui se simțea nerăbdare, dar el rămase nemișcat, așteptând ca ea să vorbească. Phoebe își dădu seama de importanța momentului: putea fie să clădească încredere între ei, fie să se sfârșească îngrozitor de anapoda.

– Cred... Cred că servitorii știu ceva despre contrabandă, spuse ea în cele din urmă.

Buzele lui zvâcniră.

– De ce crezi asta?

– Pentru că doar așa se explică comportamentul lor ciudat. Doamna Christmas îndeosebi a fost foarte supărată.

Se încruntă, încercând să pună lucrurile cap la cap în mintea ei. Lucas se lăsă pe spate pe coate, privind-o cu o curiozitate fățișă.

– Deci? o îndemnă el.

– Contrabandiștii s-au ascuns în pivnițe cât domnul Harper și oamenii lui au fost aici, asta cred.

El izbucni în râs și se ridică din pat.

– Bineînțeles că se ascundeau în pivnițe, gâsculiță ce ești. De ce crezi că nu l-am lăsat pe Harper să percheziționeze casa? Ultimul lucru de care aveam nevoie era o luptă acerbă între contrabandiști, dintre care probabil jumătate sunt chiar săteni, și singurul grup cinstit de agenți de impozitare din district. Nu, iubirea mea. Nu așa voiam să se încheie o zi și-așa istovitoare.

Străbătu odaia din câțiva pași lungi și ajunse în fața ei. Ea reuși doar să se holbeze, cu gura căscată, la el.

– Ai știut tot timpul? întrebă ea cu voce gâtuită.

El zâmbi larg, fără să se sinchisească să îi răspundă. În schimb, o luă în brațe, îi tachină gura cu un sărut ușor și o duse în pat. Puterea

lui și ușurința cu care îi stăpânea corpul o ispiteau teribil să cedeze în fața dorinței lor reciproce.

„Nu încă."

Se încordă când o așeză pe învălmășeala de perne și așternuturi.

– De ce nu mi-ai spus numaidecât? întrebă ea.

El îi aruncă o privire clocotitoare, vădit intenționată să îi încingă din nou corpul.

– După cum îți poți închipui, aveam altele pe cap, mârâi el.

Inima începu să îi bată mai repede sub privirea lui știutoare. Soțul ei enervant de seducător încerca să îi distragă atenția, dar nu avea să se lase descurajată. Îi alinase întru câtva neliniștea, dar îl cunoștea îndeajuns de bine cât să suspecteze că doar amâna rezultatul.

– Da, dar...

El își pierdu în sfârșit cumpătul.

– La naiba, Phoebe! Chiar trebuie să terminăm discuția asta acum? Nu ți-a ajuns?

Tonul lui o biciui ca o rafală de gheață, nimicind căldura senzuală dintre ei. Se ridică în șezut pe perne și își strânse mai tare halatul pe ea.

– Da, cred că trebuie să o terminăm, răspunse ea, încercând să nu îi arate că o rănise.

El se așeză lângă ea pe pat, holbându-se drept în față. Profilul lui poruncitor părea sculptat în piatră, cu excepția unui mușchi ce îi pulsa în dreptul tâmplei. Tăcerea dintre ei zăbovi, cât timp el încercă să își controleze frustrarea. Apoi el se întoarse spre ea.

– Prea bine, atunci. Ce vrei să știi?

– Ce intenționezi să faci cu contrabandiștii?

– Mâine mă voi duce la Maidstone, pentru a mă întâlni cu Harper. Trebuie să aflu cum stau lucrurile: cât de mare este grupul, ce marfă aduc și când și unde acostează.

– De ce trebuie să știi toate astea?

– Așa îmi voi da seama cât de probabil este să folosească moșia Merritt pe viitor. Sunt câteva rute vechi de la Seasalter la Faversham, și nu m-ar mira să fie și câteva tuneluri chiar pe-aici, pe moșie. Unii membri ai familiei Merritt din trecut au fost fericiți să închidă ochii în fața contrabandei sau chiar au fost complici, dar nu cred că bunicul tău se număra printre ei. Și totuși, a fost bolnav în ultimii ani, așa că bănuiesc că a cam scăpat lucrurile de sub control.

Ea încuviință lent. Își dădea seama că el concepea deja un plan, lucru care nu o surprinse câtuși de puțin. Lucas era obișnuit să acționeze și să abordeze direct problemele.

– Odată ce vei deține informațiile respective, ce vei face?

– Voi pune capăt problemei.

Ea tresări când auzi intenția nemiloasă din vocea lui.

– Ah, și cum vei face asta, mai exact?

– Folosindu-mă de orice mijloace necesare. Nu voi permite să se facă contrabandă pe pământurile mele, Phoebe, poți fi sigură de asta. Este o chestiune periculoasă, și nu îmi voi risca soția sau oamenii pentru niște nenorocit de coniac franțuzesc. Cerule! Nu m-am luptat ani în șir cu francezii ca să mă fac acum că nu văd astfel de lucruri.

Îi înțelegea logica, dar concluzia pe care o trase o neliniști.

– Îi vei...? înghiți în sec. Îi vei...?

Nu o putea rosti.

El oftă, și pe trăsăturile lui dure se putea citi o oboseală teribilă.

– Ucide? Nu, dacă nu sunt obligat să o fac. Aș prefera să îi predau lui Harper, să se ocupe el de ei.

Respirația ei se relaxă. Măcar era ceva. Dar să capturezi un grup de contrabandiști disperați părea chiar mai dificil decât să îi ucizi. Și dacă chiar *erau* disperați... Ei bine, nu voia să se gândească nici la asta sau la ce ar fi putut păți Lucas.

– Să presupunem că îi prinzi, spuse ea cu grijă. Ce vor păți?

– Depinde. Ar putea fi închiși sau chiar deportați ori spânzurați, în funcție de mai mulți factori.

Părea atât de nepăsător, încât ea tresări. Îl prinse de mână.

– Lucas, cum poți să fii atât de indiferent? Ai spus chiar tu că probabil sunt săteni de-aici, poate chiar rude de-ale angajaților tăi. Când știi atât de puține despre situație, cum poți să te gândești să îi predai ca să fie spânzurați sau deportați? Nu te cred în stare de o asemenea cruzime.

El scoase un sunet nerăbdător și frustrat și se smulse din strânsoarea ei. Se ridică și se întoarse spre ea. Trona deasupra ei, un bărbat de peste un metru optzeci înălțime furios și musculos. Phoebe se împotrivi impulsului de-a se chirci între perne.

– Nu este cruzime, ci domnie. Este pământul meu, Phoebe. Și conacul meu. Nu am cerut să devin conte sau să moștenesc moșia, nici măcar o fărâmă din ea. Nu mi-am dorit niciodată această răspundere, dar acum îmi aparține. Și să fiu al naibii de voi permite ca locul acesta să cadă din nou pradă ruinei în care a fost lăsat de bunicul tău.

Va fi ordine pe pământurile mele, și voi face orice este nevoie pentru a asigura asta.

Ea se holbă la el, tulburată și neștiind cum să îi răspundă. El continuă, fără să își dea seama cum o afecta – sau cel puțin așa spera ea. Nu țipa, dar vocea lui dură o făcu oricum să se înfioare.

– În plus, mă aștept de la contesa mea să mă sprijine, indiferent de convingerile ei de quaker. Aceasta este lumea reală, Phoebe, și există oameni răi în ea, oameni care te-ar ucide – sau pe oricine altcineva de pe moșie – dacă li te pui în cale. Da, știu că te deranjează, dar nu mă voi opri din a face ceea ce trebuie să fac din pricina ideilor caraghioase și copilărești pe care le ai despre lume.

Cuvintele lui o șocară și o izbiră în plin. Icni și își duse mâinile la gât. El făcu ochii mari.

– Cerule! Phoebe, nu am vrut să spun...

Se opri din orice avea de gând să zică și se aplecă spre ea. Ea clătină din cap și ridică o mână, ca să îl țină la distanță.

– Poate că sunt naivă, Lucas, dar continui să gândești de parcă ai fi la război. Uiți că nu mai ești soldat.

El își mută privirea dinspre ea și își îndreptă spatele.

– Uneori, îmi doresc să mai fi fost, spuse el plin de amărăciune.

I se frânse inima. Pentru el, pentru ea și pentru căsnicia lor.

El trase adânc aer în piept și adoptă masca dură de aristocrat arogant.

– Acum, am terminat de discutat? întrebă el politicos și rece.

Ea reuși să încuviințeze din cap.

– Bine. Atunci, dă-te, te rog, mai încolo, ca să mă pot urca în pat.

Phoebe trebui să treacă dincolo de neîncredere și suferință ca să își găsească vocea.

– Nu, Lucas. Te-aș ruga să te întorci în odaia ta în noaptea aceasta.

El înlemni în timp ce se întindea după cuvertură. Se îmbujoră.

– Poftim?

– M-ai auzit, zise ea, cu voce fermă. Îi era nespus de greu să o rostească, dar știa că trebuia să o facă. Nu îmi doresc să mă culc cu tine când clocotești de atâta furie și ură. Nici nu consider că ar fi de datoria mea ca soție să o fac. Responsabilitățile mele față de Dumnezeu și convingerile mele au întâietate față de obligațiile mele maritale față de tine.

El păru să scapere flăcări din ochi, iar pe chip i se așternu o expresie rigidă. Dar se răsuci pe călcâie și ieși apăsat din încăpere.

*

Phoebe se trezi când auzi un zăngănit. Deschise brusc ochii și se ridică dintr-odată în șezut, cu inima bătându-i nebunește și cu mintea încercând să își amintească unde era. Își plimbă privirea de la un colț al odăii spre celălalt, oprindu-se în sfârșit asupra lui Maggie, care trăgea la o parte draperiile grele ce atârnau la firidele din dormitorul ei.

Phoebe mârâi și se trânti la loc pe perne. Nu îi plăcea sentimentul acesta de a se trezi panicată în locuri necunoscute. Uneori, i se părea mai degrabă un coșmar, de parcă ar fi înotat din adâncuri spre suprafață, cu inima bătându-i nebunește și trupul tremurându-i, încercând să își dea seama unde se afla. Trăise episoade asemănătoare când traversase oceanul, deși se estompaseră în timpul ultimelor săptămâni petrecute la reședința Stanton. Dar acum reveniseră, ba încă în prima dimineață petrecută în noua ei casă. Era un gând foarte mohorât, cum era și faptul că își începuse prima zi întreagă ca femeie căsătorită singură în pat.

– Bună dimineața, milady, ciripi Maggie atât de vioaie, încât Phoebe se înfioră.

Fata îi zâmbi nerușinată în timp ce îi aduse o ceașcă cu ceai, câtuși de puțin extenuată după aventurile de noaptea trecută din antreu. Phoebe, pe de altă parte, se simțea îngrozitor.

– Poftim, milady. Excelența Sa a spus să vă las să dormiți până târziu, după care să vă aduc micul dejun la pat. Mi-a zis că sunteți istovită după tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Se cutremură teatral. Contrabandiști! Apoi, e un miracol că nu am fost uciși nicicare în paturile noastre.

– Da, cred că și aseară ai spus cam același lucru, îi răspunse Phoebe pe un ton mohorât.

Nu voia să își amintească de evenimentele din seara precedentă. Din punctul ei de vedere, contrabandiștii și agenții de impozitare reușiseră să îi distrugă noaptea nunții mai bine decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi întâlnit pe ascuns și ar fi plănuit totul dinainte.

Maggie o privi nesigură, apoi ridică din umeri. O lăsă să își bea ceaiul, după care se plimbă încoace și încolo prin încăpere, adunând și punând lucrurile la locul lor. Când săltă halatul lui Phoebe de pe podea, unde aceasta îl aruncase frustrată după ce Lucas ieșise valvârtej din odaie, Maggie își înăbuși un chicot, presupunând că ajunsese acolo în timpul unei întâlniri pasionale.

Nu era câtuși de puțin adevărat, întrucât Lucas o ascultase și ieșise din odaie cu o ușurință deprimantă. Phoebe se așteptase oarecum ca el să refuze, și o parte din ea chiar *sperase* că avea să rămână și să discute deschis cu ea. Dar, când el îi aruncase privirea aceea încinsă și se răsucise pe călcâie, rămăsese uluită. Durase câteva minute să își revină, dar apoi sărise din pat și se dusese după el. Însă, cu mâna pe mânerul ușii, își dăduse seama cât de prostuță ar fi părut, îndeosebi după ultimatumul pe care i-l dăduse.

Frustrată și descurajată, se întorsese în pat, și o podidiseră lacrimile și plânsese până adormise. Slavă Domnului că Lucas nu se întorsese să o vadă purtându-se ca o școlăriță prostuță. Seara degenerase deja într-o farsă și fără să se umilească. Ea oftă și luă o felie de pâine prăjită, apoi o puse la locul ei.

– S-a întâmplat ceva, milady? întrebă Maggie.

– Ah, nu. Cred că sunt doar puțin obosită.

– Excelența Sa a spus că așa va fi. Părea chiar îngrijorat din pricina asta. Zicea să vă verific dacă nu vă trezeați până la ora zece.

– Ora zece! Azvârli într-o parte cuverturile și se dădu jos de pe salteaua înaltă, pe covorul uzat, tremurând. Își luă halatul de la capătul patului, unde îl pusese cu grijă Maggie.

– Oh, nu e de mirare că ați dormit atâta, milady, zise Maggie, înmânându-i cipicii, cu un zâmbet insinuant. La urma urmei, *a fost* noaptea nunții dumneavoastră.

Phoebe se încruntă, știind întocmai ce credea toată lumea despre faptul că se trezise așa târziu. De-ar fi știut ei adevărul...

– Și Excelența Sa e atât de arătos, continuă Maggie, oftând visătoare. De-ar fi soțul meu, cred că nu l-aș lăsa să se dea jos din pat o săptămână.

Phoebe închise ochii, rugându-se să aibă răbdare. Cât de curând, trebuia să se ocupe de limba slobodă a lui Maggie. Dar nu astăzi. Avea destule probleme cu care să se confrunte în dimineața aceasta, începând cu soțul ei rătăcitor.

– Lord Merritt a servit deja micul dejun?

– Da, milady. Excelența Sa a luat faetonul și s-a dus la Whitstable. A zis că nu se va întoarce până la cină.

– Whitstable? Unde vine asta?

– E cel mai apropiat port. Doamna Christmas a spus că Excelența Sa se duce să discute cu ofițerul acela de impozitare, domnul... domnul...

– Domnul Harper.

Descurajată, Phoebe se încălță iute. Era limpede că Lucas hotărâse că să-și scape pământurile de contrabandiști era mai important decât să își petreacă ziua cu noua lui soție.

Și cum să îl învinuiască, după ce îl respinsese? La momentul respectiv, i se păruse foarte important să își susțină principiile. Dar, în lumina rece a zilei, se întrebă dacă nu cumva îl îndepărtase prea mult. La urma urmei, Lucas fusese soldat, era obișnuit cu ordinea și disciplina. Bineînțeles că avea să îl înfurie ideea că niște nelegiuiți își făceau de cap pe moșia lui, ba chiar se refugiau în pivnițele casei sale. Ar fi considerat-o o insultă la adresa demnității lui ca stăpân al moșiei, lucru pe care nu îl putea tolera.

Phoebe clătină din cap. Lucas avusese îndrăzneala să o facă pe ea *caraghioasă*, dar unele dintre ideile lui erau de-a dreptul medievale. Și totuși, o parte din ea înțelegea. Încerca să își croiască drum într-o viață nouă, cu responsabilități noi, la fel ca ea. Dar, pe când ea tânjise după o schimbare, Lucas i se împotrivea. Avea o moșie, un conac, un sat întreg și o gospodărie plină de servitori, iar el nu își dorea nimic din toate astea. Nu era de mirare că se străduia să își înfrâneze indignarea.

Dar, că le voia sau nu, se alesese cu aceste responsabilități. Și ea la fel. Ca soție și contesă a lui, era de datoria ei să îl asiste, să îl ajute să înfrunte și să rezolve numeroasele provocări de care avea parte.

Medită în tăcere preț de câteva minute, după care se duse la lavoarul din spatele paravanului chinezesc magnific, dar decolorat, dintr-un colț al dormitorului.

– Maggie, scoate-mi cea mai călduroasă rochie și cizmele pentru plimbare. Și spune-i doamnei Christmas că vreau să vorbesc numaidecât cu ea.

– Da, milady. Doamna Christmas vă așteaptă. A pregătit registrele în salonul pentru mic dejun și zice că vă stă la dispoziție să discutați despre casă.

Phoebe se duse după paravan, se dezbrăcă rapid de hainele de noapte și începu să se spele.

– Nu în dimineața aceasta. Vreau să discut cu ea câteva minute, după care mă voi duce până în sat.

Maggie se uită pe după paravan, încruntată.

– Într-adevăr, milady?

– Da. Am ceva foarte important de făcut.

În timp ce își freca fața și mâinile, Phoebe se gândi cum ar fi fost cel mai bine să abordeze problema cu Lucas și contrabandiștii.

Era soția lui și, indiferent că el voia sau nu, *avea* să îl ajute să își îndeplinească responsabilitățile. Asta nu însemna însă că avea de gând să îi permită să îi predea pe acei bărbați, oricât de nechibzuiți ar fi fost ei, ca să fie deportați sau chiar mai rău de atât. Urma să găsească o altă cale, dar mai întâi avea nevoie de mai multe informații și trebuia să înțeleagă cât de gravă devenise problema aceasta a contrabandei.

Și avea nevoie de cineva dispus să îi spună lucrurile pe care trebuia să le știe.

Capitolul 21

O rafală de vânt îi ridică poalele și îi flutură panglicile de la bonetă. Își plecă ușor capul și închise ochii, ca să se apere de praful care se învolbură împotriva ei ridicându-se de pe drumul denivelat. Era mai puțin de un kilometru de la Mistletoe Manor până în sat, dar vremea de decembrie o făcu să îi mulțumească în gând mătușii Georgie că îi dăruise o manta nouă. Lâna roșie de nuanța cireșelor nu numai că o înveselea, dar o și proteja de frigul tăios din ziua aceea mohorâtă și înnorată.

Doamna Christmas o îndemnase să ia o trăsură până în sat, susținând că ar fi trebuit să facă prima ei vizită în stil mare, dar Phoebe refuzase. Își petrecuse ultimii șapte ani din viață la țară, și îi era dor de plimbările ei zilnice. Plimbările liniștite prin parcurile frumos îngrijite din Londra nu fuseseră un înlocuitor prea bun. Tânjea să se afle în natură, să vadă cerul vast arcuindu-se deasupra ei și să simtă sub picioare pământul fertil. La țară, își putea deschide inima și spiritul spre solitudinea liniștită ce îi șoptea despre lucruri mai măreațe decât grijile istovitoare ale vieții de zi cu zi.

Refuzase și compania lui Maggie. Fata pălăvrăgea întruna, nelăsând-o să mediteze în liniște. Și avea nevoie să mediteze, căci trebuia să găsească o soluție pentru mai multe probleme supărătoare, dacă voia ca ea și Lucas să își înceapă căsnicia cu dreptul. Pentru început, trebuia să își dea seama cum să negocieze o soluție pașnică la problema contrabandei.

Phoebe încercase din răsputeri să o facă pe doamna Christmas să vorbească despre cele întâmplate în noaptea trecută, dar menajera

îndrăzneață, care părea genul vorbăreț, își ținuse gura și îi răspunsese doar în propoziții reticente, rostite cu jumătate de gură. După mai multe minute frustrante în care încercase să scoată informații de la ea, Phoebe se dăduse bătută. Doamna Christmas nu avea de gând să îi spună nimic, și nici nu o putea învinui. La urma urmei, se știa că Lucas plecase călare la Whitstable, pentru a se întâlni cu domnul Harper, și toată lumea din conac știa ce însemna asta.

Phoebe trebuia să adune informații din alte surse. În majoritatea satelor, asta însemna de la vicar sau de la cârciumar – sau de la amândoi. Avea să înceapă cu vicarul, întrucât era convinsă că nu ar fi trebuit să își înceapă vizita în sat la tavernă, mai ales că nu era însoțită nici măcar de o servitoare.

În plus, putea profita de acea oportunitate ca să se intereseze de bunăstarea generală a sătenilor și îndeosebi a copiilor. Din cele câteva detalii pe care i le oferise Lucas despre Apple Hill, vicarul și soția lui preluaseră îndatoririle de a-i educa pe copii după ce învățătorul satului plecase, cu doi ani în urmă, după o criză de nervi provocată de faptul că bunicul lui Phoebe refuzase să repare acoperișul școlii.

Iuți pasul, trecând pe lângă mai multe livezi și câteva ogoare de orz, reduse acum, după recolta recentă, la o miriște aurie. În pofida anotimpului searbăd, îi plăcea ce vedea. Pământul se înălța și cobora în movilițe blânde, iar în depărtare observă un pâlc de stejari dezgoliți de vreme, dar care lăsau să li se întrezărească maiestuozitatea cu care aveau să renască la primăvară. Culorile păreau estompate sub cerul înnorat, dar știa că peisajul avea nevoie doar de o explozie de lumină solară ca să își dezvăluie gloria-i simplă, satisfăcătoare.

Pe când drumul coti agale pe lângă un crâng de copaci, își dădu seama că intra în sat. La o primă impresie, Apple Hill părea mai degrabă un cătun decât un sat propriu-zis, dar avea într-adevăr o zonă centrală de vegetație în jurul căreia se înălțau mai multe case din lemn sau cărămidă, cu acoperișuri ascuțite, din țiglă, câteva magazine și atelierul unui fierar. Câteva dintre casele acoperite cu țigle păreau foarte vechi și mai degrabă mohorâte, de parcă fuseseră lăsate, din păcate, în paragină. Magazinele și taverna nu arătau cu mult mai bine, fațadele lor din cărămidă fiind părăginite, iar obloanele și firmele având cu disperare nevoie de un strat nou de vopsea.

Se opri în capătul străzii și se gândi la ceea ce vedea. Orice fărâmă de veselie pe care o acumulase în timpul plimbării ei plăcute se evaporă. Lucas îi spusese că satul trecuse prin vremuri grele, fiind victima deopotrivă a neglijenței bunicului ei și a lipsurilor din timpul

războiului. Acum însă, i se părea de-a dreptul părăsit, lăsând impresia că, de-ar fi fost lăsat de capul lui, s-ar fi estompat sub un strat gros de tristețe și praf, dispărând treptat, până când nimeni nu avea să își mai amintească de existența lui. Nu era de mirare că sătenii recurseseră la infracțiuni ca să supraviețuiască.

Trase adânc aer în piept, pentru a-și face curaj, și refuză să se lase intimidată de amploarea sarcinii ce o aștepta. Conacul avea un stăpân nou, și știa că Lucas avea să facă tot posibilul pentru a îndrepta neregulile lăsate de neglijența din trecut, și poate așa avea să își vindece și regretele proprii. Într-adevăr, îi lipsea viața de soldat, dar responsabilitățile lui de conte ar fi trebuit să îi ofere un scop ce l-ar putea alina și pe cel mai neliniștit suflet.

Bineînțeles, asta dacă Phoebe reușea să îl împiedice să îi predea pe jumătate dintre săteni spre a fi deportați sau spânzurați.

Înconjură peticul de vegetație și se îndreptă spre biserică, înclinând din cap și salutându-i pe cei câțiva localnici pe care îi întâlni pe stradă. Majoritatea erau îmbrăcați sărăcăcios, și toți fură surprinși să o vadă. Unii o salutară scurt din cap, alții îi adresară câteva cuvinte în dialectul dulce din Kent, iar alții se holbară la ea, știrbi. Însă nimeni nu părea ostil, așa cum se temuse ea că avea să se întâmple după incidentul de noaptea trecută de la conac.

Ajunse în cele din urmă la biserică, o clădire veche construită din piatră, cu un turn neobișnuit, cam turtit, în partea de vest. Trecu pe lângă ea și se îndreptă spre casa parohială mică, dar în bună orânduială, cea mai îngrijită din sat de până atunci, și bătu la ușa din față. După ce ciocăni de mai multe ori fără să primească răspuns, Phoebe se întoarse la biserică. Urcând pe poteca din ardezie, unul dintre primele lucruri care trebuiau reparate, ajunse pe prispa bisericii, împinse ușa mare de stejar și intră în vestibul.

Și într-un haos plin de veselie.

În fața bisericii, un grup de copii de diverse vârste alergau încolo și încoace, în toiul unui soi de repetiții. Unii dintre ei erau foarte mici și gălăgioși, chiuind entuziasmați și încântați de bufoneriile copiilor mai mari. I se strânse inima când îi văzu, atât de slabi și de palizi, în costumele lor improvizate și zdrențăroase.

În pofida înfățișării lor, nu păreau câtuși de puțin nefericiți în timp ce alergau pe la marginea șirurilor de scaune, își repetau replicile cu voci pițigăiate, țipătoare, sau în timp ce treceau cu rândul pe la amvon, prefăcându-se a ține o predică. Vicarul, un bărbat deșirat,

sfrijit, aproape costeliv, dar aparent un om vioi căruia îi plăcea agitația la fel de mult precum copiilor, dirija ineficient întregul haos.

Phoebe rămase în partea din spate a bisericii, căci nu voia să atragă atenția asupra ei. Cu siguranță că, dacă noua contesă și-ar fi făcut apariția, s-ar fi sfârșit cu distracția lor gălăgioasă. Preț de câteva minute, îi privi doar, amintindu-și cum era să simți o bucurie atât de simplă. Discuția ei cu vicarul putea aștepta până se încheia repetiția.

Începu să se furișeze spre șirul de scaune din spate, când ușa se deschise din nou. O femeie corpolentă cu ochelarii pe nas dădu buzna în biserică, aproape ciocnindu-se de ea.

– Cerule mare, strigă ea. M-ai speriat, domnișoară, zău de nu.

Se aplecă mai tare și se uită la Phoebe. Din pricina lentilelor de la ochelari, ochii ei albaștri păreau enormi, ca un fel de insecte exotice. Dar ochii aceia o inspectau cu multă inteligență și cu interes prietenos.

– Doamne sfinte! exclamă ea. Trebuie să fiți noua contesă.

Phoebe încuviință încet, iar femeia începu să facă o reverență greoaie.

– Vă rog, doamnă, spuse Phoebe, prinzând-o de cot. Nu vă deranjați din pricina mea.

Femeia se ridică la loc, cu un scârțâit de oase, stând cât mai dreaptă, chit că era destul de scundă. De fapt, Phoebe ar fi spus că era aproape la fel de înaltă pe cât era de lată.

– Lady Merritt, dacă aș fi știut că veniți, i-am fi putut pregăti pe copii pentru dumneavoastră. Privi îngrijorată spre altar. Mereu se lasă cu zarvă când îl las pe soțul meu singur cu ei. Îi spun că trebuie să fie ferm, îndeosebi cu băieții, dar nu vrea să mă asculte. Dumnezeu știe ce părere v-ați făcut despre toată agitația de-aici.

Încheie zâmbindu-i spășită, deși privea neliniștită spre partea din față a bisericii. Oare de ce era atât de agitată?

Phoebe îi zâmbi liniștitor.

– Nu aveți de ce să vă cereți iertare. Eu și Excelența Sa am ajuns ieri târziu, și am vrut ca în dimineața aceasta să mă plimb prin sat fără prea multă zarvă. Am trecut mai întâi pe la casa parohială, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Ah, da... Păi, probabil servitoarea noastră, Sarah, era plecată, deși nu îmi închipui unde ar fi putut să se ducă. Mai aruncă o privire neliniștită prin biserică, de parcă ar fi căutat un lucru pe care nu ar fi vrut să îl vadă Phoebe. După care păru să își vină în fire. Ei bine,

acum sunteți aici și asta este o binecuvântare, spuse ea viguros. Azi s-au întâmplat o mulțime de lucruri în sat, altfel aș fi fost aici ca să vă întâmpin. Ah, eu sunt doamna Knaggs, milady. Soția vicarului, așa cum ați ghicit deja.

Phoebe se strădui să nu pară surprinsă. „Doamna Knaggs?" Oare toți locuitorii din vecinătatea conacului lui Lucas purtau nume din basme?

– Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă Knaggs, îngână ea, și aș vrea să vorbim despre condițiile din sat și despre cum am putea eu și Lord Merritt să îmbunătățim situația. Îndeosebi pentru copii.

Umbra din privirea femeii păru să se risipească, și un zâmbet cald i se creionă pe chip.

– Aș fi bucuroasă să vă ajut oricum pot. Oamenii noștri au suferit strașnic în ultimii ani, și sunt multe de făcut pentru a renova satul. Ne-am rugat să avem parte de un lord și de o stăpână generoși, care să ne ajute.

Pe Phoebe o emoționară speranța efemeră din privirea ei și sinceritatea din vocea ei.

– Veți avea parte de ajutorul cu pricina, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu vicarul despre o chestiune destul de presantă. Speram să îi pot răpi o clipă în după-amiaza aceasta.

Doamna Knaggs ezită, apoi încuviință din cap.

– Bineînțeles, milady. Cred că am terminat cu repetiția. Dacă i se poate spune așa, adăugă ea râzând. Haideți la altar, să vă prezint soțului meu.

– Ce repetă copiii? întrebă Phoebe în timp ce înaintară pe culoar.

– *The Second Shepherd's Play*[1]. Doamna Knaggs se opri la jumătatea culoarului și îi vorbi pe un ton jos, confidențial. Nu că ar fi ajutat la ceva, ținând cont de faptul că orice ar fi spus reverbera din tavanul cu căpriori. Nu prea am sărbătorit în ultimii ani. Fiul contelui bătrân a murit, apoi bietul om s-a îmbolnăvit și el în ultimii câțiva ani. Ce tragedie! Femeia oftă și păru din nou apăsată de necazuri. După care se scutură și îi zâmbi larg lui Phoebe. Dar ne bucurăm tare mult să vă avem cu noi, îndeosebi în preajma Crăciunului. Domnul Knaggs s-a gândit că s-ar cuveni ca micuții să pună în scenă o piesă pentru noul lord și noua lady. Sper că nu a fost prea îndrăzneț din partea lui.

Phoebe zâmbi, încântată că ea și Lucas puteau să îi facă fericiți pe copii.

[1] Piesă medievală de teatru celebră (n.tr.)

– Este o idee splendidă. Unde și când va avea loc sceneta?

– Mai demult, sceneta se ținea în ziua de Crăciun. Toți cei din sat petreceau după-amiaza la Mistletoe Manor, împreună cu contele și familia lui. Avea loc cel mai generos festin pe care vi-l puteți închipui, urmat de sceneta copiilor. După care, erau muzică și jocuri, iar copiii primeau daruri chiar de la bătrânul lord. Dar nu s-a mai întâmplat așa de câțiva ani.

Chipul doamnei Knaggs se încreți de tristețe în timp ce se gândi la măreția Crăciunurilor trecute, de parcă zilele acelea ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

– Atunci, așa vom proceda și anul acesta, spuse Phoebe, atingând-o scurt pe femeie pe braț. Pare o idee perfectă pentru primul nostru Crăciun la Mistletoe Manor.

Doamna Knaggs își împreună mâinile peste sânii ei generoși.

– Of, milady! Sunteți convinsă că pe Excelența Sa nu îl va deranja?

– Va fi încântat, zise Phoebe, dar se cutremură în sinea ei. Chiar nu avea habar cum urma să reacționeze Lucas, îndeosebi după problemele de noaptea trecută. Dar, dacă reinstaurarea vechilor tradiții de Crăciun avea să le ofere sătenilor un lucru pe care să îl aștepte cu nerăbdare, atunci avea să îl convingă și pe el că era necesar.

– Splendid, milady! Sătenii vor fi încântați.

Doamna Knaggs înaintă zorită pe culoar și se strădui să readucă ordinea în mijlocul haosului. Despărți doi băieți care se certau și îi ținu la distanță în timp ce i-o prezentă pe Phoebe soțului ei. Domnul Knaggs se înclină deasupra mâinii ei.

– Este o mare plăcere să vă cunosc, Lady Merritt.

De aproape, vicarul părea chiar mai slab, efectul fiind accentuat de adâncițurile de sub pomeți și de sprâncenele mari și stufoase. Când stătea lângă soția lui, efectul era chiar comic. Phoebe auzise doar câteva cântece pentru copii în copilărie, dar își amintea unul despre un bărbat pe nume Jack Spratt. Dacă își aducea bine aminte, domnul și doamna Knaggs ar fi fost niște modele excelente pentru o versiune ilustrată a poveștii cu pricina.

Bărbatul își împreună mâinile osoase peste vestă și îi zâmbi atât de sincer și de fermecător, încât îi încălzi sufletul.

– Cu ce vă pot ajuta, Lady Merritt?

Aruncă o privire în jur. Sub îndrumarea doamnei Knaggs, larma se redusese la un nivel tolerabil, iar copiii fuseseră aliniați într-un șir

ordonat. Toți, chiar și cea mai mică dintre ei, o fetiță care își ținea degetul mare murdar în gură, o studiau cu o curiozitate avidă.

– Ați putea să mă prezentați copiilor, domnule Knaggs, zise ea. După care, aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Cu o afecțiune evidentă, vicarul îi prezentă fiecare copil pe nume. Sub privirea lui blândă și încurajatoare, cei mici o salutară, zâmbind timid și vorbind încet.

– Și tu ce rol joci? îl întrebă ea pe unul dintre băieții mai mari înfășurat într-o manta maronie decolorată care mai că îl înghițea cu totul.

Părea inteligent și avea ochii mari și căprui, iar ceva din privirea lui îi amintea de cel mai mic nepot al ei din America.

– Eu sunt Iosif, milady, zise el. Se întoarse și o trase lângă el pe o fată timidă care avea o cârpă albastră pe cap. Și ea e soția mea, Maria. Noi suntem părinții pruncului Iisus.

Fetița se îmbujoră și își plecă ușor capul, ascunzându-se rapid după băiat.

– Nu am putut să îl aducem pe pruncul Iisus astăzi la repetiții, continuă băiatul pe un ton suferind. Are colici, așa zice doamna Martin. Așa o cheamă pe mama lui adevărată, soția măcelarului. Și cel mai probabil că o să verse pe noi dacă nu avem grijă.

Strâmbă din nas, de parcă ar fi cunoscut foarte bine pericolele pe care le prezenta un bebeluș cu colici. Apoi îi zâmbi știrb lui Phoebe, ceea ce o făcu să își înăbușe râsul și, în același timp, să tânjească să își revadă nepoatele și nepoții.

– Tânărul Sam este băiatul lui Ned Weston, adăugă domnul Knaggs. Și cel mai bun școlar al nostru.

Phoebe îi zâmbi.

– Ce minunat! Sunt convinsă că părinții tăi sunt foarte mândri.

Lumina din ochii băiatului se stinse, de parcă ar fi fost acoperită cu o pătură.

– Nu mai am mamă. Și tata zice că nu am de ce să învăț carte, mai ales că e atât de mult de lucru la Ivy.

– Domnul Weston este cârciumarul nostru, la taverna Holly and the Ivy, murmură domnul Knaggs. Doamna Weston a murit de tuberculoză în primăvara aceasta.

– Of, șopti Phoebe. Își drese vocea. Îmi pare foarte rău, Sam. Și mama mea a murit când eu eram mică. Este o povară apăsătoare.

Sam ridică din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru, dar ea văzu că îi luceau ochii de la lacrimi. I se frânse inima pentru băiețelul acesta curajos.

– A fost greu, dar îl ajut pe tata prin tavernă și cu...

Își strânse buzele când domnul Knaggs sâsâi printre dinți. Cei doi comunicară cumva în tăcere, bărbatul transmițând un soi de avertisment.

– Domnule Knaggs, interveni soția lui tăios, cred că i-ai răpit îndeajuns timp Excelenței Sale cu copiii. E timpul să cineze acum. Mamele lor vor veni să îi caute.

– Draga mea, o mustră vicarul cu blândețe, nu ai de ce să ne cicălești. Copiii vor ajunge acasă la timp pentru cină. Și oricum nu vor avea prea multe de mâncat, bombăni el.

– Eu nu cicălesc niciodată pe nimeni, după cum bine știi. Doar sugerez. Milady, îi spuse ea lui Phoebe, dacă veți binevoi să îi spuneți soțului meu când v-ar plăcea să vizitați satul și școala, voi fi cât se poate de fericită să vă însoțesc.

– Așa voi face, îi răspunse Phoebe politicos, știind foarte bine că tocmai fusese expediată. Ba chiar cu măiestrie. Dar nu prea avea sens să se împotrivească, și probabil avea mai multe șanse să obțină informații de la domnul Knaggs în absența soției lui. Chiar dacă era limpede că ascundeau secrete, ea bănuia că preotul acela blând nu se pricepea prea bine să le păstreze.

Phoebe rămase în capătul culoarului și le zâmbi copiilor în timp ce aceștia alergară care încotro în urma doamnei Knaggs. Sam Weston era ultimul. Când ajunse în vestibul, se întoarse și îi făcu scurt cu mâna. Inima i se strânse de dor, și îi făcu și ea cu mâna. Apoi ușa se închise cu o bufnitură în urma lui, iar clădirea veche din piatră păru să ofteze ușurată în timp ce liniștea se așternu în jurul lor.

– Lady Merritt, nu trebuie să stați în picioare, spuse vicarul. Vă rog să luați loc!

Mulțumindu-i încet, Phoebe se așeză în primul șir de bănci. Domnul Knaggs se așeză lângă ea, își împreună mâinile în poală și îi zâmbi amabil, dar prudent.

– Și acum, milady, vă rog să îmi spuneți cu ce vă pot ajuta.

Phoebe îl privi direct în ochi.

– Domnule Knaggs, mi-ați fi de mare folos dacă mi-ați spune tot ce știți despre gruparea de contrabandiști care operează în satul acesta, inclusiv despre cei care ar putea fi implicați. Și apoi aș vrea să îmi spuneți ce trebuie făcut pentru a-i opri fără să fie cineva rănit.

Vicarul rămase cu gura căscată, ca un sertar lăsat. În clipa aceea, Phoebe își dădu seama că, foarte probabil, *toată lumea* din Apple Hill era implicată într-un fel sau altul în contrabandă.

Inclusiv domnul Knaggs cel amabil.

Capitolul 22

Phoebe stătea în fața ușii de la biroul soțului ei, șovăind. Lucas o evita de câteva zile deja. Încă de la cearta lor din noaptea nunții, se asigurase că nu erau niciodată singuri, luând mesele împreună cu ea într-un semiformalism doar în marea lor sufragerie învechită, și se sinchisea să îi vorbească doar dacă ea avea o întrebare specifică despre gospodărie. Excesiv de politicos, o trata cu atenție și respect, dar, în moduri subtile, îi dădea limpede de înțeles că prefera să păstreze distanța.

Comportamentul lui era și mai frapant noaptea, când nu i se alătura în dormitor. Era vina ei, dar nu își imaginase că avea să apară o asemenea înstrăinare între ei, nu se așteptase să nu discute problema ce atârna precum un giulgiu deasupra căsniciei lor. De nenumărate ori în ultima săptămână, după ce se holbase ore întregi la baldachinul ei decolorat, Phoebe sărise din pat și se dusese cu pași apăsați spre ușa care lega garderoba ei de dormitorul lui, cu intenția de a da buzna peste el și de a-l forța să o bage în seamă.

Și de nenumărate ori își pierduse curajul, întorcându-se în patul ei rece, virginal.

De-ar fi încheiat ce începuseră în noaptea nunții, poate că ar fi reușit să își facă curaj să îl înfrunte. Dar, după lucrurile îngrozitoare pe care și le spuseseră, nu știa dacă Lucas și-o dorea în patul lui. I se făcea rău la gândul că poate nu o mai dorea, iar posibilitatea aceasta părea tot mai verosimilă cu fiecare zi ce trecea. Dacă adăugai la toate acestea chestiunea nerezolvată a contrabandiștilor, răceala dintre ei concura cu vântul de decembrie ce intra pe sub ușa de la salonul cel mare și i se învolbura în jurul gleznelor.

Phoebe oftă și își sprijini fruntea de ușă. Oare *cum* să abordeze situația? Ura faptul că nu o putea evita, îndeosebi pentru că Lucas refuza să vorbească despre problema legată de contrabanda din sat. Din punctul ei de vedere, soțul ei trebuia să îi protejeze pe săteni,

nu să îi predea pe mâna unor ofițeri ai legii cu inima împietrită, pentru a sfârși cine știe cum. Din nefericire, nu avea să fie ușor să rezolve această problemă, întrucât mai toată lumea din Apple Hill era implicată.

La îndemnul ei, domnul Knaggs îi spusese în sfârșit cum stăteau lucrurile. Disperați să își hrănească familiile, o mare parte dintre bărbații din sat se apucaseră de contrabandă. Cei care nu o făcuseră, cum era, de exemplu, domnul Knaggs, fie se prefăceau a nu vedea, fie făceau tot ce puteau ca să îi deruteze pe ofițerii de impozitare. Dar domnul Harper era neostenit în căutarea lui, iar situația devenea tot mai periculoasă.

Ba, mai rău, unii dintre copii erau atrași în rețea de către părinții lor. Domnul Knaggs se gândise luni în șir la această problemă și fusese aproape patetic de recunoscător că își putea mărturisi îngrijorările. Înfuriată, Phoebe insistase ca el să îi spună care părinți își puneau copiii în pericol, dar bărbatul refuzase, spunând că era de datoria lui să își protejeze turma. *Fusese* tentată să se întoarcă degrabă acasă și să îi spună numaidecât lui Lucas, dar îi făgăduise deja domnului Knaggs că nu avea să o facă.

Evident, îl informase pe vicar că, fără discuții, contrabanda trebuia să înceteze. Lucas avea să readucă în cele din urmă prosperitatea în Apple Hill, iar localnicii aveau să se poată întoarce la o viață de liniște și legalitate, dar lucrul acesta nu avea să se întâmple dacă oamenii nu își puneau încrederea în noul lor stăpân. Cel mai rapid mod de a le pierde încrederea era să dea chiar și un singur sătean pe mâna legii.

Încercase să discute pe ocolite cu soțul ei, dar, când îl întrebase despre întâlnirea cu domnul Harper, se lovise de zidul de netrecut al voinței lui de fier.

– Nu te amesteca, Phoebe, îi poruncise el. Nu știi nimic despre această chestiune și doar ne vei sta în cale. Și cel mai probabil vei da și tu de belele, ceea ce mă va enerva la culme când voi fi nevoit să te salvez.

Se zbârlise, și era sigură că Lucas știuse că avea să o facă. Dintr-una în alta, fără să își dea seama, se certau deja la modul serios. Când Phoebe refuzase să îi facă pe plac, Lucas îi citise o predică despre soții neascultătoare, ceea ce o făcuse să iasă valvârtej din încăpere și să trântească ușa în urma ei. Nu acționase întocmai precum o soție quaker îndatoritoare, dar nu se putea învinui întru totul pentru reacția ei.

Și cui să îi ceară sfatul când venea vorba despre soți încăpățânați și inflexibili? Meredith și restul familiei aveau să sosească la Belfield Abbey peste câteva zile, dar Phoebe se înfioră la gândul de a-i povesti despre problemele ei lui Meredith, pentru că aceasta avea probabil să îi spună mătușii Georgie, care urma să îi spună generalului, care fără îndoială ar fi cerut ca problema să fie discutată în public. Iar *asta* nu avea să ducă la nimic bun, cu atât mai puțin pentru Lucas.

Phoebe trebuia să acționeze pe cont propriu, înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Bătu rapid la ușă și se strecură în biroul soțului ei. Încăperea aglomerată și plină cu cărți păru să o întâmpine cu bucurie. Biroul strălucea de la lumina și căldura focului și a sfeșnicelor cu lumânări răspândite pe mese și pe biroul de nuc lustruit. Poate că mobilierul era vechi și covorul decolorat, dar doamna Christmas le punea pe slujnice să lustruiască scândurile dușumelei până luceau și să frece, să șteargă de praf sau să curețe fiecare obiect care nu era prins în cuie. În pofida deteriorării vizibile din ultimii ani, se vedea afecțiunea stăruitoare pe care servitorii le-o purtau conacului și familiei Merritt.

Lucas stătea proptit în coate pe birou și se uita încruntat la un registru contabil masiv. Judecând după expresia lui, nu îi plăcea ce studia. În ultima vreme, îl văzuse mai tot timpul cu o expresie severă sau nefericită pe trăsăturile-i dure. I se strânse inima de compasiune și de dorința de a-l ușura măcar de câteva dintre poveri.

El își ridică privirea, surprins. Peste chip îi trecu o emoție grăbită, dar obscură, după care reveni la masca lui obișnuită de politețe.

– Phoebe, nu te așteptam. S-a întâmplat ceva?

Ea îi zâmbi șovăielnic.

– Nu, dar aș vrea să vorbesc cu tine. Ai vrea să mă întorc mai târziu?

El făcu o grimasă.

– Sincer să fiu, mă bucură întreruperea. De câteva zile, mă chinuiesc să pun în ordine registrele astea nenorocite. Dintr-un motiv care îmi scapă, bunicul tău și-a concediat administratorul moșiei. A preluat chiar el registrele, deși domnul Christmas m-a informat că, ocazional, a fost forțat să țină el registrele.

– Înțeleg că bunicul meu nu s-a priceput la socoteli.

– Ar fi un eufemism colosal, draga mea, răspunse Lucas sec.

Phoebe își înăbuși imboldul de a-și proteja bunicul. Chiar dacă nu îl întâlnise pe bătrânul conte în persoană, îi purta un respect

profund. Dar Lucas avea nevoie de loialitatea ei și, dacă avea să accepte, de dragostea ei.

– Ai făcut progrese în găsirea unui administrator nou? întrebă ea în timp ce se așeză în fotoliul din fața biroului lui.

Lucas o privi, oarecum nedumerit. Apoi ridică ușor din umeri.

– Am mai intervievat trei candidați astăzi. Unul dintre ei ar fi o soluție, deși e tânăr și neexperimentat. Zâmbi slab. Dar cred că sunt îndeajuns de disperat cât să îl angajez. Dumnezeu știe că nu mă mai pot baza pe Christmas sau pe Popham să se ocupe de asta. Popham a supravegheat cele mai urgente reparații pe moșie și mi-a spus astăzi că, dacă va mai avea de-a face cu vreun arendaș care se plânge sau cu vreun acoperiș prin care curge apă, își va da demisia pe loc.

– Vai, mie! Sper că nu! exclamă Phoebe, îngrijorată de cum ar reacționa Lucas dacă s-ar întâmpla așa ceva.

El râse. Părea un râs destul de ruginit, dar ea îl primi cu bucurie.

– În realitate, ar trebui să îl târăști cu forța de lângă mine. Dar nu a petrecut niciodată atât de multă vreme la țară. Nu face diferența între soiurile de cereale și nu are habar cum să repare un gard sau un acoperiș.

Se lăsă la loc în scaun, zâmbetul transformându-i-se în precauție în timp ce o cercetă cu privirea. Phoebe își împreună mâinile, agitată, rugându-se pentru înțelepciune și răbdare. La urma urmei, bărbații ca Lucas nu se dezvăluiau cu ușurință altora, îndeosebi nu femeilor.

– Ce ai vrut să mă întrebi?

– De fapt, am mai multe întrebări. În primul rând, ce ai vrea să facem de Crăciun?

El ridică din sprâncene.

– De ce trebuie să facem ceva? Adică, în afară de mers la biserică. Îi zâmbi sardonic. Presupun că vrei să mergem la biserică.

– Da, bineînțeles, zise ea, refuzând să muște momeala. Dar trebuie să plănuim și celebrări pentru servitori și săteni...

El o întrerupse cu un semn expeditiv din mână.

– Mă aștept să sărbătorească pe cont propriu. De ce ar fi nevoie să facem ceva neobișnuit, ținând cont că majoritatea dintre ei vor fi cu familiile lor? Servitorii vor avea parte de Ziua Cadourilor, și mă gândesc că vei vrea să le dai darurile obișnuite. Cât despre pomenile pentru cei săraci, îi voi da o sumă generoasă domnului Knaggs, să o împartă. În afară de asta, nu văd de ce am mai face ceva.

Phoebe se holbă la el. Oare chiar nu își dădea seama de responsabilitățile pe care le avea?

– Lucas, ești stăpânul unei moșii numite Mistletoe. Pe jumătate dintre servitorii tăi și pe mulți dintre săteni îi cheamă *Christmas*, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur îți dai seama că există așteptări și tradiții de păstrat. Se fac deja pregătiri. S-au amestecat și pregătit budincile și...

– Phoebe, spuse el, întrerupând-o din nou, nerăbdător, ești quaker. Nici măcar nu sărbătorești Crăciunul.

Ea își încrucișă brațele la piept, privindu-l severă, dar probabil că el nu observă, întrucât îi urmări mișcarea și se opri la sânii ei. Simți o strălucire instantanee în tot corpul, fierbinte, tremurândă. Enervată că reușea să îi stârnească o reacție atât de promptă, se împotrivi imboldului de-a se foi pe scaun.

– Milord, spuse ea cu fermitate, aș prefera să te uiți la chipul meu când vorbești cu mine, nu la alte părți anatomice, oricât de atrăgătoare ți s-ar părea.

El își ridică brusc privirea spre chipul ei și își înăbuși un râset.

– Nu știu despre ce vorbești, draga mea soție.

Ochii îi luceau de zburdălnicie și de o senzualitate tot mai înfloritoare. Phoebe avu nevoie și de ultima fărâmă de disciplină ca să se împotrivească ademenirii ca de sirenă a masculinității puternice a soțului ei. Chiar *își dorea* asta de la el, dar nu încă. Nu până nu aveau să ajungă la o înțelegere în alte aspecte din viața lor.

– Da, fie. Ca să îți răspund la îngrijorare, Lucas, faptul că familia tatălui meu nu sărbătorea Crăciunul nu înseamnă că eu nu doresc să o fac. De fapt, ideea mi se pare chiar palpitantă.

Lucas își dădu ochii peste cap.

– Și, așa cum am spus, continuă ea, ignorându-i reacția enervantă, există anumite tradiții la conac, dintre care multe s-au pierdut în ultimii ani. Ar însemna grozav de mult pentru localnici dacă le-am readuce în prim-plan. Ar fi un mod minunat de-a le arăta că acum facem cu adevărat parte din viețile lor și că le împărtășim îngrijorările și speranțele. Soțul ei pufni, dar ea continuă cu încăpățânare: Motiv pentru care m-am gândit la ce ar trebui să facem de Crăciun.

– Nimic? spuse el plin de speranță.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– În trecut, conții de Merritt își deschideau conacul pentru arendași și săteni. Le dădeau să mănânce și să bea, și erau muzică și jocuri pentru... Se poticni, surprinsă de expresia fioroasă de pe chipul soțului ei. Nu va trebui să faci nimic, spuse ea defensiv. Doamna Christmas s-a ocupat de asta ani în șir și știe întocmai ce este de făcut.

Tu va trebui doar să dirijezi festivitățile. Și să nu te încrunți la toți ca un urs bătrân și morocănos cu un ghimpe în labă, încheie ea pe un ton tăios.

– Atâta tot? întrebă el sec.

Ea oftă.

– Lucas, nu ai sărbătorit niciodată Crăciunul? Nu ai nici o amintire dragă cu el?

El ridică din umeri.

– În copilărie, da. Dar nu și în armată. Au fost ani în care orice celebrare părea greșită sau cel puțin inutilă.

– Dar acum nu mai ești în armată.

– După cum îmi tot amintești.

Ea oftă frustrată, iar el se ridică și veni în fața biroului, sprijinindu-se de el. Era atât de înalt, încât ea trebui să își lase capul pe spate ca să îl privească în ochi.

– Phoebe, spuse el, împingând-o ușor cu cizma în pantof, știi cât costă o astfel de distracție?

I se puse un nod în stomac.

– Adică nu ne permitem?

El zâmbi din nou slab.

– *Gâsculiță.* Bineînțeles că ne permitem. Nu asta e ideea.

– Atunci, care este ideea?

El începu să se plimbe încolo și încoace prin încăpere.

– Cred că uneori nu îți dai seama în ce condiție proastă sunt conacul și fermele. Nu sunt sărac, dar nici nu am o avere ca Silverton, să zicem.

Îl privi plimbându-se încolo și încoace, observând umbra de amărăciune care îi străbătu chipul când îl menționase pe verișorul lui. Se opri în fața șemineului.

– Îmi investesc toate resursele în conac și în moșie, încercând să le readuc la viață.

Se holbă la flăcări și căzu într-o meditație sumbră din care Phoebe nu vru să îl întrerupă. În cele din urmă, el își ridică privirea, sever și hotărât.

– Le *voi readuce* la viață, Phoebe. Locul acesta o merită, și cred că moșia poate prospera din nou. Dar va fi nevoie de mulți bani, și nu vreau să irosesc nici un bănuț pe ceva atât de frivol precum o petrecere de Crăciun.

Ea încuviință din cap și simți un nod de compasiune în stomac. Lucas lua asupra lui poverile tuturor, fără să ceară sau să aștepte

ajutor. Se întrebă dacă nu cumva o făcea ca să se pedepsească singur. Dar pentru ce anume? Pentru durerea pe care le-o pricinuise verișorului lui și familiei Stanton? Cu siguranță Lucas își dădea seama că era vremea să se ierte și să îl ierte și pe Silverton.

Phoebe se ridică și se duse lângă el, în fața șemineului. Poate că nu îi voia ajutorul, dar ea avea să i-l ofere oricum.

– Îmi pare rău că tu crezi că nu am înțeles cât de complexă este restaurarea moșiei, spuse ea sincer. Dar nu trebuie să consideri celebrările ca fiind timp sau bani irosiți. Nu sunt.

Se oțeli, așteptându-se ca el să o respingă, dar își vârî mâna în a lui. El se încordă o clipă, după care îi cuprinse degetele cu mâna-i caldă.

– Știi mai bine ca oricine cât de grea a fost viața pentru săteni, spuse ea încet. Prea multă vreme au suferit fără speranță. În aceste circumstanțe, cum să fie o risipă să le înveselești sufletele și inimile? Oamenii au nevoie de mai mult decât muncă asiduă și hrană, Lucas. Au nevoie și de sărbători în comunitate și de veselie în viețile lor.

Ea înțelegea foarte bine acest lucru. În anii pe care îi petrecuse în casa fratelui se simțise singură și lipsită de bucurie. Dar familia Stanton schimbase acest lucru. *Lucas* schimbase acest lucru.

El o strânse de mână, holbându-se la ea, dar păru să privească prin ea, spre ceva foarte îndepărtat. Ea îl trase de degete, ca să îi capteze din nou atenția. El zâmbi autoironic.

– Presupun că asta înseamnă Crăciunul. Cerule mare! În regulă, draga mea. Poți să organizezi o petrecere de Crăciun. Cred că buzunarele mele încă sunt îndeajuns de adânci cât să suporte acest lucru. Zâmbetul îi deveni din ironic poznaș. Și *ești* o femeie quaker, așa că nu mă aștept să mă bagi la cheltuieli prea mari.

Capitularea lui o luă prin surprindere.

– Voi face tot posibilul să nu falimentăm, deși nu pot promite, spuse ea. Din impuls, se ridică pe vârfuri și îi sărută muchia maxilarului. Mulțumesc, milord. Știu că toată lumea va fi entuziasmată. Îndeosebi copiii. Se pregătesc de săptămâni întregi.

El păru surprins de gestul ei, dar își reveni rapid.

– Despre ce copii vorbești?

– Vicarul i-a pregătit pe copiii din sat pentru sceneta de Crăciun. I-am invitat deja la conac, pentru a ne-o prezenta.

El tresări, aparent îndurerat.

– Dumnezeu cu mila. Nu e nimic mai înfiorător decât un teatru de amatori. Nevastă, la ce ți-a stat mintea?

– Lucas, nu cred...

El clătină din cap.

– E în regulă, serios. Mă îndoiesc că aș putea opri festivitățile chiar dacă aș vrea. Las pe seama ta și a doamnei Christmas să vă ocupați de detalii. Îi strânse cu blândețe mâna, apoi îi dădu drumul, zâmbindu-i amabil și totodată expeditiv. Iartă-mă acum, zise el, întorcându-se la birou, dar mai am mult de lucru.

Ea oftă și încercă să nu pară dezamăgită.

– Nu vreau să te rețin de la muncă, dar aș mai avea o întrebare.

El își ridică din nou privirea din registru, prefăcându-se alarmat.

– Devii o adevărată hoață de buzunare. Ce mai este?

– Nu am de gând să te fur, îi răspunse ea demn. Am primit o scrisoare de la Meredith, prin care ne invită la o petrecere la Belfield Abbey, cu două zile înainte de Crăciun. Ne sugerează să mergem după-amiaza și să rămânem până a doua zi.

Expresia glacială a soțului ei scăzu temperatura din încăpere cu câteva grade. I se puse un nod în stomac, dar continuă:

– Știu că nu ți-e totuna, dar mie mi-ar plăcea să îi revăd. Și știu că mătușa Georgie și unchiul Arthur vor să te vadă.

El o cercetă cu privirea, într-o tăcere întreruptă doar de trosnetul focului. Îi fu imposibil să nu se foiască sub privirea lui perceptivă.

– Ți-a fost greu în ultimele săptămâni, spuse el.

Phoebe nu vru să îl mintă, așa că ridică pur și simplu din umeri. El făcu o grimasă și bombăni ceva în barbă, după care îi răspunse:

– Cred că pot să îl suport pe Silverton o seară, dacă asta te face fericită.

– Mulțumesc, șopti ea.

El încuviință și se întoarse la registrele lui, dar își ridică din nou privirea când văzu că ea nu se mișcă din loc.

– Mai este ceva?

De data aceasta, auzi nerăbdarea clară din vocea lui. Aproape că îi pieri curajul, dar mai avea un singur obstacol de trecut. Din nefericire, era cel mai mare.

– Aș vrea să vorbim despre contrabandiști.

El își trecu frustrat o mână prin păr, ceea ce îi făcu șuvițele dese să îi stea drepte, înainte să îi cadă din nou peste frunte.

– Am mai vorbit despre acest lucru, Phoebe. Nu ai de ce să te implici în treaba asta.

Ea își ridică mâinile, cu palmele în afară.

– Nu încerc să îmi bag nasul, dar nu pot să nu mă îngrijorez. Și pentru tine, și pentru săteni. Sigur îți dai seama că au început să facă contrabandă din pricina condițiilor mizere din sat. Unii dintre ei erau de-a dreptul lihniți, Lucas. Ce puteau să facă?

– Crezi că nu știu asta? A fost un nenorocit de coșmar aproape pentru toată lumea, unul dintre motivele pentru care îmi golesc buzunarele ca să readuc moșia într-o stare funcțională.

– Știu. Și este minunat, dar între timp...

– Între timp am dat deja de știre că orice bărbat care vrea să câștige un ban cinstit poate găsi de lucru la conac, fără întrebări de vreun fel. Nu sunt un ticălos fără inimă, orice ai crede tu despre mine.

Îi azvârli ultimele cuvinte ca pe o provocare.

– Nu am crezut niciodată așa ceva, răspunse ea încet. Nu aș crede niciodată.

Focul pârâia și sălta vioi, umplând liniștea care se așternu din nou. Tăcerea aceasta părea o creatură solidă, care răsufla și îi îndepărta tot mai tare.

– Atunci, știi și că nu le pot permite să continue contrabanda, spuse el în cele din urmă, cu voce aspră. E prea periculos. Cineva va fi ucis dacă nu o opresc.

Phoebe se gândi la Samuel Weston și la ceilalți copii care probabil erau în pericol și reuși doar să încuviințeze din cap.

– Înțeleg. Îți cer doar ca, la momentul oportun, să dai dovadă de cât mai multă compasiune posibil. Pentru binele tuturor. Fu surprinsă când își dădu seama că îi venea să plângă. E cazul să te întorci la treburile tale, așa că îți voi ura noapte bună.

Phoebe se îndreptă spre ușă, străduindu-se să își înfrâneze emoțiile. Ar fi trebuit să se simtă satisfăcută, căci Lucas fusese de acord cu mai multe lucruri decât se așteptase ea, dar gândul că avea să petreacă încă o noapte singură în pat o făcu să se simtă înfrigurată până la oase. În clipa aceasta, avea nevoie de Lucas mai mult ca niciodată, dar nu urma să aibă parte de el.

– Phoebe.

Se opri când îi auzi vocea profundă și se întoarse lent spre el. Stătea lățit pe scaun, nepăsător, părând mare, puternic și periculos.

– Da? șopti ea, abia auzindu-se de bătăile inimii.

– Unde te duci?

– Ah... În odăile mele.

Ochii îi deveniră de un cenușiu încețoșat și i se umplură de dorință.

– Nu încă, spuse el. Apoi îi întinse mâna. Scumpa mea, vino aici!

Capitolul 23

Phoebe înlemni lângă ușă, în ochii ei mari și închiși la culoare citindu-se un amestec de dorință arzătoare și temere. Era limpede că îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea, îndeajuns încât să îl înfrunte în bârlogul lui și să refuze să se retragă, chiar dacă el nu fusese câtuși de puțin primitor. Hotărârea lui Phoebe de a reduce înstrăinarea dintre ei îl făcu să se simtă triumfător și foarte ușurat.

Să fie atât de aproape de Phoebe și totuși să nu o poată atinge fusese o tortură mai grea ca unele dintre condițiile infernale cu care se confruntase în armată. Dar ea stabilise o limită clară în noaptea nunții lor, folosindu-și convingerile morale naive ca să facă din el un răufăcător desprins din basme. Simțise că murea când plecase, dar nu ar fi putut să o posede împotriva voinței ei, nici nu s-ar fi putut folosi de pasiunea ei inocentă ca să îi înfrângă împotrivirea.

Știa că ar fi putut să o seducă. Dar mândria lui nu ar fi acceptat așa ceva, și era conștient de faptul că ar fi vătămat-o și pe ea într-un fel. Partea lui mai puțin bună *îl îmboldise* să se folosească de lipsa ei de experiență sexuală împotriva ei, dar prețul plătit ar fi fost mult prea mare, iar rana adusă spiritului ei – mult prea gravă.

Așa că în ultima săptămână se ținuse la distanță, atât fizic, cât și emoțional. Dar, pe măsură ce trecuseră zilele și frustrările din pricina mișcării împreună cu foametea lui sexuală crescuseră, începuse să se întrebe ce sens aveau toate acestea. Se certaseră din pricina unor contrabandiști inepți, pentru numele lui Dumnezeu. Un grup de idioți care nu aveau îndeajuns de multă minte încât să își dea seama că își riscau propria siguranță și pe cea a familiilor lor făcând curse tot mai periculoase, în timp ce lațul legii se strângea tot mai tare în jurul lor, în fiecare zi. Vizita pe care i-o făcuse lui Harper îi confirmase acest lucru. Ofițerul de impozitare și oamenii lui se aflau pe urmele grupării locale, și era doar o chestiune de timp până să îi prindă.

Lucas ar fi putut alege să ignore chestiunea, bineînțeles, așa cum făcuse contele dinaintea lui și așa cum făceau mulți alți moșieri. Era limpede că Phoebe, cu inima ei blândă, își dorea ca el să o facă. Nu era prea mândru să o recunoască, dar noaptea, când frustrarea lui sexuală atingea proporții inimaginabile, era tentat să îi cedeze.

De mai multe ori, se dăduse jos din pat și se dusese apăsat spre ușa ce lega odăile lor, pregătit să îi îndeplinească dorințele. Nu era vorba doar despre dorința de a-i simți trupul perfect înfășurat în jurul lui, deși imaginea cu pricina îl afectase puternic. Mai degrabă, avea tot mai multă nevoie de înțelegerea ei blândă la sfârșitul unei alte zile mizere în care încercase să reînvie moșia. Tânjea după asta așa cum tânjea un bărbat de pe câmpul de luptă după pace și un moment de liniște. Era unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu ea, pentru plăcerea și consolarea pe care i-o aduceau firea ei generoasă și blândă.

Dar nu putea capitula, nici măcar ca să îi facă pe plac noii lui soții. Ar fi însemnat să își încalce convingerile, atât ca ofițer, cât și ca gentleman. Phoebe trebuia să învețe, și încă rapid, că avea să fie stăpân în conacul lui. Ea și toți ceilalți trebuiau să priceapă că, acum, cuvântul lui era lege. Nu pentru că ținea morțiș să își exercite puterea într-un mod prostesc, ci pentru că siguranța și bunăstarea celor din sat și din conac apăsau acum pe umerii lui.

Din fericire, Phoebe venise ea la el, dulce și agitată, și totuși hotărâtă să facă primul pas dificil pentru a înlătura barierele dintre ei. Faptele ei îl emoționau mai mult decât voia să recunoască, și îi respecta efortul. În schimb, era dispus să o lase să organizeze petrecerea aceea prostească de Crăciun și să meargă împreună în vizită la Belfield Abbey, oricât de enervante aveau să fie evenimentele cu pricina și oricât de mult aveau să îi distragă atenția, dacă asta însemna că puteau să renunțe naibii la înstrăinarea dintre ei.

Și dacă însemna că în sfârșit putea să își ducă soțioara provocatoare în patul lui, acolo unde îi era locul.

Îi zâmbi, așteptând răbdător să vină la el. Phoebe a lui avea tărie de caracter, categoric, dar era în continuare inocentă. Dorința ei era moale și fragilă precum petalele noi ale unui trandafir care înflorea. În clipa aceasta, simțea o poftă atât de copleșitoare, încât probabil ar fi speriat-o de moarte dacă i-ar fi permis să devină evidentă.

Ea rămase locului, așa că el ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

– Phoebe?

Ea îi zâmbi fugitiv și tremurător și respiră adânc. Sânii ei, strânși tare de rochia-i modestă, se împinseră în material, ca niște movilițe drăguțe. Cu siguranță nu i se părea că putea zări conturul sfârcurilor sub corsajul ei. Îi lăsă gura apă când se gândi cum ar fi fost să îi guste sânii.

Veni în sfârșit la el, șovăielnică, dar grațioasă. Când ocoli biroul și se opri în fața lui, ușor încruntată, el nu spuse nimic. O luă, în schimb, de mână și o trase în poala lui.

Ea icni și se prăbuși peste coapsele lui și se prinse de umerii lui, ca să își mențină echilibrul. Dosul ei frumușel se atinse de mădularul care i se întărea, și trebui să își înăbușe un geamăt.

– Lucas, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă ea cu voce pițigăiată, emoționată.

El îi ridică bărbia cu o mână. Apoi se aplecă, inhalându-i mirosul curat și feminin, după care își trecu limba peste punctul care îi pulsa la baza gâtului. Ea gemu înăbușit și își înfipse degetele în haina lui.

– Mă pregătesc să fac dragoste cu soția mea, murmură el.

Îi simți trupul devenindu-i rigid în brațele lui. Se încruntă și își înălță capul, cercetând-o cu privirea. Oare interpretase greșit? Ar fi putut jura că și-o dorea la fel de mult ca el.

Și totuși, iată că ea se agăța de el, holbându-se la el cu dorință în privire – și cu ceva ce nu reușea să identifice. Lucas își frecă nasul de obrazul ei moale.

– Nu vrei să fim împreună ca soț și soție, Phoebe? Nu de aceea ai venit aici?

Ea își mușcă ușor buza de jos plină, gest care îi străfulgeră soțului ei vintrele cu căldură. Din pricina gestului aceluia și a presiunii dulci a dosului ei, Lucas trebui să își înăbușe impulsul de a se freca de ea.

– Ba da... Adică, nu. Adică... da, nu vreau să fim înstrăinați, dar nu am venit să cer în mod deosebit *asta*.

Își însoți ultimul cuvânt cu o mișcare tremurândă a mâinii mici dinspre pieptul ei spre al lui, cu scopul de a cuprinde tot ce insinua situația lor curentă.

Micuța lui quaker modestă. Lucas își înăbuși un zâmbet, mulțumindu-se să își treacă ușor buzele peste gura ei. Ea închise ochii și își înfipse din nou degetele în umerii lui. De data aceasta, el chiar zâmbi.

– Dar îți dorești asta, nu-i așa?

– Da, șuieră ea cu gura lipită de a lui.

– Atât așteptam. O cuprinse cu brațele și se ridică, ținând-o strâns la pieptul lui. Ocoli biroul cu grijă, să nu o lovească de ceva, și porni cu pași mari spre ușă.

Ea făcu ochii mari de uimire.

– Lucas! Ce faci?

– Îmi duc soția sus, în pat.

Așa cum sperase, ea se îmbujoră încântător.

– Pot să merg și singură până în dormitor. Ar trebui să mă lași jos.

Jonglă puțin cu ea când deschise ușa.

– În clipa asta, nu îmi vine în minte nici un motiv pentru care aș face-o.

De fapt, trebuise să își folosească toată voința ca să nu o așeze în poala lui, să nu îi ridice rochia și să nu o posede chiar acolo, în intimitatea nesigură a bibliotecii lui. Avea de gând să o lase jos doar pe patul ei, cu ușa nenorocită ce dădea în odăile ei încuiată în urma lor.

– Pentru că s-ar putea ca un servitor să... Se întrerupse oftând când îl văzu pe majordom în capul scărilor, făcându-și rondul de seară prin care verifica toate ferestrele și ușile.

– Bună seara, milord, spuse Christmas în felul lui lugubru. Milady, sper că vă simțiți bine.

Phoebe se făcu rigidă ca o scândură în brațele lui. Lucas îi zâmbi malefic și se holbă la ea, așteptând ca ea să răspundă la întrebare. Ea se încruntă la el, apoi își reveni, înainte să i se adreseze majordomului:

– Sunt bine, domnule Christmas. Mulțumesc de întrebare. Excelența Sa doar mă ajută să urc în odăile mele.

– Ce amabil este Excelența Sa, răspunse majordomul.

Nici măcar priveliștea neobișnuită a stăpânului său ducându-i stăpâna în pat nu îi înveseli vocea sinistră. Christmas făcu o plecăciune și trecu mai departe, purtându-se de parcă nu se întâmplase nimic ieșit din comun. Phoebe zâmbi și îl salută la rândul ei din cap, deși era rigidă de indignare în brațele soțului ei. Lucas aproape că izbucni în râs, dar reuși să se abțină, căci nu voia să o provoace și mai mult. Dacă o făcea, poate că avea să îl alunge din odaia ei, și atunci cu siguranță și-ar fi pierdut mințile.

În timp ce înainta pe coridor, bucurându-se de pachețelul cald pe care îl căra pe brațe, Phoebe își încrucișă brațele la piept și se uită urât la el.

– Domnule, ești o adevărată bestie. Dumnezeu știe ce crede bietul om despre noi.

– Știu eu. Crede orice îl plătim noi să creadă.

Ea își dădu ochii peste cap, dar îi venea să zâmbească. Lui Lucas îi plăcea calitatea aceasta a ei: era atât de demnă și de modestă, dar avea totuși un simț al umorului imprevizibil și atât de multă pasiune. Uneori, se manifesta ca mici izbucniri surprinzătoare, cum

se întâmplase în noaptea aceea la balul Framingham. Alteori, cum se întâmpla în seara aceasta, o mică diavoliță se ițea de după fațada ei cuviincioasă. Îl fascina până la obsesie, și Dumnezeu să-l ajute dacă avea să descopere și ea vreodată acest lucru.

Când se opriră în fața ușii de la dormitorul ei, Phoebe se întinse și răsuci chiar ea mânerul. În timp ce intră cu ea, Maggie ieși din garderoba lui Phoebe, cu un teanc de haine pe braț. Le aruncă o privire și dădu fuga spre ei.

– Of, milady, icni ea, agitându-se inutil în jurul lor. Ce s-a întâmplat? Sunteți bolnavă?

Lucas oftă prelung, în timp ce soția lui îl privi, ridicând provocator din sprânceană. Era corect. El o obligase să îi răspundă majordomului.

– Nu s-a întâmplat nimic, Maggie. Doar o ajut pe Excelența Sa să se pregătească de culcare. Poți să pleci acum. Nu va avea nevoie de tine.

Maggie făcu ochii și mai mari când pricepu. Reuși să își înăbușe doar pe jumătate un chicot, în timp ce le făcu o plecăciune scurtă.

– Bineînțeles, milord. Cum spuneți dumneavoastră. Să îi zic lui Popham că nu veți avea nevoie nici de el?

– Da. Mulțumesc.

Maggie ieși din încăpere cu spatele, închizând ușor ușa după ea. Dar o auziră prin ușă strigând:

– Oh, domnule Popham. Nu tre' să mai așteptați. Excelența Sa va dormi în patul stăpânei la noapte. Și era și timpu', aș zice eu.

Din fericire, nu auziră răspunsul lui Popham. Phoebe mârâi și își lăsă capul pe pieptul lui.

– Nu îmi place să critic, dragostea mea, zise Lucas contemplativ, dar mi se pare că servitoarea ta e puțin cam directă.

– Atunci, se potrivește de minune cu ceilalți servitori de la conac, nu-i așa? îi răspunse Phoebe sec.

El râse.

– Da, am fost foarte norocoși în această privință, nu?

Se duse spre pat, apoi o lăsă pe învălmășeala de perne și așternuturi. Ea sălta o dată, după care se prăbuși pe perne, chicotind. Când își trase răsuflarea, îi zâmbi.

– Nu știu cât de norocoși suntem să avem o casă plină de servitori care discută regulat despre relațiile noastre intime, zise ea, strâmbând din nasu-i adorabil.

Lucas se holbă la ea, toată răvășită, cu fustele adunate în jurul coapselor, dezvăluindu-i picioarele frumoase și ciorapii albi simpli. Vintrea i se strânse și fiecare mușchi i se încordă.

– Nu știu tu, draga mea, murmură el, mângâind-o de la gleznă până la genunchi. Ea se înfioră sub atingerea lui, iar el zâmbi. Dar, în clipa aceasta, eu mă simt într-adevăr foarte norocos.

Phoebe se holbă la soțul ei arătos și impunător. Se ținea cu o mână de stâlpul patului și îi zâmbea, iar strălucirea fierbinte din ochii lui îi făcu vintrele să îi tresalte de agitație și nerăbdare. Îl dorise – își dorise asta – nespus de mult, dar acum, că sosise momentul, nu avea habar ce să facă sau să spună. Când o făcea să râdă, totul părea mult mai ușor. Dar ideea că Lucas avea în sfârșit să se culce cu ea nu era deloc de râs.

El își înclină capul, măsurând-o din priviri.

– Iar ești neliniștită, așa-i?

Ea încuviință din cap, căci gâtlejul îi era atât de uscat, încât cu siguranță ar fi croncănit de-ar fi încercat să rostească vreun cuvânt. El zâmbi, ceea ce îi îndulci trăsăturile puternice, și se așeză lângă ea.

– Nu ai fost neliniștită în noaptea aceea, nu? După ce am început.

– Nu, spuse ea, cu vocea *întocmai* ca orăcăitul unei broaște.

El râse ușor.

– Atunci, ai încredere în mine, și totul va fi bine.

Acesta era miezul problemei. Încrederea. Avusese încredere în el cât să îl abordeze la parter, în birou, și nu o dezamăgise. Dar aceasta era ultima punte pe care o aveau de trecut. Odată trecuți de ea, nu mai avea cum să se țină la distanță de el, fizic sau emoțional.

În timp ce aștepta răbdător ca ea să îi răspundă, Lucas începu să îi scoată agrafele din păr. Le îndepărtă metodic, de parcă nimic nu ar fi fost mai interesant decât să facă pe camerista. Purtarea lui o liniști. Lucas avea să îi poarte de grijă, așa cum le purta de grijă tuturor lucrurilor și persoanelor din viața lui.

– Chiar am încredere în tine, șopti ea.

– Bine. Își strecură mâinile sub umerii ei și o ajută să se ridice în șezut. Apoi se duse în spatele ei și începu să îi desfacă nasturii de la rochie. Cu fiecare nasture desfăcut, îi împingea în lateral rochia și o săruta pe spate. Chiar și prin corset și cămașa de noapte, se înfiora când îi simțea buzele pe șira spinării.

– Câți ticăloși de nasturi ai, Lady Merritt, spuse el în timp ce i-i desfăcea metodic.

– Nu da vina pe mine. Dă vina pe croitoreasa ridicolă la care m-au târât mătușa Georgie și Meredith.

– Descopăr că îmi place destul de mult să îmi despachetez soția. E ca și cum aș fi găsit un cadou cu câteva zile înainte de Crăciun.

Odată cu el, Phoebe începuse să-și desfacă nasturii de la încheieturi. Mâinile îi tremurau așa tare, că reuși să își elibereze o singură încheietură până el termină cu nasturii de la spate. Lucas se mută în fața ei, să o ajute, iar degetele lui iscusite îi desfăcură rapid butonii. Apoi, când el se aplecă să o sărute, strecurându-și limba printre buzele ei pentru o degustare rapidă, ea își trase rochia de pe umeri. O clipă mai târziu, el i-o coborî pe șolduri, iar ea își ridică dosul ca să i-o poată da jos de tot. Fără să se uite, el o aruncă în spate, înspre un scaun din fața măsuței ei de toaletă. Rată, iar rochia aterizâ grămadă pe podea.

– Lucas, strigă ea. Nu așa te porți cu o rochie foarte scumpă.

El îi desfăcea deja corsetul.

– Parcă nu îți plăcea.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu am spus așa ceva.

– Nu-ți face griji, zise el distras, în timp ce îi dădu jos corsetul, îți voi cumpăra una nouă. Câte vrei tu, cu sute de nasturi pe care să îi desfac.

Ea zâmbi când îl auzi tachinând-o, dar se cutremură o clipă mai târziu când îi simți mâinile mari pe sâni, frământându-i movilițele pline preț de câteva secunde, apoi trecându-și palmele bătătorite peste vârfurile care i se întăreau rapid. Phoebe își mușcă buza, înăbușindu-și un geamăt. El râse aspru.

– Nu te abține pentru mine, iubire. Îmi place când scoți zgomote.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Chiar îți place?

Lucas o prinse de șolduri, se aplecă și o linse pe sfârc prin materialul subțire al cămășii de noapte. Acesta se strânse într-o mărgea tare sub presiunea aspră a limbii lui. O senzație splendidă o străpunse din vârful sânului până la îmbinarea dintre coapse, și căzu pe coate, gemând fără să vrea. Lucas mormăi satisfăcut și continuă să sugă și să tachineze mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Curând, materialul cămășii îi era ud, iar vârfurile sânilor i se împingeau tari în pânza transparentă. Lucas îi tachină fără milă, sugându-i și lingându-i. În tot acest timp, ea putu doar să se arcuiască înspre el, scâncind ușor.

După câteva minute de tortură delicioasă, el se retrase. Pometii îi erau îmbujorați, având o nuanță de bronz, iar ochii îi străluceau de poftă, dar zâmbea poznaș.

– Vezi? spuse el cu voce joasă. Chiar îmi place. Îți sporește și ție plăcerea. Nu te abține, Phoebe. Spune orice vrei și mișcă-te cât vrei.

Ea se holbă la el, simțindu-se puțin ametită de avalanșa de senzații. Avea dreptate. Când făcea zgomote, părea *într-adevăr* să simtă mai multă plăcere, deși nu își dădea seama de ce. El zâmbi când îi văzu expresia.

– Nu încerca să pricepi. Lasă pur și simplu lucrurile să se întâmple. Te vei simți și mai bine atunci.

Ea încuviință din cap nesigură, după care îi privi trupul cu umeri lați. Un trup îmbrăcat impecabil în ținută de seară, în timp ce ea era dezbrăcată în fața lui. Contrastul o excita oarecum, deși nu era întru totul corect.

– Lucas.

– Da, iubire?

– Nu ți se pare cam straniu că eu sunt pe jumătate dezbrăcată, iar tu cu desăvârșire îmbrăcat?

El o mai privi o dată, înfierbântat.

– Câtuși de puțin, dar înțeleg ce vrei să zici. Permite-mi să remediez situația.

Își scoase rapid haina, vesta și lavaliera și le aruncă spre grămăjoara de haine de pe podea ce creștea rapid. Phoebe țâțâi.

– Nu știam că soțul meu este atât de dezordonat.

El se mută pe marginea patului și începu să își scoată cizmele. Se chinui puțin, dar reuși să le dea jos, în tot acest timp rânjind diabolic peste umăr.

– La asta sunt bune soțiile, nu? Să facă curat după bărbații lor.

– Nu și soția asta, spuse ea mieros. Am alte lucruri de făcut.

Cizmele aterizară pe podea cu o bufnitură, iar el se ridică.

– Așa deci? Chiar te rog să îmi spui ce alte lucruri ai avea de făcut. Apoi își trase cămașa peste cap, dezvăluindu-și trunchiul superb și ferm și brațele-i musculoase.

Phoebe se înmuie de nerăbdare. Se împotrivi unei letargii delicioase și se strădui să se ridice în șezut.

– Ei bine, șopti ea, trecându-și degetul peste o cicatrice îngustă care îi străbătea cutia toracică, acum, de pildă, trebuie să fac dragoste cu soțul meu.

Ochii i se aprinseră de dorință, și îi văzu erecția umflându-se și împingându-se în prohabul pantalonilor. Cu mâini nu prea

statornice, el îi apucă tivul cămășii de noapte și i-o ridică. Pânza i se prinse de sfârcuri, tachinându-i vârfurile sensibile, și ea gemu din nou. Soțul ei izbucni într-un râs întunecat, imitându-i plăcerea. După ce îi scoase veșmântul, o împinse ușor înapoi pe perne. Rămase acolo, tremurând, având pe ea doar jartierele și ciorapii.

Lucas stătea deasupra ei, iar trăsăturile i se înăspriseră de la intensitatea dorinței. Licărirea din ochii lui îi făcu pulsul să zvâcnească: în gâtlej, în vintre și în spatele genunchilor. Iar când își trecu privirea peste ea și se opri la cuibul ei de cârlionți feminini, pulsul începu să îi zvâcnească și acolo. Fierbinte, umed și greoi.

– Cerule, spuse el cu voce încordată. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu te merit, Phoebe.

Gâtlejul ei se încordă din pricina unui iureș de dorință și dragoste.

– Mulțumesc, reuși ea să șoptească. Ești foarte amabil să spui asta.

Răspunsul ei prostesc îl făcu să râdă.

– Amabilitatea este cea din urmă emoție care mă încearcă acum.

Își puse mâinile pe interiorul coapselor ei și o îmboldi să depărteze picioarele. Ea îl privi șovăitoare.

– Vrei să îmi dau jos ciorapii, Lucas?

El clătină din cap.

– Nici în ruptul capului, draga mea.

După ce făcu această afirmație stranie, se urcă în pat și se așeză între coapsele ei desfăcute. Privea înfierbântat partea aceea a corpului ei care era de obicei ascunsă, dar care acum era expusă, spre plăcerea lui. Phoebe se încinse, tremură și se umplu de un entuziasm care o făcu să se foiască. Simți iureșul acela răspândindu-se în trupul ei, fuzionând într-o durere surdă pulsând adânc în pântecul ei.

Se agită neliniștită sub el, iar Lucas îi prinse cu mâinile mari coapsele, ținuind-o locului.

– Și acum, spuse el cu voce atât de întunecată și de răgușită, că ea aproape că leșină, am de gând să mă joc cu soția mea.

Capitolul 24

Phoebe își ridică privirea spre chipul soțului ei. Consumarea unei căsătorii i se părea o treabă serioasă, dar el o făcea să pară mai

degrabă un joc. Însă nu își putea închipui un joc care să cuprindă ce simțea trupul ei acum: senzații carnale pure și tulburătoare.

Și urma să aibă nevoie de timp pentru a se obișnui cu asta: să stea goală și cu picioarele desfăcute în fața soțului ei, ca într-un sacrificiu păgân. O îngrozea și o excita deopotrivă, iar partea excitantă o îndemna să facă lucruri nerușinate, cum ar fi să se întindă pe spate, să își desfacă larg genunchii și... să dea din fund, lucru care i se păru chiar straniu. Își închipui cum ar fi să facă și alte lucruri, deși se îmbujoră stingherită doar imaginându-și-le. I se părură imorale, și totuși extrem de dezirabile, lucru care se potrivea întocmai definiției păcatului. Dar Lucas *era* soțul ei, iar acesta era patul lor conjugal, deci cum ar fi putut fi păcătos vreun lucru pe care îl făceau aici?

Ar fi vrut să îl poată întreba despre asta, dar timiditatea o copleși.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lucas zâmbi și îi murmură cuvinte liniștitoare. Apoi își trecu mâinile bătătorite în sus pe interiorul coapselor ei, și o căldură delicioasă emană din palmele lui și se opri adânc în pliurile ei moi și ascunse. În timp ce o mângâia, apropiindu-se tot mai mult cu degetele de cârlionții dintre coapsele ei, un val de senzație îi străbătu pielea, iar trupul îi eliberă un mic șuvoi de umezeală.

Phoebe tresări surprinsă și încercă involuntar să își apropie picioarele. Nu putea, bineînțeles, nu cât timp Lucas era așezat între ele. Dar roși la gândul că el putea vedea tot ce se întâmpla *acolo jos*.

– Lucas, spuse ea cu voce gâtuită, poate ar trebui să ne băgăm sub așternuturi.

Până atunci, el privise fix la locul secret – ei bine, mai puțin secret acum – dintre picioarele ei, dar își înălță capul când o auzi.

– Nu fi jenată, iubire. Corpul tău face întocmai ce-ar trebui să facă, și vreau să văd totul.

Ea se încruntă.

– De ce?

– Pentru că e frumos. *Tu* ești frumoasă.

– Dacă zici tu, răspunse ea neîncrezătoare.

Înțelegea cât de cât, pentru că și ei îi plăcea foarte mult să privească trupul magnific al soțului ei. Încheind cu explicațiile, Lucas se concentră din nou pe mâinile lui și pe ce îi făcea ei. Lent, mângâind-o de parcă ar fi fost o pisicuță, își urcă mâinile pe coapsele ei, până ajunse în sfârșit la locul acela cald și umed. Atingerile lui o înfiorau, făcând-o să se simtă slăbită și ametită. Era tentată să se prăbușească

pe perne, dar ceva o făcu să privească în continuare. O fascina expresia dură și plină de dorință de pe chipul lui, iar senzațiile care îi cotropeau trupul i se păreau intens de excitante.

El o mângâie cu blândețe, găsindu-i și apoi despărțindu-i pliurile. Phoebe gemu și simți cum nevoia pură se trezește la viață, cu un iureș vibrant de dorință. Fără voia ei, își desfăcu picioarele larg, dezvăluindu-i totul, ca să o atingă, ca să o privească.

– Așa, scrâșni el. Vreau să văd fiecare părticică din trupul tău delicios.

Ea se prăbuși la loc pe coate, cu pleoapele grele, și își privi soțul. Acum, înțelegea ce însemna *să te joci*, pentru că exact asta făcea el. Își trecu degetele printre cârlionții ei uzi, frecând, mângâind și, în cele din urmă, descoperindu-i punctul acela sensibil delicios. Când își trecu degetele aspre peste nodul mic de carne, ea strigă și se arcui, împingându-și moviliță în palma lui. Simți ca o săgeată de căldură lichidă străpungând-o până în pântec, apoi adunându-se la baza șirei spinării.

– Da, scumpa mea. Așa, o îmboldi el. Stătea acum în genunchi, tronând peste ea. Pe umeri și pe piept avea o peliculă subțire de sudoare, iar trăsăturile lui dure păreau sculptate în granit. Permite-ți să simți totul. Își mișcă degetele circular peste miezul ei tare, tachinând-o, murmurându-i cu voce profundă, fermecătoare: Lasă-ți corpul să meargă oriunde vrea.

Nu avea de ales. Phoebe nu se mai simțise nicicând atât de neputincioasă, de parcă ceva i-ar fi vibrat sub piele, așteptând să explodeze. Experimentase parțial asta în noaptea nunții, dar acum era mai puternic, mai sălbatic, de parcă interludiul ar fi dezlănțuit o senzație, ba nu, o emoție care tânjea să evadeze. Era nevoie doar de atingerea soțului ei ca să o elibereze.

Mâinile lui dansau magic peste trupul ei, până se zvârcoli sub el, tânjind să fie eliberată de tortura aceasta senzuală. Și totuși, își desfăcea fără să vrea picioarele și mai tare, implorându-l tăcută să îi dăruiască mai mult.

– Cerule, Phoebe, mârâi el. Ești așa fierbinte. Așa udă. Abia aștept să îmi îngrop scula adânc în tine.

Ea deschise brusc ochii aproape închiși. Când îl auzi, i se strânse stomacul de dorință, și se agită sub el.

– Lucas, te rog, imploră ea, vreau... Vreau...

Voia ce îi dăruise în noaptea aceea, dar nu știa cum să o exprime în cuvinte. Se holbă în ochii lui, cenușii precum furtuna de la dorință, și îl imploră tăcută. El râse răgușit.

– În regulă, iubire. Îți voi da ce îți dorești. După care voi lua tot ce îmi doresc eu.

Ea se cutremură când îi auzi promisiunea întunecată.

– Uită-te la mine când termini, Phoebe, îi șopti el. Uită-te la ce îți fac.

Neputând să facă altceva, îl privi desfăcându-i pliurile cu mare delicatețe, apoi împingându-și lent un deget în pasajul ei strâmt. Icni, iar corpul i se încleștă în jurul lui cu mici spasme. El o întinse cu blândețe, apoi o pătrunse cu încă un deget. O duru puțin, dar contracțiile mici crescură în timp ce el o pătrunse repetat cu degetele, trăgându-le printre pliurile ei alunecoase, apoi împingându-le înapoi în pasajul ei moale. Îi freca de fiecare dată, intenționat, mugurul ascuns, sporindu-i foametea, nevoia.

Phoebe se zvârcoli pe așternuturi, arcuindu-se și apăsându-se în degetele lui care o torturau. Lucas râse aspru și îi prinse un sân cu o mână. Îi răsuci vârful întărit între buricele degetelor, după care îl ciupi ușor. O furtună de senzații o străbătu, și ea eliberă un țipăt.

– Lucas, se tângui ea cu o voce aspră.

Phoebe suspină, străduindu-se să se elibereze, iar el o pătrunse încă o dată adânc cu degetele, în timp ce degetul mare îi apăsa pe miezul dur al sexului ei. Pântecul i se contractă într-un spasm adânc, trimițând ondulații senzuale prin mușchii ei interni încordați. Carnea i se strânse în jurul lui, și strigă, arcuindu-și șoldurile în mâna lui, căznindu-se să sporească plăcerea sălbatică. Preț de câteva momente, păru să atârne suspendată, excitarea străbătând-o violent, cu o căldură frenetică.

Apoi plăcerea dură și furtunoasă începu să se estompeze, până se reduse la mici spasme care îi stoarseră puterea din membre. Phoebe căzu înapoi pe perne, respirând lacom, în vreme ce inima îi revenea lent la ritmul normal.

În timp ce stătea întinsă în pat, încercând să își recapete răsuflarea, Lucas își scoase degetele din pasajul ei. Când nu îi mai simți atingerea, când nu îl mai simți în ea, avu senzația că era pustiită și își dori mai mult. Cum de se simțea așa? Abia de își putea mișca membrele. Și tot își dorea mai mult de la Lucas.

Și-l dorea *pe el*.

Cu mult efort, reuși să se proptească în coate. Lucas se lăsase tăcut pe călcâie, privind-o cu o expresie întunecată, fascinantă. Inima începu să îi bată neregulat, și, pe neașteptate, simți că îi vine să plângă. Și-l dorea cu atâta ardoare, încât i se strânse gâtlejul de emoție.

– Ce faci tocmai acolo? șopti ea.

El îi zâmbi viclean, se lăsă în genunchi și începu să înainteze tot mai sus. Se opri la sânii ei preț de câteva minute, gustând din ei după bunul-plac. Trecu de la unul la celălalt, ridicând și frământând movilițele pline, sugându-le vârfurile încordate până deveniră rigide și dureroase. Își trecu lent limba peste sfârcurile ei, făcând-o curând să se zvârcolească și să gâfâie din nou și să tânjească să îl simtă în ea. În cele din urmă, îi lăsă sânii în pace și o sărută în sus, pe gât, zăbovind deasupra gurii ei. Ea se prinse fără vlagă de umerii lui lați, plăcându-i la nebunie felul în care trupul lui dur și musculos o apăsa în saltea. O excita și, în același timp, o făcea să se simtă protejată și iubită.

– Ți-a plăcut ce ți-am făcut? îi șopti Lucas în timp ce o mușca ușor de marginile gurii.

Ea își trecu unghiile peste gâtul lui, peste umerii lui, savurând felul în care mușchii îi tresăreau sub vârfurile degetelor. El trase adânc aer în piept, iar ea îi simți bătăile rapide ale inimii.

– Tu ce crezi? replică ea, înălțându-și capul ca să îi captureze gura.

Se aplecă spre ea, cucerindu-i buzele, limba, întreaga ființă, într-un sărut atât de pasional, încât i se puse un nod de entuziasm în stomac. El scoase un mârâit – iar ea simți huruitul vibrându-i prin tot corpul – și apoi își vârî limba în gura ei, răsucindu-se și degustând într-un dans fierbinte al pasiunii. Se agăță de el, revărsându-și sufletul în sărutul lor. Toată singurătatea și dorința arzătoare din viața ei fură șterse fără urmă de gustul gurii lui, de greutatea corpului lui și de energia ce scăpăra între ei.

El se îndepărtă, gâfâind aproape la fel de nebunește ca ea. Privirea îi era la fel de turbulentă precum o furtună pe mare.

– Am nevoie de tine, Phoebe. Acum.

Trupul ei se încordă de nerăbdare când îi auzi vocea aspră, primitivă. Se holbă la el, uluită de pasiune. Vremea jocurilor trecuse. Ce făceau acum avea să îi pecetluiască soarta și să o lege de el pentru totdeauna.

Înghiți în sec, convulsiv, încuviință din cap tremurând și își ridică instinctiv genunchii spre șoldurile lui zvelte. Apoi se prinse de bicepșii lui și se ținu bine. Trăsăturile dure ale chipului lui se îmblânziră când o privi. Se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Atât de dulce, șopti el. Nu îți face griji, iubire. Voi avea mereu grijă de tine.

Ea clipi des, ca să alunge lacrimile, și îi zâmbi șovăielnic. Nu iubise niciodată pe cineva cum îl iubea pe el, acum, în clipa aceasta tandră, zguduitoare.

El o prinse de picior și i-l ridică mai sus pe șoldul lui. Ea se împinse în el, dar el îi refuză – le refuză – împlinirea. În schimb, își trecu mădularul gros și mătăsos înainte și înapoi peste mugurul mic și umed. Tensiuni delicioase începură să i se adune din nou în abdomen, jos, și în pântec. Se prinse cu mâinile de gâtul lui, implorându-l cu vorbe întretăiate, prostești.

În cele din urmă, îi simți mușchii de la brațe strângându-i-se sub mâinile ei. El se mișcă, și Phoebe îi simți vârful mădularului erect înghiontindu-i intrarea lunecoasă. Lent, se împinse în ea, despărțindu-i dintr-o alunecare constantă carnea ce părea să i se topească. Simți ca o arsură bruscă, intensă când el o întinse – și înțepeni în brațele lui.

El strânse din dinți și își sprijini fruntea umedă pe a ei. Trupul lui, atât de bronzat în lumina focului, avea un luciu umed. Gâfâiră, cu piepturile lipite, piele pe piele, o clipă împietrită în timp. După câteva secunde lungi, în care nu răsuflă, arsura se domoli și fu înlocuită de o plinătate dureroasă. Phoebe respiră scurt și își mângâie soțul pe obraz.

El își înălță capul.

– E mai bine acum?

Ea se zvârcoli sub greutatea lui, testând. Lucas scoase un sunet gâtuit, și pupilele părură să i se dilate. Phoebe zâmbi.

– Da, mult mai bine. De fapt, cred că îmi cam place.

Lucas își încleștă maxilarul.

– Mă bucur, pentru că sunt la capătul puterilor.

Ea chicoti, dar râsul i se stinse în gâtlej când el începu să se miște. O copleși senzația de a-l avea pe Lucas în ea, mângâind-o atât de intim cu trupul lui. Toți nervii i se treziră din nou la viață. Ritmul constant și felul în care el își flexa șoldurile îi răscoliră măruntaiele cu o senzație încordată, acută, ce o făcu curând să se ridice în întâmpinarea lui.

El se înălța deasupra ei, nemilos și dominant. Ea își arcui spatele, împingându-și sânii în sus, cu o plăcere desfrânată. Când își frecă sfârcurile de pieptul lui dur, Lucas mârâi, apăsând-o în jos în așternuturi. Trupul lui părea să o acopere, și ameți din pricina contrastului dintre mușchii lui de neclintit și curbele ei moi. Scânci și se răsuci sub el, copleșită de puterea lui masculină. Îi plăcea

la nebunie cum o făcea el să se simtă, cum o făcea să se simtă felul în care făcea dragoste cu ea: vulnerabilă, senzuală și feminină.

Și soție. Soția *lui*.

În timp ce gândul acesta puse stăpânire pe ea, îi cuprinse spatele cu brațele, ținându-l aproape. El își strecură o mână sub dosul ei și o înclină, sporind adâncimea penetrării.

– Lucas, icni ea.

El râse răgușit și se retrase aproape de tot din trupul ei, apoi se împinse la loc, făcând-o să își piardă mințile. Simți în vene foc, și o plăcere devastatoare puse stăpânire pe trupul ei. Când Lucas mârâi răgușit, implantându-se în ea pentru ultima oară, ea îl strânse în brațe cu o putere disperată.

– O, Doamne, strigă ea. Lucas, te iubesc!

Trupul lui deveni rigid în brațele ei, după care se prăbuși lent peste ea. Preț de câteva momente, rămase întins peste ea, zdrobind-o de saltea, după care se răsuci pe o parte, trăgând-o și pe ea cu el.

Încetul cu încetul, Phoebe reveni pe pământ și își recăpătă rațiunea. Secundele trecură târâș, în tăcere, devenind minute, dar Lucas tot nu spuse nimic. Phoebe își sprijinea capul de pieptul lui; părul lui aspru o gâdila pe obraz, în timp ce el o mângâia lent pe spate cu mâna. Ar fi trebuit să fie momentul perfect, apogeul a tot ce își dorise, dar îndoiala i se strecură din nou în inimă.

Sfârșită emoțional de intensitatea cu care făcuseră dragoste, Phoebe își mărturisise iubirea. Și Lucas nu spusese nimic. Pe măsură ce minutele se scurseră, ea simți că el se retrăsese cumva față de ea.

Nu fizic, ci emoțional. Aproape că putea să jure că auzea cum se clădea la loc, încet, zidul care îi despărțise. Rămase cât putu de nemișcată, așteptând și rugându-se să se înșele.

În cele din urmă, el se mișcă, înghiontind-o ușor cu piciorul.

– Ești trează, Phoebe?

– Da.

Se răsuci, întorcând-o pe spate. Se propti într-un cot, o privi și îi dădu la o parte șuvița de păr umed ce i se lipea de frunte. Ea se holbă la el, cercetându-l cu privirea în lumina tot mai estompată a focului și a singurului sfeșnic cu lumânări de pe măsuța ei de toaletă, și i se frânse inima. Arăta ca un bărbat care se controla, nu ca unul care tocmai se azvârlise cu toată inima în încântarea pasiunii. Iar în privirea lui văzu o retragere în spatele acelui zid înalt descurajator, cel pe care el îl clădea prin hotărârea lui tăcută de a-i ține pe toți la distanță, inclusiv pe ea.

– Ești bine? întrebă el. Te-am rănit cumva?

– Nu, sunt bine, răspunse ea automat. Tu cum te simți?

„Fir-ar!" *Nu* asta voia să îl întrebe.

El o sărută rapid pe buze, apoi se ridică în șezut.

– Istovit. Îi zâmbi strâmb. M-ai epuizat, scumpa mea. Oricât mi-ar plăcea să îmi petrec restul nopții făcând dragoste cu tine, s-a făcut foarte târziu, și mâine-dimineață devreme mă întâlnesc cu alți candidați pentru postul de administrator al moșiei.

Fără să pară câtuși de puțin epuizat, se duse cu pași mari spre măsuța ei de toaletă, oferindu-i o perspectivă interesantă asupra dosului său musculos. Stinse lumânările de pe măsuța ei de toaletă, apoi se ghemui și puse cenușă pe foc. Umbra și lumina se jucau pe mușchii lui, evidențiindu-i trupul gol zvelt și puternic.

– Probabil și tu ești obosită, spuse el, aruncând o privire peste umăr. Aș fi o brută să te mai țin trează. Știu că ai multe de făcut ca să fie totul gata pentru petrecerea de Crăciun, și asta fără să iau în calcul călătoria noastră la Belfield Abbey.

Phoebe miji ochii. Deși nu-i stătea deloc în fire, soțul ei îndruga dintr-odată vrute și nevrute, aparent străduindu-se să evite orice încercare de a discuta despre ceea ce tocmai se întâmplase între ei, inclusiv faptul că îi mărturisise că îl iubea.

După ce termină ce avu de făcut, Lucas se întoarse rapid în pat. O trase în brațele lui și o poziționă cu spatele la el, cuibărită la pieptul lui. Suspină mulțumit și își puse brațul peste pieptul ei.

– Culcă-te acum, scumpa mea, murmură el. Mâine, ne așteaptă o zi lungă pe amândoi.

– Lucas...

– Șșșștt, murmură el, mângâind-o pe braț. E timpul să dormim.

Peste puțină vreme, dormea, respirația lui constantă mișcând părul lui Phoebe. Tăcu, deloc somnoroasă, gândindu-se la un lucru șocant: când avea de-a face cu chestiuni emoționale, soțul ei războinic și neînfricat dădea bir cu fugiții.

Capitolul 25

Lucas se holbă la *Morning Chronicle*, prefăcându-se că citește, așa cum se prefăcea că își mănâncă micul dejun. Domnul Christmas

se prefăcea că îl servește, în mare parte rearanjând vesela de argint și făcând ordine pe bufet, stând pe-acolo de parcă se aștepta să se întâmple ceva. Întrucât Lucas continuă să îl ignore, majordomul oftă melodramatic și ieși din încăpere, lăsându-l să își servească micul dejun în marea sufragerie formală a conacului.

Lucas oftă la rândul lui exasperat în timp ce privi încăperea cavernoasă. Poate că Phoebe ar fi putut aranja ca unul dintre saloane să fie convertit într-un salon în care familia să poată servi masa. Avea să își piardă mințile dacă avea să fie nevoit să mai mănânce o singură dată singur în încăperea aceasta roasă de molii de pe vremea iacobinilor. Și mai și înghețai aici, după cum putea confirma și Phoebe. Biata lui soție venea de obicei la cină înfășurată în cel puțin un șal de lână și tot tremura în timpul fiecărei mese.

Soția lui.

Soția pe care o lăsase dormind în patul ei în timp ce se furișase de-acolo dimineața devreme, incapabil să decidă ce să facă în privința ei. Partida lor explozivă îl uluise, și, în timp ce el încercase să își vină în fire, ea își mărturisise într-un mod imposibil de naiv dragostea. Fusese luat prin surprindere și nu reușise să îi răspundă. Simțea numeroase lucruri pentru soția lui, lucruri pline de tandrețe și afecțiune, dar dragostea nu se număra printre ele. Mai fusese îndrăgostit o dată, și nu semănase deloc cu sentimentele pe care le nutrea acum. Dragostea îl mistuia pe om, îl ardea din interior. Îl transforma într-o bestie obsedată care mârâia și care și-ar fi trădat cel mai vechi prieten ca să o posede pe femeia pe care o iubea. O bestie care ar fi mințit, înșelat și și-ar fi vândut sufletul ca să o aibă, distrugând orice îi stătea în cale.

Lucas cunoștea dragostea, iar ceea ce simțea pentru Phoebe nu semăna câtuși de puțin cu emoția aceea urâtă căreia îi căzuse pradă cu mult timp în urmă.

Și totuși, în noaptea trecută ar fi putut să facă mai mult decât să se rostogolească pe o parte și să se culce. Poate că nu o iubea pe Phoebe așa cum o iubise pe Esme – slavă Cerului –, dar avea să o prețuiască, să o protejeze și să se poarte pe cât de afectuos cu ea îi permitea inima lui cinică. Avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să fie fericită. Avea să o facă pentru binele ei și pentru că, dacă o făcea fericită, era și *el* fericit. Poate că nu era tot ce își dorea Phoebe, dar el avea să se străduiască. Phoebe merita. Merita...

– Lucas?

Tresări și își scăpă ziarul în rămășițele micului dejun pe care îl luase. Soția lui se furișase în încăpere la fel de silențioasă precum o stafie, apărând la mică distanță de el. Dar, spre deosebire de o stafie, Phoebe strălucea de viață și de culoare, de la șuvițele negre lucioase ce i se încârlionțau în jurul chipului la roșeața ușoară de pe fața ei și până la rochia frumușică ce îi sublinia încântător silueta.

Dar, mai mult chiar, lumina din ochii ei strălucea cu un amestec fascinant de sinceritate, hotărâre și vulnerabilitate. Când îl privea așa, îi stârnea de fiecare dată toate instinctele protectoare. Pieptul i se strânse brusc de o nevoie urgentă, dar o înăbuși și îi zâmbi în timp ce se ridică.

– Îmi cer iertare, Phoebe. Nu te-am văzut intrând.

Ea îi zâmbi la rândul ei, șovăielnic.

– Eu îmi cer iertare că ți-am întrerupt lectura.

El îi trase primul scaun din dreapta lui. După prima lor masă împreună, hotărâseră că era ridicol să strige unul la celălalt din capetele opuse ale mesei lungi. De atunci înainte, se așezase mereu lângă el, iar el abia aștepta mesele lor intime și liniștite din sufrageria lor absurdă; era unul dintre momentele lui preferate ale zilei.

– Nu m-ai întrerupt. Îi împinse scaunul și o sărută pe creștet când se așeză. Ai dormit bine, iubire? Nu te-ai mișcat deloc când m-am trezit azi-dimineață.

Ea își ridică rapid privirea spre el. În ochi îi licări o emoție – poate surprindere –, după care dispăru.

– Foarte bine. Probabil am fost mai obosită decât credeam.

Lucas se duse la bufet și se uită la diversele feluri de mâncare.

– Nu e de mirare, la cât de mult ai muncit, spuse el, încărcându-i farfuria. Și la conac, și în sat. Domnul Knaggs mi-a spus ieri că tu și soția lui ați făcut progrese în reorganizarea școlii.

Se întoarse la masă cu ouă, câteva felii de costiță, scrumbii afumate și pâine prăjită. Când îi așeză farfuria în față, ea îl privi îngrozită.

– Lucas, nu pot să mănânc atât.

El se așeză pe scaun.

– Ba poți și o vei face. Te epuizezi, și nu sunt fericit în privința asta. Avem o mulțime de servitori care să muncească pe aici. Vreau să îi folosești mai mult.

Ea își luă furculița, holbându-se la farfuria încărcată de parcă s-ar fi întrebat de unde să înceapă.

– Așa voi face, dar avem multe de făcut ca să pregătim conacul pentru Crăciun. Nu îmi permit să lenevesc precum o doamnă elegantă din Londra.

El pufni.

– Dar nu lenevești. Se aplecă și o apucă ușor de bărbie. Și voi fi cât se poate de nefericit dacă te vei epuiza într-atât încât nu vei mai avea timp pentru mine. Am planuri pentru tine, după cum cred că ți-ai dat seama noaptea trecută.

Ea se îmbujoră și își trânti zgomotos furculița, încruntându-se adorabil la el.

– Serios, Lucas. Chiar nu mi se pare cuviincios...

Ușa se deschise, și intră Christmas, aducând o carafă. Phoebe își înăbuși orice mustruluială pe care o avusese în gând și îi zâmbi dulce majordomului.

– Bună dimineața, Lady Merritt, spuse Christmas. Să vă torn o ceașcă de cafea?

Cumva, rostită de el, și cea mai simplă cerere părea o invitație la execuție prin spânzurare.

– Da, mulțumesc.

În timp ce majordomul îi turnă cafea, Lucas profită de ocazie ca să schimbe subiectul. Chiar dacă i-ar fi plăcut să o tachineze în legătură cu activitățile ei de noaptea trecută, poate ar fi fost mai bine să evite subiectul. La cum o știa, s-ar fi putut folosi de asta ca să îl interogheze în legătură cu sentimentele lui.

– Ei bine, Doamnă Soție, spuse el energic, ce planuri ai pentru astăzi?

Ea se holbă la el, înlemnind cu furculița în mână. Judecând după expresia ei, înțelegea prea bine ce făcea, dar el o privi în ochi, refuzând să bată în retragere. Ea ridică din umeri, apoi luă o îmbucătură din mâncare, făcând o pauză înainte să îi răspundă:

– Doamna Knaggs și câțiva dintre copii vin la conac, să mă ajute să adun crenguțe pentru decorații. De asemenea, vom căuta un buștean potrivit pentru căminul din antreu.

Lucas se încruntă.

– Sunt convins că ai de gând să iei câțiva servitori cu tine. Nu vreau să hoinărești de una singură pe moșie, Phoebe.

Cu atât mai puțin când nenorociții ăia de contrabandiști își făceau veacul pe acolo. Era puțin probabil să transporte marfă la lumina zilei, dar se mai întâmplase. Harper bănuia că gruparea o făcuse cel puțin de două ori în ultimele câteva luni. Probabil nu aveau să mai

încerce, acum că conacul era locuit, dar îl îngrijora oricum gândul că Phoebe și un grup de copii ar fi rătăcit de unii singuri prin pădure.

Ea îi zâmbi liniștitor.

– Domnul Christmas a aranjat ca doi dintre grădinari și William, unul dintre cei mai puternici lachei, să ne însoțească.

Lucas aruncă o privire la majordom, pentru confirmare. Christmas oftă din nou lugubru.

– S-au făcut toate aranjamentele necesare, milord.

Bărbatul nu ar fi putut părea mai deprimat nici dacă și-ar fi plănuit propria înmormântare. Oricât de mult l-ar fi pus uneori la încercare veselia neostenită a doamnei Christmas și a celorlalți servitori, Lucas începea să se simtă deranjat de dispoziția permanent osânditoare a majordomului.

Phoebe scoase un ceas mic din fanta rochiei și se uită cât era ora.

– Doamna Knaggs și copiii ar trebui să sosească. Trebuie să mă pregătesc.

Lucas se ridică și îi trase scaunul.

– Să te îmbraci bine și să te încalți cu cele mai rezistente cizme. E foarte rece astăzi. Ba chiar s-a așternut azi-noapte și un strat de zăpadă, de vreo doi centimetri și jumătate.

Ea își ridică privirea spre el: ochii i se luminară și gura roz superbă i se curbă într-un zâmbet plin de încântare. El simți atracția acelui zâmbet adânc în stomac și trebui să se controleze ca să nu o tragă în brațele lui și să nu o sufoce cu sărutări.

– Ce minunat! exclamă ea. Acum, chiar va arăta ca un Crăciun adevărat.

– E un strat firav și cu siguranță se va topi imediat ce iese soarele. În locul tău, nu mi-aș face speranțe că va dura.

Ea strâmbă din nas.

– Ce păcat! Totuși, abia aștept ieșirea. Și copiii la fel, sunt convinsă.

– Îndeosebi partea în care se întorc la conac și se îndoapă cu ceai și prăjituri, comentă Lucas.

În drum spre antreu, Phoebe îl privi nesigură.

– Nu te superi, așa-i? Mă voi asigura că nu te vor deranja.

El se încruntă.

– Bineînțeles că nu mă supăr. Nu sunt un căpcăun, Phoebe. Nu le port pică copiilor pentru câteva plăceri simple.

– Nu am crezut vreodată că ai face-o, îi răspunse ea încet. Dar știu că ești ocupat. O casă plină de copii care fac tărăboi nu prea te ajută

să muncești. Îi voi ține în bucătărie, și sunt convinsă că vor fi foarte fericiți să rămână acolo.

Avea logică, dar tot îl enerva că ea avea impresia că trebuia să păsească tiptil în jurul lui.

– Te asigur că nu mă va deranja puțin zgomot.

Ea încuviință din cap și se duse spre scări, apoi se opri și se răsuci din nou spre el.

– Ai vrea...

Se opri, șovăind. El îi zâmbi, încurajând-o.

– Da, dragoste?

– Ai vrea să ni te alături astăzi? Sunt convinsă că pe copii i-ar încânta.

Îi zâmbi timidă.

El bănuia că, de fapt, copiii nu ar fi fost câtuși de puțin încântați, dar îl emoționă încercarea ei de a-l include și pe el. Nu își putea închipui un mod mai anost de-a petrece dimineața, dar, dacă ei îi făcea plăcere, atunci avea să merite sacrificiul, îndeosebi după felul stângaci în care se purtase noaptea trecută. Își înclină capul, prefăcându-se a se gândi la propunerea ei.

Așa cum bănuise, ea începu să se foiască.

– Dacă e prea mare deranjul...

– Chiar deloc. Mai am un interviu în dimineața aceasta, după care mă voi alătura vouă.

Probabil ieșirea urma să îi prindă bine. Stătuse oricum prea mult zăvorât în birou, și avea să îi placă să petreacă puțin timp cu ea. Dacă avea noroc, poate reușea chiar să o răpească pentru o mică distracție.

Însă nu putea scăpa de senzația cicălitoare ce îi dădea ghes când și-o închipuia hoinărind prin pădure, cu doar câțiva servitori care să o protejeze. Și cu contrabandiști în libertate. Până nu aveau să fie prinși, nimeni de pe moșie sau din sat nu avea să fie cu adevărat în siguranță.

Capitolul 26

Phoebe se făcu una cu ușa în timp ce grupul de copii nesupuși trecu pe lângă ea, dând năvală în grădina de zarzavaturi. Vocile lor stridente, copilărești, se intensificară până deveniră o larmă în toată

regula în timp ce țâșniră printre șirurile îngrijite ce se intersectau cu răsadurile acoperite de zăpadă. Înainte să apuce ea să îi oprească, trei băieți o cotiră pe după conac, țipând în timp ce se fugăreau unul pe altul în dreptul geamului de la biroul lui Lucas.

Oftă. Lucas nu avea nevoie de un joc de-a leapșa zgomotos care să îi întrerupă munca. Știa mai bine ca oricine poverile care îl apăsau și nu își dorea câtuși de puțin să îi pună la încercare răbdarea-i formidabilă mai mult decât o făcuse deja. Nu că nu ar fi fost afectuos cu ea în dimineața aceasta, deși simțise distanța emoțională dintre ei. Învăța că, deși soțul ei își manifesta afecțiunea fizic, se ferea de declarații de dragoste: atât de primirea lor, cât și de exprimarea lor. Nu își dădea seama dacă acest lucru se datora reticenței lui de a renunța la rănile din trecut sau faptului că nu o iubea.

–Cerule mare! Ce zarvă! exclamă doamna Knaggs când dădu buzna prin coridorul de la bucătărie. Îi adun eu pe obraznicii ăia, milady, dacă vreți să așteptați aici, în grădină.

Phoebe încuviință din cap, apoi se concentră asupra celor patru fetițe care țopăiau în jurul ei, vorbind toate deodată, încercând să îi atragă atenția. Băieții le ignorau pe fete, bineînțeles, prea entuziasmați ca să facă altceva în afară de a tropăi în sus și în jos printre răsadurile de legume, uitându-se cine lăsa cele mai mari urme în zăpadă. Ziua aceasta era o desfătare pentru ei. O ieșire doar pentru distracție, care avea să se încheie în bucătăria conacului cu un festin cu ceai, chifle dulci, turtă dulce, ba chiar, așa îi promisese bucătăreasa, câte o bucată de chec cu prune pentru fiecare.

Îi privi pe micuți, îngrijorată să nu le fie frig. Copiii ajunseseră la conac cam prost îmbrăcați, în haine zdrențăroase, iar Phoebe se simțise obligată să îi mărturisească soției vicarului îngrijorarea ei.

–Știu, îi răspunsese doamna Knaggs cu o grimasă. Dar să nu credeți că părinții lor sunt mai bine îmbrăcați. Ba chiar mai rău. M-am gândit de două ori înainte să îi las pe unii dintre ei să vină astăzi, îndeosebi că a dat zăpada, dar știam că le-aș fi zdrobit inimioarele dacă i-aș fi oprit.

Phoebe înțelesese, dar nu putuse să le permită copiilor să iasă în frigul aspru atât de prost îmbrăcați. Dăduse fuga la etaj, strigând-o pe Maggie, și scotociseră împreună rapid prin garderoba ei după mănuși, un manșon și câteva dintre cele mai groase șaluri de lână. Apoi dăduse fuga în odaia lui Lucas și îl forțase pe domnul Popham să îi cedeze mai multe eșarfe călduroase de-ale soțului ei. Valetul fusese uluit și strânsese îngrozit la piept bucățile de lână moale scumpe,

dar Phoebe avusese în cele din urmă câștig de cauză. După ce îi înfășurase pe copii în veșmintele călduroase neasortate – evident, unii dintre băieți se împotriviseră zgomotos –, își încheiase misiunea cu mănuși în plus donate de unii dintre servitori. Rezultatele erau comice, întrucât copiii arătau ca niște fuse cu fire zbârlite, dar măcar aveau să le țină de cald. Și, cu excepția domnului Popham, toți servitorii îmbrățișaseră acest spirit de dărnicie, nerăbdători să contribuie și pălăvrăgind jovial în timp ce îi ajutaseră pe copii să se pregătească pentru aventura lor.

– Ei bine, Lady Merritt, pufni doamna Knaggs în timp ce coti de după conac pufăind, cu copilașii în urma ei, cred că suntem pregătiți.

Phoebe aruncă o privire înspre pajiștea întinsă a conacului, unde doi îngrijitori așteptau răbdători cu uneltele necesare și cu căruțul cu care urmau să aducă crenguțele pe care aveau să le strângă și bușteanul pentru foc. Will, lacheul, ieși în fugă pe ușa din spate și li se alătură.

– Ești gata? îl întrebă Phoebe.

– Da, milady. Și mă bucur să fiu aici. Bătrânul conte a fost mult prea bolnav în ultimii ani, așa că nu am mai avut parte de festivități. Nu aveam nici măcar o crenguță verde în toată casă. Toată lumea abia așteaptă să vadă casa împodobită ca înainte, zău de nu. Îi zâmbi larg. Mai ales vâscul. Ne-a lipsit strașnic la toți.

– De ce îndeosebi vâscul? întrebă Phoebe în timp ce o apucară înspre livezile de meri, copiii zbenguindu-se în urma lor ca niște mielușei stângaci ce își urmau păstorii.

Will o privi surprins.

– Milady, doar știți ce se întâmplă de vă prinde cineva sub o crenguță de vâsc.

Phoebe clătină din cap. Habar nu avea. Tânărul se făcu roșu la față și își drese vocea.

– Ah, păi...

Se opri, privind-o neajutorat pe doamna Knaggs. Femeia încuviință.

– Nu ai de ce să fii timid, Will. Se știe că până și vicarul m-a mai prins sub vâsc. Doamna Knaggs zâmbi când o văzu pe Phoebe mută de uimire. Dacă un tânăr o prinde pe o fată sub vâsc, fata trebuie să îl sărute, îi explică ea. Bărbatul ia câte o bobiță din vâsc pentru fiecare sărut, iar, când s-au terminat toate, privilegiul i se revocă.

Ochii îi licăriră. Dacă e mult vâsc atârnat prin casă, se poate ajunge la multe sărutări.

Phoebe dădu să spună ceva, dar se opri, neștiind cum să răspundă. Doamna Knaggs râse.

– Știu că pare șocant, dar e o distracție inofensivă. E o tradiție și, la urma urmei, doar locuiți în Mistletoe Manor. Aveți o reputație de păstrat.

– Of, da. Sunt... Sunt convinsă că așa este, răspunse Phoebe cu voce slabă. De-ar fi fost să se ia după interesul lor față de relațiile intime dintre stăpânul și stăpâna lor, ar fi zis că cei de la Mistletoe Manor cu siguranță nu aveau nevoie de încurajări când venea vorba despre *astfel* de lucruri.

Doamna Knaggs se apropie puțin și murmură pe un ton confidențial:

– Și pun pariu că Excelența Sa nu s-ar supăra de v-ar prinde sub vâsc din când în când, nu-i așa, milady? Oftă. Și e un bărbat atât de arătos, de voinic. Lady Merritt, de n-aș fi fost măritată și fericită, v-aș fi invidiat.

– Ah, mulțumesc, răspunse Phoebe cu un zâmbet slab.

Doamna Knaggs își exprima opiniile la fel de libertin precum servitorii, ceea ce părea un lucru neobișnuit pentru o soție de vicar. Pe de altă parte, toți adulții pe care îi cunoscuse Phoebe de când sosise la conacul Mistletoe erau uimitor de direcți în legătură cu numeroase chestiuni, uneori chiar indiscreți. Mai puțin când venea vorba despre treaba cu contrabanda, din nefericire.

Când ajunseră la livezi, Phoebe îi împărți pe copii în două grupuri, câte unul pentru fiecare îngrijitor, ca să îi ajute pe aceștia să adune vâsc. Privi fascinată cum bărbații retezau crengușele plantei de pe merii ce îi serveau drept gazdă.

– Nu mi-am dat seama că planta crește direct din ramurile și trunchiurile merilor, îi zise ea doamnei Knaggs.

– Oh, da. Vâscului îi plac la nebunie merii. Și, întrucât comitatul Kent e plin de ei, acum e limpede de unde își trag conacul și satul numele.

– Planta depinde de copac ca să subziste, așa cum satul și conacul sunt legate în chip inextricabil. Phoebe zâmbi. Îmi place foarte mult imaginea.

Soția vicarului încuviință din cap, gânditoare.

– Așa a fost mereu, de când ne aducem noi aminte. Și, asemenea conacului și satului, atunci când vâscul este neglijat, poate copleși copacul și îl poate sugruma. Și atunci, ambii vor suferi și vor muri.

Șovăi, părând a vrea să mai spună ceva, dar tăcu. Phoebe se întinse rapid și o atinse pe braț.

– Înțeleg, și vă asigur că și contele pricepe. Nici planta, nici copacul nu vor mai fi neglijați.

– Eu și domnul Knaggs suntem tare ușurați, milady. Am trăit multe zile triste în sat. Clipi de câteva ori în timp ce scoase o batistă albă mare din mânecă și își suflă tare nasul. Apoi îi zâmbi slab lui Phoebe. Dumneavoastră și Excelența Sa ne-ați adus speranță, ba încă în cel mai bun moment al anului. Se vede și în sat. Oamenii noștri au în sfârșit un motiv de sărbătoare Crăciunul acesta.

Phoebe se uită în jur. Copiii și bărbații trecuseră la următorul șir de copaci și nu le puteau auzi. Întrucât doamna Knaggs adusese în mod convenabil vorba despre necazurile sătenilor, poate că ar fi fost în sfârșit dispusă să discute despre contrabandiști.

– Doamnă Knaggs, mă întrebam...

– Becky, strigă doamna Knaggs tare. Nu lăsa ramurile să atingă pământul. Pune-le direct în căruț după ce ți le dau bărbații.

Femeia se întoarse spre Phoebe și făcu o grimasă, spășită.

– Îmi cer iertare că am strigat, dar aduce ghinion să lași crengile să atingă pământul după ce au fost tăiate. Cred că mai bine am merge să îi ajutăm pe copii.

Phoebe își înăbuși frustrarea și își târșâi picioarele alături de doamna Knaggs înspre căruțul acum parțial umplut cu vâsc.

– Doar nu credeți în astfel de superstiții, nu-i așa?

– Nu, dar ei cred, zise bătrâna, arătând spre ceilalți. Nu se cade să ne rupem de tradiție, îndeosebi când vine vorba despre vâsc.

– Și vâscul ar trebui să fie scos ultimul din casă după Stretenie, așa-i, doamnă Knaggs? întrebă unul dintre băieții mai mici, în timp ce se căznea cu o ramură mai mare.

– *Nu-i așa*, îl corectă doamna Knaggs. Și, da, Peter, vâscul e mereu ars ultimul după sărbători.

Phoebe se uită la căruțul care se umplea cu repeziciune.

– Cred că avem îndeajuns vâsc pentru un foc de tabără. Nu ar trebui să adunăm și niște ilice sau alte crenguțe?

– Ba da, milady, îi răspunse Griffin, îngrijitorul-șef. Chiar mă gândeam că avem vâsc pentru tot anu'.

Phoebe încuviință din cap. Dacă foloseau chiar și jumătate din grămăjoara din căruț la decorat, servitorii aveau să se sărute așa des prin conac, încât se îndoia că aveau să mai aibă timp și de muncit.

Deși îi plăcea ideea ca Lucas să o prindă sub vâsc. Bineînțeles, acum, că nu mai erau înstrăinați, se îndoia că avea nevoie de scuze ca să o sărute.

O porniră spre pădurice, urmându-l pe Griffin.

– Sigur vom găsi un buștean pentru foc potrivit nu foarte departe în pădure, milady, zise acesta. Au fost niște furtuni cumplite vara asta, care au doborât câțiva frasini și ramuri din stejarii mai mari.

Ea încuviință din cap.

– Copiii trebuie să rămână împreună, în grupuri. Nu vreau să se rătăcească vreunul, cu atât mai puțin pe frigul ăsta.

Griffin, un bărbat zdravăn de vârstă mijlocie, cu un fel de-a fi calm și liniștitor, îi zâmbi.

– Zău așa, milady. Toți pruncii ăștia pot străbate pădurile astea legați la ochi. Cei mai mulți dintre ei s-au perindat din sat la moșie de când au pornit singuri pe picioare. Nu vă temeți că s-ar pierde. Se opri și o cercetă cu privirea, frecându-și gânditor bărbia cu barbă scurtă și deasă. De nu vă supărați c-o spun, milady, mai degrabă v-ați pierde dumneavoastră pe-acilea. Mai bine să țineți aproape de mine sau de tânărul Will.

– Prea bine, spuse Phoebe.

Deși Griffin era cam direct, fără îndoială avea dreptate.

Traversară pajiștea albă și strălucitoare de la zăpadă și se îndreptară spre primele crânguri de copaci. Rămânând în urma celorlalți, Phoebe se întoarse și se uită la pajiștea întinsă, cu pante domoale, ce ducea spre conac, acesta fiind situat în punctul cel mai înalt pe o distanță de câțiva kilometri. Nu mai văzuse niciodată conacul de aici, și se opri să îl admire.

Din poziția aceasta, părea magnific, o clădire nobilă cu aripi neregulate, cu hornuri și turnuri ce aminteau de moștenirea lui antică. Ferestre în formă de romb luceau în lumina soarelui, iar balustrada de piatră ce înconjura terasa din spate strălucea de la stratul de zăpadă. Formele mătăhăloase ale ghivecelor și statuile ocazionale de îngeri sau cerbi, toate învăluite în alb, întrerupeau liniile formale și impunătoare ale casei. Arbuștii din grădină și gardurile vii de tisă, îndesate și mătăhăloase sub vălul subțire de zăpadă, îi confereau conacului o înfățișare aproape stranie.

În timp ce privi complexul de clădiri vechi, o străbătu un val de afecțiune și mândrie. Da, era rece, trăgea curentul în el și începea să se dărâme peste ei, dar era totuși frumos. Ar fi putut fi fericită aici, alături de bărbatul pe care ajunsese să îl iubească și care, cu voia Domnului, avea să îi dăruiască la un moment dat copiii după care tânjea. Aveau un acoperiș deasupra capului, pământ fertil sub picioare și oameni loiali și muncitori care să îi ajute. La Mistletoe Manor aveau tot ce le trebuia ca să ducă o viață liniștită și fericită.

Bineînțeles, încă nu știa dacă și Lucas vedea lucrurile așa. Lucrurile pe care ea le considera binecuvântări el le vedea ca poveri și responsabilități. Putea doar să spere că soțul ei avea să vadă în cele din urmă bogățiile pe care Dumnezeu le pusese înaintea lor.

Se răsuci și se îndreptă spre pădure, înaintând cu pași mari, ca să îi ajungă din urmă pe ceilalți. Dispăruseră cu toții în crângul des de stejari, dar se luă ușor după vocile lor și după urmele pe care le lăsaseră în zăpadă. Terenul accidentat, presărat cu frunze veștejite și crenguțe, o forță să ocolească arbuștii suflați de vânt ce acopereau solul din pădure. În cele din urmă, dădu de o potecă îngustă, și, după ce o urmă câteva minute la pas rapid, ajunse într-un luminiș mic. Doamna Knaggs și câțiva dintre copii stăteau în preajma lui Griffin, adunând crengile pe care acesta le tăia din copaci.

– Aici erați, milady, zise doamna Knaggs. Tocmai voiam să trimitem pe cineva să vă caute.

Câteva dintre fete veniră fuga spre ea, luând-o de mâini. Phoebe râse și se lăsă trasă în mijlocul grupului.

– Unde sunt ceilalți?

– S-au dus să caute un buștean pentru foc. Delia, te rog să nu tragi de mantaua lui Lady Merritt. O vei păta. Doamna Knaggs o mustrase blând pe fetiță, dar aceasta, cu ochii mari și obrajii roz, izbucni în plâns. Soția vicarului oftă și începu să o liniștească. Îmi cer iertare, milady. Biata de ea e copleșită adesea de entuziasm.

Phoebe zâmbi, se aplecă și strânse cu blândețe eșarfa de la gâtul fetiței.

– Nu trebuie să vă cereți iertare. Mă voi duce să îi caut pe ceilalți, ca Delia să aibă timp să își revină.

Fetița, evident îngrozită, se lipi cu fața de abdomenul generos al doamnei Knaggs. Soția vicarului își dădu ochii peste cap.

– Poate așa ar fi cel mai bine, zise ea voit tare.

Phoebe își înăbuși un zâmbet larg și o apucă pe cărarea ce ducea în pădure, luându-se după urmele de pași. După vreo șaizeci de metri, poteca se bifurca. Văzu mai multe urme de pași apucând-o în ambele direcții, semn că micuții se împărțiseră în două grupuri. Pentru simplul fapt că poteca din stânga străbătea un crâng magnific de stejari, Phoebe o alese pe aceea. O porni pe ea, luându-se după urmele de pași și după râsetele slabe de copii aduse de vânt.

Aerul era curat și, pentru prima dată de câteva zile întregi, soarele ieșise dintre nori; pătrundea printre ramurile golașe ale coroanelor nobile de stejari și fagi, creând șiruri de umbre pe pământul acoperit de zăpadă. Încetini pasul, fermecată de semnele de viață din jurul ei și din adâncimile pădurii: urmele de copite despicate ale unei căprioare, urmele delicate lăsate de păsări și cele orânduite lăsate de o vulpe, care se intersectau cu poteca și pătrundeau adânc în pădure. Păsări zburau și ciripeau printre crengile de sus. Recunoscu mierle și vrăbii și auzi ciripitul unui sturz.

Phoebe se opri și trase adânc aer în piept, desfătându-se cu frumusețea austeră a naturii din jurul ei. Își îndreptă chipul spre soarele iernatic pal și sorbi din solitudinea care o înconjura, recunoscătoare că se afla din nou la țară după interludiul ei tumultuos din Londra. O cuprinse un sentiment de pace, și șopti o rugăciune de mulțumire către creatorul tuturor lucrurilor.

Tresări când auzi un pocnet ascuțit și apoi un foșnet disperat spre stânga ei. Se auzi un mârâit feroce, urmat de un scâncet ce îi dădu de știre că vreo creatură părea în suferință. Phoebe se holbă printre copaci în direcția din care venea zgomotul, dar nu reuși să vadă nimic. Scâncetul fu urmat curând de mai multe lătraturi pițigăiate ce păreau a fi de câine.

Orice era... avea nevoie de ajutor. Vocile copiilor se estompaseră acum, deci îi era limpede că ținea de ea să îl găsească pe bietul animal și să îl ajute.

Ieși de pe potecă, împleticindu-se prin lăstăriș, care prin părțile acestea ale pădurii părea mai degrabă un fel de mărăciniș mai jos. Ramurile i se agățau de fuste, forțând-o să se oprească și să le descâlcească, dar înaintă hotărâtă. Lătratul fusese înlocuit de alte scâncete, care se auzeau acum mai aproape.

Un minut mai târziu, ieși într-un luminiș mic și găsi sursa zgomotului: un cățeluș murdar, un fel de terier, a cărui blană aspră, de culoarea țărânii, se încâlcise într-o plantă de ilice. Dădu fuga să îl ajute, în timp ce cățelul lătra lamentabil.

– Vai, mie, spuse ea și se ghemui lângă el, ai cam dat de belea, zău de nu.

Câinele își plecă urechile și gâfâi neliniștit, dar Phoebe se înveseli când îl văzu dând din coada-i plină de noduri și la fel de încâlcită ca restul blănii. Era limpede că era un câine vagabond, judecând după înfățișarea lui, și părea mai degrabă nefericit decât periculos.

– Haide, Domnule Cățeluș, spuse ea cu voce liniștitoare, te-aș ruga să îți ții colții și ghearele pentru tine. Dacă stai nemișcat, cred că te pot elibera.

Cățelul scheună, dar dădu puțin mai tare din coadă. Ea îl lăsă să îi miroase mâna și, când văzu că nu dă semne că ar mușca-o, se apucă de treabă. Biata creatură scheună jalnic în timp ce ea se străduia să îl elibereze, dar nu mârâi nici măcar o dată și nici nu încercă să o zgârie, semn că avea un temperament pe cinste.

Dură câteva minute, și la final părea să fi rămas aproape la fel de multă blană pe ramuri ca pe corpul lui costeliv. În pofida frigului, Phoebe simți cum i se scurgea sudoarea pe șira spinării și respiră ușurată când reuși în sfârșit să îl elibereze.

– Poftim, domnule! Ești liber din nou, murmură ea în timp ce biata bestie o lingea frenetic pe mâna înmănușată.

Cățelul nu se împotrivi când ea îl luă în brațe și se ridică, tresărind când își simți mușchii protestând. Fustele îi erau pline de noroi și de frunze, cu petice ude la genunchi. Umezeala îi pătrunse până la oase, căci soarele de iarnă începuse să coboare spre orizont. Umbrele copacilor se întindeau acum de-a lungul luminișului, și se lăsase răcoarea. În liniștea din jur, nici măcar păsările nu mai cântau, iar Phoebe deveni deodată conștientă de tăcerea ce o înconjura.

De fapt, tăcerea i se păru amenințătoare. Ținând în brațe câinele care tremura, se răsuci lent în cerc, neputând alunga senzația că ceva pândea prin copaci.

Nimic.

Clătină din cap dezgustată de ea însăși, îl săltă pe câine într-o poziție mai comodă și începu să se întoarcă pe unde venise. Dar, înainte să ajungă la potecă, auzi o pocnitură, apoi un icnet, înăbușit degrabă. Se răsuci și îl văzu pe tânărul Sam Weston la marginea luminișului, ținând căpăstrul unui măgăruș. În spatele lui, se opriseră mai mulți bărbați și mai mulți măgari, toți încărcați cu poveri, pe jumătate ascunși în pădure.

Unul dintre bărbați veni în fața lui Sam, își ridică brațul și îndreptă un pistol spre Phoebe.

Capitolul 27

Phoebe îl privi mirată pe bărbat, confuză și șocată. Mai văzuse puști de vânătoare, dar quakerii nu prea aveau de-a face cu armele. Nu îi venea să creadă să se holba la țeava unui pistol îndreptat direct spre pieptul ei. Iar bărbatul care mânuia arma părea pregătit și să o folosească. Cu umeri lați și robust, avea chipul parțial acoperit cu o eșarfă, dar din ochii lui închiși la culoare scăpărau pumnale. O cotropi un val de teamă când văzu amenințarea din privirea și postura lui.

– Tată, nu face asta, scânci Sam. E Lady Merritt.

Phoebe efectiv își înghiți limba. Bărbatul acesta era cârciumarul satului? Domnul Weston se număra printre puținii localnici pe care nu îi cunoscuse încă, dar nu îi venea să creadă că ar fi împușcat-o. Se dădu cu grijă un pas în spate, ținând strâns la piept câinele vagabond. De parcă i-ar fi simțit teama, cățelul o înghionti în bărbie, lingând-o scurt.

– E destul de departe, mârâi domnul Weston, dându-și jos masca. Dacă mai faceți un pas, s-ar putea să fiu obligat să îl folosesc.

Flutură pistolul într-o manieră alarmantă.

Phoebe se opri brusc. Trăsăturile domnului Weston erau distorsionate de o încruntătură feroce, dar disperarea pe care o văzu în privirea lui o convinse să nu se miște.

Sam dădu drumul căpăstrului măgărușului și se duse degrabă la tatăl lui.

– Tată, șopti el mai tare, nu-i poți face asta. E o *lady*!

Fără să își mute privirea de la ea, domnul Weston îl îmbrânci pe Sam.

– Tacă-ți fleanca, băiete! Mă ocup eu de asta.

Phoebe se enervă, furia războindu-se cu teama. Cum îndrăznea bărbatul să își bruscheze fiul?!

– Nu este nevoie să mă amenințați, se răsti ea. Nu voi fugi și nu voi striga după ajutor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca soțul meu să vă găsească pe pământurile lui. Vă asigur că veți da de dracul atunci.

Domnul Weston râse aspru.

– Și eu pot să vă asigur *pe dumneavoastră* că am dat de dracul cu ani în urmă, mulțumită celor de teapa *Excelenței Sale*. Zău că nu puteți spune sau face nimic care să mă înspăimânte, milady.

– Și cum rămâne cu fiul dumitale? întrebă ea. Sunteți dispus să îi riscați viața? Domnul Knaggs mi-a spus că unii dintre voi îi implicați pe copii în afacere, dar nu mi-a venit să cred. Îl văzu încruntându-se, dar și ea era acum foarte furioasă. Pentru prima dată în viață, primi cu bucurie furia, permițându-i să îi alunge teama și lăsându-se dusă de valul acela înfierbântat. Nu trebuia să îi implici pe copii, oricât de grea ar fi fost viața. Foarte rău ai făcut că ai acționat în chip atât de păcătos și de nesăbuit, domnule Weston. Rușine să îți fie!

Cârciumarul rămase cu gura căscată preț de o clipă, după care se înroși de furie. Își vârî pistolul la curea și se duse cu pași apăsați spre ea. Phoebe încercă să nu se înfioare când el o apucă de braț. Își înăbuși și imboldul de-a se împotrivi felului lui dur în care o trata. Nu avea să o ajute cu nimic și avea doar să îl supere și mai tare pe bietul Sam. Cățelușul din brațele ei însă protestă în felul lui, mârâind și arătându-și colții la bărbat.

– Ce mai animal de companie aveți acolo, milady, zise el zeflemitor. Nu prea aduce a câine de salon, nu-i așa?

– L-am găsit prins în tufiș. E motivul pentru care am ajuns aici în primul rând. L-am auzind scâncind.

El o privi uimit.

– Oh, ce amabil din partea dumneavoastră! Mai ales că pare o bestie cam pipernicită.

Câinele se repezi la el și încercă să sară de la ea din brațe, dar Phoebe îl ținu strâns la piept în timp ce domnul Weston o sili să înainteze prin luminiș.

– Domnule, vă cer să nu îl înspăimântați, spuse ea cu voce tăioasă când ajunseră la ceilalți.

– Mie nu-mi pare înspăimântat.

Domnul Weston se opri lângă măgarul lui, ținând-o strâns de braț. Preț de câteva momente lungi, se holbară unul la celălalt. Judecând după expresia lui nemulțumită, destul de încurcată, Phoebe avu impresia că bărbatul nu prea știa ce să facă cu ea. Ceilalți bărbați din grup erau la fel de agitați, foindu-se de pe un picior pe celălalt și murmurând între ei. Ea avu impresia că îi recunoaște pe câțiva dintre ei, deși eșarfele le ascundeau trăsăturile.

Dintr-odată, domnul Weston păru să se hotărască.

– Sam, ia câinele de la Excelența Sa, porunci el.

Phoebe încercă să se smucească.

– Nu îți voi permite să îl rănești.

El își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că nu îl voi răni. Ce fel de monstru mă credeți?

– Un monstru care își implică fiul în activități ilegale periculoase.

Văzu din nou licărul de disperare din ochii lui.

– Crezi că eu vreau să fac asta? Abia de sunt bani în tot satul cât să trăim de pe-o zi pe alta, femeie toantă ce ești. De ce naiba crezi că facem asta?

Phoebe se zbârli. Nu prea îi păsa de titluri sau formalități, dar nu aprecia să fie etichetată drept o *femeie toantă*.

– Asta se va schimba, domnule Weston. Lord Merritt a zis că orice bărbat care vrea o slujbă poate găsi una la conac. Asta te include și pe dumneata.

– Să curăț grajduri? Nu, mersi, milady. Mă voi îngriji de băiatul meu în felul meu, fără mila dumitale sau a Excelenței Sale.

– Da, răspunse ea. Văd că te descurci de minune.

El tresări ușor, de parcă l-ar fi plesnit, după care se înroși din nou.

– Nu mulțumită dumitale sau soțului dumitale, zise el batjocoritor. Sau fostului conte, de altfel. Acum, dă-i lui Sam câinele, și să terminăm odată cu asta.

Phoebe își înclină capul.

– Habar nu am ce anume vrei *să terminăm*, dar am spus deja limpede că nu este nevoie de amenințări. Nu te voi preda autorităților, nici nu îi voi dezvălui soțului meu identitatea ta.

– Tată, ascult-o, îl imploră Sam.

– Așa-i, Ned, interveni un bărbat care semăna suspicios de mult la voce cu fierarul. Nevasta zice că-i o doamnă bună. Dă-i drumu' și hai să plecăm d-acilea!

De atât fu nevoie ca să înceapă toți să se certe între ei. Sam îl trase pe tatăl lui de braț, implorându-l să îi dea drumul lui Phoebe, iar câinele mârâi și lătră ațâțat. Domnul Weston părea să se certe cu toată lumea, fără să îi dea însă drumul la braț. Phoebe era convinsă că erau cei mai zgomotoși contrabandiști din Anglia.

O voce lugubră familiară străbătu larma:

– Ned Weston, dă-i drumul Excelenței Sale chiar acum!

Peste poiență se așternu o tăcere consternată, și toată lumea se întoarse și se holbă la domnul Christmas, care se strecurase lângă ei.

Nu că ar fi fost o treabă prea dificilă, pentru că, la ce zarvă făcuseră, ar fi putut trece și un elefant pe lângă ei și tot nu ar fi observat.

Spre surprinderea lui Phoebe, domnul Weston îi dădu drumul la braț.

– Mulțumesc, spuse ea automat. Apoi se uită la domnul Christmas, îmbrăcat într-o manta închisă la culoare și cu cizme robuste și arătând întocmai ca un...

– Domnule Christmas, nu și dumneavoastră, mârâi ea.

Domnul Weston pufni.

– Posomorâtul ăsta, unul dintre noi? Nici vorbă. Dar mereu pândește pe aici când traversăm pământurile moșiei, doar ca să se asigure că nu ne ținem de rele. Se poartă de parcă am fi niște infractori, zău de nu.

– Dar *sunteți* infractori, spuse Phoebe. După care se concentră la majordom. Știați despre rutele de contrabandă?

Bărbatul încuviință, iar ea îl cercetă cu privirea preț de câteva momente, timp în care ceilalți se priviră agitați.

– Și ați vrut să vă asigurați că nimeni nu este rănit, zise Phoebe. Am dreptate?

– Da, milady, răspunse domnul Christmas cu jale în glas. Drept pentru care le-aș sugera domnului Weston și oamenilor săi să își vadă de drum. Lord Merritt vine să vi se alăture dumneavoastră și copiilor, și mă tem că va ajunge aici curând. Mă înfior când mă gândesc cum ar reacționa dacă v-ar descoperi așa.

Imaginea o făcu și pe Phoebe să se cutremure.

– Aveți dreptate. Domnule Weston, dumneata și oamenii dumitale ați face bine să plecați numaidecât.

Cârciumarul părea pregătit să o contrazică, dar ea își ridică mâna.

– Am promis că nu îl voi anunța pe Excelența Sa de prezența voastră și intenționez să îmi țin promisiunea.

Stomacul i se întoarse pe dos la gândul că avea să îi ascundă adevărul lui Lucas, dar momentan nu avea de ales. Dacă Lucas afla că aceștia traversau pământurile moșiei și că domnul Weston o amenințase, i-ar fi predat pe toți pe mâna legii, să fie deportați sau executați. Ar fi distrus prea multe vieți, îndeosebi pe ale copiilor. Phoebe refuza pur și simplu să poarte povara unei urmări așa îngrozitoare.

Domnul Weston își frecă fața, frustrat și, presupuse ea, îngrijorat. Privi în jos la Sam, care îl ținea strâns de braț, neliniștit.

Phoebe mută câinele și își puse mâna pe umărul lui Sam.

– Domnule Weston, spuse ea cu blândețe, trebuie să ai încredere în mine. Nu aș face niciodată ceva care să îi rănească pe oamenii din Apple Hill, inclusiv pe dumneata sau pe oamenii tăi, sau pe familiile voastre. Dar soțul meu înțelege altfel dreptatea. Așa că trebuie să plecați acum sau să înfruntați consecințele. Mă tem că nu vor fi tocmai plăcute.

– Tată, să mergem, îl îndemnă Sam.

Domnul Weston ezită, apoi încuviință în timp ce restul bărbaților începură să dispară în pădure. Îl înghionti ușor pe Sam.

– Du-te, băiete! Voi fi chiar în urma ta.

Sam îi zâmbi recunoscător lui Phoebe și plecă, trăgându-și măgarul. Ea, domnul Weston și domnul Christmas rămaseră într-un cerc, prudenți, holbându-se unul la celălalt.

– Îmi dați cuvântul că nu ne veți da de gol? o întrebă domnul Weston.

– Da.

Îi zâmbi dușmănos.

– Nu sunteți cum m-am așteptat, milady.

– Mulțumesc. Cred.

El chicoti răgușit și își atinse borul pălăriei, după care se duse după fiul lui.

– Domnule Weston, îi strigă ea. El se opri în umbra copacilor. Nu mai puteți scăpa multă vreme de soțul meu sau de oamenii domnului Harper. Trebuie să vă opriți din a mai face contrabandă, înainte ca Sam sau oricine altcineva să fie rănit.

El rămase locului, tăcut, ținând măgarul de căpăstru, holbându-se ursuz la ea. Pentru prima oară, Phoebe observă cât de măcinat de griji părea. Un bărbat apăsat de prea multe poveri.

– Vom vedea, milady.

Dispăru în pădure, și se așternu din nou liniștea. Dacă nu ar fi fost și domnul Christmas acolo, Phoebe și-ar fi putut imagina că fusese totul doar un vis.

– Milady, zise majordomul, privind neliniștit peste umăr, trebuie să vă întoarceți la ceilalți.

Phoebe încuviință și mută câinele într-o poziție mai comodă, apoi traversă luminișul împreună cu domnul Christmas, îndreptându-se spre potecă.

– Nu vă voi întreba cum de ați știut că vor trece astăzi pe aici, îi zise ea. Nu cred că vreau să știu.

– Așa ar fi cel mai bine, milady. Se uită la câinele din brațele ei. Excelența Voastră va duce animalul la conac?

– Bineînțeles că da! Credeați că l-aș lăsa aici, să se descurce singur?

– Nu, doamnă. Mă întrebam doar...

– Phoebe! Unde ești?

Strigătul soțului ei li se păru alarmant de aproape, așa că înlemniră amândoi.

– Milady, spuse domnul Christmas rapid, dacă nu vă deranjează, mă voi întoarce acasă pe alt drum.

Ea încuviință din cap.

– În regulă. Dar, data viitoare când vei mai auzi ceva despre contrabandiști, trebuie să îmi spui. Nu putem permite să se repete pățania de astăzi.

El făcu o plecăciune scurtă, de parcă ar fi condus-o la cină, după care dispăru în pădure, cu aceeași iscusință precum contrabandiștii. Phoebe râse ușor. Cu siguranță domnul Christmas era cel mai ciudat majordom din ținut.

– Cerule mare, Phoebe! Aici erai.

Ea se răsuci rapid, înăbușindu-și un țipăt de uimire. De la doar câteva zeci de metri depărtare, Lucas se apropia de ea cu pași mari și apăsați, pe potecă. Privi rapid prin pădure, dar domnul Christmas dispăruse.

– De ce ai dispărut așa? o întrebă Lucas pe un ton sever, în timp ce veni spre ea.

Părea atât de mare și de puternic, și așa îngrijorat, încât i se aruncă recunoscătoare în brațe. Doar când el o strânse tare în brațe își dădu pe deplin seama de cât de înspăimântată fusese. Se cutremură, ușurată, și se sprijini de pieptul lui lat, dur și mângâietor.

– Te simți bine, iubire? întrebă el, serios.

– Da. Doar că... Doar că m-am rătăcit.

El o strânse puțin mai tare, iar câinele cuibărit sub brațul ei lătră.

– Ce naiba...

– Lucas, ai grijă! exclamă Phoebe și se îndepărtă de el. Să nu-i faci rău. Phoebe mângâie câinele pe urechi, alinându-l. L-am auzit chelălăind, suferind. De aceea m-am abătut de la potecă.

El ridică din sprâncene și studie ghemotocul deplorabil din brațele ei. Animalul scânci patetic, înfoindu-și coada.

– Cerule mare! Zici că-i un șobolan înecat. Ce ai de gând să faci cu el?

Ea se încruntă.

– Să îl iau acasă, bineînțeles, să îi fac o baie și să îi dau să mănânce. E limpede că bietul de el n-a mai mâncat decent de zile întregi.

Lucas își ridică ochii spre ceruri, străduindu-se să aibă răbdare.

– Doar nu ai de gând să îl păstrezi, nu-i așa?

Ea și câinele își ridicară privirea spre el, amândoi străduindu-se să arate cât se putea de patetic.

– Mi-ar plăcea foarte mult să îl păstrez. Nu am avut niciodată un câine.

El oftă.

– Nu sunt convins că ar putea fi considerat câine, dar am o presimțire că nu îmi vei da de ales.

– Nu aș încerca niciodată să te oblig să îl accepți – pe el sau orice altceva, spuse ea cu demnitate.

– Serios? Trebuie să îmi povestești despre asta cândva. În regulă, dă-l încoace. E ud leoarcă, și ți-a distrus deja mantaua.

– Petele vor ieși, spuse ea, fericită să i-l dea.

Începuseră să o doară brațele și o istoviseră toate sforțările din ziua aceea.

Lucas vârî câinele sub braț, iar micuțul se așeză comod. De fapt, părea gata să adoarmă. În timp ce se întorceau spre poteca principală, Phoebe făcu tot posibilul să nu lase să se întrevadă că un bărbat tocmai o amenințase cu o armă. Îi era incredibil de greu să o facă, întrucât instinctele o îndemnau să îi spună soțului ei adevărul.

– Mi s-a părut că am auzit voci, chiar înainte să te văd, spuse Lucas. Vorbeai cu cineva?

O cuprinse panica și aproape se împiedică. El o prinse de cot cu mâna liberă.

– Ai grijă, Phoebe! Nu vrei să te adun de pe jos. O privi încruntat. Mai era cineva acolo?

– Nu... Bineînțeles că nu, se bâlbâi ea. Vorbeam cu câinele. Era foarte supărat, și am tot încercat să îl liniștesc. Nu ai idee ce rău se încâlcise în rugi, Lucas. E un miracol că am reușit să îl scot de acolo.

Vocea îi tremură straniu la sfârșit. Se înfioră de rușine la gândul că ținea secret un lucru așa îngrozitor, îndeosebi față de soțul

ei. Dar îi promisese domnului Weston, și avea să își țină promisiunea. Nu suporta gândul ca Sam să își piardă singurul părinte pe care îl mai avea, și trebuia să îi protejeze pe sătenii implicați în rețeaua de contrabandiști. Și să îl protejeze și pe Lucas, care s-ar fi dus năvală peste contrabandiști dacă ea i-ar fi spus adevărul. I se făcu rău când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla în acest caz.

– Phoebe, ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea vioaie. Cum sunt copiii? Au găsit un buștean potrivit?

Îl simți cum o sfredelea cu privirea. Se forță să zâmbească și să îl privească în ochi, ceea ce nu o ajută câtuși de puțin să aibă mai mult curaj, întrucât el o studia încruntat și bănuitor. Lucas dădu să spună ceva, iar ei i se strânse inima, după care el păru să abandoneze ideea.

– Da, au găsit. Unul cum se cuvine întocmai, cum ar zice Griffin. Vorbind despre copii, am observat că unii dintre băieți erau înfășurați în eșarfe care mi s-au părut cunoscute și, dacă nu mă înșel, cel puțin trei dintre fete îți purtau șalurile, inclusiv cel căptușit cu mătase de Norwich pe care ți l-a dat Annabel ca dar de nuntă. S-au dus copiii în garderobele noastre fără permisiune? o întrebă el sardonic.

De data aceasta, Phoebe chiar se înfioră.

– Trebuia să le dau îmbrăcăminte călduroasă, Lucas. Altminteri, le-ar fi fost prea frig. De fapt, nu te deranjează, nu-i așa?

– Ți-ar păsa dacă m-ar deranja?

O străpunse sentimentul de vină.

– Lucas, eu...

El o îmbrățișă scurt.

– E în regulă. Eu am simțit doar un junghi de regret pentru că ai ales cele mai bune eșarfe. Popham, în schimb, s-ar putea să nu își revină niciodată din șoc.

Phoebe oftă.

– Voi găsi o cale să mă revanșez față de el.

– Sunt convins că așa vei face. Și acum, haide să mergem acasă și să te dezbrăcăm de hainele astea ude. Nu vreau să răcești.

Când ieșiră de sub coroanele stejarilor pe pajiștea întinsă a conacului, Phoebe se împotrivi tentației de-a se uita peste umăr. Pentru moment, cel puțin, pădurea avea să îi păstreze secretele.

Capitolul 28

Phoebe privi pe furiș chipul soțului ei, pe jumătate umbrit de lumina zilei tot mai fadă ce pătrundea prin geamul trăsurii. De la Mistletoe Manor la Belfield Abbey erau doar vreo șaisprezece kilometri, dar cea mai mare parte a călătoriei o petrecuseră într-o tăcere stranie. Mai existaseră câteva astfel de perioade de tăcere stranie între ei, din pricina conștiinței ei vinovate și a incapacității ei de a-și minți soțul. Pentru a o suta oară, blestemă șirul de întâmplări care o făcuseră să dea de contrabandiști.

Reușise să evite o discuție cu Lucas aproape toată ziua anterioară, refugiindu-se în tovărășia copiilor. Dar, când se întâlniseră la cină, abia de îl putuse privi în ochi. Vina păruse să îi lipească limba de cerul gurii, iar în cele din urmă evadase în siguranța îndoielnică a dormitorului ei, gata să își iasă din piele de rușine. Lucas venise în dormitorul ei și o întrebase direct dacă o deranja ceva. Rugându-se ca nu cumva să facă o greșeală, îi răspunsese că nu. După care anulase alte întrebări ridicându-se pe vârfurile degetelor, îmbrățișându-l și sărutându-i cu entuziasm gura sceptică. La început, el păruse puțin surprins, dar intrase rapid în atmosferă. Într-o clipită, o dezbrăcase de haine, și nu mai vorbiseră toată noaptea.

Dar în dimineața următoare se purtase rece cu ea, semn că bănuia că nu era ceva în regulă. În timp ce se ocupase de sarcinile de dimineață, să organizeze și să îi ajute pe servitori să decoreze casa cu crenguțele pe care le adunaseră, își storsese creierii încercând să găsească o soluție la problema ei cu contrabandiștii și la cea cu Lucas. În ceea ce o privea pe prima, ajunsese la concluzia că domnul Knaggs era cea mai bună opțiune a ei. Cu ajutorul lui, avea să îl înfrunte pe domnul Weston și să încerce să îl convingă să renunțe la activitățile sale periculoase. În caz contrar, nu prea avea de ales și trebuia să îi spună lui Lucas. Probabil avea să se dezlănțuie un haos, dar nu îi putea permite domnului Weston să continue să își pună fiul și pe alții în pericol. În ceea ce privea cea de-a doua problemă, spera doar că, dacă o rezolva pe cea dintâi, avea să se rezolve și situația dintre ea și Lucas. Nu îl putea minți la nesfârșit. Nu în felul acesta se construia încrederea într-o căsnicie, îndeosebi când el mai fusese trădat o dată de o femeie neloială.

– Ce te îngrijorează, iubire?

Phoebe tresări, speriată de vocea profundă a lui Lucas, care răzbise prin tăcerea apăsătoare. Se întorsese pe o parte ca să își întindă picioarele lungi pe podeaua trăsurii și o studia, cu capul ușor înclinat, gânditor.

– De ce... De ce-ai crede una ca asta?

– Tocmai ai oftat. Destul de tragic, mi s-a părut, de parcă întreaga lume ar fi împotriva ta.

Phoebe înghiți în sec. Ar fi făcut bine să găsească repede o soluție, altminteri probabil avea să-i spună totul, dacă nu din alte motive, atunci pentru simplul fapt că nu avea tăria sufletească să continue să își mintă soțul. Era un lucru bun, dar acum i se părea îngrozitor de inconvenabil.

– Sunt puțin obosită, răspunse ea ambiguu. Era adevărat. După ce Lucas făcuse dragoste cu ea, nu mai putuse să adoarmă. Fusese de-a dreptul un miracol că reușise să se trezească așa devreme de dimineață. Mai avem multe de făcut până la Crăciun. Vreau să fie totul perfect când deschidem conacul pentru săteni, arendași și familiile lor.

El pufni.

– Ar fi nevoie de mai mult de câteva zile ca să facem din Mistletoe Manor un loc perfect. Dar îți reamintesc că nu vreau să te epuizezi. Sunt convinsă că orice ai face pentru localnici va fi în regulă.

– Vreau să fie mai mult decât *în regulă*, Lucas, spuse ea cu sinceritate. Vreau să fie un Crăciun cu adevărat minunat, de care să își amintească toți.

– Sunt al naibii de convins că vistieria mea își va aminti.

Ea nu știa cum să îi răspundă la asta, așa că tăcu. Sperase ca Lucas să accepte cu eleganță că era un lucru înțelept să își deschidă casa pentru toată lumea în ziua de Crăciun, așa cum obișnuise să facă bunicul ei și așa cum făcuseră strămoșii lui generații la rândul.

Poate că nu.

Îi zâmbi împăciuitor, dar el nu îi răspunse la zâmbet. În schimb, o privi cu ochii mijiți.

– Phoebe, îți dai seama că îmi poți spune orice, da? întrebă el brusc. Voi asculta mereu cu atenție orice ai avea să îmi spui.

Ea se înfioră în sinea ei. Nu de partea cu ascultatul își făcea griji, ci de ceea ce ar fi făcut după aceea. Se forță să îi răspundă calm:

– Bineînțeles că da. Și promit că, oricând voi avea ceva de spus, îți voi spune.

Umerii lui deveniră rigizi, dându-i de înțeles că nu îi plăcea răspunsul ei, dar era tot ce putea ea să îi ofere momentan.

– Mai avem mult? întrebă ea înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Lucas văzu cum îi pulsă un mușchi de la maxilar, dar o lăsă să schimbe subiectul.

– Dacă privești pe geam, poți vedea casa pe deal.

Ea oftă ușurată, recunoscătoare că, în pofida felului lui poruncitor de a fi, soțul ei binevoia să nu o forțeze. Din nefericire, răbdarea lui îi punea propriile acțiuni într-o lumină și mai proastă. Își înăbuși sentimentul de vină, se aplecă spre el și se uită pe geam. El își petrecu cu blândețe brațul pe după talia ei, ca să o sprijine în timp ce trăsura se hurduca, și cu cealaltă mână îi dădu la o parte de pe gât o șuviță de păr. Inima ei bătu năvalnic în clipa când își dădu seama, tăcută, că Lucas urma să îi poarte mereu de grijă, orice avea să se întâmple.

Îi zâmbi recunoscătoare, apoi privi pe geam. Priveliștea pe care o văzu o făcu să icnească.

– Ce clădire magnifică! șopti ea. Zici că este desprinsă dintr-un basm.

– Nu-i așa? răspunse el sardonic.

Bineînțeles. Belfield Abbey era domeniul lui Silverton, iar Lucas nu putea să nu îl compare cu Mistletoe Manor. Și nu într-un mod prea favorabil, știa asta. Phoebe îl privi cu atenție.

– Nu vei face o scenă, nu? întrebă ea prudentă.

El pufni.

– Ținând cont că aproape i-am demolat sufrageria lui Annabel de Paște, cred că mătușa Georgie ne ucide pe amândoi dacă eu și Silverton ne mai certăm o dată.

– Slavă Cerului! spuse ea, poate puțin prea entuziasmată.

El râse, iar tensiunea dintre ei se mai domoli.

– Promit să fiu blând ca un șoarece de biserică, iubirea mea.

Phoebe era prea ocupată să se uite la edificiul masiv ce trona la capătul aleii ca să îi răspundă la tachinare. Într-adevăr, aducea mai mult a castel decât a abație, cu acoperișurile ei ascuțite, turlele înalte și zeci de ferestre strălucitoare în care se reflecta focul soarelui care apunea. Lucas îi spusese că unele părți din Belfield Abbey fuseseră construite în timpul primelor domnii din dinastia Tudor și că moșia era transmisă marchizilor de Silverton de mai bine de două sute de ani. Faptul acesta nu o impresionase nici pe departe precum o făcea

maiestuozitatea clădirii în sine, cu turnurile ei elegante și hornurile ce se înălțau spre cerul tot mai întunecat.

Trăsura înainta lin pe o alee străjuită de copaci, ce șerpuia printr-o grădină spațioasă, și se opri în cele din urmă sub un portic impunător. Un lacheu în livrea înaintă și coborî scările de la trăsură, iar, o clipă mai târziu, Lucas o ajută să coboare pe suprafața bine întreținută din fața treptelor din marmură. O conduse degrabă pe ușile înalte de la intrare într-un antreu de cel puțin două ori mai mare decât cel de la Mistletoe Manor. Fiecare bucățică de lemn, gresie, alamă și argint fusese lustruită până la luciu.

Își privi soțul. Maxilarul i se încleștase din pricina tensiunii, iar privirea îi părea de cremene. Domeniul verișorului Stephen emana avuție, eleganță și o putere ce făceau conacul lui Lucas să pară mic și cam deteriorat.

Ei bine, conacul *chiar era* în continuare deteriorat, dar nu prea era drept să compari cele două moșii. Expresia de pe chipul lui Lucas însă îi dădea de înțeles că exact asta făcea.

Oftă. Era limpede că Esme Newton cea infamă era cauza problemei dintre Lucas și verișorul Stephen, dar era evident că existau și alte motive de ranchiună, cel puțin pentru soțul ei.

Meredith își făcu apariția din partea din spate a antreului, îmbrăcată festiv cu o rochie roșie de nuanța cireșelor, finisată cu panglici de catifea albe. Arăta uluitor, cu silueta ei înaltă și elegantă și cu părul negru lucios prins sus.

– Mă bucur să vă văd! exclamă ea. Întinse brațele și o îmbrățișă pe Phoebe cu căldură și entuziasm. Arăți pur și simplu încântător, îi murmură ea la ureche lui Phoebe. E limpede că îți prieste căsătoria.

Neștiind cum să îi răspundă, Phoebe se mulțumi să o îmbrățișeze strâns pe verișoara ei. Meredith îi răspunse la îmbrățișare, apoi se retrase și o privi scurt. Se încruntă ușor, dar, când se întoarse spre Lucas, pe chip i se citeau doar bunătate și veselie.

– Și tu ești foarte elegant, Lucas. Cum merge bătălia de la conac?

El o prinse de mână și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Îți dau de veste după ce câștig.

Meredith râse.

– Trebuie să îmi povestești totul mai târziu. Ceilalți sunt în salon, dar știu că veți vrea să mergeți mai întâi în odăile voastre și să vă înviorați. Cinăm peste o oră. Lucas, nu trebuie să te uiți așa la mine. Bineînțeles că este ridicol de devreme, dar îl știi pe general. Insistă că nu are sens să fii la țară dacă nu te culci și nu te trezești devreme.

Lucas o privise ironic.

– Nespus de vesel, ca întotdeauna, să înțeleg. Iartă-mă, dar mi-am uitat vesta din flanel și alifia pentru artrită acasă. Oare le pot împrumuta pe ale lui Silverton?

– Ai putea, dacă ar avea așa ceva, i-o întoarse ea. Dar, sincer, nu va fi chiar așa rău. Am plănuit câteva distracții, inclusiv o vizită din partea colindătorilor. Ochii îi sclipiră. Și nu uita de recitalul de poezie. Generalul a exersat toată dimineața.

Lucas gemu exagerat.

– Cerule! În fiecare an e tot mai rău.

– Habar n-am despre ce vorbiți, interveni Phoebe. Cine sunt colindătorii? Și de ce recită unchiul Arthur poezii?

– Draga mea, vei avea parte de tradițiile de Crăciun din familia Stanton, spuse Lucas. Îți garantez că îi îngrozește pe cei mai neînfricați bărbați. Se apropie, prefăcându-se că îi șoptește. Nu e prea târziu să fugim. Doar spune-mi, și cer să ni se aducă trăsura.

Meredith îl lovi ușor peste brat.

– Bestie ce ești! Nu mai spune prostii, să nu o sperii pe biata fată! Și acum, să vă conduc în odăile voastre. Dacă întârziați, chiar *îl veți supăra* pe general, și atunci vom vrea cu toții să fugim de-aici.

Lucas o luă pe Phoebe de mână, și o urmară pe Meredith în sus pe scările centrale, până la primul etaj. Străbătură un coridor grandios străjuit de busturi din marmură așezate pe piedestale elegante și portrete enorme care ajungeau aproape de la tavan până la podea. Toate lucrurile de la Belfield Abbey păreau impozante, iar Phoebe era uluită de splendoarea acelei case. Dar o făcea să se simtă cam mică și nesemnificativă, și îi era oarecum dor de Mistletoe Manor. Poate că la conac trăgea curentul și clădirea era cam în declin, dar, în timpul scurt pe care îl petrecuse în acel loc, ajunsese să îl iubească. Cumva i se potrivea, și se simțea acasă acolo.

– Iată odăile voastre! Sper să vă placă, zise Meredith.

Deschise ușile și se dădu într-o parte, făcându-le semn să intre înaintea ei.

Phoebe zâmbi când privi în jur. După splendoarea alarmantă din restul casei, fu de-a dreptul încântată. Odaia era spațioasă, dar nu prea mare, și era decorată în nuanțe vesele de galben și verde pal. Mobilierul părea comod, acoperit cu material din bumbac frumos cu dungi crem și galbene. Pe tejghelele lustruite erau boluri de cristal cu trandafiri roșii superbi, iar în căminul mare din marmură vuia un foc ce încălzea odaia. Se întoarse spre Meredith.

– E foarte frumoasă. Unde ai găsit trandafiri în perioada asta?

Ochii lui Meredith sclipiră plini de fericire și de mândrie.

– Sunt din serele noastre, care sunt cele mai bune din țară, cum îi place lui Silverton să îmi spună.

Phoebe îl simți pe Lucas crispându-se lângă ea. Și conacul avea sere, dar necesitau reparații. Îi spusese că avea să coste foarte mult să le renoveze.

– Atunci, cu siguranță îl voi întreba pe verișorul Stephen despre ele, spuse ea politicos.

– Îl vei face foarte fericit dacă îl întrebi. Și acum, vă implor să vă grăbiți. Lucas, garderoba ta este pe aici.

Arătă spre o ușă din dreapta căminului.

După ce Meredith plecă, Lucas se scuză și se duse să se schimbe. Phoebe îl privi plecând, îngrijorată. Chiar dacă încerca să nu lase să se vadă, se străduia să își controleze ranchiuna crescândă. Poate că totuși fusese o greșeală să vină, dar acum trebuia să o scoată cumva la capăt, și să spere că cei doi aveau să se poarte ca niște adulți raționali.

Maggie bătu ușor la ușă și apoi intră. Phoebe se spălă și se îmbrăcă rapid, după care se așeză, pentru ca Maggie să îi aranjeze părul. În timp ce camerista îi finisa coafura, Lucas intră în odaie, devastator de arătos în ținuta lui de seară care îi scotea în evidență silueta perfectă, zveltă și musculoasă. Phoebe aproape că își dori să fi putut rămâne chiar acolo, să se cuibărească în patul cu baldachin păcătos de luxos ce domina odaia. Cu doar câteva zile în urmă, fusese virgină, dar acum își putea închipui cu ușurință că avea să devină dependentă de partidele de amor cu soțul ei.

El o studie, iar ochii i se încinseră de un sentiment de prețuire față de ea.

– Ești frumoasă, scumpa mea. Cred că ești mai mult decât pregătită să înfrunți măreția colectivă a familiei Stanton și a invitaților lor nobili.

Ea îi zâmbi recunoscătoare și se ridică, lăsându-l să o ia de mână și să o conducă afară din odaie.

– Sper că știi cum se ajunge în salon, zise ea în timp ce străbăteau coridorul lung. Aș fi pierdută de-ar trebui să îl găsesc singură.

– Da, este un complex de clădiri strașnic, zise el cinic. Cum ți se pare până acum?

– Este impresionant, bineînțeles, dar prefer casa noastră.

El o privi uluit, după care păru să se gândească preț de câteva clipe la această idee.

– Cred că sunt de acord cu tine, ceea ce mă surprinde al naibii de tare.

– Lucas! Trebuie să ai grijă la limbaj! Știi cum se încruntă unchiul Arthur când înjuri.

– Cred că îi ești egală la partea cu încruntatul, Doamnă Soție.

Ea protestă, dar el râse doar, continuând să o tachineze până coborâră scările spre antreu. Când ajunseră la treapta de jos, una din ușile antreului se deschise, și intră pe ea o femeie tânără cu un prunc înfășat în brațe. Avea o siluetă minionă și voluptuoasă și era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Phoebe vreodată. Părul ei roșcat-cafeniu strălucea într-o nuanță învăpăiată, și avea un ten delicios, ca smântâna. Femeia își ridică privirea, și ochii i se umplură de încântare când îl văzu pe Lucas.

– De nu e contele de Merritt, în sfârșit, spuse ea cu voce caldă. Văd că, deși te-ai însurat, ți-ai păstrat obiceiurile proaste, prietene.

Lucas zâmbi, evident încântat să o vadă.

– Ah, doamnă Blackmore! Nu mi-am dat seama că vei fi aici de sărbători, deși nu te pot învinui că vrei să scapi de sălbăticia din Yorkshire. Doamnă dragă, cum de o suporți?

Femeia frumoasă se încruntă cu o ferocitate prefăcută.

– Lucas, nu îmi spune *doamnă*. Zici că sunt o hoașcă.

El râse, apoi femeia îi întinse obrazul, și el o sărută.

– Nimeni nu te-ar putea acuza vreodată de așa ceva, spuse el. Crede-mă pe cuvânt!

Phoebe rămase tăcută, întrebându-se dacă soțul ei uitase cumva de ea. Părea atât de fascinat de cealaltă femeie, care, în pofida faptului că avea un bebeluș în brațe, emana o senzualitate pe care nici un bărbat nu ar fi putut să o ignore. Femeia îi zâmbi dezarmant.

– Iar dumneata trebuie să fii Lady Merritt. Sunt foarte încântată să o cunosc în sfârșit pe femeia care a reușit să îl supună pe Lucas Stanton. Zeci au încercat, dar numai dumneata ai reușit. Își înclină capul, cercetând-o din priviri pe Phoebe. Și înțeleg de ce. Ești absolut splendidă.

Phoebe rămase cu gura căscată.

– Ah, mulțumesc, doamnă, bâigui ea. Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Franchețea femeii o tulbura.

– Nu-ți face griji, Phoebe. Te vei obișnui destul de repede cu ea, spuse Lucas zâmbind. Și acum, permite-mi să îți fac oficial cunoștință cu doamna John Blackmore, cunoscută de prieteni ca Bathsheba. Sigur îți amintești că ți-am povestit despre doctorul Blackmore, soțul ei.

Phoebe clipi des, surprinsă de faptul că o femeie atât de frumoasă se măritase cu un doctor de la țară. Bineînțeles că Meredith îi povestise despre doctorul Blackmore și cum o ajutase să îi nască pe gemeni. Phoebe știa din povestea înfiorătoare că bebelușii și probabil și Meredith ar fi murit dacă nu ar fi fost intervenția dramatică a doctorului.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc, doamnă Blackmore, spuse Phoebe, făcând o reverență scurtă.

– Nu trebuie să îmi faci reverențe, draga mea. Ești contesă, iar eu sunt doar soția unui doctor de la țară, spuse ea și îi zâmbi relaxată.

– Dar ați fost contesă, nu-i așa? întrebă Phoebe.

Presupusese că, odată ce ai fost contesă, rămâneai mereu contesă. Convențiile sociale misterioase ale aristocrației o prindeau mereu pe picior greșit.

– Cândva, îi răspunse femeia veselă. Dar zilele acelea s-au sfârșit, slavă Cerului! Acum, locuiesc la naiba-n praznic, așa cum a subliniat Lucas cu amabilitate, și fac tot ce pot ca să îmi ajut soțul în meseria lui.

– Faci mult mai mult de-atât, din câte am auzit, spuse Lucas cu admirație.

Doamna Blackmore ridică din umeri. Phoebe se întinse și atinse cu blândețe pruncul din brațele femeii.

– Și acesta este copilul dumneavoastră, doamnă Blackmore?

Femeia dădu cu grijă la o parte boneta din batist și dantelă care ascundea chipul bebelușului.

– Monstruleț ăsta? Nu. Mă bucur să spun că este fiul și moștenitorul lui Lord Silverton. M-am gândit să o salvez pe mama lui și să i-l duc înapoi doicii.

Își îndulci rapid remarcile obraznice sărutându-l pe bebeluș și strângându-l mai tare în brațe. Pruncul oftă mulțumit, în somn, și se cuibări mai aproape de ea.

Phoebe zâmbi.

– Bineînțeles. Acum, îl recunosc. E un băiețel încântător.

– Spune-i asta mamei lui când are colici, zise ea. Ceea ce pare să se întâmple foarte des. Soțul meu pretinde că micuțul Stephen ar trebui să scape de ele foarte curând, dar eu mă îndoiesc.

Lucas arătă înspre umărul doamnei Blackmore.

– Că tot a venit vorba, și tu arăți cam rău. Aia e ce cred eu că e?

Ea își coborî privirea spre rochia ei.

– Din păcate, da. Vicontele Thornbury tocmai a vărsat pe rochia mea. După ce îl las în odaia copiilor, mă voi schimba numaidecât. Strâmbă din nasul ei frumușel. Ascultă la mine, *nimic* nu îți distruge mai rău hainele ca voma de bebeluș. Dacă vreți să evitați un accident, vă sugerez să vă feriți de micuțul ăsta.

Lucas râse din nou, și chiar și Phoebe zâmbi. Se gândi că ar putea să o placă pe Bathsheba Blackmore, pentru felul ei direct de-a vorbi, dacă nu din alt motiv. Dar nu era prea convinsă că îi plăcea căldura cu care o privea soțul ei. Doamna Blackmore îl înveli mai bine pe copilul adormit.

– Mergeți, dragii mei! Ceilalți vă așteaptă în salon. Ne vedem la cină.

Doamna Blackmore înclină elegant din cap și dispăru în sus pe scări. Lucas se holbă după ea, zâmbind ușor.

– Cea mai frumoasă și mai isteață femeie din lumea bună, și acum își petrece timpul alinând bebeluși cu colici și ocupându-se de cabinetul medical al soțului ei. Extraordinar!

Phoebe simți un junghi de gelozie tăios și rece. Era limpede că soțul ei o considera pe *Bathsheba* extraordinară și nu se sfia să o afirme.

– O placi foarte mult, începu ea, străduindu-se să vorbească pe un ton neutru.

El își întoarse privirea spre ea.

– E ușor să o placi. Cel puțin acum. Și, după ce o vei cunoaște mai bine, sunt convins că o vei plăcea și tu. Poate fi foarte directă, și aș zice că tu ai aprecia o astfel de calitate.

Phoebe dădu să spună ceva, dar se răzgândi, neștiind dacă Lucas intenționase să îi facă un compliment sau să o insulte. Nu credea că voise să o insulte, dar rămăsese buimacă după întâlnirea cu doamna Blackmore, pe care o bănuia că se numărase cândva printre femeile cu care flirtase Lucas. În comparație cu frumusețea ei sofisticată, Phoebe se simțea ciudată și timidă. Nu se mai simțise așa de când plecase din Londra și din închisoarea înaltei societăți, dar faptul că soțul ei o aprecia vădit pe doamna Blackmore îi adusese la suprafață

nesiguranțele. Nu se așteptase să se simtă așa, nu după căsătorie, așa că își mai pierdu puțin din încredere.

– Phoebe, ce s-a întâmplat?

Ea își ridică privirea și îl văzu încruntat. Oare era îngrijorat sau doar agitat din pricina lipsei ei de rafinament social? Nu își dădea seama.

– Nimic.

El mîji ochii.

– Ei bine, adăugă ea, poate că sunt puțin obosită. Și dintr-odată chiar era obosită. Obosită să mintă, obosită să se întrebe dacă Lucas avea să o iubească vreodată, obosită să se întrebe dacă avea să se simtă vreodată cu adevărat soția lui.

Privirea lui Lucas se înmuie, și el îi ridică mâna, sărutând-o pe încheietura moale. Ea se cutremură, trupul ei reacționând la cea mai ușoară atingere a lui.

– Știu, iubire. Ai fost mult prea ocupată cu toate prostiile astea de Crăciun. Trebuie să te așezi și să bei niște vin de Xeres și să stai liniștită o vreme. Este limpede că tot umblatul ăsta haihui a fost prea mult pentru tine.

Ea își înăbuși un oftat. De-ar fi fost așa simplu, ar fi fost o femeie fericită.

Capitolul 29

Phoebe se uită de-a lungul mesei decorate somptuos cu boluri de argint cu crenguțe verzi și portocale mari, alternând cu vaze de cristal frumoase pline cu trandafiri roșii. În centrul mesei, se afla un coș remarcabil cu flori făcute în întregime din zahăr, atât de realiste, încât putea să jure că le simțise mirosul. Peste tot vedea bucuria și frumusețea Crăciunului, îndeosebi pe expresiile fericite ale rudelor și ale prietenilor adunați în salonul elegant.

I se strânse gâtul de emoție și îi mulțumi în tăcere lui Dumnezeu pentru că o condusese către familia Stanton și către momentul și locul acelea. Mătușa Georgie și unchiul Arthur, Annabel și Robert și toți ceilalți o întâmpinaseră cu o afecțiune autentică. Să ai parte de o familie iubitoare și bună era, într-adevăr, cea mai mare binecuvântare.

Cu excepția binecuvântării de-a avea un soț iubitor care *nu* obișnuia să flirteze cu fiecare femeie frumoasă cu care se întâlnea.

Din clipa în care Bathsheba Blackmore se întorsese în salon, Lucas stătuse numai lângă ea. Phoebe bănuia că o făcuse ca să îl evite pe verișorul Stephen, care îl întâmpinase cu răceală, fapt ce o întristase. După aceea, Lucas își evitase verișorul, împotrivindu-se tuturor încercărilor mătușii Georgie de a-l atrage în cercul de rude. Stătuse lângă Bathsheba pe un divan elegant din colțul încăperii, și conversaseră animat până fuseseră chemați la cină.

Din păcate, norocul îi așezase pe Lucas și pe Bathsheba unul lângă celălalt în timpul cinei, care părea mai degrabă o adunare de familie intimă decât o întrunire formală. Și cei doi păreau să se simtă cel mai bine dintre toți, pălăvrăgind și râzând în timpul mesei lungi, bârfind despre cunoștințe comune din Londra. Phoebe încerca să se bucure că soțul ei se simțea în sfârșit bine, dar acțiunile lui îi aminteau prea mult de comportamentul lui ușuratic din seara balului pe care îl organizase Lady Framingham.

Își mută privirea de la ei și se holbă la fazanul fript din fața ei, concentrându-se pe felul priceput în care fusese așezat pe un pat din propriile pene. Neliniștea ei era ridicolă. Se afla într-un loc splendid și se bucura de o cină minunată ce sărbătorea nașterea Domnului. Avea tot ce își dorise vreodată. O familie care o primea cu brațele deschise, o casă a ei, un soț care poate că nu era îndrăgostit nebunește de ea, dar care... Râsul răgușit al lui Lucas îi întrerupse șirul gândurilor, făcând-o să privească din nou de partea cealaltă a mesei. El și Bathsheba își țineau capetele apropiate – părul lui auriu lucios lângă părul ei învăpăiat – și glumeau. El se sprijinea cu cotul pe masă și vorbea animat, simțindu-se mai în largul lui decât îl văzuse Phoebe în ultimele câteva săptămâni. Spre deosebire de ea, fosta contesă cu siguranță știa cum să îl facă pe un bărbat să se simtă relaxat și fericit. Poate că Phoebe ar fi trebuit să îi ceară sfatul despre cum să se poarte cu soțul ei. Poate chiar avea să o facă, după ce își înăbușea impulsul îngrozitor de neîndurător de a o sugruma pe acea femeie.

– Sunt o pereche impresionantă, nu-i așa? spuse doctorul Blackmore cu voce educată, întrerupând direcția în care o apucaseră gândurile ei.

Phoebe clipi, apoi îi zâmbi, întorcându-se ușor spre el ca să îi răspundă:

– Așa este. Unii ar crede chiar că sunt făcuți să fie împreună.

Se înfioră. Oare avea să învețe vreodată să își controleze limba-i descătușată? Din motive întru totul greșite, era recunoscătoare că fratele ei, George, nu o mai putea vedea și auzi. Ar fi fost rușinat de purtarea ei, și pe bună dreptate.

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea. Nu știu de ce...

– Nu ai de ce să îți ceri iertare, spuse el zâmbindu-i amabil. Înțeleg foarte bine. Aruncă o privire peste masă, la soția lui, cu o expresie crispată pe trăsăturile-i nobile. Crede-mă! Știu întocmai cum te simți.

Nedumerită, lăsă din mână furculița și se holbă la el.

– Și nu te deranjează?

– Că soția mea îi farmecă atât de ușor pe alți bărbați? Nu. Nu mă *mai* deranjează. E în firea ei. Aș putea la fel de bine să îi cer să nu mai respire.

– Dar te deranja cândva?

El zâmbi, ochii lui argintii neobișnuiți umplându-se de căldură. Doctorul Blackmore era un bărbat cu adevărat arătos, dar și mai fermecătoare era firea lui bună și directă, de care Phoebe își dăduse numaidecât seama, încă de când îl cunoscuse, în salon.

– Nu ai idee cât de tare, milady. Când am cunoscut-o prima dată pe Bathsheba, nu știam dacă să o sugrum sau să o sărut.

Phoebe își înăbuși un râset uluit. El încuviință din cap.

– Văd că știi exact la ce mă refer.

Phoebe oftă, deloc amuzată.

– Este greșit din partea mea să fiu geloasă. Dar se pare că nu mă pot stăpâni.

– E în firea omului, deși, în cazul tău, aș zice că nu ai de ce să îți faci griji. Dar să nu îți faci un obicei din asta. E o boală, și nimic nu otrăvește mai repede o relație ca gelozia.

– Tu cum ai evitat-o? întrebă ea, cu o curiozitate sinceră.

El zâmbi.

– Eu și Bathsheba nu avem secrete unul față de celălalt. O cunosc la fel de bine precum mă cunosc pe mine însumi și invers. E aproape imposibil să fii gelos în astfel de circumstanțe.

„Of, Doamne!" Secrete. Nu este de mirare că se simțea așa îngrozitor.

– Și am încredere în ea, continuă doctorul Blackmore. Când ai încredere în persoana iubită, ai încredere în ea în orice circumstanțe. O accepți în întregime, chiar și lucrurile mai puțin atractive. Pentru

că, fără aspectele cu pricina, nu ar fi ceea ce este. Soția mea este suma tuturor părților ei, și nu aș schimba nici cel mai mic lucru la ea.

Lui Phoebe i se strânse inima de dorință și tristețe. Cum ar fi să iubească așa, cu o încredere și un devotament desăvârșite?

– Și nu te îndoiești niciodată? întrebă ea încet.

El privi gânditor peste masă, la soția lui, care conversa în continuare cu Lucas.

– Nu. Niciodată.

În vocea lui profundă răsunară o convingere calmă și o satisfacție adâncă. De parcă ar fi strigat-o, Bathsheba își mută privirea de la Lucas spre soțul ei. Expresia ei de distracție socială dispăru, înlocuită de una atât de iubitoare și de intensă – atât de *intimă* –, încât Phoebe trebui să își ferească privirea. Își împinse mâncarea pe farfurie, încercând să nu își dorească deodată cu atâta disperare ca și Lucas să se uite cândva la ea cu aceeași intensitate.

Când își ridică privirea, momentul trecuse, și Bathsheba vorbea din nou cu Lucas. Doctorul Blackmore ridică dintr-o sprânceană către Phoebe, parcă spunându-i: „Înțelegi?" Ea râse.

– Da, am priceput. Ești într-adevăr un bărbat norocos să fii iubit atât de mult. Te felicit.

– Sunt. Și cred că ești la fel de norocoasă, Lady Merritt, dacă mă întrebi pe mine.

Phoebe nu avea idee cum de ajunsese el la o asemenea concluzie, dar ar fi fost nepoliticos să îi spună asta când era limpede că încerca să fie amabil.

– Mulțumesc, spuse ea politicos. Sunt într-adevăr norocoasă să am parte de dragostea familiei mele.

Doctorul Blackmore se încruntă și dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de un zgomot huruitor ce se auzi de partea cealaltă a mesei. Unchiul Arthur își drese vocea, lucru care nu era de bun augur. Se ridicase, pregătindu-se pentru un fel de declarație.

Phoebe îi aruncă o privire lui Lucas, care făcu ochii mari la ea, prefăcându-se alarmat. Ea își înăbuși un chicot, iar el îi făcu cu ochiul și îi zâmbi șiret, iar nodul care i se pusese în stomac se mai deșiră puțin.

– Aham, începu unchiul Arthur. În numele nepotului meu, marchizul de Silverton, aș vrea să vă urez tuturor bun venit. Celor care petreceți întâia oară Crăciunul cu noi, vă urez un bun venit special și mult noroc.

Se opri și își ridică paharul cu vin, și toți cei prezenți, adică familia Stanton, oaspeții lor și câteva familii locale din împrejurimi, le ridicară și ei, și răsunară câteva ovații energice.

– S-ar putea ca unii dintre voi să nu știți, continuă unchiul ei, dar avem o tradiție de familie veche de a recita un poem special în ziua de Crăciun.

Robert, care stătea în partea cealaltă a lui Phoebe, se apropie de ea.

– De fapt, nu avem, zise el într-o șoaptă sonoră. Dar bunicul a citit un poem în *Gentleman's Magazine* cu câțiva ani în urmă și a hotărât că ar fi o tradiție de familie bună. Nimeni nu știe de ce.

Phoebe sâsâi ușor, semn să tacă din gură, când unchiul lor se uită urât la ei.

– Cum ziceam, spuse unchiul Arthur ușor ofensat, mereu recit acest poem în ziua de Crăciun. Dar, întrucât Phoebe și Lucas vor sărbători nașterea Domnului în casa lor, mi s-a părut potrivit să încalc tradiția anul acesta și să îl recit astăzi.

Phoebe îi zâmbi, emoționată că era atât de atent cu ei. Să reciți poezii în timpul cinei i se părea destul de ciudat, dar totuși aprecia gestul. Din nefericire, se uită chiar atunci la Lucas, care se chinuia vizibil să nu râdă. Îi veni din nou să chicotească, dar se abținu, încruntându-se sever la soțul ei.

Unchiul Arthur își apucă partea de jos a vestei și adoptă o postură dramatică. O tăcere nerăbdătoare se așternu în jurul mesei, deși îl simți și pe Robert tremurând în timp ce încerca să nu izbucnească în râs.

– Poemul a fost scris de Robert Southey în ziua de Crăciun, începu unchiul Arthur.

Câte suflete sunt fericite acum
În Anglia! Peste încăperea primitoare
Pâlpâie strălucitoare vatra îndesată,
Iar prieteni și rude se întâlnesc,
Și mama bucuroasă privește la masa festivă,
La copiii ei despărțiți de multă vreme.

În timp ce bătrânul demn recita poemul, Phoebe privi în jurul mesei. Toți se întorseseră să îl privească pe unchiul ei, zâmbitori. Poate că lecturarea poeziilor la masă părea un lucru destul

de caraghios, dar fără îndoială că masa festivă din seara aceasta era plină de voie bună și de veselie.

Unchiul Arthur continuă dramatic, cu un crescendo:

În toată casa, împodobită vesel cu crenguțe,
Am trecut pe la toți prietenii, bucuros,
Urându-le Crăciun Fericit tuturor.

Încheie cu o înfloritură. Toți începură să aplaude cu entuziasm, și li se alătură până și Lucas, cu o expresie de admirație sinceră. Bătrânul le primi ovațiile cu o plecăciune demnă și se așeză.

– Mulțumim, generale, spuse verișorul Stephen din capul mesei. Se ridică, așa că se ridicară toți. În cinstea unei alte tradiții de familie, zise el, le voi cere domnilor să se lipsească de brandy-ul obișnuit de după cină și să ni se alăture mie și soției mele în salonul cel mare. Cred că Meredith ne-a pregătit o tratație.

Phoebe nu putu să nu observe nota de sarcasm din vocea lui.

– Cu siguranță, zise Meredith. Și știu că vă va plăcea tuturor. Îi zâmbi soțului ei din capătul opus al mesei. Altminteri...

Râseră toți, și, în agitația generală stârnită de oameni care se ridicau de la masă și se organizau, Phoebe se trezi din nou lângă Lucas. El îi vârî mâna la subsuoară și o conduse spre salonul cel mare.

– Ți-a plăcut cina, Phoebe?

Doar unele părți din ea, ca urmare a comportamentului lui ușuratic, dar mai degrabă ar mai fi traversat o dată Atlanticul decât să o recunoască.

– Cu siguranță mi-a plăcut conversația cu doctorul Blackmore. Este un bărbat foarte interesant și amabil.

– Da, așa este. Mă bucur că ți-a plăcut compania lui.

Ea se holbă la el. Încă părea relaxat și în largul lui. Evident că nu suferise deloc de gelozie când o văzuse conversând atât de atentă cu doctorul. Ceea ce însemna fie că avea încredere în ea cu desăvârșire, fie că nu îi păsa.

– Și este limpede că ție ți-a plăcut să vorbești cu doamna Blackmore, spuse ea. Sunteți prieteni de mulți ani?

– Cu Bathsheba? Doamne, nu! Am cunoscut-o abia vara trecută.

Lui Phoebe i se frânse inima. Dacă ar fi fost prieteni vechi, poate că ar fi înțeles de ce îi acorda atâta atenție. Încerca din răsputeri să nu fie geloasă, dar soțul ei îngreuna lucrurile.

– Ce s-a întâmplat, Phoebe?

– Ce? Ah, nimic.

El își înclină capul, încruntându-se îngrijorat.

– Vrei să te retragi? Te conduc sus dacă vrei.

Ei îi veni să ofteze, dar poate că atunci Lucas ar fi crezut că suferea de istericale sau de ceva la fel de enervant.

– Nu, mulțumesc. Mă întreb doar ce va urma. Tu știi?

El aruncă o privire spre o ușă din partea din spate a salonului.

– Presupun că e... da, bolul cu cidru fierbinte. Uite-l pe majordom cum îl aduce.

Majordomul intră pe o ușă parțial ascunsă, iar în spatele lui, doi lachei în livrea duceau un bol de argint enorm și minuțios lucrat, pe care îl așezară cu grijă pe o masă decorată cu crengi verzi și împletituri de iederă. Verișorul Stephen veni înspre masă, iar Meredith i se alătură o clipă mai târziu.

– Dragi prieteni, începu el. Eu și doamna mea vă urăm bun venit în locuința noastră în seara aceasta și vă urăm mult noroc în această perioadă festivă a anului. Acest bol cu cidru fierbinte, care simbolizează generozitatea caracteristică acestei perioade, este făcut după o rețetă de familie veche. L-am preparat chiar eu înainte de cină și vă asigur că o singură cupă din el vă va alunga toate îngrijorările și supărările și va înveseli inima tuturor celor care beau din el.

– Da, le-o va înveseli foarte tare, după cum am descoperit la primul Crăciun petrecut aici, zise Meredith melancolică. Până în dimineața următoare, când nu m-am mai simțit deloc veselă. Este o rețetă *foarte* tare.

Toată lumea râse. Silverton îi ridică bărbia lui Meredith și o sărută rapid, ceea ce stârni și mai multe râsete și câteva glume politicoase.

Phoebe se uită la Lucas. Nu mai era relaxat, ci își privea verișorul cu o expresie îndârjită, arătând de parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva. Era limpede că îl rodea să îl vadă pe verișorul Stephen mulțumit și prosper; fără îndoială că îi compara situația cu propriile probleme de la Mistletoe Manor și din căsnicia lui. Își înăbuși impulsul de a-și freca fruntea de frustrare. Nu știa ce era mai rău: un Lucas ușuratic sau un Lucas plin de resentimente. Nu era prima dată în seara aceasta când își dorea să fi rămas acasă.

Verișorul Stephen începu să toarne cu polonicul din cidrul fierbinte. Invitații se înghesuiră în jurul mesei, luând fiecare o cupă.

– Poftim, Phoebe, spuse Robert și îi înmână una. Nu ai crede așa ceva, dar, mai demult, toată lumea trebuia să bea direct din bol. Se uită la unul dintre invitați, un domn în vârstă care părea să aibă jumătate din ce mâncase la cină pe lavalieră. Gândește-te la Sir Mortimer, de exemplu. Îți închipui cum ar fi să bei din bol după el?

Se înfioră teatral. Annabel îl înghionti cu cotul în coaste.

– E dezgustător, Robert. Și știi că bietul Sir Mortimer nu vede deloc bine. Sunt convinsă că nu își scapă intenționat mâncare pe el.

– Fii recunoscătoare că nu a trebuit să stai *tu* în fața lui, ripostă Robert. Aproape mi-a tăiat pofta de mâncare.

– Nimic nu îți taie pofta de mâncare, zise Lucas. Stomacul tău e ca un puț fără fund. Este un miracol al naturii cum de reușești să rămâi așa slab.

– Nici vorbă, protestă Robert.

Annabel încuviință râzând, iar cuplul începu să se certe blând. Phoebe zâmbi, își sălță cupa și sorbi prudentă. Băutura dulce și foarte aromatizată fu îndeajuns de tare încât să îi ardă gâtlejul.

– Ai grijă, murmură Lucas. Cidrul fierbinte este foarte tare. Dacă bei prea mult, va trebui să te duc în pat. Își apropie gura de urechea ei. Și apoi voi fi forțat să îmi fac de cap cu tine. De nenumărate ori.

Aerul din jurul lor se încinse de la șocul vorbelor lui. Privirile li se întâlniră, iar a lui ardea de dorință. Phoebe simți un nod de dorință în vintre, și, dintr-odată, își dori și ea mai mult ca orice să fie singuri. După care își aminti cât de nervoasă era pe el. Îl ciupi de braț.

– Lucas, fii cuviincios!

El zâmbi sardonic.

– Șșștt, iubirea mea. Nu ai vrea să știe nimeni despre ce vorbim, iar roșeața de pe fața ta te dă de gol cu siguranță.

Se auziră voci din afara clădirii, așa că nu mai fu nevoită să îi răspundă. Respiră ușurată și se întoarse cu spatele la Lucas. Îl văzu pe majordom deschizând ușa din față. Un cor de voci pătrunse în casă, împreună cu un curent de aer rece.

Cidru fierbinte, cidru fierbinte, peste tot în oraș!
Avem pâine albă și bere maronie;
Bolul nostru-i făcut din arțar,
Ridic bolul de cidru fierbinte în cinstea ta.

– În sfârșit! exclamă Meredith.

Un grup de bărbați și femei îmbrăcați gros se adunară în salon, fiecare purtând un lănțișor de argint la gât. Phoebe aruncă o privire în spatele ei, să îl întrebe pe Lucas despre vizitatori, dar văzu că plecase... înapoi în partea cealaltă a salonului, unde vorbea din nou cu Bathsheba.

Scrâșni din dinți. Soțul ei se transforma rapid în cel mai frustrant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

– I-ai mai auzit vreodată pe colindători? o întrebă Annabel. Sunt chiar minunați.

Phoebe se hotărî să îl ignore momentan pe Lucas și îi zâmbi lui Annabel.

– Nu, nu i-am mai auzit. Cine sunt?

– Sunt grupuri organizate din sat, care merg din casă în casă și cântă colinde de Crăciun și beau cidru fierbinte. Este o tradiție foarte veche.

Phoebe rămase mută. Probabil erau mai bine de trei kilometri de aici până acasă la ei.

– Vrei să spui că au venit pe jos tocmai din cel mai apropiat sat?

– Nu, prostuțo! Meredith a aranjat totul. A trimis trăsuri după ei.

Phoebe se uită cu atenție la colindătorii veseli, care acceptau nerăbdători cupe cu cidru fierbinte de la Meredith. Verișorul Stephen stătea în spatele ei, cu o expresie suferindă pe chip.

– De ce mi se pare că verișorul Stephen nu este încântat? întrebă amuzată Annabel. Cu ceva ani în urmă, câțiva dintre bărbați se îmbătaseră destul de tare până să ajungă aici. Au cam făcut o scenă.

– Cam da! exclamă Robert. Unul dintre ei a căzut direct în bol, care a picat pe podea și s-a spart, iar un altul a dat la boboci, ratând la mustață degetele de la picioare ale bunicului. După cum îți poți imagina, Silverton nu a fost încântat, cu precădere pentru că era primul Crăciun al lui Meredith ca marchiză.

Phoebe râse când îi văzu expresia. Annabel strâmbă din nas.

– Pare comic acum, dar Silverton a fost furios și a jurat că nu va mai lăsa vreodată colindători să-i calce în casă. Din fericire, Meredith a reușit să îl convingă să se potolească. Iar Silverton *înțelege* importanța de a păstra tradițiile locale, în ciuda reticenței afișate.

Phoebe clătină din cap.

– De ce au bărbații o problemă cu tradițiile de Crăciun? Mie mi se pare minunat și toată lumea pare fericită.

– Eu nu am, protestă Robert. Îmi place la nebunie Crăciunul. Îndeosebi mâncarea și cadourile. Și îmi place destul de mult și cântatul.

Annabel se ridică pe vârfuri și își sărută soțul pe obraz.

– Este unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Phoebe își înăbuși un oftat. Era încântată că verișorii ei aveau o căsnicie fericită, dar, chiar în clipa aceea, mulțumirea lor părea o dojană. Îndeosebi pentru că soțul *ei* alesese să stea cât mai departe posibil de ea, preferând compania altei femei.

Doar că Lucas nu se mai afla în compania Bathshebei. Aceasta i se alăturase din nou doctorului Blackmore, iar Lucas stătea acum lângă scări, părând deprimat și... singuratic. Phoebe ezită, gândindu-se dacă să se ducă la el, dar colindătorii începură să cânte. Se întoarse, reticentă, să îi asculte.

Haideți să cântăm cu îngerii,
Slavă lui Dumnezeu în înălțime,
Pace fie pe pământ, printre oameni bună învoire,
Amin, amin, zic eu.

Ascultă, lăsându-se învăluită de vocile intense și de cuvintele frumoase. Grijile o părăsiră, înlocuite de recunoștință și de un sentiment reverențios de conștientizare a faptului că era norocoasă că se afla în acel loc magnific, cu noua ei familie.

Hristos a venit să ne facă binele,
Tu te-ai întors deja la Hristos?
Un suflet împovărat, istovit și însetat,
O oaie pierdută pe care să o aducă acasă.

Phoebe aruncă o privire în urma ei, căutându-l pe Lucas, dorindu-și să împărtășească acest moment prețios cu el. Dar văzu că locul în care stătuse soțul ei era acum gol.

Capitolul 30

Lucas își turnă brandy de pe căruciorul cu băuturi, aruncând o privire peste umăr când se deschise ușa de la salonul mai mic. Intrară

membri ai familiei, făcându-și plinul cu cidru fierbinte, cântece și toate celelalte distracții specifice Crăciunului. În copilărie, se desfătase cu cântecele, jocurile și voia bună din această perioadă a anului. Acum îi aminteau toate doar cât de cinic devenise.

Puse la loc carafa în timp ce Phoebe se apropie de el, cu ochi mari și prudenți. Cariera lui militară îl făcuse nerăbdător când venea vorba despre frivolități, dar nu scuza felul în care o abandonase. Și totuși, de ar fi fost forțat să mai petreacă un singur minut în încăperea aia nenorocită, privindu-l pe Silverton făcând pe stăpânul conacului, poate că s-ar fi răzgândit la careva. Era irațional, da, însă viața permanent fermecătoare a lui Silverton i se părea un reproș constant care ilustra cu ușurință felurile în care Lucas dăduse greș în numeroase aspecte ale vieții. Începând cu soția lui. Biata Phoebe nu merita să fie apăsată de problemele lui, și probabil era un nenorocit egoist pentru că o făcuse să se căsătorească cu el.

Venea spre el, în privire citindu-i-se îngrijorarea și preocuparea. Stomacul i se încleștă, în vreme ce dorința de a o proteja se războia cu nevoia de a o ține la o distanță sigură. Inima deschisă și generoasă a lui Phoebe îi făcea pe amândoi prea vulnerabili. Pe ea, pentru că el avea să o dezamăgească cu siguranță, iar pe el, pentru că era atât de dispusă să iubească, încât îl făcea vulnerabil într-un fel în care își dorea să nu mai fie vreodată. Cu precădere pentru că era al naibii de sigur că ea îi ascundea ceva. Ajunsese să o cunoască, și comportamentul ei din ultima vreme nu îi stătea deloc în fire, lucru care îl deranja mai mult decât voia să recunoască.

– Ți-am simțit lipsa în salon, spuse ea șovăielnic. Sper că te simți bine.

În mod ciudat, chiar și atunci când voia să se țină la distanță de toți, inclusiv de ea, Lucas tânjea după vocea și tovărășia ei. Îl mângâia, așa cum un grăjdar cu experiență putea liniști un armăsar sperios. Și asta îl deranja, căci era un semn de dependență care îl făcea să fie slab.

Reuși să zâmbească.

– Îmi cer iertare că te-am abandonat, dar nu prea îmi plac treburile astea de Crăciun. Cum bine știi, încheie el, conștient că părea un cretin.

Ea încuviință.

– Înțeleg. Îmi pare rău că te-am târât aici, dar sunt foarte recunoscătoare că pot petrece puțin timp cu familia mea. Își ridică privirea

spre el, și nu era pic de reproș în expresia ei. Mulțumesc, Lucas. Ai fost foarte amabil că m-ai adus aici.

El oftă.

– Phoebe, chiar nu m-ar deranja să te răstești la mine. Sunt convins că o merit.

Ea clipi surprinsă, după care ochii îi luciră de un amuzament neașteptat.

– Dacă asta îți face plăcere, voi fi fericită să mă conformez când ne întoarcem în odaia noastră. Îndrăznesc să spun că, până voi termina cu tine, vei fi regretat că mi-ai făcut o astfel de sugestie. Își mișcă degetul în sus și în jos. Pot fi foarte înfricoșătoare, să știi.

El râse. Cum să nu o facă, dacă avea o soție care îl surprindea încontinuu?

– Atunci, voi aștepta cu nerăbdare. Mulțumesc, iubito. Cu siguranță nu îți merit atenția.

– Nimeni nu te-ar contrazice, interveni Silverton, din spatele lor.

Lucas se răsuci și își privi verișorul, la fel de provocator precum o făcea el. Se enervă, dar reuși să își înăbușe o replică. Nu de dragul lui Silverton, ci al lui Phoebe. Lucas o supărase îndeajuns pentru o seară, și să fie al naibii dacă avea să facă o scenă în fața ei.

Dacă nu cumva îl obliga verișorul lui.

– Stephen, spuse Phoebe, vârându-se între ei, ce scenă frumoasă în salon! După cum știi, e primul meu Crăciun autentic, și îmi place foarte mult.

Silverton îi zâmbi fermecător.

– Mă bucur să aud asta. Îi aruncă o privire lui Lucas. Ce păcat că soțul tău nu poate spune același lucru!

Înainte să apuce să răspundă, Phoebe își ridică bărbia într-un mod ce păru agresiv.

– Sunt convinsă că nu este adevărat. Lucas m-a ajutat foarte mult cu pregătirile pentru Crăciun de la Mistletoe Manor. De fapt, mi-a spus chiar azi-dimineață că așteaptă cu nerăbdare să sărbătorim și noi. E convins că vom întrece festivitățile de aici.

Lucas trebui să își înăbușe un râs. Ar fi fost șocat că micuța lui quaker spusese o minciună sfruntată dacă nu ar fi fost atât de ocupat să se bucure de înflăcărarea cu care îi lua ea apărarea.

Silverton rămase cu gura căscată preț de o clipă, dar își reveni rapid.

– Îmi recunosc greșeala, verișoară. Te rog să mă ierți.

Ea încuviință din cap demnă, după care își concentră atenția asupra lui Lucas.

– Mătușa Georgie își dorește să stai cu ea. Spune că i-a fost foarte dor de tine în ultimele săptămâni.

În timp ce Phoebe îl târî efectiv de acolo, Lucas nu putu să nu rânjească batjocoritor către Silverton. Verișorul lui miji ochii, dar Phoebe își trase soțul de acolo înainte să se întâmple ceva.

– Fii potolit, Lucas, altminteri..., îl amenință ea cu voce joasă.

El o privi cu ochii mari.

– Habar nu am la ce te referi.

Ea clătină din cap, bombănind. Dispoziția lui se îmbunătăți. Era limpede că avusese o influență îngrozitoare asupra ei. Abia aștepta să fie singuri, ca să petreacă și mai mult timp făcând din ea o destrăbălată.

Mătușa lui, care stătea pe o canapea în fața focului, îl întâmpină cu un zâmbet blând.

– Ah, Lucas. Suntem încântate că ai hotărât să ne onorezi cu prezența, deși se știe că te plictisești la astfel de ocazii. Trebuie să fim recunoscătoare că ai renunțat la scrupulele tale ca să ne faci o vizită.

Cerule mare! Folosea *pluralul maiestății*. Era evident că venise vremea să facă temenele.

– Nu știu cum m-ai tolerat în toți acești ani, spuse Lucas căit. Ținând cont că sunt așa un soi rău.

Ea râse și bătu ușor locul de lângă ea.

– Ai fost îngrozitor, dar te iert. Phoebe, așază-te lângă soțul tău! Vom pălăvrăgi puțin, cât timp așteptăm ceaiul. După ce se așezară cu toții, mătușa Georgie oftă ușor. Îmi pare rău că restul oaspeților au trebuit să plece devreme, dar trebuie să mărturisesc că sunt ușurată că ținem o petrecere doar între rude în seara aceasta. Ei bine, cu excepția soților Blackmore, dar îi considerăm ca făcând parte din familie.

Lucas aruncă o privire la spațiul bogat decorat, dar relaxant, în care se aflau, unul dintre saloanele mai mici din complexul de clădiri care formau Belfield Abbey. Era sfâșiat între plăcerea pe care i-o stârnea simțul lui de confort rafinat și supărarea că toate lucrurile din casa lui Silverton erau mereu atât de-al naibii de impecabile. El și Phoebe nu aveau cum să primească oaspeți la conac, ținând cont că prin ferestrele din salonul mare trăgea curentul și încă nu sosise mobila nouă pentru salonul de familie. Și nu prea avea cum să invite pe cineva să se așeze pe scaune, întrucât descoperiseră mai multe

cuiburi de răzătoare în ele. Ca să nu mai vorbim despre condiția înspăimântătoare în care se aflau majoritatea hornurilor, care scoteau fum în casă ori de câte ori sufla vântul dinspre nord.

– De ce au plecat ceilalți așa devreme? întrebă Phoebe.

– Începe să ningă, îi răspunse mătușa Georgie. Starea drumurilor se poate înrăutăți foarte repede aici, la țară, iar soția moșierului s-a gândit că ar fi mai bine să nu zăbovească. Ceilalți oaspeți au fost de acord.

Lucas aproape că mârâi. *Zăpadă.* Dacă avea să ningă abundent și aveau să rămână prinși aici mai mult de o zi, probabil avea să se împuște. Sau să-l împuște pe Silverton. Chipul lui Phoebe, în schimb, strălucea ca un sfeșnic plin cu lumânări.

– Îmi place la nebunie zăpada. Totul arată așa diferit, îndeosebi grădinile. Statuile se îmbracă în haine de catifea albă, iar gardurile vii sunt ca niște torturi glazurate.

Mătușa Georgie zâmbi când auzi descrierea.

– Sunt de acord că este încântătoare, dar avem noroc că zăpada nu prea zăbovește în Kent. La moșia unchiului tău din Yorkshire, am putea rămâne înzăpeziți săptămâni la rândul.

– Dumnezeu cu mila, bombăni Lucas.

Mătușa lui râse.

– Ți-ai petrecut mai multe vacanțe de iarnă înzăpezit cu noi, și îmi amintesc bine că ți-a plăcut. Tu și Silverton petreceați ore întregi bătând dealurile la picior și patinând pe iazul din sat sau dându-vă cu sania pe dealul din spatele casei. Nu îmi amintesc să te fi plâns câtuși de puțin. Ah, stai așa! Într-o iarnă, te-ai rostogolit pe dealul acoperit cu gheață și ți-ai rupt încheietura mâinii. Atunci, te-ai plâns zgomotos pentru că ai fost sechestrat în casă tot restul vacanței.

El zâmbi reticent când își aduse aminte de clipele acelea îndepărtate. Se bucurase de distracția din acele vremuri, când viața era necomplicată.

Mai pălăvrăgiră câteva minute, în timp ce Meredith servi ceaiul și bărbații își băură brandy-urile. Nimeni nu părea interesat de cărți sau de jocuri, ci preferau să converseze. Lucas se relaxă tot mai mult, ba chiar începea să îi placă. Bathsheba era isteață, ca de obicei, deși era limpede că o căsnicie iubitoare îi redusese simțitor aciditatea amuzantă a conversațiilor pe care le purta, iar Robert îi făcea pe toți să râdă cu glumele lui ridicole. Unchiul Arthur cel caraghios era în dispoziție bună, și chiar și Silverton avea bunăvoința să tacă din gură și să nu strice atmosfera.

Iar Phoebe se distra de minune în timp ce pălăvrăgea cu mătușa și cu verișoarele ei. Pentru prima dată, i se păru că era posibil să aibă parte de o vacanță fără răpiri sau otrăviri și fără ca el și Silverton să distrugă ceva prin casă.

– Hei, Lucas, îi strigă Robert. Am auzit că ai avut probleme cu contrabandiștii. Dacă mă-ntrebi pe mine, escrocii ăia sunt al naibii de impertinenți de folosesc pământurile moșiei.

– Ai grijă la limbaj, Robert, îl mustră mătușa Georgie.

Unchiul Arthur, care moțăia într-un fotoliu comod, se trezi dintr-odată.

– Cum? Contrabandiști pe pământurile moșiei? Nu că m-ar surprinde, ținând cont că Merritt a ignorat problema. Ridicol din partea lui să închidă un ochi. Dar a insistat că era mai bine să le dea pace decât să se confrunte cu ei. Zicea nu știu ce prostii cum că trebuia să îi protejeze pe localnici. Personal, am crezut mereu că îi lăsa să treacă pentru că îl aprovizionau cu brandy francez. Nebunul naibii!

– Ai grijă la limbaj, Arthur, spuse mătușa Georgie.

– Ce zici? Ah, iartă-mă, dragă! Ei bine, spune tot, băiete, îi poruncă el lui Lucas. Contrabandiștii încă operează?

Se zisese cu o seară plăcută în sânul familiei Stanton. Lucas evită întrebarea.

– Robert, cum ai auzit despre asta?

Robert clipi.

– Ah, Meredith i-as spus lui Belle, și Belle mi-a zis mie. Nu prea poți ține așa ceva secret, bătrâne. Nu în familia asta.

Cu coada ochiului, Lucas le surprinse pe Phoebe și pe Meredith privindu-se vinovate. Era limpede că soția lui cea băgăreață îi scrisese verișoarei lui la fel de băgărețe, care nu reușise să țină veștile pentru sine și îi spusese și surorii ei. Acum, întreaga familie avea să intervină în problemele lui, întocmai lucrul pe care încercase să îl evite.

– Nimic cu care să nu mă descurc. În câteva săptămâni, ar trebui să reușesc să rezolv chestiunea spre satisfacția mea.

Lângă el, Phoebe scânci scurt și se crispă. Se făcu dintr-odată lumină în mintea lui.

Cerule mare! Oare asta îi ascunsese? Ceva ce avea de-a face cu contrabandiștii? Ar fi trebuit să știe că nu avea să reușească să nu își vâre nasul mic și curios în treaba asta.

– Cât de grav e? întrebă Silverton.

Perfect. Era limpede că verișorul lui dedusese că voia să încheie conversația, așa că, firește, trebuia să îl îmboldească să continue.

– Nimic cu care să nu mă pot descurca, spuse el din nou, cu glas aspru.

– Meredith a zis altceva, bătrâne, insistă Robert, în maniera grosolană ce-l caracteriza. Mi-a povestit ceva despre ofițeri de impozitare care au dat buzna în casă în toiul nopții, cu pistoalele scoase. Mie mi se pare destul de îngrijorător.

– Robert, exagerezi, spuse Meredith enervată.

Nori de furtună începură să se adune deasupra unchiului Arthur.

– Lucas, ce naiba se întâmplă? Este Phoebe în pericol din pricina chestiunii ăsteia? Aș zice să o ții aici până îi găsești pe răufăcători. Nu ar fi bine să îți pui soția în pericol, băiete. Nu ar fi deloc bine.

Lucas își încleștă pumnii, încercând să își controleze nervii.

– Ah, nu, interveni Phoebe pe un ton serios, înainte să apuce să îi răspundă unchiului său. Sunt convinsă că problema nu e nici pe departe atât de alarmantă precum pare. Doar că viața a fost nespus de grea pentru oamenii din district. Acum, că Lucas va readuce conacul și moșia la prosperitate, sunt convinsă că problema va dispărea de la sine, foarte curând.

Lucas se holbă la ea, nevenindu-i a crede. Părea îmbujorată și vinovată, dar îl privi totuși în ochi.

– Mă îndoiesc că va fi atât de ușor, spuse el.

– Nu va fi, zise unchiul Arthur. Contrabandiștii sunt precum șobolanii. Trebuie să îi otrăvești sau să îi alungi din cuib, prin orice mijloace necesare. Altminteri, nu vei scăpa niciodată de ei.

Mătușa Georgie făcu o grimasă, uluită și îngrozită.

– Arthur! Este de-a dreptul necivilizat.

Bătrânul se strâmbă.

– E doar un eufemism, draga mea. Înțelegi tu.

– Bunicul are dreptate, spuse Robert. Nu îi poți lăsa pe infractorii aceia să scape basma curată. Ei bine, uite ce am pățit eu și soții Blackmore vara trecută cu bădăranul acela de O'Neill. Aproape ne-a ucis pe toți.

Într-adevăr, un golan *îi atacase* pe Blackmore, Bathsheba și Robert cu cinci luni în urmă, în noaptea în care Meredith îi născuse pe gemeni. Dar situația aceea nu semăna câtuși de puțin cu cea cu care se confrunta Lucas.

Bathsheba sublinie acest fapt puțin mai târziu:

– O'Neill era nebun, nu contrabandist. Este o mare diferență.

– Doamnă Blackmore, toleranța dumitale mă uimește. Ce mai contează? Toți sunt infractori din punctul meu de vedere, pufni generalul.

– Unchiule Arthur, oamenii aceștia nu sunt infractori, spuse Phoebe cu voce încordată. Sunt săraci, se zbat în fiecare zi să își hrănească familiile. Treaba noastră ca stăpâni ai conacului este să îi ajutăm, nu să ne dedăm la violență împotriva lor. Se întoarse spre Lucas, implorându-l din priviri. Nu-i așa, Lucas?

El trebui să se căznească să își descleștеze dinții.

– Phoebe, ți-am zis, nu discutăm despre asta nici aici, nici altundeva.

Ea se îmbujoră, dar își încleștă maxilarul, încăpățânată.

– Ai dreptate, nepoate, interveni unchiul Arthur. Cel mai bine este ca această chestiune să fie lăsată în seama bărbaților. Nu îți bate căpșorul tău drăguț cu asta, Phoebe. Lasă totul în seama lui Lucas.

Doamnele reacționară vehement, așa cum era de așteptat, până când Phoebe se auzi prin zarva creată.

– Ba *mă voi implica*, pentru că refuz să îi permit lui Lucas sau oricui altcuiva să îi predea pe oamenii aceia ghinioniști pe mâna unei justiții dure și haine.

Lucas avu impresia că urma să îi explodeze capul și aproape că așa se întâmplă când Silverton hotărî să deschidă gura.

– Sunt de acord cu Phoebe, spuse verișorul lui.

Se relaxă pe scaun, însăși întruchiparea unui lord avut, mulțumit de sine. Lucas ar fi vrut să îl pocnească în bărbia lui aristocrată.

– Situația a fost foarte grea în Kent de la sfârșitul războiului, continuă Silverton. Așa că nu e de mirare că traficul s-a intensificat. Dar, după ce Mistletoe Manor va fi din nou prosper și dacă mai închizi câte un ochi, cu cumpătare, bănuiesc că grupările vor dispărea de la sine. Și eu cred că așa ar fi cel mai înțelept de procedat, în loc să te avânți necumpătat să faci dreptate.

– Când voi vrea să-ți știu părerea, o să ți-o cer, scrâșni Lucas, pierzându-și în sfârșit stăpânirea de sine. Până atunci, nu te băga! Și, oricum, ce naiba știi tu despre asta? Doar nu ai probleme cu contrabanda pe pământurile tale.

Phoebe mârâi, și chiar și unchiul Arthur păru ofensat. Lui Lucas nu îi păsa. Îl vedea doar pe verișorul lui. Și verișorul lui se ridică acum, ochii lui albaștri închizându-se la culoare de mânie.

– De dragul familiei, îți tolerez multe, Lucas. Dar nu îți voi permite să folosești insulte în casa mea. Cere-ți iertare de la doamne și de la mine, altfel te asigur că vei regreta.

„La naiba!" Lucas își regreta deja răbufnirea, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Nu avea să se lase intimidat de Silverton sau de oricine altcineva. Când se ridică, Phoebe îl apucă de mânecă, dar el se smuci.

– Într-adevăr? Și cum intenționezi să îți pui în aplicare amenințarea?

Bathsheba și Blackmore se priviră exasperați, iar Annabel își ascunse capul în mâini.

– Nu din nou, mârâi ea.

– Înveselește-te, îi spuse Robert soției lui. Măcar de data asta nu vor distruge mobila noastră.

Era posibil să se ajungă la asta, căci Silverton încă se uita urât la el, cu o furie ucigătoare în privire, iar Lucas își închipuia că și el arăta cam la fel. Dar, dincolo de furia care îl încerca, simți o sfârșeală în suflet. Cum Dumnezeu de permiseseră să se ajungă aici?

– Vă interzic amândurora să mai ziceți ceva. Vocea glacială a mătușii Georgie spintecă tensiunea crescândă. Se ridică lent, mai furioasă decât o văzuse vreodată Lucas. Sunt dezgustată de amândoi, se răsti ea. La fel și toți ceilalți din familie. Sunteți bărbați în toată firea, binecuvântați cu o sănătate bună, avere și soții care vă iubesc. Și totuși, ori de câte ori vă întâlniți, vă certați ca niște copii răsfățați. De ce? Din pricina amintirii unei femei cu desăvârșire nedemne de oricare din voi? Lucas, nu vrei să te uiți la soția ta și să pricepi cât de norocos ești?

Phoebe, care se ridicase, scoase un sunet trist. Lucas tresări și se holbă la ea. Era palidă, și pe gene îi licăreau lacrimi. Le alungă în clipa următoare, privindu-l cu nerăbdare, așteptând ca el să ia o decizie.

Decizia corectă. Și, privind adânc în ochii ei frumoși, Lucas înțelese în sfârșit care era aceasta. Dar mătușa Georgie nu terminase. Își întoarse armele spre Silverton.

– Și tu, Stephen. Ești capul acestei familii. Rușine să îți fie că te porți în chip atât de egoist! De nenumărate ori ai irosit oportunitatea de a ierta acțiunile unei nebunii tinerești.

Silverton se înfioră, ridicându-și umerii până în dreptul urechilor. Lucas înțelese. Mătușa lor îi redusese la nivelul unor școlari neascultători cu câteva cuvinte alese cu grijă, pe care le meritau din plin. Femeia își îndreptă degetul spre ei, pe rând.

– Tu și tu, veniți cu mine chiar acum.

Se răsuci pe călcâie și ieși.

Lucas și verișorul lui se priviră urât preț de o clipă, după care Silverton ridică din umeri și o urmă pe mătușa Georgie, ieșind din încăpere. Lucas oftă și se duse și el, iar Phoebe și Meredith îl urmară. Mătușa lui aștepta de partea cealaltă a coridorului, lângă ușa ce dădea în biblioteca lui Silverton. O deschise și se dădu într-o parte.

– Voi doi veți intra aici chiar acum și veți ieși doar după ce vă veți fi cerut scuze unul altuia și veți fi dat uitării chestiunea aceasta îngrozitoare. Vă voi ține acolo până în seara de Bobotează de trebuie, dar *vă veți ierta* reciproc.

Se încruntă la ei cu mâinile strânse pumn pe șolduri, o femeie micuță, în vârstă, care le-ar fi dat o bătaie la fund de-ar fi putut. Undeva, adânc în pieptul lui Lucas, începu să se formeze un râs. Când Phoebe și Meredith se puseră de-o parte și de cealaltă a mătușii Georgie, adoptând posturi identice, trebui să înghită în sec pentru a nu izbucni în râs.

– Ascultă-ți mătușa, Lucas, porunci Phoebe, arătând ca o pisicuță furioasă.

Lucas se uită la Silverton, recunoscând felul grăitor în care îi zvâcnea maxilarul. Și verișorul lui se străduia să nu râdă în timp ce o privea pe Meredith, care se uita urât și poruncitor la el.

Silverton îl privi apoi și îi făcu un semn scurt din cap să intre. Lucas ridică din umeri și intră, iar Silverton îl urmă. Mătușa Georgie trânti ușa în urma lor. O clipă mai târziu, se auzi cheia învârtindu-se și încuindu-i în odaie.

Capitolul 31

Silverton străbătu biblioteca spre un dulap înalt și scoase o sticlă ce părea a fi un brandy francez foarte vechi.

– Cred că am nevoie de ceva mai aparte, spuse el. Mi te alături?

Lucas încuviință din cap, prudent din pricina purtării relaxate a verișorului lui. Cu multă vreme în urmă, el și Silverton petrecuseră nenumărate ore aici, studiind sau conversând prietenește. Dar acum, amintirile acelor zile, chiar și încăperea în sine păreau să îl mustre

pentru că lăsase ca, în timp, ceea ce fusese cândva cea mai strânsă prietenie să se deterioreze.

Silverton îi înmână un pahar generos, după care se îndreptă spre două fotolii de piele din fața căminului. Lucas îl urmă, privind în jur. Nu uitase frumusețea liniștită a odăii acesteia spațioase și elegante. Pereții erau străjuiți din podea până la tavan cu o colecție neasemuită de cărți frumos lucrate, iar mobila și operele de artă erau un semn de avuție și de bun-gust transmise mai departe de multe generații. Prin comparație, biroul lui Lucas de la conac părea chiar învechit, dar fu surprins să își dea seama că prefera confortul modest, dar trainic pe care i-l oferea biroul lui față de grandoarea bârlogului lui Silverton.

Tăcură preț de câteva minute, sorbind din brandy-ul excelent și privind flăcările care pârâiau în șemineul mare. Lucas simți că venise momentul ca amândoi să își înfrunte trecutul, dar nici unul nu știa cum să înceapă. Chiar dacă o senzație fragilă de tovărășie plutea între ei, un singur cuvânt rostit greșit i-ar fi putut azvârli la loc în ostilitate și dezacord. În cele din urmă, Silverton se foi pe fotoliu și oftă istovit.

– *A fost* vina ta, să știi, zise el.

„La naiba!" Nu era un început bun. Chiar dacă afirmația lui Silverton era în mare parte adevărată, Lucas nu era încă pregătit să fluture steagul alb. La urma urmei, era soldat și nu îi era ușor să se predea.

– Ticălosule, îi răspunse el, pe un ton amabil și amuzat.

Silverton mijì ochii, dar își păstră poziția relaxată pe fotoliu. Însă nu îl putea păcăli pe Lucas. Tensiunea sfârâia în aer.

– Femeile au dreptate, răspunse Silverton după câteva clipe încordate. De dragul familiei, trebuie să renunțăm la animozitatea dintre noi. Este un lucru prostesc și e o risipă de timp și de energie. Buzele i se contorsionară și zâmbi strâmb. Nu îți voi cere să te scuzi, dacă de asta îți faci griji.

Era probabil cea mai bună replică de deschidere la care se putea aștepta Lucas, ba încă una destul de mărinimoasă. Mai bine să se termine odată cu situația asta, căci se săturase de amploarea îngrozitoare pe care o luase.

– Ai dreptate, recunoscu el. A fost vina mea, și o știm amândoi. Dar trebuie să știi ceva, dacă vrem cu adevărat să trecem peste asta. Chiar am iubit-o pe Esme. Destul de obsesiv. Și eram convins că tu nu o iubeai. Până a fost prea târziu. Și atunci nu mai puteam da înapoi sau vorbi cu tine despre asta.

Silverton își înclină capul și îl privi cu atenție. Lucas nu văzu mânie în ochii aceia extraordinar de deschiși la culoare, doar curiozitate și ceva ce aducea a compătimire.

– De ce nu?

Lucas se forță să spună cuvintele dificile:

– Mi-era rușine, la naiba!

– Rușine că o iubeai pe Esme?

– Cerule, nu! Aia s-a întâmplat mult mai târziu.

– Atunci, de ce anume?

Lucas evită privirea lui Silverton și se holbă la foc. Își reprimase multă vreme rușinea, permițând doar furiei să sălășluiască în el. Dar emoția aceea de care se temuse îl inunda acum din nou, și nu suporta să se uite la bărbatul căruia îi trădase încrederea și prietenia. Dar trebuia să înfrunte lucrurile. Nu numai că onoarea îi cerea acest lucru, dar și soția lui se aștepta să o facă. Îi veni în minte privirea sinceră pe care i-o aruncase Phoebe în salon. Avea încredere că el urma să procedeze corect. Nu știa de ce, dar asta îi dădu curajul să renunțe la resentimente și să îi ofere lui Silverton ce merita.

Adevărul.

Lucas se întoarse față în față cu verișorul lui.

– Te invidiam, așa că mi-a fost imposibil să te implor să mă ierți. Aveai tot ce îmi doream și primeai totul atât de ușor. Mereu a fost așa. Toată lumea te adora. Și de ce nu ar fi făcut-o? Erai marchizul de Silverton, flăcăul cu păr bălai care nu putea greși cu nimic. Prin comparație cu tine, eu eram mereu dezamăgitor, așa cum îmi aminteau neîncetat tata și unchiul Arthur. Se înfioră când rosti vorbele acelea pline de amărăciune. Și totuși, fusese un prost atâția ani, așa că avea să spună tot ce avea de spus, chiar dacă asta l-ar fi ucis pe dinăuntru. Faptul că Silverton îl privea acum cu gura căscată mai ușură puțin lucrurile.

– Nu zic că mi-am dorit tot ce aveai tu, îi explică Lucas. Dumnezeu știe că am dus o viață privilegiată și nu am avut de ce să mă plâng. Invidiam însă respectul pe care ți-l arătau toți.

Silverton clătină încet din cap, de parcă l-ar fi crezut prost. Lucas își desfăcu mâinile.

– Bine, a fost o prostie. Dar așa m-am simțit. Și, când Esme m-a ales pe mine, a echilibrat cumva lucrurile. Dar apoi, când m-a respins și te-a ales pe tine, mi-a dat cumva de înțeles că nu mă voi compara niciodată cu tine. Orice aș fi făcut, aveam să fiu mereu doar o umbră a marchizului de Silverton.

Silverton se lăsă pe spate în fotoliu, îndurerat.

– Cerule, Lucas! Chiar că *ai fost* un idiot dacă așa ai crezut, dar și eu la fel. De n-ar fi atât de patetică toată treaba, aș râde de prostia noastră.

Lucas se încruntă. Nu se așteptase la reacția asta.

– Despre ce vorbești?

Verișorul lui zâmbi lamentabil.

– Eu am fost mereu gelos *pe tine*. Aveai libertatea pe care mi-o doream eu. Puteai face ce voiai, puteai fi cu cine voiai. Mie, încă de mic copil, mi s-a vârât în cap că am datorii și responsabilități. Moșiile, familia și toți oamenii pe care trebuia să îi protejez... Nu mi s-a permis să uit o clipă de ele. Își ridică brațul și făcu un gest amplu. Toate acestea, de exemplu. Nu îți pot spune de câte ori mi s-au părut ca o piatră de moară în jurul gâtului.

Fu rândul lui Lucas să se holbeze, cu gura căscată.

– Ești marchizul de Silverton. Cine naiba n-ar vrea să fie în locul tău?

– Crede-mă, sunt conștient de norocul meu. Dar este și o povară, cel puțin dacă ești un bărbat care își ia îndatoririle atât de în serios precum o fac eu. Acum, ești și tu în aceeași situație. După atâția ani, cred că în sfârșit înțelegi.

Lucas se gândi puțin. Chiar se simțea diferit, acum că avea o soție, moșia și pe oamenii de pe ea cărora să le poarte de grijă. Armata îi adusese propriile îndatoriri și îngrijorări, dar succesul ei nu apăsase doar pe umerii lui. În viața de civil, existau oameni care depindeau întru totul de el, și, dacă ar fi dat greș față de ei, le-ar fi nenorocit viețile. Pentru verișorul lui, cu moșiile lui enorme, pretențiile erau și mai ridicate.

– Aveai libertatea după care tânjeam eu, continuă Silverton. Sau cel puțin așa credeam. Și, când a fost limpede că Esme te prefera pe tine, dorindu-și numele meu doar pentru avuția și statutul aferente... Ei bine, din nefericire, mi-a confirmat tot ce credeam eu. Că *tu* erai cel norocos, cineva care era judecat după meritele proprii, nu după titlul sau mărimea vistieriei.

Lucas își înăbuși un râs sceptic.

– Cerule, ai dreptate. Chiar *suntem* idioți.

Silverton ridică din umeri și se ridică de pe fotoliu. Apucă sticla de brandy și umplu din nou paharele.

– Eram tineri. Greșelile mai grave le-am făcut mai târziu, când eram îndeajuns de maturi cât să fim mai breji. Sincer, Lucas, cel mai

bine ar fi să uităm de toată nesăbuința noastră. Nu are sens să plângem pentru ce ar fi putut să fie. Contează doar viitorul și persoanele care ne iubesc.

Lui Lucas i se strânse gâtlejul de emoție. Se ridică și îi întinse mâna.

– Mulțumesc, vere, spuse el cu glas aspru.

Își strânseră mâna, și, preț de o clipă îngrozitoare, Lucas se temu că Silverton avea să îl îmbrățișeze. Verișorul lui își dădu ochii peste cap.

– Nu fi și mai idiot decât ești deja.

Lucas rânji, și își ciocniră paharele, într-un toast tăcut. După ce își terminară băuturile, Silverton lăsă din mână paharul și îi zâmbi relaxat, fermecător. Era prima dată în ani întregi când Silverton îi zâmbea cu sinceritate. Doamne, ce bine era!

– Ești pregătit să te întorci la doamne? întrebă Silverton.

– Poate ar trebui să le mai torturăm puțin, glumi Lucas.

Silverton zâmbi.

– Mă gândesc că am putea sparge câteva pahare.

– Tentant, dar nu sunt chiar așa curajos. Mă tem că Phoebe și Meredith ar da năvală în încăpere și ne-ar trage de urechi.

Se duseră împreună la ușă, iar Silverton strigă:

– Meredith, ne-am pupat și împăcat. Ne poți da drumul acum.

– Nu te cred, îi strigă ea prin ușă. Nu ați stat acolo îndeajuns. Și a fost prea liniște. E limpede că nici măcar nu ați vorbit despre asta.

Cei doi bărbați se holbară unul la celălalt, nevenindu-le a crede.

– Cerule mare! Cât se așteaptă să vorbim despre fleacurile astea? întrebă Lucas.

Silverton oftă.

– Ai fost departe de femei prea multă vreme. Se uită la ceasul cu pendul de lângă ușă. E limpede că insistă fie să începem să țipăm unul la celălalt, fie să petrecem măcar încă o jumătate de oră aici.

– Poate ar trebui să spargem ușa, spuse Lucas sec.

– Nu e nevoie, vere. Mai este o cale de ieșire.

Lucas aruncă o privire spre ușa dublă ce dădea spre terasă și ridică dintr-o sprânceană. Silverton zâmbi.

– Întocmai.

Se furișară în noaptea rece și vântoasă. Ninsoarea se oprise, lăsând în urma ei doar un strat alb ce acoperise pietrele de pe terasă. Coborâră cu scârțâituri treptele late ce dădeau spre pajiște și ocoliră aripa de est până ajunseră la o intrare lăturalnică în casă. Silverton

se întoarse și se uită la pajiștea întinsă și la păduri, care se întindeau în depărtare, sub un cer care se înseninа rapid. O semilună înghețată se rostogoli pe bolta nesfârșită și neagră precum cerneala, razele ei pictând umbre și zone palide de cleștar pe peisajul acoperit cu zăpadă.

Lucas veni lângă el, uitându-se la pământurile de la Belfield Abbey. Îl cuprinse un sentiment trecător de pace, care îl pătrunse până la oase. Își dădea seama că se datora nu doar liniștii din seara aceea de iarnă, ci și acceptării trecutului, cu tot cu greșelile săvârșite, și faptului că privea înainte, spre ceea ce îl aștepta. În ultimele săptămâni, mai simțise de câteva ori ceva asemănător, dar numai în compania lui Phoebe.

De n-ar fi fost așa cinic, poate ar fi numit-o speranță.

Silverton vorbi încet:

– A meritat, Lucas.

– Ce anume?

– Esme. Cearta noastră.

Lucas tresări și se holbă la el.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

Verișorul lui continuă să se uite la cer, de parcă răspunsurile la toate întrebările vieții erau scrise vizibil printre stele.

– Altminteri, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu Meredith, nici nu i-aș fi avut pe gemeni. Nu aș fi înțeles niciodată adevărata valoare sau ce conta cu adevărat pentru mine. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi, dar nu pot regreta nimic. Îl plesni pe Lucas peste umăr. Și nici tu nu ar trebui să o faci, la ce soție ai. Este limpede că te adoră.

Lucas pufni pe nas.

– Când nu îmi face morală.

– Este privilegiul unei soții. Și te cunosc, Lucas. Ești nebun după ea, și pe bună dreptate.

Ei bine, era *cumva* după Phoebe. Dar, înainte să admită cum era exact, mai avea de rezolvat câteva chestiuni, începând cu faptul că ținea secrete față de el.

Silverton îi zâmbi șiret.

– Ce s-a întâmplat? Ți-a pierit glasul?

– Of, vezi-ți de treaba ta, mârâi Lucas.

Verișorul lui râse și intră în casă. Chiar dacă se bucura că se împăcaseră, după o dispută îndelungată, Lucas nu avea de gând să discute

cu Silverton – sau cu oricine altcineva – despre Phoebe sau despre căsnicia lui. Nu înainte să își clarifice el lucrurile.

Capitolul 32

Ținând tava cu ceai pe un braț, Phoebe deschise ușor ușa de la biroul soțului ei. Noul ei animal de companie, ascuns într-un coșuleț lângă foc, se rostogoli din el și îi veni în întâmpinare. Lătrând entuziasmat, câinele țopăi în jurul fustelor ei, aproape împiedicând-o.

– Șșștt, îl mustră ea. Fii cuminte, Holly, altfel te scot în antreu.

Câinele vagabond pe care îl salvase în pădure îi zâmbi câinește și merse agale pe lângă ea. Lucas lăsă din mână registrul și se ridică să o ajute.

– Ți-am zis eu că animalul acela ne va aduce necazuri, zise el. Și de unde ți-a venit ideea nebunească să îl botezi *Holly?* Sunt convins că ți-ai dat seama că e mascul.

Phoebe îi zâmbi câinelui. Deși cătușă de puțin arătos, cu blana de culoarea țărânei și urechile-i flasce, avea o fire dulce și era loial. Lucas strâmbase din nas când ea insistase să îl păstreze, dar în cele din urmă îi spusese să îl considere un dar de Crăciun timpuriu.

– Holly este un nume întru totul potrivit, răspunse ea. La urma urmei, l-am găsit prins într-o tufă de ilice[1]. Tuturor celorlalți le place numele. Doamna Christmas a spus că se potrivește cu Mistletoe Manor.

– Bineînțeles că așa ar spune.

Phoebe strâmbă din nas la el în timp ce îi pregăti ceaiul, după care se trânti pe un scaun ca să se bucure și ea de o ceașcă. O dureau picioarele și spatele de la cât muncise în ultimele zile, dar îi plăcea fiecare minut din prima ei vacanță de Crăciun oficială.

– Presupun că festivitățile sunt încă în desfășurare în odaia servitorilor, nu? întrebă Lucas.

– Da. Ba chiar cu mare avânt, aș adăuga.

Lucas zâmbi larg.

– Ah, așa se explică îmbujorarea ta fermecătoare. Peste cine ai dat? Maggie și unul dintre lachei?

[1] În limba engleză, în original, *holly bush* (n.red.)

Phoebe oftă.

– De unde ai știut? Ea și Philip erau în cămară când m-am dus să iau tava pentru ceai, sărutându-se sub o crenguță de vâsc. Slavă Cerului că e doar o dată pe an Crăciunul. Nu eram pe deplin conștientă de entuziasmul cu care o să respecte servitorii mai tineri tradiția cu pricina.

– Nu sunt singurii, toarse soțul ei.

Când văzu licărirea senzuală din ochii lui și își aminti motivul ei, Phoebe se îmbujoră și mai tare. Mai devreme în după-amiaza aceea, Lucas o trăsese într-un alcov de pe coridorul de est pe care doamna Christmas îl decorase cu o creangă mare de vâsc. Stătuse chiar sub mănunchiul de bobițe și o acaparase într-un sărut scandalos. Lucrurile luaseră rapid amploare, și el trăsese draperia peste alcov. Phoebe se împotrivise slab, dar, în câteva secunde, soțul ei își vârâse o mână pe sub fusta ei și pe cealaltă în corsajul ei. Dacă nu ar fi urcat un servitor chiar atunci, zdrăngănind pe scări, Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

– Poate că la anul nu ar trebui să mai decorăm cu atât de mult vâsc, spuse ea gânditoare.

– S-ar părea, într-adevăr, că este alarmant de mult vâsc peste tot prin conac. Aș zice că te-ai întrecut pe tine cu decorațiile.

Phoebe aruncă o privire prin birou, care mai că aducea acum a umbrar. Împletituri de crengi verzi și iederă, întrețesute cu ramuri de ilice, atârnau pe policioară. Și mai multă iederă se încolăcea pe rafturile pentru cărți și în sus pe scara de la bibliotecă, și încercuise lămpile cu coronițe din crenguțe verzi presărate cu mere mici. Și mai mult vâsc, legat cu panglici de satin roșii și verzi, atârna la fiecare ramă de fereastră. Restul casei, inclusiv dormitoarele, primiseră cam același tratament. Chiar și antreul, unde îi chemaseră în acea zi pe săteni, era sufocat de verdeață, și ghirlande enorme de laur parfumat încadrau căminul cel mare și se răsuceau în jurul coloanelor scărilor vechi din stejar.

Oftă.

– Prea mult?

Lucas zâmbi și clătină din cap.

– E perfect. Te-ai descurcat de minune să păstrezi vechile tradiții. Dacă servitorii și sătenii nu te adorau deja, cu siguranță o vor face după ziua aceasta.

Se îmbujoră din nou, de data aceasta din pricina laudelor lui.

– Mulțumesc. Dar habar nu aveam că va fi nevoie de atâta muncă. La anul, voi fi mai pregătită.

Dar, chiar dacă muncise din greu, îi plăcuse la nebunie, din clipa în care Lucas și lacheii târâseră bușteanul pentru foc uriaș în antreu, în seara anterioară, până la slujba de la biserică din dimineața aceea, cu colindele ei frumos cântate, la festinul vesel din după-amiaza aceea, cu sătenii și arendașii. Capul mare de mistreț i se păruse destul de alarmant, dar sătenii urlaseră aprobator când doi lachei puternici îl aduseseră în antreu, așezat pe un platou de argint.

Totuși, partea ei preferată fusese sceneta copiilor, *The Second Shepherd's Play*. Copiii greșiseră de câteva ori și spuseseră câteva replici mai prost, dar publicul se înveselise și aplaudase cu entuziasm. La sfârșitul scenetei, tânărul Sam Weston ieșise în față și recitase strofele de la un vechi imn de Crăciun. Tăcuseră cu toții, în timp ce băiatul rostise tare și limpede:

Haideți să cântăm cu îngerii,
Slavă lui Dumnezeu în înălțime,
Pace fie pe pământ, printre oameni bună învoire,
Amin, amin, zic eu.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, atât din pricina frumuseții imnului, cât și din pricina lipsei de pace din viața lui Sam. Domnul Weston nu venise la festivități, lucru care nu o surprinsese, ținând cont de întâlnirea lor de rău augur din pădure. Sam se prefăcuse că nu îl deranja absența tatălui său, dar Phoebe îl văzuse privind prin antreu, evident așteptându-se și sperând ca tatăl lui să își facă apariția.

– Ce s-a întâmplat, Phoebe?

Tresări și se uită spre Lucas, care o privea atent.

– Of, mă gândeam doar la bietul Sam Weston. Mi-aș fi dorit ca domnul Weston să fi venit astăzi. Mi-a atras atenția absența lui.

Nu era adevărul complet, dar era pe-aproape. Totuși, ura să aibă secrete față de el, oricât de necesar ar fi fost. El o privi gânditor, iar ea se simți ușor neliniștită.

– Îmi închipui că a fost la tavernă, ca de obicei, zise el într-un final.

– Vrei să spui că taverna a fost deschisă în ziua de Crăciun? Ce îngrozitor!

Ideea o scandaliza.

– Măcar Sam are un tată care muncește ca să îi asigure un acoperiș deasupra capului. Lucas știa doar o mică parte din poveste, dar ei i se strânse stomacul când se gândi la ce ar fi făcut de-ar fi aflat.

– În plus, continuă el, ai vegheat tu asupra lui Sam și asupra celorlalți copii. Și le-ai oferit daruri. Daruri foarte generoase.

Ea se înfioră când îi auzi tonul sec. Poate fusese, într-adevăr, puțin cam prea generoasă, dar copiii fuseseră încântați: jocuri și soldăței de tinichea pentru băieți, și păpuși și jocuri de puzzle pentru fetițe. Ea se împotrivise soldățeilor, dar Lucas insistase.

– De fapt, nu te deranjează, așa-i? Au fost tare fericiți.

El zâmbi.

– Nu există ideea de-a primi prea multe daruri, zic eu mereu. Ceea ce îmi amintește: mai am un cadou pentru tine.

Ea se holbă la el, tulburată.

– Lucas, mi-ai dăruit deja destule. Toate cărțile și capișonul nou din blană, plus coșulețul de lucru din mătase încântător. Ca să nu mai vorbim despre Holly, cel mai frumos cadou dintre toate.

Când își auzi numele, câinele începu să dea din coadă. Lucas pufni.

– Pare mai degrabă un ghinion, nu un dar.

– Of, dar...

– Nu, spuse el, întinzându-i mâna. Vino să îți primești adevăratul cadou.

Ea îl ascultă, ocoli biroul și se duse lângă scaunul lui. Când o trase în poala lui, ea râse ușor, conștientă de fermitatea coapselor lui sub fundul ei. Și de încă ceva tare.

– Acesta este cadoul meu? întrebă ea timidă și îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

El o mușcă ușor sub ureche, iar ea se înfioră.

– Partea aceea urmează mai târziu. Momentan...

Se opri, deschise un sertar de la birou și scoase un săculeț de catifea neagră legat cu o panglică de satin roșie. I se puse un nod în stomac. Săculețul îi amintea de bijuteriile pe care el încercase să i le dea cu forța în seara balului Framingham. Nu era deloc o amintire plăcută.

– Haide, deschide-l, o îndemnă el.

Ea desfăcu lent panglica și vărsă conținutul săculețului în mână. Icni când îi căzu în palmă un șirag de perle, de o frumusețe simplă, strălucitoare.

– Au fost ale mamei tale, zise el, strângând-o la piept. Un dar de la bătrânul conte când a împlinit optsprezece ani. Înțeleg că și-a lăsat majoritatea bijuteriilor aici când s-a căsătorit cu tatăl tău.

Phoebe înghiți în sec, copleșită de emoție.

– Nu ar fi avut unde să le poarte.

Dar, în timp ce pipăi sferele mici, știu că mama ei le-ar fi prețuit. Nu își putea închipui cât de greu trebuie să îi fi fost să se despartă de el și de toate celelalte. Mama ei sacrificase foarte multe pentru tatăl ei.

Pentru dragoste.

Încercă să nu izbucnească în plâns și își ridică privirea spre soțul ei. Acesta o privi cu atenție, cu trăsături cam severe, ca de obicei, dar ochii lui cenușii ca marea îi zâmbeau.

– Mulțumesc, Lucas, șopti ea.

El îi luă șiragul din mâinile-i tremurătoare și i-l puse la gât. Ea atinse perlele, și îi plăcu senzația lor mătăsoasă.

– Crăciun fericit, spuse el, sărutând-o ușor pe buze. A fost o sărbătoare foarte reușită, nu crezi? Eu și Silverton nu mai vrem să ne ucidem reciproc, iar lucrările de renovare la conac înaintează. Și o mare parte din toate acestea ți se datorează. El o sărută din nou, zăbovind asupra gurii ei. Meriți perlele, scumpa mea, și orice altceva îți mai pot dărui. Ești cea mai bună soție.

Cuvintele lui afectuoase declanșară un val de vină, care aproape o copleși.

Oare ar mai fi simțit la fel dacă ar fi știut că ascundea atâtea secrete? Ba, mai rău chiar, îl mințise... Pe bărbatul pe care îl iubea. Chiar dacă, în mare, o făcuse ca să îl protejeze, fără îndoială că el avea să considere că îi trădase încrederea, și, dacă ar fi fost să se ia după codul lui de onoare exigent, așa și era.

El îi ridică bărbia, obligând-o să îl privească în ochii-i întunecoși.

– Știu că s-a întâmplat ceva, Phoebe, spuse el încet. Știu de câteva zile. Nu am vrut să te forțez, dar, ca soț al tău, am dreptul să știu ce te frământă.

Phoebe tresări și își înăbuși un icnet, îngrozită de ușurința cu care îi citise el gândurile. Pe de altă parte, fusese mereu o mincinoasă îngrozitoare, iar secretele pe care le ținuse îi apăsaseră greu sufletul. Îl privi cu atenție, tânjind să îi spună, dar temându-se de reacția lui. Nu pentru ea, ci pentru bărbații din sat.

Și pentru el. Cine știe ce se putea întâmpla dacă hotăra să îi înfrunte pe contrabandiști?

El o cercetă atent, dar o încurajă zâmbindu-i ușor.

– Trebuie să ai încredere în mine, draga mea. Orice ar fi, voi asculta și voi încerca să înțeleg.

O cotropiră o mie de emoții contradictorii, dar el așteptă cu răbdare. Ea îi studie chipul calm, căutând indicii, încercând să găsească o modalitate de a-i spune. Deseori, nu erau de acord în legătură cu lucruri importante, dar nu crezuse niciodată că Lucas nu era un om bun. Și *se împăcase* cu verișorul Stephen, renunțând la ani de animozitate, doar pentru că familia i-o ceruse. Cu dragostea și sprijinul ei, poate că acum era pregătit să se împace și cu contrabandiștii. Sau măcar să dea dovadă de îndurare față de ei.

În orice caz, nu mai putea păstra secretul, fără să îi afecteze pe ea și relația cu Lucas. Inspiră profund și îi puse o mână pe piept.

– Așa este, ți-am ascuns ceva.

Vocea îi tremură puțin, așa că se opri. Lucas o mângâie pe obraz.

– Este în regulă. Continuă!

Deși era tentată să se uite la orice altceva numai la el nu, se forță să îl privească în ochi.

– În ziua în care l-am găsit pe Holly în pădure, am mai dat de ceva.

– Da?

– Am dat de contrabandiști.

Chipul lui deveni implacabil pentru o clipă, după care păru să îi împietrească.

– Adică i-ai văzut efectiv trecând pe acolo? Pe pământurile familiei Merritt?

– Ei bine, a fost puțin mai mult de-atât, de fapt.

Când îi văzu privirea glacială, îi îngheță limba în gură.

– Phoebe, nu mai trage de timp și explică-mi ce s-a întâmplat de fapt.

Își dorea să poată lua o gură de ceai, ca să își umezească buzele pârjolite, dar se îndoia că Lucas avea să îi permită să se ridice pentru asta. Trupul i se încordase și, chiar dacă o ținea cu blândețe, strânsoarea îi era de nezdruncinat.

– Ei bine, am vorbit cu ei, spuse ea cu glas slab.

Pupilele lui Lucas se dilatară.

– Cerule!

Ea se înfioră.

– Nu ai de ce să înjuri sau să ridici vocea, Lucas. Te aud foarte bine.

– Phoebe, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vorbi cu niște infractori? Te-ar fi putut răni!

Ea își încrucișă brațele peste piept și își îndreptă spatele, lucru deloc ușor de făcut ținând cont că era cocoțată pe coapsele lui.

– Nu am avut de ales, se răsti ea. Eram în luminiș, îl eliberam pe Holly din tufiș, când m-au găsit. Nu aveam cum să fug sau să mă ascund. De fapt, dacă aș fi încercat să fug, poate că lucrurile s-ar fi sfârșit mult mai rău.

El închise ochii și trase adânc aer în piept de câteva ori. Când îi deschise, părea mai calm, deși o ținea în continuare cu fermitate.

– Prea bine. Pot accepta că circumstanțele nu ți-au dat de ales. Ce ați discutat?

Mulțumi în gând că Lucas nu insista să afle detalii despre evenimentele cu pricina, cu precădere pentru că domnul Weston chiar *o amenințase* cu un pistol. Dar tot ezita. Dacă îi spunea despre ce discutaseră, îi dezvăluia cine îi conducea. Și ar fi fost o idee proastă, întrucât soțul ei nu părea să fie momentan într-o dispoziție foarte iertătoare. Cu precădere pentru micuțul Sam Weston, al cărui tată ar fi fost primul târât la închisoare.

– Phoebe, mârâi Lucas, ca un avertisment.

– Le-am spus că nu le vei mai tolera activitățile și că trebuie să renunțe la ceea ce fac.

El pufni.

– Pun pariu că a ieșit bine.

– S-ar putea ca unii dintre ei să fi ascultat, spuse ea ofensată.

– Sunt convins. Câți erau mai exact?

Ea făcu un gest vag.

– Greu de spus. Majoritatea erau ascunși în pădure.

El mijii ochii.

– De ce am impresia că omiți voit unele lucruri?

– S-a întâmplat așa repede, și eram înspăimântată. Mi-e greu să îmi amintesc detalii.

El o strânse mai tare.

– Ai fost înspăimântată? Te-au amenințat?

– Nu chiar, zise ea nervoasă că îi dezvăluise așa ceva.

El înjură în barbă și o strânse mai tare.

– Ești o mincinoasă îngrozitoare. Aveau arme?

Ea îl prinse cu disperare de reverul hainei. Nu putea să îl mintă din nou, chiar dacă știa cum avea să reacționeze.

– Da, dar nu m-au rănit, îți jur! Te rog, Lucas, treci peste. Sunt convinsă că această contrabandă se va opri de la sine, acum că localnicii pot găsi slujbe pe moșie și în sat.

– La naiba, Phoebe! Au venit pe proprietatea mea, înarmați, și mi-au amenințat soția. Chiar crezi că mă voi da în lături și voi permite pur și simplu să se întâmple așa ceva? se răsti el pe un ton dur și neiertător.

– Ce te îngrijorează mai tare? Că m-au amenințat sau că au îndrăznit să încalce granițele sacre ale împărăției tale?

Încercă să se dea jos din poala lui, dar el o ținu strâns. Îi cuprinse chipul cu mâinile și o forță să se uite la el.

– Phoebe, mă înspăimântă de moarte că ai fi putut să pățești ceva, scrâșni el. Habar nu ai cât de periculoși pot fi infractorii aceia. Dacă ai păți ceva...

Se opri și își întoarse privirea. Mânia îi ascuțea trăsăturile, dar Phoebe îi simți teama.

– Lucas, spuse ea cu blândețe, întorcându-i fața din nou spre ea. M-ai văzut imediat după aceea. Știi că nu am pățit nimic.

El o prinse de mâini și i le puse în poală.

– Și, dacă tot veni vorba, de ce nu mi-ai spus numaidecât despre întâlnirea aceasta? De ce ai ascuns un astfel de lucru de soțul tău? Un lucru atât de important?

Privirea îi devenise din nou glacială, dar în spatele mâniei se ascundea ceva. Phoebe văzu durere și teama că încrederea îi fusese trădată. Pentru Lucas, nu exista păcat mai mare.

– Erau înarmați, îi explică ea cu răbdare.

El îi zâmbi aproape disprețuitor.

– Mulțumesc că ai presupus că i-aș împușca pe toți pe loc. Încrederea ta în mine este dureros de deficientă, Doamnă Soție.

Ea se înfurie.

– Ba nu, prostule. M-am temut că te vor împușca ei pe tine.

El pufni sceptic.

– E ridicol. Nu ar trebui să mă protejezi tu pe mine. *Eu* ar trebui să te protejez *pe tine*.

Furioasă, se strădui să se elibereze din nou din strânsoarea lui. De data aceasta, el îi dădu drumul, deși trebui să o prindă, ca să nu cadă pe podea. După ce își recăpătă echilibrul, își smuci brațul din strânsoarea lui.

– Iartă-mă că am crezut că un bărbat și o soție ar trebui să încerce să se ajute și să se protejeze *reciproc*, izbucni ea. Nu voi repeta această greșeală.

El se ridică, iar ochii îi scăpărară de furie.

– Te rog să mă scutești de o predică despre filosofia domestică. Spune-mi doar dacă ai recunoscut pe cineva. Chiar acum.

Phoebe își puse mâinile în șolduri și se uită urât la el. Când era furios, Lucas era foarte intimidant, dar știa că nu ar fi ridicat niciodată mâna împotriva ei sau a oricărei alte femei, așa că doar privirile lui întunecate nu ar fi putut să o forțeze să îi dezvăluie ce știa, având în vedere ceea ce probabil avea să urmeze. Poate că el nu credea că avea nevoie de ajutorul și protecția ei, dar *ea* știa cum stăteau de fapt lucrurile.

Își propti și el mâinile în șold și îi zise cu voce teribil de blândă:

– Phoebe, insist să îmi spui dacă i-ai recunoscut pe bărbați. Este datoria ta față de mine, ca soție și contesă.

Ea își lipi strâns buzele și clătină din cap. Se strădui să rămână calmă, dar emoțiile o tulburau, și o durea inima din pricina prăpastiei de neîncredere ce se căsca între ei. Dar el nu îi dădea de ales.

– Phoebe, jur pe Dumnezeu...

Ea își pierdu în cele din urmă cumpătul.

– Nu voi permite să existe violență între tine și bărbații aceștia, urlă ea. Nu voi permite!

Holly, care dormitase în coșul lui lângă foc, se trezi și lătră speriat. O zbughi din coș și ocoli biroul patinând.

Lucas își îndreptă spatele, ca un soldat adevărat.

– Nu ține de tine. Voi fi stăpân în casa mea, Phoebe, și ai face bine să înveți lecția aceasta chiar acum.

Holly, supărat de tonul aspru al noului lui stăpân, mârâi și se dădu în spate spre fustele lui Phoebe. Ea îl luă în brațe.

– Să-ți fie rușine, Lucas, îl mustră ea. Sperii câinele.

Soțul ei o privi sceptic.

– Nu eu am început să țip. Și, oricum, de ce e nenorocitul ăla de câine în odaie, în loc să stea în antreu? Chiar nimeni din casa asta nenorocită nu se poate purta cum trebuie?

Întrucât chiar Lucas sugerase să pună coșul lui Holly în biroul lui, Phoebe putu doar să se uite la el cu gura căscată. Holly, în schimb, scheună de mai multe ori. Phoebe încercă să îl facă să tacă, dar în zadar.

– Of, Cerule, bombăni Lucas.

Luă câinele din brațele ei și se duse spre coșul lui Holly. Phoebe o porni după el.

– Ce faci?

El arătă înspre ea.

– Tu, șezi! Nu am terminat cu tine.

– Lucas! Nu-mi vorbi de parcă aș fi un câine.

Se uită după el, temându-se pentru Holly. Lucas deschise ușa dinspre antreu și puse coșul chiar lângă ușa biroului. Dar, când îl așeză pe câine înapoi în culcușul lui tihnit, îl mângâie pe capu-i pufos și, murmurându-i liniștitor, îl îndemnă să se culce la loc. În pofida mâniei ei, Phoebe zâmbi.

– De ce zâmbești? mârâi Lucas în timp ce închise ușa în urma lui.

Ea își schimbă expresia.

– Cu siguranță nu din pricina ta.

El se întoarse cu pași apăsați la birou.

– Cred și eu. Sfidarea ta mi se pare foarte deranjantă. Ba, mai mult, m-ai mințit. Nu este genul de comportament la care mă aștept de la soția mea. De la soția mea *quaker*. Este de necrezut că tu, dintre toți, te-ai putea purta așa.

Ea înlemni, uluită de criticile lui. Dacă își închidea ochii, și-l putea închipui pe fratele ei vitreg făcându-i morală. Se scutură ca să își revină și se strădui să își controleze emoțiile. Dar orice urmă de stăpânire îi scăpă printre degete, copleșită de un val de durere și rușine. Și furie, o furie care o făcu să riposteze.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nici comportamentul tău nu este exemplar, Lucas. Chiar dacă te-ai împăcat cu Silverton, m-a supărat foarte tare felul în care te-ai purtat la Belfield Abbey.

El începuse să dea semne că și-ar fi regretat acuzația dură, dar cuvintele ei îl făcură să se încrunte din nou.

– Mi-am cerut deja iertare că nu am fost în apele mele atunci.

– Nu la asta mă refeream, spuse ea cu voce încordată.

– Atunci la ce?

Ochii lui licăreau cu o intensitate tensionată ce ar fi trebuit să o avertizeze să nu mai spună nimic. Dar mânia și durerea părură să îi împingă pur și simplu cuvintele de pe limbă, indiferent că voia să le rostească sau nu.

– Ai flirtat. Știu că nu mă iubești, dar nu este o scuză ca să mă tratezi cu atâta lipsă de respect.

El făcu ochii mari.

– Eu... am flirtat?

Părea uluit.

– Nu încerca să negi.

Se așternu tăcerea, după care văzu în privirea lui furtunoasă că pricepuse la ce se referise.

– Crezi că am flirtat cu Bathsheba Blackmore?

– Chiar ai făcut-o!

El clătină din cap.

– Nu pot să cred. Fără nici un avertisment, se întinse și răsturnă grămada de registre și hârtii de pe biroul lui, care se prăbușiră la podea cu o bufnitură. Apoi o cuprinse pe după talie, o ridică și o așeză cu blândețe pe suprafața lustruită. Ea icni și se prinse de muchia biroului, pentru a nu se dezechilibra.

– Lucas, ce... faci?

El arătă din nou înspre ea.

– Șezi chiar acolo.

– Repet, nu sunt un câine, pufni ea.

El se duse la ușă și o încuie.

– Știu întocmai ce ești. Ești soția mea, și îți voi arăta exact ce înseamnă asta.

Se răsuci, și ochii îi scăpărară de o dorință ostentativă, dură și înflăcărată, care îi tăie răsuflarea. Aerul din jurul lui părea să vibreze, despărțindu-se în valuri în timp ce se întoarse cu pași mari și apăsați spre ea. Începu să respire, tremurând, dar membrele îi deveniră grele și fără putere, tânjind după atingerea lui. Când el îi împinse fustele până la coapse și se apropie de ea, înghesuind-o, nu se împotrivi câtuși de puțin. Era limpede că nu își mai putea controla corpul, căci își desfăcu picioarele ca să îl primească și se prinse disperată de umerii lui lați.

– Ce faci? șopti ea.

– Îți arăt că Phoebe Stanton este singura femeie pe care o voi dori vreodată. Și, când voi termina, nu te vei mai îndoi de asta.

Capitolul 33

Poate că Phoebe îl presase prea tare pe Lucas. Dar mustrarea lui o duruse, iar nesiguranța ei înăbușită ieșise la iveală într-o manifestare șocantă de gelozie. Ar fi trebuit să îi fie rușine de izbucnirea

ei copilărească, dar în ochii soțului ei ardea o foamete atât de pasională, încât Phoebe nu reuși să își ceară iertare.

El își duse mâinile la spatele ei și apoi și le strecură sub dosul ei. Când o trase pe marginea biroului și apoi se împinse, tare ca piatra, în cea mai sensibilă parte a ei, ea chițăi în semn de protest. Prin materialul pantalonilor, îi putea simți erecția agresivă. Din pricina poziției în care stătea, era nevoită să își strângă genunchii pe șoldurile lui zvelte, pentru sprijin.

În pofida schimbului dur de replici dintre ei, era limpede ce își dorea Lucas de la ea în acel moment.

El se aplecă și o sărută drept pedeapsă, răvășind-o cu mișcări fierbinți și delicioase ale buzelor și ale limbii. Ea gemu, agățându-se de brațele lui în timp ce încerca să se împotrivească dorinței încinse ce îi străbătea venele. Dar el se retrase la fel de brusc precum o posedase. Îi privi melancolic chipul îmbujorat, apoi gura.

– Nu... nu înțeleg, se bâlbâi ea. Cum poți să vrei să facem asta dacă tocmai ne-am certat?

El râse, dar râsul semănase mai degrabă cu un geamăt.

– Întreabă-mă mai târziu.

Phoebe hotărî că cel mai probabil nu exista o explicație, întrucât și ea îl dorea la fel de mult precum o dorea el, deși era la fel de mânioasă pe el.

În timp ce o mângâie pe interiorul coapselor, trecând atât de aproape de sexul ei că o făcu să se înfioare, văzu amărăciune în privirea lui întunecoasă și în unghiurile ascuțite și severe ale chipului lui. Simți tristețe și regret, știind că el nu îi considera minciunile un mijloc de a-l proteja, ci o trădare a încrederii lui. Prima lui dragoste îl trădase, cu mulți ani în urmă, iar Phoebe se îngrijora că poate de data aceasta inima îi fusese vătămată prea tare ca să mai poată fi vindecată.

El trasă modele senzuale peste pielea sensibilă a coapselor ei, apropiindu-se tot mai mult de miezul ei care se umezea. Phoebe îi cuprinse obrazul cu mâna, făcându-l să-și ridice din nou privirea. În ochi îi ardea o nevoie atât de evidentă, încât rămășițele propriei dureri fură risipite.

– Îmi pare sincer rău, Lucas, șopti ea.

El mijì ochii bănuitor, în timp ce își trecu degetele lungi și abile printre cârlionții ei, peste sexul ei, cu o mișcare ușoară, tachinatoare. Ea își mușcă buza de jos, înăbușindu-și un geamăt.

– Pentru că nu m-ai ascultat? mârâi el.

Ea clătină din cap, mângâindu-i maxilarul puternic, acum aspru de la barba scurtă de peste noapte.

– Nu. Îmi cer iertare că a trebuit să te căsătorești cu o femeie pe care nu o iubești. A fost egoist din partea mea să îți permit să o faci.

Mânia păru să i se evapore. O sărută cu afecțiune pe frunte, apoi cu blândețe pe buze. Ea înghiți în sec, iar gâtlejul i se încordă când simți regretul lui Lucas.

– Phoebe, oftă el. Nimic din toate astea nu este din vina ta. Ei bine, faptul că m-ai mințit a fost vina ta, dar măcar înțeleg de ce ai făcut-o. Dar cealaltă parte... Tăcu o clipă, deși continuă să se joace cu mâinile, mângâind-o și dezmierdând-o liniștitor. Sunt soldat, spuse el în cele din urmă. Nu mă exprim ușor. Mi-aș dori...

Ea îl apucă de marginile vestei și îl trase mai aproape, reducându-l la tăcere cu gura ei. Nu voia să audă despre regretele și dorințele lui neîmplinite sau despre partea lui care putea iubi pe care Esme Newton o distrusese pentru totdeauna. Dacă nu îi putea avea inima, atunci accepta orice îi putea dărui el, rugându-se cu fiecare părticică din sufletul ei ca asta să fie de ajuns.

Gestul ei impulsiv dezlănțui un foc în el. Poate că Lucas nu avea să o iubească vreodată, dar era limpede că o dorea cu o pasiune de războinic de nestăpânit și cu o foamete ce îi tăia răsuflarea și îi stârnea o nevoie dureroasă pe care doar el o putea alina.

În timp ce îi răvăși gura, el o trase mai aproape, înghiontindu-și erecția în leagănul dintre coapsele ei. Ea se topi în brațele lui, desfăcându-și picioarele, deschizându-se în fața felului seducător în care el își împingea șoldurile în ea. Lucas gemu cu gura lipită de a ei și începu să se retragă, dar ea își înfășură mâinile pe după gâtul lui, ținându-l strâns, gustând cu nerăbdare din gura lui. Își revărsă toate emoțiile amestecate și trădătoare în sărut, asaltându-l cu alunecări mătăsoase ale buzelor și ale limbii, ce păreau deopotrivă interzise și dulci. Dorința i se adună în abdomen, așa că se împinse în mădularul lui.

Lucas o cuprinse cu brațele, tronând deasupra ei, și își trecu mâinile peste tot corpul ei. Săruturile lui îi alungară durerea, stârnind o căldură ce îi străbătu corpul precum un brandy arzător. Când el se împinse din nou în triunghiul dintre coapsele ei, mădularul lui pe miezul ei plin de dorință, ea se retrase cu un țipăt înăbușit.

– Cerule, Phoebe, spuse Lucas gâfâind.

Ea se prinse de brațele lui și își coborî picioarele tremurânde, lăsându-le să atârne peste marginea biroului.

– Ar trebui să urcăm, reuși ea să îngâne, gâtuit.

– La naiba cu asta, bombăni el și atacă prinzătorile corsajului. Nu cred că rezist până în dormitor.

Ea făcu ochii mari când el îi coborî rochia peste umeri, imobilizându-i brațele.

– Nu o putem face în birou. S-ar putea să intre servitori.

El îi umbla deja cu degetele-i iscusite pe la șnururile de la spate.

– De ce crezi că am încuiat ușa? Sub bronz, pometii îi erau îmbujorați, iar ochii îi erau plini de o senzualitate care declanșă un tremur în vintrele ei. O înspăimânta când se gândea cât de vulnerabilă o făcea să fie, chiar dacă știa că el nu avea să simtă niciodată pentru ea ce simțea ea pentru el.

El gemu satisfăcut când corsajul i se lărgi peste sâni.

– Nu-ți face griji, adăugă el. Servitorii sunt ocupați cu propriile plăceri. Își ridică privirea, ochii licărindu-i poznaș. Așa cum ai descoperit deja.

Ea se îmbujoră când își aminti de Maggie și Philip în cămară.

– Și cu siguranță nu îmi voi lăsa servitorii să mă întreacă, iubire, spuse el și îi zâmbi.

Cu grijă, îi coborî corsajul și cămășuța până în talie, dezvăluindu-i sânii. Fără căldura veșmintelor, sfârcurile, deja pe jumătate întărite din pricina dorinței, se întăriră pe deplin. Lucas se dădu un pas în spate și o privi.

– Dumnezeule, Phoebe, spuse el cu o voce reverențioasă. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea se privi și simți cum se îmbujorează dinspre gât spre față. Era goală până la talie, sânii îi străluceau albi în lumina lumânărilor, iar sfârcurile îi erau dure și de un rozaliu aprins. Cu brațele încă prinse de mânecile coborâte ale rochiei, se apucă de marginea biroului, pentru sprijin. Își ținea picioarele desfăcute larg și fustele învălmășite în jurul coapselor, dar se părea că toate astea nu îl satisfăceau pe soțul ei. El împinse materialul până la șolduri, descoperind-o cu desăvârșire. Cuibul mătăsos de cârlionți dintre coapsele ei lucea umed, și îi veni să se zvârcolească, deopotrivă stingherită și excitată de poziția ei desfrânată.

– E perfect așa, spuse Lucas cu voce joasă, tunătoare.

– Serios? bombăni ea, prefăcându-se jignită. Nici măcar nu mă pot mișca.

– Da, exact cum voiam.

Se întinse și îi cuprinse sânii cu palmele, trecându-și ușor degetele mari peste sfârcurile ei. Săgeți de senzații o străpunseră din vârfurile lor și se opriră, tremurătoare, între coapsele ei. Își înăbuși un geamăt și își lăsă pleoapele să i se închidă.

Lucas râse ușor.

– Oh, ba nu, soția mea scumpă. Vreau să privești ce îți fac.

Promisiunea întunecată din cuvintele lui stârniră un mic iureș de umezeală din adâncimile corpului ei.

– Ești foarte păcătos, șopti ea.

El murmură și îi tachină și răsuci cu blândețe sfârcurile rigide între degete.

– Și voi deveni și mai păcătos.

Icni în timp ce el o trase de sfârcuri, torturându-le, până i se întăriră dureros de mult. Nu găsea alt cuvânt mai potrivit; era o tortură delicioasă, care o făcea să se zvârcolească de frustrare. Chiar pe când era pe punctul de a-l implora, el își plecă ușor capul și gustă mai întâi dintr-un sfârc, apoi din celălalt. Phoebe își înăbuși un țipăt gâtuit, clătinându-se pe marginea biroului, în timp ce un spasm delicios îi străbătu pântecul. El o prinse cu mâinile de spate, în dreptul taliei, ținând-o bine în timp ce îi linse sfârcul.

Pe Phoebe o devasta să îi vadă capul în dreptul sânului, și senzațiile care îi cotropeau trupul. Să îi simtă atingerea aspră a limbii pe sfârc și trupul dur între coapse era prea mult pentru ea. Ameți de la atâta pasiune.

– Lucas, gâfâi ea. Te rog... te rog...

Nu prea știa ce îl implora să facă, dar el știa. El știa mereu. O mai împinse o dată cu nasul, cu blândețe, apoi își înălță capul. Trăsăturile îi erau rigide, dar în privirea lui pasională era și tandrețe. O strânse cu blândețe în brațe și o dezbrăcă de tot. Într-o clipită, stătea pe birou, deschisă în fața lui, îmbrăcată doar cu ciorapii și jartierele – și un pantof; celălalt îi căzuse pe podea.

El îi zâmbi, masculin și pervers.

– Chiar pe când credeam că nu avea cum să fie mai bine. Phoebe dădu să îl mustre, dar el o întrerupse: Nu, stai. Știu.

Ea făcu ochii mari când el îi depărtă coapsele, expunând-o cu desăvârșire privirii lui rătăcitoare.

– Poftim. E mai bine așa, toarse el.

Ea se blocă, prinsă între neîncredere și amuzament.

– Chiar că ești păcătos, bărbate.

El doar ridică din umeri.

– Mă declar vinovat, nevastă.

Apoi se lăsă în genunchi în fața ei și îi desfăcu și mai tare coapsele cu umerii lați. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, își vârî mâinile sub fundul ei gol și o ridică ușor. Gustă cu gura lui fierbinte din cea mai sensibilă parte a ei, cu un sărut abil. De data aceasta, ea chiar țipă, căzând în spate pe coate, în timp ce senzația pulsa fierbinte și grea. Phoebe gâfâi, pierzându-și controlul asupra emoțiilor sub atacul lui senzual. Făcuseră dragoste de multe ori, dar niciodată așa. De i-ar fi spus mai întâi, de i-ar fi cerut permisiunea, ar fi refuzat. Dar o luase prin surprindere și îi luase cu asalt apărarea.

Trupul își afirma dorințele. Se sprijini pe coate și își depărtă larg coapsele, invitându-l pe Lucas să îi aducă plăcere.

Și el o făcu. Îi depărtă ușor cu degetele pliurile umede, ca să poată ajunge peste tot. O supse și o sărută, trecându-și de nenumărate ori limba peste miezul ei plin de dorință, în timp ce senzațiile i se adunau în pântec, mai întâi încordate, ca niște contracții, apoi ca niște pulsații lungi de plăcere ce creșteau tot mai mult. Era răsfirată înaintea lui: goală, vulnerabilă și deschisă. O controla, o domina... Mare, arătos, întru totul masculin și... complet îmbrăcat.

Phoebe clipi de câteva ori. Dintr-odată, se simți copleșită. Avea nevoie să îl simtă în ea. *Să facă parte* din ea, nu să fie *departe* de ea, iar ea era prea vulnerabilă din pricina acestui fapt.

El controla atât de mult, iar ea, atât de puțin. Se strădui să se ridice și îl apucă de umeri.

– Lucas... Oprește-te, bâigui ea.

El își ridică numaidecât capul, iar ea tremură când îi văzu expresia intensă, trăsăturile încordate de poftă.

– Ce este? întrebă el cu o voce sumbră și răgușită.

– Vreau... Vreau...

Nu își găsea cuvintele. Reuși doar să își treacă degetele tremurânde prin părul lui dens și ciufulit.

El o privi cu tandrețe.

– Ce vrei, iubirea mea?

Ea trase adânc aer în piept, să se liniștească.

– Te vreau pe tine. Doar pe tine.

El se ridică brusc în picioare și bâjbâi la prohabul pantalonilor. Ea se întinse să îl ajute, și într-o clipită fu liber. Lucas făcu un pas în față între coapsele ei, punându-și vârful lat al mădularului pe deschizătura intimă a trupului ei. Se înghionti ușor în ea, apoi o posedă

lent, dar neabătut. Ea se agăță de spatele lui, înfigându-și degetele în materialul hainei lui, oftând ușurată când îl simți înfipt adânc în ea.

– Sunt al tău, Phoebe, spuse el cu voce încărcată de emoție. Voi fi mereu al tău.

Ea își lăsă capul pe spate și îl privi.

– Promiți?

El îi zâmbi blând și îi dădu la o parte părul umed de pe frunte.

– Promit.

Ea îi trase capul în jos, sărutându-l ușor pe buze.

– Te iubesc, șopti ea.

Era nesăbuit și prostesc din partea ei să o recunoască, dar inima ei nu se lăsa redusă la tăcere.

Lucas murmură satisfăcut, o sărută și începu să se miște. Ea icni când el se împinse tare, stârnind o arsură erotică în cea mai adâncă parte a ei. Inima începu să îi bată nebunește, și își arcui spatele, împingându-și pelvisul în el. Apoi explodă, cuprinsă de valuri de spasme izvorâte din pântecul ei cu o forță ce o făcu să țipe. El o călări în timpul orgasmului până se cutremură și se zgudui în ea.

O cuprinse cu brațele, îmbrățișând-o, ținând-o în siguranță până își veni în simțiri, și lucrurile începură să se limpezească. După ce respirația îi reveni la normal, Lucas se retrase cu grijă. Apoi o strânse la piept, și tăcerea se așternu peste ei, densă și liniștită, întreruptă doar de trosnetul focului.

Phoebe se sprijini de el, ascultându-i bătăile statornice ale inimii. Îi spusese din nou că îl iubea. Și el tăcuse din nou.

Capitolul 34

Lucas bătu din picioare și își întinse mâinile înmănușate înspre căldura focului de tabără, privind urmele săltărețe pe care le aruncau flăcările prin dumbrava de meri. În ajun de Bobotează, ca stăpân al moșiei, fusese datoria lui să aprindă grămada uriașă de lemne și surcele pe care îngrijitorii le puseseră la un loc. Servitorii de sex bărbătesc, arendașii și majoritatea bărbaților din sat se adunaseră în livadă, așa cum era obiceiul în noaptea aceea în toate comitatele. Unii trăgeau focuri de armă, alții suflau în cornuri, după cum era tradiția

veche, pentru a alunga spiritele malefice și pentru a aduce sănătate și vigoare copacilor de pe tărâmurile frumoase ale Angliei.

Și aveau să bea și să spună povești, în timp ce se îngrijeau de focuri peste noapte, întărind astfel legăturile dintre bărbații din sat și ogoare, prin obiceiul acela vechi transmis din generație în generație. Dintre toate tradițiile din această perioadă, aceasta avea cel mai mult sens pentru Lucas. Îi strângea pe bărbați la un loc, de la cel mai umil zilier până la stăpânul moșiei. În această noapte de ianuarie, îi unea dorința profundă de pace și de prosperitate pentru anul care începea. Stăteau împreună în frigul tăios, tremurând sub bolta întinsă și înstelată ce se întindea deasupra capetelor lor. Doar căldura focului și loialitatea lor reciprocă țineau pericolul la distanță. Îi lega printr-un pact străvechi al supraviețuirii, al tovărășiei și al voioșiei.

Lucas nu participase niciodată la această tradiție ca adult, și să fie al naibii de nu se simțea ca un intrus. Îi recunoștea pe majoritatea bărbaților, și toți îl întâmpinaseră cu zâmbete și își înclinaseră pălăriile. Dar, în multe feluri subtile, acțiunile lor trădau prudență, poate chiar neîncredere. Iar asta îl deranja mai tare decât voia să recunoască. După ani în șir în care le comandase altor soldați, era obișnuit să câștige respectul trupelor rapid și necondiționat. Dar învăța iute că felul lui de a conduce, călit în bătălie, nu se transpunea neapărat și în noua lui viață în calitate de conte de Merritt.

Și, oricât ar fi încercat, încă nu învățase cum să converseze cu ușurință cu bărbații din sat sau cu arendașii lui, lucru mult prea evident din felul în care aceștia se țineau politicos la distanță de el. Nu era atât de prost încât să creadă că atitudinea lor rezervată venea din respectul față de stăpânul moșiei.

Domnul Knaggs i se alătură lângă foc și scoase ceva din interiorul mantalei.

– Lord Merritt, vă pot ispiti cu ceva mai tare decât berea fiartă condimentată, ca să alungați frigul? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Lucas nu se abținu și zâmbi.

– Mă șocați, părinte. Oare ce ar zice soția dumneavoastră de v-ar vedea încurajând băutul în public?

Preotul făcu ochii mari, prefăcându-se alarmat.

– Este în scop pur medicinal, milord. Nu am vrea să răciți. Sunt convins că Excelența Sa ar fi foarte supărată dacă s-ar întâmpla așa ceva.

Lucas își înăbuși o grimasă. Relația dintre el și Phoebe chiar *se răcise*. De la cearta lor, din seara de Crăciun, trăiau într-o stare ce îi amintea de un armistițiu armat instabil.

După ce făcuseră dragoste în chip spectaculos pe biroul lui, Lucas presupusese că se împăcaseră. Dar descoperise rapid că lucrurile nu stăteau așa. Phoebe, care într-o clipă îi mărturisise că îl iubea, în clipa următoare se retrăsese în spatele unei fațade demne. Își întrerupsese reținerea doar când el încercase să o convingă să îi spună numele contrabandiștilor cu care se întâlnise în pădure. Refuzase cu hotărâre de fiecare dată, ceea ce dusese la mai multe schimburi de vorbe tăioase. Pentru un quaker, Phoebe se dovedise a fi o luptătoare abilă. Din nefericire, bătăliile lor se încheiau mereu cu frustrare și dezamăgire pentru amândoi.

Și faptul că refuza să exprime ceea ce simțea pentru ea nu ajuta deloc. Lumea lui începea să se învârtă în jurul lui Phoebe în moduri pe care nu și le închipuise vreodată. Iar asta, sincer să fie, îl îngrijora al naibii de tare, și îi era aproape imposibil să îi facă vreo declarație.

– Păreți tulburat, milord, spuse domnul Knaggs încet.

Lucas se încruntă, speriat.

– Cum așa?

Preotul se uită în jur, evaluând la ce distanță se aflau restul bărbaților.

– Ați oftat apăsat, răspunse el, evident mulțumit că nu aveau să fie auziți. Și nu pot să nu observ că păreți... retras.

Poate că Knaggs semăna cu o sperietoare uzată, dar ochii îi licăreau de inteligență și perspicacitate. Și avea un aer de empatie răbdătoare care cu siguranță îi fusese de folos în sat, îndeosebi în anii duri din timpul războiului. Lucas nu prea avusese trebuință de fețe bisericești, dar începea să înțeleagă de ce oamenii din Apple Hill își respectau așa mult vicarul.

Nu că i-ar fi mărturisit cuiva îngrijorările pe care le avea în privința lui Phoebe. În plus, știa ce anume îl îngrijora. Nu avea legătură doar cu contrabandiștii, oricât de mult ar fi vrut să creadă asta. Avea legătură cu căsnicia lor, cu *el* și cu incapacitatea lui de a descâlci învălmășeala de emoții care îl încercau.

Domnul Knaggs îl impulsionă:

– Lord Merritt, dacă aveți vreodată nevoie de ajutorul meu, sper că nu veți ezita să mi-l cereți. Dumneavoastră și soția dumneavoastră

sunteți însăși inima acestei comunități. Cu toții am face orice ne este cu putință ca să vă sprijinim.

Lucas pufni cinic, aruncând o privire la bărbații care se țineau cu grijă la distanță. Ca soția lui. Oricât de mult încerca, părea incapabil să depășească obstacolele ce îl separau de atât de multe aspecte din noua lui viață.

– Mi-ar plăcea să cred că ceea ce spuneți despre comunitate este adevărat, domnule Knaggs, dar circumstanțele îmi dau de înțeles altceva. Am contrabandiști pe moșie, probabil ajutați și sprijiniți chiar de servitorii mei, și mă îndoiesc că vreunul dintre săteni ar avea încredere să mă lase să rezolv problema cum găsesc eu de cuviință.

Preotul îi întinse plosca uzată. Zâmbindu-i strâmb, Lucas luă o gură, lăsând bucuros romul să îi ardă gâtlejul până în stomac. De-ar fi putut să îi încălzească și partea aceea care se lupta împotriva frigului singurătății și al frustrării ce îi pătrundea până la oase...

– Nu e ușor să te înțelegi cu ei, ce-i drept, spuse domnul Knaggs. Dar ultimii ani au fost într-adevăr grei. Arătă cu plosca înspre un bărbat care se înghesuia într-un grup micuț de cealaltă parte a focului. Acela e domnul Wilson, măcelarul. O soție și trei fiice, dar un singur fiu. Și ce-a făcut prostuțul de fiu? A dat fuga și s-a înrolat, în căutare de aventură. A fost ucis la Waterloo, iar bietul Wilson nu a mai fost la fel de-atunci. Fiica lui cea mai mare încearcă să îl ajute acum, dar măcelăria e o treabă dură pentru o femeie.

– Nu am știut despre băiat, spuse Lucas ușor, privindu-l pe bărbatul voinic cu păr cărunt și chip blând.

Lucas supraviețuise carnagiului epic de la Waterloo, dar mulți dintre oamenii lui nu o făcuseră.

Vicarul încuviință din cap.

– Și acela e Markwith, acolo, lângă tânărul Billy.

Lucas își întoarse privirea spre bărbatul scund și știrb care râdea cu unul dintre grăjdarii de la conac.

– Markwith e unul dintre fermierii arendași.

– Și încă unul foarte bun. Dar a pierdut doi copii din pricina febrei, iarna trecută. Slavă Domnului, el și soția lui mai au trei, dar astfel de lucruri apasă greu sufletul unui om.

Lucas clătină din cap, tot mai dezgustat de el însuși. Vorbise cu Markwith de mai multe ori și îl considerase un bărbat direct și capabil. Dar nu avusese nici cea mai vagă idee despre pierderea

devastatoare pe care o îndurase acesta. Pe de altă parte, în hotărârea lui de a readuce ordinea pe moșia lui dărăpănată, se concentrase doar pe partea de afaceri. Tratase totul și pe toată lumea doar ca pe o problemă căreia trebuia să-i găsească rezolvare și ignorase lucrul cel mai important: oamenii.

Oamenii lui.

– Și îl știți pe Ned Weston, hangiul, continuă domnul Knaggs cu voce blândă, neînduplecată. Și pe fiul lui, Sam.

Lucas își mută atenția la Weston și la fiul lui, care stăteau pe un buștean lângă foc.

Băiatul se uită la tatăl lui, privindu-l cu ochi mari și solemni, în timp ce acesta povestea cu vecinii lui.

– Da, l-am cunoscut pe flăcău în ziua de Crăciun. Și-l amintea: prea slab și palid, dar isteț foc. Phoebe îl plăcuse mult pe Sam și îi atrăsese și lui Lucas atenția asupra lui. Dar Ned Weston nu a fost prezent. Și nu îmi amintesc să o fi văzut nici pe mama băiatului.

– Pentru că a murit cu șase luni în urmă, milord. La naștere, și pruncul odată cu ea.

Lucas se frecă pe frunte.

– Îmi pare rău. Nu știam.

Dar era limpede că Phoebe știuse. Acum, înțelegea asta.

– Weston și fiul lui se au doar unul pe celălalt, spuse domnul Knaggs. Și mă tem că Ned nu îl înțelege pe băiat. Îl iubește pe Sam, dar îl forțează prea tare. Din pricina mâniei, înțelegeți? Ned nu a trecut încă peste moartea soției lui. Vă închipuiți, milord, cum ar fi să vă pierdeți astfel soția și copilul?

Nu putea să își închipuie. Gândul de a o pierde pe Phoebe cea dulce și frumoasă într-o astfel de circumstanță tragică îl făcea să se simtă de parcă i-ar fi înfipt cineva un pumnal în inimă.

Ned Weston își coborî privirea spre fiul lui și, zâmbindu-i, își trecu brațul pe după umerii lui. Mutrișoara sfrijită a lui Sam se lumină în timp ce se holbă la tatăl lui cu o adorație copilărească.

Lucas își simți gâtlejul încordându-i-se.

– Cum se descurcă băiatul?

Knaggs ezită, apoi spuse ușor:

– Sam se străduiește din răsputeri să fie bărbat, cum vrea tatăl lui.

Lui Lucas i se păru că preotul ar fi vrut să îi mai spună ceva, un lucru important. Dar Knaggs clătină ușor din cap și își feri privirea. Lucas simți un junghi de dezamăgire, dar nu îl putea învinui.

Încrederea trebuia câștigată. Fusese prima lecție pe care o învățase în armată, dar se părea că o uitase în ultimele luni.

– Bărbații din Apple Hill sunt buni și cumsecade, zise vicarul, și încearcă să aibă grijă de familiile lor cum știu ei mai bine. Se uită din nou la Lucas, iar el văzu rugămintea nerostită din privirea lui. Dar au nevoie de ajutor, Lord Merritt. S-au luptat singuri prea multă vreme. Nu o mai pot face pe cont propriu.

Lucas mai auzise asta: de la Phoebe, de la unchiul Arthur, de la Silverton. La naiba, chiar și el o spusese. Dar nu acceptase niciodată ce presupunea asta de fapt. Privi prin luminiș la bărbații îmbrăcați în straie ponosite, cu chipurile măcinate de griji, dar încă veseli datorită apropierii pe care o descoperiseră în această seară de Bobotează rece. Și înțelese în sfârșit ce avea de făcut.

Capitolul 35

Phoebe înghiți în sec, poruncindu-i stomacului să își revină. În ultimele trei zile, se luptase cu greața. În cele din urmă, aceasta o doborâse.

– Dă-mi-l mie, spuse Meredith, și luă ligheanul din mâinile lui Phoebe și i-l dădu lui Maggie.

– Îmi pare rău că sunt o pacoste, spuse Phoebe cu glas slab. Ba încă în timpul primei tale vizite aici.

– Nu fi prostuță, o mustră cu blândețe Bathsheba, punându-și mâna pe fruntea lui Phoebe. Nu pari să ai febră, dar îi spun lui John să te consulte imediat ce se întorc bărbații de la hoinărit pe moșie.

Phoebe clătină din cap.

– Sunt convinsă că o ceașcă de ceai va rezolva totul.

Își sprijini cotul pe măsuța de toaletă și își puse fruntea transpirată în palmă. Meredith își trase un scaun lângă ea.

– Bathsheba are dreptate. Arăți rău de azi-dimineață, de când am ajuns.

Phoebe deschise un ochi.

– Bănuiesc că e de la ceva ce am mâncat. Dar, deși nu este o vizită prea plăcută pentru voi, mă bucur că ați putut veni pentru petrecerea noastră de Bobotează. Reuși să zâmbească slab către Bathsheba.

Și dumneata, și soțul dumitale. Este foarte amabil din partea voastră să ne vizitați.

Deși fusese dezamăgită că mătușa Georgie și ceilalți de la Belfield Abbey se întorseseră deja la Londra, Phoebe era recunoscătoare că Meredith, verișorul Stephen și soții Blackmore reușiseră să vină pentru festivitățile de sărbători.

– Ne-am bucurat să venim, dar cred că Lucas a fost puțin iritat când am dat buzna peste voi, cu bebeluși și toate cele, spuse Meredith zâmbind larg.

Phoebe se înfioră. Într-adevăr, Lucas *nu* fusese fericit să primească oaspeți și susținuse că abia de se putea locui în conac. Dar ea insistase. Întrucât relația lor era tot mai tensionată, își dorise cu disperare să își vadă familia. Deși Lucas renunțase temporar la certurile lor verbale, nu lămuriseră câtuși de puțin lucrurile. Singurul moment în care se înțelegeau era noaptea, când Lucas venea în patul ei. Oricât de furioasă ar fi fost pe el, nu reușea să îl refuze. Dar, în fiecare dimineață când el pleca, lăsând atâtea lucruri nespuse, inima i se mai frângea un pic.

– Nu încearcă să fie neospitalier, explică ea. Încă își face griji că locuința nu e potrivită pentru oaspeți. Phoebe nu prea putea să îl contrazică. În pofida eforturilor servitorilor, Mistletoe Manor nu putea concura cu frumusețea și confortul de la Belfield Abbey. Dar sper că dormitoarele sunt comode, adăugă ea. Șemineurile cam scot fum când bate vântul dinspre nord.

– Cui îi pasă de niște fum? spuse Bathsheba veselă. Mie îmi pasă doar să ardă un foc strașnic în cămin.

Phoebe o privi cu atenție pe fosta contesă elegantă care purta acum nu unul, ci două șaluri groase de lână. Cu siguranță nu o învinuia pe biata femeie, căci vântul pătrundea prin ramele de la ferestrele vechi ale conacului.

Meredith o bătu ușor pe spate.

– Totul este în regulă. Dar îmi fac griji pentru tine. De cât timp te simți rău?

Phoebe se gândi la ultimele câteva zile.

– Mă simt puțin indispusă cam de o săptămână. Dar doar în ultimele trei zile mi-a fost rău de la stomac.

– Te deranjează tot timpul? întrebă Bathsheba.

– Vine și trece, de obicei când simt un miros care mă supără. Am observat asta azi-dimineață, la micul dejun, când domnul Christmas a intrat cu un platou cu scrumbii afumate. Se încruntă.

Ceea ce e cam ciudat, pentru că până acum nu m-a mai deranjat mirosul de scrumbii.

Meredith și Bathsheba se priviră reciproc.

– Ce e? întrebă Phoebe.

– Cum a zis și Meredith, sunt convinsă că ești bine. Dar John ar trebui să te consulte. Bathsheba privi înspre dormitorul lui Phoebe. Și, dacă nu mă înșel, tropăiturile alea de la parter ne dau de știre că s-au întors bărbații.

În pofida împotrivirilor fără prea multă tragere de inimă ale lui Phoebe, Bathsheba se duse după soțul ei. Poate că nu era totuși o idee proastă ca doctorul Blackmore să o consulte. Peste doar câteva ore, aveau să găzduiască un dineu pentru mica nobilime din împrejurimi, după care aveau să sosească toți sătenii și arendașii pentru celebrările de Bobotează. Avea atât de multe de făcut, așa că o înghițitură de ceva care să îi potolească stomacul ar fi fost mai mult decât bine-venită.

Cât așteptară, Maggie aduse o tavă cu ceai. Meredith îi pregăti o ceașcă lui Phoebe, pe care aceasta reuși, din fericire, să nu o vomite. După care Bathsheba și doctorul Blackmore intrară în odaie.

– Lady Merritt, spuse doctorul, înțeleg că nu te simți prea bine.

Bathsheba își dădu ochii peste cap.

– John, îți dai seama doar uitându-te la biata femeie că nu se simte bine. Și, cum ți-am spus, tocmai a vomitat... de două ori.

Gura doctorului Blackmore zvâcni.

– Mulțumesc, dragostea mea. Dar poate ar fi mai bine să o lăsăm pe Excelența Sa să îmi spună *mie* cum se simte.

Bathsheba își dădu din nou ochii peste cap.

– Vă las să vă vedeți de treabă, spuse Meredith, uitându-se amuzată la Bathsheba și la John. Trebuie să văd ce fac gemenii, după care voi coborî în antreu să verific cum merg pregătirile pentru cină. Să nu te îngrijorezi pentru nimic, Phoebe. Eu și Bathsheba ne vom ocupa de toate.

Ieși din odaie, în timp ce doctorul Blackmore începu să o examineze pe Phoebe. Îi luă pulsul, se uită în gâtul ei și îi dădu pleoapele pe spate. Ea se neliniști, mai ales că părea atât de serios.

– Nu te îngrijora, Phoebe, spuse Bathsheba, strângând-o călduros de mână. Totul va fi bine.

Doctorul Blackmore îi zâmbi soției lui.

– Sunt convins că Bathsheba are dreptate. De obicei, este un doctor mult mai priceput ca mine.

– Ei bine, chiar tind să am dreptate de obicei, glumi ea.

Phoebe zâmbi când îi auzi tachinându-se și se simți puțin mai ușurată.

Doctorul puse mai multe întrebări ciudate, după care îi ceru permisiunea să o examineze. Ea consimți, dar, până la sfârșitul consultului, avea obrajii roșii și se bucura *foarte* tare că Bathsheba rămăsese și o ținuse de mână.

– O ultimă întrebare, Lady Merritt, după care nu te mai deranjez, spuse doctorul Blackmore. Când ai avut ultima scurgere?

Preț de o clipă, Phoebe nu înțelese întrebarea, după care se aprinse o luminiță.

– Prin a treia săptămână din noiembrie, cred.

Doctorul Blackmore se uită la soția lui.

– Am avut dreptate? întrebă Bathsheba, zâmbind larg.

– Ca de obicei, da, spuse el. Lady Merritt, încă este devreme, dar pot spune aproape cu certitudine că veți avea parte de un eveniment fericit pe la sfârșitul verii.

Mintea ei se goli în timp ce se holba la chipul lui arătos. El îi zâmbi.

– Ești însărcinată, milady. Felicitări!

Bathsheba o îmbrățișă rapid.

– Mă bucur așa mult pentru tine, iar Lucas va fi încântat. Ce distractiv va fi să îl tachinez despre cât de repede și de în întregime a fost domesticit.

Phoebe își veni dintr-odată în fire, și o năpădiră emoțiile.

– Ești convins? întrebă ea, înăbușindu-și impulsul de-a izbucni în plâns.

Nu știa dacă voia să plângă pentru că era atât de fericită sau pentru că o tulbura ideea de a avea un copil, îndeosebi pentru că nu știa cum avea să reacționeze Lucas. Nici măcar nu știa dacă îi plăceau copiii, ceea ce spunea câte ceva despre starea relației lor. De fapt, bănuia că avea să considere și copiii o altă povară de pe lista lui lungă cu poveri. Listă pe care, evident, se număra și ea.

– Sunt convins. Doctorul Blackmore o privi gânditor. Vrei să mă întrebi ceva?

Ea clipi, reușind cu chiu, cu vai să priceapă ce se întâmpla.

– Nu îmi vine nici una în minte acum.

– Nu te grăbi. Pot vorbi cu dumneata și cu soțul dumitale după ce se liniștesc lucrurile. Momentan, te-aș sfătui doar să nu te surmenezi.

Bathsheba și Lady Silverton se pot ocupa cu siguranță de toate sarcinile de ultim moment pentru petrecere.

Phoebe fu străbătută de un junghi de panică.

– Copilul meu e bine?

El îi zâmbi.

– Totul este normal, așa că nu trebuie să îți faci griji de nimic. Se ridică și îi promise că avea să revină în câteva minute cu o licoare care să îi liniștească stomacul.

Încă uluită, Phoebe o lăsă pe Bathsheba să o ducă în pat, să se odihnească.

– Vrei să îl chem pe Lucas? întrebă Bathsheba.

Phoebe se gândi puțin.

– Nu, mai bine mă odihnesc mai întâi, ca să nu creadă că sunt bolnavă. Îi voi spune mai târziu, când vom putea vorbi în privat.

Bathsheba încuviință din cap de parcă Phoebe ar fi spus ceva întru totul logic și se duse după o ceașcă cu ceai proaspăt. Dar lui Phoebe nimic nu i se mai părea logic. Era însărcinată și habar nu avea ce urma să creadă soțul ei despre asta.

Restul zilei se scurse ca prin ceață în timp ce se pregătiră pentru festivități. Meredith și Bathsheba preluaseră ultimele pregătiri, dar Phoebe insistase să le ajute cu decorațiunile pentru antreu și sufragerie. Durase aproape toată după-amiaza, dar conacul arăta frumos, și putea în sfârșit să înceapă să se relaxeze.

De trei ore nu mai simțise nevoia de-a da fuga la cel mai apropiat lighean sau vas. Preparatul doctorului Blackmore îi liniștise stomacul, deși acesta încă îi tresărea enervant de fiecare dată când se gândea cum avea să reacționeze Lucas când urma să afle despre sarcină. Cu surprinzător de puțin efort, se convinse că nu era momentul potrivit să îi dea vestea în ziua aceea. Nu se considerase niciodată o lașă, dar, în cazul acesta, evitarea părea cea mai rațională opțiune ținând cont de toată agitația din gospodărie, lucru pe care soțul ei nu îl aprecia nici în cele mai bune momente.

De fapt, i-ar fi plăcut să evite conversația în următoarele opt luni.

– S-a întâmplat ceva, milady? întrebă doamna Christmas, dând năvală în antreu de sub scări. Chipul ei de obicei vesel se schimonosi de îngrijorare. Arătați cam palidă, dacă îmi permiteți. Ce-ar fi să vă alăturați Excelenței Sale în birou, să vă odihniți puțin? O pot trimite pe una dintre fete cu o tavă cu ceai.

– Nu! exclamă Phoebe.

Doamna Christmas făcu ochii mari, surprinsă, iar Phoebe se înfioră în gând.

– Mă simt foarte bine, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Și am servit o ceașcă de ceai în dormitor. „Mai multe, de fapt." Bathsheba îi turnase practic toată oala pe gât, până simțise că avea să plutească efectiv. Cred că aproape am terminat, continuă ea veselă. Antreul arată încântător, nu credeți?

Se uitară amândouă la spațiul boltit, iar Phoebe se simți mândră și satisfăcută. Crengile de un verde șters de la Crăciun fuseseră reînnoite și arătau acum și mai bine; coronițe de vâsc și ilice atârnau de candelabre. Lumânări luceau vesel peste tot în încăpere, aruncând o strălucire aproape magică peste frumusețea decolorată, dar nobilă a conacului.

Iar pe un podium din capul încăperii se aflau două scaune de stejar vechi și masive, readuse la viață dintr-un colț prăfuit al podului, ca să servească drept tronuri pentru stăpânul conacului și soția lui. De-o parte și de cealaltă a lor se aflau ghivece cu arbuști și doi portocali micuți și frumoși pe care îi oferise Meredith. Mistletoe Manor nu avea să se compare vreodată cu Belfield Abbey ca lux sau splendoare, dar avea o demnitate cumva mai primitoare care i se potrivea de minune lui Phoebe.

Doamna Christmas încuviință din cap satisfăcută.

– Nu am mai văzut vechea casă împodobită așa splendid de mai bine de cinci ani. Îmi face bine să o văd din nou cum era în zilele de demult. Trebuie să vă mulțumim dumneavoastră și Excelenței Sale pentru asta, Lady Merritt.

– Mulțumesc, doamnă Christmas. V-aș ruga doar să puneți una dintre coronițele mai mari la baza urnei de argint din sufragerie, și apoi cred că suntem gata. Trebuie să mă schimb pentru cină, dar voi coborî cu mult înainte să înceapă să sosească oaspeții.

Și, cu puțin noroc, avea să coboare înainte să se îmbrace Lucas. După ce începea cina, nu aveau să mai aibă oportunitatea de a rămâne singuri tot restul serii.

Menajera încuviință din cap, apoi aruncă o privire în jur, parcă verificând să nu îi audă nici un servitor. Mulțumită, se aplecă înspre ea.

– Dacă mai aveți probleme cu stomacul, să îmi dați de știre, șopti ea. Fac un ceai de ghimbir grozav, numai bun pentru doamnele aflate

în situația dumneavoastră. Mult mai eficient decât ce v-a dat doctorul, sunt convinsă.

Phoebe își înăbuși un mârâit. Oare de ce crezuse chiar și pentru o clipă că Maggie avea să își țină bănuielile pentru ea? Ar fi fost o minune ca servitorii să nu fi purtat deja o discuție amplă despre situația ei.

– Ce-ai pățit, Phoebe? Ești bolnavă?

Își înăbuși un țipăt și se răsuci când îl auzi pe soțul ei chiar lângă ea. Pentru un bărbat așa mare, avea o abilitate nefirească și uneori enervantă de-a se deplasa cu o eleganță silențioasă.

– Lucas, icni ea. M-ai speriat. Credeam că ești în birou.

– Eram la grajduri, răspunse el destul de tăios. Am auzit că Blackmore te-a examinat. Te-ai surmenat, așa-i? Știam eu că blestemata asta de petrecere avea să te epuizeze.

În pofida nervilor ei întinși la maximum, căldura și îngrijorarea din ochii lui o unseră pe suflet. Când el îi cuprinse obrazul cu mâna, trebui să clipească des ca să-și alunge lacrimile. El se încruntă, cuprinzându-i chipul cu ambele mâini.

– Ceva chiar *este* în neregulă. Ce ți-a zis Blackmore?

– Serios, Lucas, nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea ambiguu.

Mai rău era că menajera zăbovea pe lângă ei, zâmbind larg.

– Mulțumesc, doamnă Christmas, spuse Phoebe cu voce severă. Asta este tot.

Se părea că vocea ei nu sunase prea convingător, pentru că menajera îi făcu cu ochiul înainte să se ducă în sufragerie. Nu pentru prima oară în ziua respectivă, Phoebe se gândi serios la beneficiile medicinale ale unui pahar mare cu brandy. Din nefericire, știa că stomacul ei rebel nu ar fi supraviețuit.

Își ridică reticentă privirea spre soțul ei, care se uita la ea bănuitor.

– Phoebe, ce nu îmi spui? Vreau să știu ce s-a întâmplat – și vreau să știu chiar acum.

Ea îi zâmbi larg.

– Chiar nimic. Ce zici de antreu, Lucas? Așa-i că este frumos?

El pufni dezgustat.

– Chiar că ești cea mai nepricepută mincinoasă din lume.

O prinse cu blândețe de braț și o conduse spre biroul lui. Ea se simți cuprinsă de panică.

– Lucas, trebuie să mă îmbrac pentru cină. Oaspeții vor veni peste doar o oră.

O înghionti dincolo de ușa de la biroul lui, pe care o închise în urma lui.

– Oaspeții pot aștepta. Îmi vei spune chiar acum ce s-a întâmplat.

Târând-o spre unul dintre fotoliile de lângă șemineu, o puse să se așeze. Apoi adoptă o postură amenințătoare deasupra ei, cu brațele încrucișate peste piept. Părea mare, puternic și foarte intimidant, și inima i se strânse de dragoste doar privindu-l.

Și de multă neliniște.

– Treci la subiect, Phoebe, îi porunci el. Ce ți-a spus Blackmore mai exact?

Ea îl privi tăcută, mușcându-și buza. El oftă și se aplecă spre ea. O luă de mâini și i le ridică și i le sărută pe rând.

– Iubire, nu sunt un căpcăun și nu am de gând să te mănânc. Își dezgoli dinții albi și puternici. Cel puțin, nu înainte să plece oaspeții.

– Lucas, pe bune acum!

Își plecă ușor capul. Nu pentru că ar fi fost cu adevărat stingherită de remarcile lui, ci pentru că încă era prea emoționată ca să îl privească în ochi. El îi ridică bărbia.

– Orice ar fi, mai bine mi-ai spune acum, pentru că știi că oricum voi afla mai devreme sau mai târziu.

Phoebe nu putea nega adevărul. Înghiți în sec, încercând să găsească vorbele potrivite, dar gâtlejul i se strânse efectiv. Zâmbetul lui ușor se preschimbă într-o încruntătură.

– Ai prefera să îl întreb pe doctor?

– Nu, croncăni ea. Îți voi spune eu. Doar că vei fi surprins.

El scoase un zgomot nerăbdător.

– Phoebe...

– S-ar putea să fiu însărcinată.

El ridică brusc din sprâncene.

– *S-ar putea* să fii însărcinată. Părea uluit. Adică Blackmore nu e convins? S-a întâmplat ceva?

Ea închise ochii.

– Nu. E convins.

El o prinse de bărbie.

– Phoebe, te rog să deschizi ochii și să te uiți la mine.

Ea se supuse, cu precauție. Arăta în continuare înfiorător, dar pălise pe sub bronzul lui. Lui Phoebe i se strânse stomacul când își dădu seama că temerile ei fuseseră justificate.

– De când știi? întrebă el încordat.

– Am aflat abia astăzi, când mi-a zis doctorul. Înainte de asta, am fost îndeajuns de prostuță încât să cred că aveam doar probleme digestive. Se forță să zâmbească, sperând ca el să îi zâmbească la rândul lui. Nu o făcu. Îmi pare rău dacă sunt vești neplăcute, spuse ea pe un ton jalnic.

O durea gâtul atât de tare, încât era o minune că mai putea vorbi. El clipi, evident surprins.

– Nu. Nu e asta. Sunt...

– Surprins?

– Ai putea spune și așa. Se ridică și o privi tăcut. Blackmore crede că ești îndeajuns de sănătoasă ca să ai copii?

Ea înghiți în sec, cu greu, căci i se pusese un nod în gât.

– A spus că nu am de ce să mă îngrijorez. A mai zis și că ne va răspunde fericit la orice întrebări vom avea.

– Bine. Asta e bine. Suntem norocoși că a fost aici și că e de părere că e totul... bine.

Se înfioră și închise gura, evident conștient că începea să bată câmpii.

Phoebe oftă și se ridică.

– Îmi pare rău dacă vestea te șochează. Nu așa am intenționat să afli. Îmi dau seama că poate părea o complicație în plus, dar...

– De unde naiba ți-a venit ideea asta? izbucni el, încruntându-se la ea.

Ea tresări și se dădu un pas în spate.

– Pentru că tu...

Se auzi o bătaie în ușă. Verișorul Stephen intră în încăpere, aruncă o singură privire la ei și se opri brusc.

– Iertați-mă că vă întrerup. Voiam să te întreb ceva, Lucas, dar vorbim mai târziu.

– Nu ne întrerupi, verișoare, spuse Phoebe ușurată. Eu trebuie oricum să urc să mă schimb.

Lucas aruncă un cuvânt de-a dreptul șocant, ceea ce o făcu pe ea să se îmbujorez, și pe Silverton să îi arunce o privire tăioasă.

– Phoebe, trebuie să terminăm discuția, spuse Lucas cu voce joasă.

– Mai târziu, zise ea, trecând pe lângă el. Oaspeții vor ajunge curând, și încă nu am fost pe la bucătărie.

– Nu, așteaptă, mârâi el.

Ea îl ignoră, fugind din încăpere de parcă ar fi urmărit-o o haită de ogari.

Capitolul 36

Phoebe abia de reușise să ia două îmbucături din masa generoasă servită oaspeților. Senzația de greață revenise, probabil mai degrabă în urma conversației cu Lucas decât din pricina sarcinii. Abia de mai vorbise cu el de la acea discuție pe fugă. Se îmbrăcase rapid, apoi coborâse degrabă la bucătărie, să verifice ultimele pregătiri pentru cină. Servitorii o considerau mai degrabă o piedică decât un ajutor, dar nu mai putea îndura o altă conversație în privat cu soțul ei. O încercau emoții prea tulburi, și se temea că avea să izbucnească în lacrimi la cea mai mică provocare din partea lui, ceea ce nu le-ar fi făcut bine nici lor, nici bebelușului.

Își duse mâna la abdomen și o așeză în locul în care își închipuia că avea să crească copilul. Indiferent de ce credea Lucas acum, bebelușul lor era un miracol. Se putea doar ruga ca, prin harul lui Dumnezeu și cu multă răbdare din partea ei, chit că răbdarea nu era punctul ei forte, soțul ei încăpățânat să îl accepte cu bucurie pe copil. Altminteri, viața la conac avea să fie într-adevăr posomorâtă. Era îndeajuns de rău să ai un soț care nu își putea iubi soția, dar era mult mai rău să ai un tată care nu își putea iubi copiii.

Chicote și țipete stridente îi atraseră din nou atenția spre antreu. Sătenii sosiseră de ceva vreme, iar festivitățile și jocurile erau în toi. Servitorii împinseseră la o parte mesele din sufragerie, ca să se poată dansa, iar în antreu aveau loc jocurile. Acum, se jucau de-a baba oarba, și părea mai degrabă o scuză pentru băieți să le fugărească pe fete sau să stârnească râsete împiedicându-se de mobilier. Căprioriii răsunau de la haosul plin de veselie, și, oriunde se uita, Phoebe vedea chipuri zâmbitoare și auzea voci nerăbdătoare conversând voioase. Orice altceva s-ar fi întâmplat în această seară de Bobotează, s-ar părea că Lord și Lady Merritt le oferiseră oamenilor lor o pauză bine-venită de la grijile zilnice.

Încuviință din cap spre doamna Christmas, care făcu o plecăciune și dispăru după ușa de sub scări. Apoi se ridică pe vârfuri și se uită după soțul ei. Simți o mână mare pe spate.

– Sper că pe mine mă cauți.

Phoebe pufni exasperată.

– Lucas, chiar trebuie să nu te mai furișezi pe la spatele meu. M-ai speriat îngrozitor.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu aș fi niciodată atât de lipsit de demnitate încât să mă furișez. În orice caz, aș putea aduce un întreg regiment în spatele tău, și nu l-ai auzi de larma de aici.

Ea făcu o grimasă.

– E cam tare, așa-i? Îmi pare rău dacă ți se pare enervant, dar se pare că oaspeții se simt bine.

El o luă de mână și își întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Mă crezi un căpcăun, nu-i așa? Biata Phoebe! S-a ales cu o bestie drept soț.

Ea privi spre mâinile lor împreunate.

– Ba nu, șopti ea. Nu cred deloc așa ceva.

El se aplecă, atingându-i obrazul cu părul lui dens și mătăsos.

– Ce-ai zis, iubire? Nu te-am auzit.

Ea se răsuci chiar când el își înălță capul și îl privi direct în ochi. I se puse un nod în gât când îi văzu expresia plină de tandrețe.

– Am spus că nu te consider câtuși de puțin un căpcăun.

– Bine, pentru că am vrut să îți spun...

Ea îi puse degetele pe buze.

– Nu acum. E timpul pentru Tortul Regelui și să îl alegem pe Lordul Dezordinii. Putem vorbi mai târziu.

O scânteiere de frustrare străbătu chipul lui Lucas, dar el încuviință. Ea îl trase de mână, și își croiră drum prin mulțime, îndreptându-se spre podium. Dură câteva minute, căci sătenii le urară noroc și le mulțumiră călduros pentru distracțiile din seara aceea. Phoebe era prea agitată ca să spună mai mult de câteva cuvinte, dar Lucas le răspunse relaxat și fermecător, părând să se simtă bine. Când îi simți din nou mâna la spate, în dreptul taliei, ținând-o cu blândețe în timp ce se deplasau, tensiunea pe care o simțea se mai domoli.

Ajunseră la podium chiar pe când ușa din partea din spate a antreului se deschise. Domnul Christmas ieși cu mare pompă, doi lachei vânjoși împleticindu-se în urma lui sub greutatea unui Tort al Regelui uriaș. Tortul imens era mereu atracția centrală a festivităților de Bobotează, iar doamna Christmas susținea că tortul făcut de bucătăreasa lor era cel mai bun din tot comitatul.

Glazura groasă a tortului lucea albă și strălucitoare în lumina lumânărilor, iar suprafața lui finisată, care se înălța pe două niveluri, era presărată cu figurine bizare. Baza rotundă era minuțios decorată cu flori din zahăr în diverse nuanțe pastelate, iar deasupra avea o reprezentare a bisericii și a altor câteva magazine din sat.

– Cerule mare! exclamă Lucas. Aia este piața din sat, pe tortul acesta gigant?

– Da, spuse Phoebe cu mândrie. A fost ideea bucătăresei. S-a descurcat de minune, nu crezi?

Soțul ei râse.

– De fapt, chiar da. Îi lipsește doar bețivul satului.

– Serios, Lucas, răspunse ea afectată. Haide! Este momentul să urci pe tron ca Lord al Dezordinii.

El se încruntă.

– De ce crezi că voi fi Lordul Dezordinii? E un tort al naibii de mare și are doar un bob mic în el. Oricine ar putea să îl găsească.

Se uită la doamna Christmas, care tăia prima felie.

– Am hotărât ca anul acesta să facem lucrurile puțin altfel. Ținând cont de... unele incidente din trecut, toată lumea va primi bucăți de hârtie împreună cu tortul. Cel care primește bucata de hârtie ce poartă însemnul potrivit va fi numit Lordul Dezordinii.

– Hmm. Presupun că într-un an cineva s-a îmbătat și aproape s-a înecat cu bobul.

Ea făcu ochii mari.

– De unde ai știut?

– Se întâmplă destul de des. A pățit-o și Robert o dată, și nici măcar nu era băut. Mai că n-a dat ortu' popii de la blestemăția aia. Mai e cu noi doar mulțumită bunicului. Generalul l-a lovit așa de tare peste spate, că aproape că l-a azvârlit în odaia alăturată.

Phoebe râse când își închipui scena.

– Păi, am vrea să evităm astfel de lucruri. Doamnei Christmas i-a venit ideea cu bucățile de hârtie drept înlocuitor.

– Da, dar tot nu explică de ce crezi că eu voi...

Lucas se întrerupse când doamna Christmas veni apăsat spre ei, cu o farfurie în mână. Lucas o privi încruntat pe Phoebe.

– Spune-mi că nu ai făcut așa ceva.

Ea îi răspunse în schimb cu un zâmbet senin. El mârâi.

– Pe lângă toate celelalte, acum trebuie și să fiu Lordul Dezordinii?

– Mă tem că da.

În chip surprinzător, el zâmbi.

– Ei bine, ar avea oarecum logică, într-un fel bizar, ținând cont că toate lucrurile par să se năruiască pe aici.

Doamna Christmas îi dădu lui Lucas farfuria și bucata de hârtie, cu o înfloritură dramatică. Lucas cercetă bucata de hârtie cu solemnitate, apoi făcu o plecăciune politicoasă. Oaspeții ovaționară și fluierară.

– Ei bine, mă consolez cu un lucru, spuse el, vocea lui răzbind peste larma generală. Te pot alege drept regină a mea.

– Ba mă tem că nu, zise Phoebe cu prefăcut regret. Privește!

El își întoarse privirea în direcția pe care i-o indica ea: doamna Christmas îi înmâna o farfurie cu tort doamnei Knaggs.

Lucas rămase cu gura căscată.

– Doar nu vorbești serios! Soția vicarului ca Regină a Dezordinii?

Phoebe se străduia să nu izbucnească în râs.

– Ne-am gândit că doamna Knaggs ar fi alegerea perfectă ca să te sprijine în îndatoririle tale regești.

– Adică, să îmi facă morală, vrei să spui. Mă va bate toată noaptea la cap cu proiectele ei de suflet.

Ea țâțâi compătimitoare.

– Bietul Lucas! Ce îngrozitor pentru tine!

El râse dușmănos.

– Mă ucizi, Doamnă Soție.

– Poate mai târziu. Nu vrem cadavre prin antreu.

Își înăbuși orice replică pe care voise să i-o dea când o văzu pe doamna Knaggs îndreptându-se spre ei. Femeia zâmbea larg, entuziasmată că fusese aleasă, iar Phoebe fu încântată să vadă că Lucas o primi pe podium într-o manieră elegantă.

După ce regele și regina se așezară, veselia se reluă. Doamna Christmas împărți restul tortului, iar paharele cu cidru fierbinte și punci fură umplute din nou. Întrucât făcea parte din îndatoririle lui, Lucas fu chemat să organizeze și mai multe jocuri și fu ocupat cu supravegheatul rundelor de pedepse. În cele din urmă, își făcu apariția un lacheu cu un bol mare cu punci cu brandy și cu stafide plutind deasupra. Îl așeză pe o masă din mijlocul antreului și îi dădu foc, făcându-i pe spectatori să ovaționeze strașnic.

– Pentru ce e asta? întrebă Phoebe, sprijinindu-se de brațul tronului lui Lucas.

– Se numește „Înhață dragonul". Încerci să înhați stafidele din punciul înflăcărat fără să te arzi. E nevoie de o privire iute și de o mână sigură.

Și implica foarte multă veselie, din câte se părea, pe măsură ce oaspeții se înghionteau reciproc, râzând. Phoebe trebuia să admită că părea distractiv, chiar dacă puțin riscant.

– Poate ar trebui să încerc și eu, spuse ea și dădu să coboare de pe podium.

Lucas întinse mâna și o trase cu blândețe lângă el.

– Nu, scumpete. Fără arsuri pentru tine.

Se holbă la el, surprinsă de privirea lui drăgăstoasă. Lucas îi cuprinse talia cu degetele-i lungi, aspre și calde. Ea înghiți în sec, și gâtlejul i se uscă. Simpla lui atingere o făcea să simtă furnicături din cap până în picioare. Începu instinctiv să se aplece spre el. Privirea lui se încinse, și el își înclină capul, pregătit să îi accepte sărutul. Și aproape că *îl sărută*, uitând întru totul unde se afla, doar că fu oprită de cineva care o atinse ușor pe cot, făcând-o să își vină în fire.

– Milady, iertați-mă că vă întrerup.

Domnul Christmas își făcuse brusc apariția pe podium, încordat și alert, privind prin antreu, apoi din nou la ea. Ea se încruntă.

– S-a întâmplat ceva, domnule Christmas?

– O mică problemă, mi-e teamă, milady. În bucătărie.

– Vin imediat.

El încuviință și plecă, iar Phoebe se întoarse spre Lucas și se scuză. El îi întoarse mâna și îi duse palma la gură și o sărută lung, apoi o mușcă ușor.

Cerule mare! Chiar se simțea puțin slăbită, și nu credea că era de la căldura din încăpere.

– Să nu întârzii mult, murmură el cu o voce seducătoare.

Ea încuviință și plecă în grabă, complet nedumerită. Chiar dacă Lucas nu reacționase cum sperase ea la vestea că era însărcinată, în seara aceasta părea mulțumit. Pentru prima oară de câteva zile, începu să simtă o licărire de speranță.

Phoebe împinse ușile batante care dădeau în bucătărie și se opri împleticindu-se, șocată. Domnul Weston ședea la masa de lucru mare din bucătărie, iar cămașa lui de bumbac aspră era pătată cu sânge. Micuțul Sam stătea lângă el, palid și înspăimântat. *Le observase* absența mai devreme în timpul serii și o pusese pe seama faptului că domnul Weston continua să fie reticent față de ea. Evident, lucrurile stăteau altfel în realitate.

– Cerule mare! Cum s-a întâmplat asta? întrebă ea.

Doamna Christmas luă niște prosoape dintr-un dulap și se duse cu pași apăsați spre domnul Weston și apăsă unul dintre prosoape

pe rana din partea de sus a brațului. Bărbatul tresări și trase aspru aer în piept.

– Prostu' s-a lăsat împușcat de ofițerii de impozitare, se răsti ea. El și Sam abia au reușit să scape.

Phoebe îl apucă cu blândețe pe Sam de umeri.

– Ești rănit?

Băiatul clătină din cap, prea înspăimântat ca să vorbească. Phoebe aruncă rapid o privire prin bucătărie. Câteva servitoare și câțiva dintre lachei priveau atenți, tăcuți și îngrijorați, dar nu era nimeni altcineva.

– A mai fost implicat cineva? îl întrebă Phoebe pe domnul Weston.

– Alți trei, milady, dar au șters-o în pădure. Sunt destul de convins c-au scăpat.

Trase aer în piept, șuierând, când doamna Christmas apăsă și mai tare ca să oprească sângerarea. Lui Phoebe i se făcu rău.

– Deci faci în continuare contrabandă pe pământurile Merritt.

El o privi nefericit.

– Astăzi, trebuia să fie ultima oară, milady. Jur! Marfa fusese deja promisă și pe jumătate plătită. Nu am avut de ales.

– Și cum rămâne cu Sam? Nu ai avut de ales când a venit vorba despre siguranța fiului tău?

Domnul Weston își plecă ușor capul, îmbujorându-se rușinat.

– Așa-i. A fost o prostie să îl iau cu mine. Nu o să neg asta. Își întoarse privirea spre ea, implorând-o. Dar n-o să-l mai pun pe băiat în pericol din nou, jur! Jur pe mormântul soției mele!

Phoebe trase adânc aer în piept, încercând să își potolească mânia. Răul fusese făcut. Acum, putea doar să încerce să îl țină sub control.

– Domnule Christmas, vă rog să îl aduceți pe doctorul Blackmore. Spuneți-i că una dintre servitoarele de la bucătărie s-a ars.

– Da, milady.

– Doamna Christmas, vom avea nevoie de apă fierbinte și de mai multe cârpe, și trimiteți-o pe una dintre fete sus, în dormitorul doctorului Blackmore, după geanta sa. Și dați-i lui Sam ceva cald de băut, niște lapte sau ciocolată caldă. Ah, și aduceți-mi careva o foarfecă.

În timp ce servitorii se îmbulziră care încotro ca să îndeplinească sarcinile primite, Phoebe apucă foarfeca de la o servitoare și îi tăie cu grijă mâneca domnului Weston. Când rana îi fu expusă, carnea vie

sângerând lent, ea simți cum i se făcu greață. Trebui să închidă ochii și să tragă aer în piept ca să i se potolească stomacul.

– Ai noroc, Ned Weston, spuse doamna Christmas. O rană curată, a ieșit pe partea ailaltă.

– Nu prea mă simt norocos, scrâșni el.

Doctorul Blackmore intră grăbit în bucătărie, încruntându-se când înțelese ce se petrecea.

– Nu îmi pare a fi o arsură, spuse el.

Phoebe îi ignoră comentariul sec.

– Slavă Cerului! Acesta este domnul Weston, hangiul nostru din sat. A avut... un accident, se bâlbâi ea.

– Așa se pare. Am nevoie să îmi aducă cineva geanta.

– Poftim, domnule, icni Maggie, cu răsuflarea tăiată după ce urcase și coborâse în fugă scările prin spatele casei.

Doctorul se apucă de treabă, curățând cu eficiență și bandajând rana. Toți ceilalți așteptară tăcuți și încordați, privind din când în când îngrijorați la Phoebe.

– Ar trebui să fie de ajuns, spuse doctorul Blackmore în cele din urmă. Va trebui să schimbați bandajul zilnic în următoarea săptămână și veți avea nevoie de un bandaj care să țină brațul imobilizat.

Phoebe respiră ușurată.

– Mulțumesc, doctore. Se uită la ceasul de pe un raft de lângă cămară. Trebuie să mă întorc sus înainte să mi se simtă lipsa.

Doctorul se ridică.

– Te conduc eu. Îi zâmbi lui Phoebe. Presupun că vrei să nu spun nimic despre asta.

Nu îi plăcea să îl atragă în asemenea încurcături, dar nu prea avea de ales.

– Din nefericire, da.

– Bineînțeles, milady.

Phoebe tocmai îi mulțumea din nou, când îi veni în minte un gând îngrozitor care îi tăie răsuflarea.

– Domnule Weston, icni ea. Există vreo posibilitate ca ofițerii să îți ia urma până aici?

Cârciumarul își umezi buzele.

– Eu... Cred că e posibil. Nu ar fi prima oară.

– Da, îmi amintesc ocazia cu pricina, spuse ea sec. Dacă ofițerii îl descopereau pe domnul Weston la Mistletoe Manor, aveau să îl aresteze. Și pe Sam.

Dură câteva secunde până să ia o hotărâre.

– Domnule Christmas, caută o cămașă și o haină curate pentru domnul Weston. El și Sam trebuie să urce în antreu și să se prefacă apoi că au fost aici toată seara.

Doctorul Blackmore se opri din aranjatul lucrurilor în geantă și se uită încruntat la ea.

– Ți se pare înțelept, Lady Merritt? Nu-i lucru bun să-i duci de nas pe oamenii legii.

Sam strânse atât de tare spătarul scaunului pe care stătea tatăl lui, încât i se albiră degetele.

– Vă rog, milady! Nu-i lăsați să-l aresteze pe tata. Doar pe el îl mai am!

Phoebe îi zâmbi liniștitor.

– Nu voi permite una ca asta, Sam. Voi...

Ușa de la bucătărie se deschise larg. Lucas intră și se opri brusc, privind scena din fața lui. Privirea îi deveni dură, ca de cremene, când ajunse la Phoebe.

– Măi să fie, ce avem noi aici? spuse el cu o voce devastator de blândă.

Capitolul 37

Phoebe simți un nod în stomac și trebui să se împotrivească impulsului de-a se repezi spre cel mai apropiat lighean.

Lucas se uită la ea preț de o clipă, după care își mută privirea glacială către domnul Weston, care stătea mohorât și palid pe scaun.

– Scena aceasta este rezultatul faptului că ai făcut contrabandă pe pământurile mele, Weston?

Bărbatul părea gata să leșine, dar reuși să se ridice.

– Așa-i, milord, și îmi cer iertare pentru asta. Dar, cum i-am zis și soției dumneavoastră, în seara asta trebuia să fie ultima oară. Înghiți în sec. Mă las de asta, jur!

Sam se duse lângă tatăl lui.

– E adevărat, milord. Sincer. Tata mi-a promis că avea să fie ultima oară.

Lui Phoebe i se strânse inima când îl auzi pe băiat. Dădu să se apropie de el, să îl aline, dar Lucas întinse mâna.

– Rămâi la locul tău, Phoebe!

– Dar, Lucas...

– Și nu mai spune nimic, zise el încleștându-și dinții. Trebuie să mă gândesc.

Ea se zbârli când îi auzi tonul, dar situația nu s-ar fi îmbunătățit dacă se certau.

– Weston, zise Lucas după ce se gândi câteva clipe, încordat, ți-a trecut prin minte că era posibil ca Harper să îți ia urma până la conac?

Domnul Weston dădu să răspundă, și chiar atunci se auzi o bătaie puternică în ușa antreului. Cineva bătea la ușa din față a conacului. Lucas își frecă fruntea.

– Cerule! Bineînțeles că aveau să ajungă aici.

Toți cei din bucătărie înlemniră, dar Phoebe se forță să rupă tăcerea:

– Lucas, ce vei face?

El îi aruncă o privire plină de frustrare.

– Casa mea urmează să fie invadată de un grup de ofițeri de impozitare înarmați, disprețuiți de fiecare persoană aflată pe o rază de mai bine de treizeci de kilometri. Ce crezi că voi face?

Domnul Weston înaintă.

– Milord, nu merit milă, și, de-aș fi fost doar eu, m-aș fi predat de bunăvoie. Își coborî privirea spre Sam, care stătea lângă el și plângea ușor. Vă cer îndurare de dragul băiatului. Nu mă are decât pe mine să-i port de grijă.

Lucas își trecu nerăbdător mâna prin păr.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte, Weston. Se uită la Phoebe. Trebuie să mă duc să mă ocup de Harper. Te rog să te asiguri că se face iute curat aici, apoi du-i pe Weston și pe Sam în antreu. Se răsuci pe călcâie și se duse cu pași mari și apăsați spre ușă. Privi în urmă și văzu că toți încremeniseră. Dați-i drumul! se răsti el, apoi ieși pe ușile batante.

În bucătărie începu forfota. În două minute, servitoarele șterseseră masa, iar domnul Weston se îmbrăcase în straiele oferite de lachei. Phoebe trase adânc aer în piept, pregătindu-se să se ducă după soțul ei, când îl simți pe Sam luând-o de mână.

– Vă rog, milady, păru să fie tot ce putu îngâna.

Se aplecă și îl privi drept în ochi.

– Nu îți face griji, Sam. Eu și Excelența Sa nu te vom abandona. Dar trebuie să fii curajos și să vii cu mine în antreu.

Băiețelul se îndreptă de spate.

– Nu mi-e teamă, milady.

– Bine. Aruncă rapid o privire în jur, să se asigure că totul era așa cum trebuia să fie. Domnule Weston, Sam, vă rog să mă urmați.

O apucă degrabă pe coridor, apoi încetini. Nu avea să le fie de folos dacă ajungeau acolo cu răsuflarea tăiată. Trebuia să pară liniștită și încrezătoare, o idee de-a dreptul amuzantă, ținând cont că avea nervii întinși la maximum și era extrem de neliniștită. Deși îi vorbise cu îndrăzneală lui Sam, nu avea idee ce intenționa să facă Lucas. Știa doar că, dacă el avea să-l dea pe domnul Weston pe mâna legii, ea probabil nu avea să-l poată ierta vreodată.

Și dacă se ajungea la și mai multă vărsare de sânge în conac, în seara aceasta, probabil nu avea să și-o ierte niciodată. Se critică încă o dată aspru pentru că iscase un asemenea talmeș-balmeș. Se strecură în antreu și aruncă o privire în urma ei. Îi văzu pe domnul Weston și pe Sam amestecându-se în mulțime. O tăcere nefirească se lăsase peste încăperea înțesată de oameni, întreruptă doar de șoapte încordate și de un bâzâit jos de murmure ostile.

Phoebe se duse iute în partea din față a încăperii, unde Lucas se confrunta cu domnul Harper și oamenii lui. Numără cel puțin zece bărbați, toți înarmați și toți privind agitați și bănuitori la oaspeți. Amenințarea violenței plutea în văzduh precum o ceață răuvoitoare.

Își croi drum prin mulțime și se opri lângă Lucas. Chiar atunci, Silverton înaintă și se puse de cealaltă parte a lui Lucas. Meredith și Bathsheba îl urmară, amândouă privind cu aroganță la ofițeri.

Ca strategie de intimidare ar fi putut funcționa mai bine decât prezența celor patru aristocrați vizibil enervați.

Lucas îi aruncă o privire lui Phoebe și zâmbi.

– Ah, aici erai, iubirea mea. Ai rezolvat criza domestică de la subsol?

Ea clipi, surprinsă de tonul lui calm și încrezător. El ridică dintr-o sprânceană, ușor amuzat.

– O, da, spuse ea. Una dintre servitoarele de la bucătărie a scăpat un platou întreg cu plăcinte cu carne tocată. Au apucat-o isericalele, și bucătăreasa era destul de iritată, dar cred că am reușit să evităm dezastrul.

Părea uimitor de calmă. Poate era, totuși, o mincinoasă mai bună decât se credea. Nu era un gând prea liniștitor, dar cu siguranță util în anumite circumstanțe.

– Slavă Cerului, zise Lucas. După cum vezi, avem niște oaspeți neașteptați. Domnul Harper și oamenii lui îi caută pe contrabandiști.

Firește, s-a gândit că o petrecere la Mistletoe Manor este locul perfect în care să îi găsească.

Domnul Harper se crispă.

– Milord, nu doresc să vă deranjez, dar urmele de sânge pe care le-am găsit în pădure duceau spre conac. Insist să ne permiteți să facem o percheziție.

– Insiști? îi răspunse Lucas pe un ton plictisit, dar arogant. Nemaipomenit! Ai zice că ultimul loc în care s-ar duce un contrabandist este o casă plină de oameni veseli, îndeosebi când casa cu pricina îi aparține cuiva care a spus clar că nu tolerează activitățile ilegale.

Domnul Harper o privi bănuitor pe Phoebe.

– Poate că dumneavoastră nu le tolerați, milord, dar se zvonește că alți membri ai gospodăriei ar fi mai toleranți.

Phoebe își înăbuși un icnet în timp ce mulțimea scoase un murmur furios.

– Aș sugera, zise Lucas pe un ton atât de rece că ar fi înghețat și focul iadului, ca un anume bărbat rațional să facă bine să ignore zvonurile nefondate, Harper. M-am făcut înțeles?

– Cu desăvârșire, milord. Dar, ca ofițer al legii, trebuie să insist să îmi permiteți să îmi îndeplinesc îndatoririle și să efectuez percheziția.

– Domnule Harper, interveni verișorul Stephen, vă dați seama că, în calitate de marchiz de Silverton, sunt magistrat local? Dacă eu consider că nu este nevoie să efectuați o percheziție, asta nu ar fi suficient?

– Cu tot respectul, milord, se răsti Harper, nu, nu ar fi.

Mulțimea începu să bombăne mai tare, iar ofițerii se foiră agitați, ținându-și pistoalele la îndemână. Phoebe avu sentimentul îngrozitor că dezastrul se afla la doar câteva secunde distanță.

Lucas oftă nerăbdător.

– Prea bine. Fă-ți percheziția, dacă chiar trebuie, Harper. Sunt convins că îi vei găsi pe contrabandiști ascunși în cămară, după brânză sau murături.

Domnul Harper se făcu roșu ca para focului.

– Nu apreciez gluma, Lord Merritt. Și vă asigur că *voi face* o percheziție minuțioasă.

– Dă-i bătaie! Christmas, îi zise Lucas majordomului, te rog să îi însoțești pe oamenii domnului Harper în bucătărie și în pivnițe. Și vezi să nu o deranjeze pe bucătăreasă.

Domnul Harper și oamenii lui se răspândiră, unii coborând sub scări și alții îmbrâncindu-se prin antreu. Când Phoebe îl văzu pe ofițer îndreptându-se spre domnul Weston, trase scurt aer în piept. Din fericire, domnul Knaggs se ciocni de bărbatul cu pricina, nemaicontenind cu scuzele și îndrumându-l dibace pe ofițer într-o altă direcție.

Lucas își puse mâna pe spatele ei.

– Fii curajoasă, iubirea mea, murmură el. Harper știe că nu va găsi nimic. Încearcă doar să demonstreze ceva.

Avea dreptate. Peste câteva minute, oamenii domnului Harper se întoarseră în partea din față a antreului, adunându-se în spatele șefului lor nemulțumit.

– Ai găsit ceva? întrebă Lucas politicos.

– Nu, milord, și presupun că nu te miră. Dar jur că lucrurile nu se încheie aici. Intenționez să iau urma contrabandiștilor și să îl trag la răspundere pe fiecare în parte.

– Te laud pentru dedicarea de care dai dovadă. Și acum, domnilor, vă sugerez fie să vă puneți deoparte pistoalele și să vă alăturați festivităților, fie să vă vedeți de drum. Doamnele nu au cum să fie liniștite cât timp aveți armele scoase.

– Mulțumim, dar vom refuza, zise Harper jignit. Nu vă vom mai deranja.

Domnul Christmas îi conduse pe bărbați și închise ușile în urma lor. Preț de zece secunde, se așternu liniștea, după care toți cei din încăpere erupseră în ovații. Silverton îl plesni pe Lucas peste spate, iar bărbații din sat îl înconjurară, dând viguros mâna cu el și mulțumindu-i. Femeile se îmbrățișară, iar micuțul Sam își cuprinse tatăl cu brațele pe după talie și izbucni în lacrimi.

– Ei bine, zise Meredith, îmbrățișând-o pe Phoebe, tu și Lucas chiar știți cum să organizați o petrecere interesantă. A fost mult mai distractiv decât încăierările din timpul cinelor de Paște.

– Și ce noroc pe voi să aveți un doctor la îndemână care să trateze rana, interveni Bathsheba cu voce melodioasă. Deși sper să nu căpătați obiceiul de-a invita oamenii legii la petrecerile voastre. De regulă, distrug îngrozitor covoarele.

Phoebe se simți ușurată, dar ameți și nu mai avu putere în membre. Bathsheba o împinse pe un scaun.

– Așază-te, dacă nu vrei să te prăbușești.

Meredith îngenunche lângă ea.

– Nu trebuia să îți faci griji, Phoebe. Lucas este un om bun. Face mereu ceea ce este corect, chiar dacă nu e neapărat întru totul legal.

Phoebe se holbă la soțul ei. Domnul Knaggs și alți câțiva bărbați toastau acum în cinstea lui. El le acceptă calm ovațiile, după care se uită la Phoebe. Privirea i se încinse.

– Cu siguranță recunosc privirea *aceea*, spuse Bathsheba.

– Da. Meredith oftă fericită. Ce romantic!

– Habar nu am despre ce vorbiți, minți Phoebe, îmbujorându-se.

– Atunci, ești pe punctul de-a afla, îi răspunse Bathsheba. Uite-l pe soțul tău că vine încoace!

Lucas înainta cu pași mari și apăsați spre ele.

– Doamnelor, dacă ne scuzați, aș vrea să discut cu soția mea.

– Dă-i bătaie, zise Bathsheba în timp ce Lucas o ridică pe Phoebe de pe scaun. Îți sugerez să o duci în birou și să te asiguri că încui ușa după voi.

Phoebe le privi urât peste umăr pe Bathsheba și pe Meredith. Amândouă chicotiră în timp ce Lucas o duse în biroul lui. Holly, ascuns în siguranță în coșul lui, lângă foc, îi întâmpină ridicându-și capul și căscând somnoros. Ei îl ignorară, așa că mormăi, își vârî nasul sub labe și se culcă la loc.

Lucas închise bine ușa și o încuie.

– Serios? izbucni Phoebe, nevenindu-i să creadă. Avem o casă plină de oaspeți!

– Îți arăt eu cât de serios sunt, Doamnă Soție.

O spusese pe un ton neîndurător, așa că Phoebe se întristă.

– Lucas, îmi dau seama că ești nefericit din cauza mea...

– Nu este întocmai cuvântul pe care l-aș folosi eu, mârâi el, trăgând-o spre unul dintre fotoliile vechi de piele de lângă foc.

„Vai, nu!"

– Păi, ce cuvânt ai folosi tu?

Lucas se așeză și o trase spre el. Ea căzu în poala lui, iar fotoliul scârțâi amenințător sub greutățile lor combinate. Soțul ei oftă.

– Cred că ne trebuie un mobilier nou și aici.

– S-ar putea să fie un lucru înțelept din partea noastră.

Chiar dacă el o atingea cu blândețe, încă nu reușea să își adune curajul să îl privească. Poate că totuși nu era chiar atât de furios pe treaba cu contrabanda, iar înghionteala pe care o simțea în vintre îi dădea de înțeles că așa era, dar nu îi putea uita reacția de mai devreme, când îl anunțase că era însărcinată.

– Phoebe, uită-te la mine!

Ea se forță să îl privească în ochi, dar i se tăie răsuflarea când văzu intensitatea umbrită din privirea lui.

– Cum te simți? o întrebă el în timp ce o mângâie pe bărbie.

O bărbie care tremură la atingerea lui.

– Nu știu sigur. A fost o seară foarte neobișnuită.

– E și ăsta un fel de-a spune.

Phoebe se înfioră când îi auzi tonul sarcastic.

– Lucas, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în seara aceasta. Regret că te-am pus într-o situație dificilă și vreau să îți mulțumesc pentru ce ai făcut.

– Nu credeai că îl voi proteja, așa-i?

Ea ezită, voind să îl cruțe, dar nu avea de gând să îl mai mintă vreodată.

– Sinceră să fiu, nu știam sigur ce vei face.

Gura lui se schimonosi.

– În regulă. Merit asta. Nu e ca și cum aș fi reușit să vă câștig încrederea, nici pe a ta, nici pe a arendașilor sau a sătenilor.

Ea își duse degrabă mâna la piept.

– Ba nu, eu am avut mereu încredere în tine, dar nu ne punem întotdeauna de acord cum ar fi cel mai bine să rezolvăm o problemă.

– Cu alte cuvinte, ar trebui să te ascult mereu, spuse el sec.

– Nu aș putea fi atât de arogantă încât să sugerez așa ceva.

El râse, iar ea simți un val de ușurare în piept.

– Ei bine, în cazul acesta, aveai dreptate. Nu ar fi ieșit nimic bun, ci probabil mult rău, dacă l-aș fi predat pe Weston pe mâna legii. Lucrurile *juste* nu sunt mereu *corecte*. Nu e o lecție ușor de învățat pentru un fost soldat. Se opri și își frecă nasul de gâtul ei, iar ea simți un fior mic și fierbinte pe spate. Dar, cu ajutorul tău, murmură el printre săruturi, sunt convins că voi deveni un moșier și un soț satisfăcător.

Ea își arcui gâtul, ca el să ajungă mai bine.

– Sunt convinsă că așa va fi.

Din nefericire, chiar pe când lucrurile deveneau interesante, el se trase în spate.

– Dar să fie limpede un lucru, Phoebe, zise el. Gata cu minciunile și cu secretele între noi! Ai înțeles? Nu voi tolera așa ceva din partea soției mele.

Ea se holbă la el, știind că avea întru totul dreptate, ceea ce însemna că trebuia să îi adreseze întrebarea care o îngrozea mai mult ca orice.

– Și tu, Lucas, îmi vei spune adevărul?

El o privi precaut.

– Despre ce anume?

– Despre bebelușul nostru.

El se încruntă.

– Ce adevăr despre bebeluș? Nu înțeleg.

Ea își coborî privirea spre mâinile ei, iar curajul o părăsi. Cum avea să îndure dacă afla că nu o iubea îndeajuns încât să îl iubească pe copilul lor?

El îi ridică bărbia.

– Ce te frământă, iubirea mea? întrebă el.

Ochii i se umplură de dragoste când auzi formula aceea afectuoasă folosită cu atâta ușurință.

– Nu știu dacă îți dorești copilul. Ai deja atâtea poveri de purtat. Să mai adaug una...

Se opri, nedumerită de expresia uluită de pe chipul lui. El clipi de câteva ori, după care clătină din cap.

– Este limpede că sunt un soț îngrozitor dacă ți-am stârnit astfel de îndoieli. Îi cuprinse chipul în palme. Cum să nu doresc copilul, Phoebe? Ce gâsculiță ești de crezi că nu mi l-aș dori!

Ea îl privi în ochi, căutând răspunsuri.

– Dar nu ai părut fericit când ți-am spus.

– Am fost doar puțin uluit, atâta tot. M-ai luat complet prin surprindere.

– Sincer? întrebă ea, încă neîncrezătoare.

El o privi fix, provocând-o să îl creadă.

– Ar fi imposibil să nu îmi doresc acest copil când o iubesc așa mult pe mama lui. Phoebe, nu am crezut niciodată că *aș putea* iubi pe cineva cum te iubesc pe tine. Râse slab. Dar chiar te iubesc, draga mea. Când ți-ai deschis inima generoasă și onorabilă pentru mine, m-ai învățat cum să am din nou încredere. M-ai învățat cum să iert, pe mine și pe alții. Fără tine, aș fi în continuare un idiot căpos, convins că nu ar mai putea iubi vreodată o femeie. O sărută cu blândețe pe frunte. Închipuie-ți ce surprins am fost când am descoperit ce ușor era, de fapt, să iubesc.

Ea îl prinse de mâini, și gâtlejul i se strânse, așa că nu putu rosti nici un cuvânt. El îi zâmbi diabolic.

– Încă un miracol? Phoebe Stanton redusă în sfârșit la tăcere.

Replica lui răutăcioasă îi dezlegă limba lui Phoebe.

– Serios, Lucas! Ești...

Nu mai apucă să îi spună exact cum era, pentru că el se aplecă și o sărută devorator. Ea îl cuprinse cu brațele, bucuria alungând și ultimele rămășițe de îndoială și neliniște. Phoebe nu avea să mai fie vreodată singură, nu cât timp Lucas o ținea în brațele și în inima lui.

Se îmbrățișară tot mai strâns și mai înflăcărat, până când soțul ei își duse degetele în partea din față a corsajului și își vârî mâna sub tivul dantelat, unde îi găsi partea de sus a cămășuței. Phoebe se trase icnind.

– Lucas, nu putem face asta! Ne așteaptă oaspeții.

– Lasă-i să aștepte, spuse el și începu să îi desfacă șnururile. Este casa noastră, și, dacă vreau să fac dragoste cu soția mea, așa voi face. Ridică din sprâncene, insinuant. Sper că *tu* nu ai o problemă cu asta.

Ea râse, întinzându-se după lavaliera lui.

– Nu prea.

Lucas avea dreptate, evident. Își pătrunseseră reciproc în inimă și în suflet și astfel ajunseseră amândoi în sfârșit acasă.